DAVID BRIN

maree stelară

Al doilea volum din trilogia RĂZBOIUL ELITELOR

NAUTILUS

DAVID BRIN

MAREE STELARĂ

Al doilea volum al trilogiei Războiul elitelor

Traducere din limba engleză
Alexandru Macovescu

David Brin STARTIDE RISING 1983

Nemira, 2014

David Brin s-a născut în Glendale, California, în 1950. A absolvit California Institute of Technology, specializându-se în astrofizică. A urmat studii aprofundate de fizică aplicată, iar în 1981 a devenit doctor în filosofie, titlu acordat de University of California, San Diego, în 1981. A fost consultant NASA şi profesor universitar.

De-a lungul anilor, şi-a construit şi o carieră de succes ca scriitor de literatură SF, semnând atât romane, cât şi proză scurtă. Printre cele mai cunoscute scrieri ale sale se numără trilogia RĂZBOIUL ELITELOR, alcătuită din volumele Exploratorii Soarelui (1980), Startide Rising (1983), recompensat cu Premiile Hugo, Locus şi Nebula, şi The Uplight War (1987), care a obţinut Premiile Hugo şi Locus. Este autorul unor romane ca The Practice Effect, The Postman (ecranizat de Warner Brothers), Heart of the Comet, Earth, Glory Season, Brightness Reef, Infinity's Shore şi Heaven's Reach.

GLOSAR ŞI LISTĂ DE PERSONAJE

Acceptor – Membru al unei rase Tandu şi adept al parapsihologici.

Akki (Ah-ki:) – Delfin, elev ofiţer din Calafia.

Gillian Baskin – Doctoriţă şi agentă a Consiliului Terragenilor. Un produs al ingineriei genetice umane.

Beie Chohooan (Bei Choe-hu:-uan) – Spion synthian.

Brookida (Bru:-ki:-dah) – Delfin metalurgist.

Fraţii Nopţii – Rasă galactică protectoare.

Calafia – Lumea coloniei formate din oameni şi neo-delfini.

Clientă – Specie care îşi datorează toată inteligenţa elevaţiei genetice realizate de rasa protectoare. O specie clientă *aservită* este aceea care îşi plăteşte încă datoria.

Creideiki (Crai-dai-ki:) – Căpitanul navei de explorare *Streaker.*

Emerson D'Anite – Fiinţă umană, inginer în misiune pe *Streaker.*

Charles Dart – Neo-cimpanzeu planetolog.

Flota abandonată – Un grup de nave interstelare antice în derivă, descoperite după mult timp de *Streaker.*

Episiarch – Membru al unei rase cliente a speciei Tandu. Adept al parapsihologici.

„Fem“ – Termen anglie pentru femela fiinţei umane.

„Fin“ – Termen argotic pentru un neo-delfin. („Fini” la plural.)

Galactic – Una dintre vechile specii spaţiale, inclusă în comunitatea celor Cinci Galaxii. Multe au ajuns specii protectoare, participând la străvechea tradiţie a elevaţiei.

Gubru (Gu:-bru:) – Rasă galactică pseudoaviană, ostilă Pământului.

Haoke (Ha-ou-kai) – neo-delfin *Tursiops.*

Herbie – Mumia unui străvechi călător printre stele; de origine necunoscută.

Heurkea (Hi: -urk-i: ah) – Neo-delfin *Stenos.*

Hikahi (Hi: -kah-hi:) – Neo-delfin femelă – al treilea ofiţer de la comanda navei *Streaker.*

Ifni – „Infinitate” sau Stăpâna Sorţii.

Iki – Străveche insulă a morţii şi distrugerii.

Toshio Iwashika – Elev-ofiţer din lumea coloniei Calafia.

Kanten – Una dintre puţinele specii galactice prietenoase cu pământenii.

Karrank% (Pentru oameni e imposibil să-l pronunţe corect) – Specie galactică atât de modificată în timpul aservirii ca rasă clientă, încât şi-a pierdut minţile.

Keneenk – Şcoală mixtă de disciplină mentală, care combină gândirea logică umană cu tradiţia *Visului Balenelor.*

Keepiru (Ki:– pi:r-u:) Primul pilot al *Streaker,* originar din Atlast.

Kiqui (Ki:-kui:) – Creaturi amfibiene preconştiente de pe planeta Kithrup.

Krat – Comandanta forţelor Soro.

K’tha-jon – O varietate specială de neo-delfin *Stenos.* Unul dintre subofiţerii de pe *Streaker.*

Biblioteca – Stocul de informaţii care ţine unită societatea galactică; o arhivă de cunoştinţe care trimit la alte referinţe, acumulate din vremea Strămoşilor şi până în prezent.

Makanee (Ma-kah-nei) – Chirurgul de pe *Streaker,* femelă de neo-delfin.

„Om“ – Termen anglie ce se referă atât la masculul, cât şi la femela fiinţei umane.

„Mel“ – Termen anglie ce se referă doar la masculul uman.

Ignacio Metz – Expert în elevaţie, în misiune pe *Streaker.*

Moki – Neo-fin *Stenos.*

Niss – Computer pseudointeligent, împrumutat lui Thomas Orley de agenţii Tymbrimi.

Thomas Orley – Agent al Consiliului Terragenilor şi produs al ingineriei genetice.

Pila – Rasă galactică de stăpâni, care face parte din clanul Soro şi este ostilă pământenilor.

Delfina primitivă – Semilimbajul folosit de delfinii naturali, nemodificaţi genetic, de pe Pământ.

Strămoşi – Precursorii mitici care au pus bazele culturii galactice şi ale *Bibliotecii* cu mai multe miliarde de ani în urmă.

Sah'ot (Sah-ote) – Neo-delfin *Stenos.* Lingvist civil la bordul *Streaker.*

Mica Grămadă – Conglomerat globular, rareori vizitat, unde a fost descoperită flota abandonată.

Soro – Veche rasă galactică ostilă Pământului.

Stenos – Termen argotic pentru neo-fini, ale căror gene includ grefe de la specia naturală de delfini *Stenos bredanensis.*

Stenos bredanensis – Specie naturală de delfini de pe Pământ.

Dennie Sudman – Exobiolog uman.

Hannes Suessi – Inginer uman.

Synthian – Membru al uneia dintre cele trei rase galactice prietenoase cu pământenii.

Takkata-Jim – Delfin *Stenos,* secundul de pe *Streaker.*

Tandu – Specie galactică războinică, ostilă Pământului.

Thennanin – Specie galactică războinică.

Tsh't (Tish-u:t) – Neo-delfin femelă, al patrulea ofiţer de pe *Streaker.*

Tursiops – Cuvânt argotic pentru neo-delfini fără grefe de gene *Stenos.*

Tursiops amicus – Neo-delfini de ultimă generaţie. „Prietenoşii delfini cu bot de sticlă."

Tursiops truncatus – Delfini naturali cu bot de sticlă care trăiesc pe Pământ.

Tymbrimi – Rasă galactică prietenoasă cu pământenii, renumită pentru inteligenţa sa.

Elevaţie – Procesul prin care rasele spaţiale mai vechi introduc noi specii în cultura galactică, prin înmulţire şi inginerie genetică. Rasele cliente care rezultă îşi slujesc protectorii o anumită perioadă ca să le plătească pentru această favoare.

Wattaceti – Neo-delfin, subofiţer.

PROLOG

DIN JURNALUL LUI GILLIAN BASKIN

Streaker şchiopătează ca un câine cu trei picioare.

Am făcut ieri un salt la întâmplare cu un efort epuizant, luându-le cu un pas înainte Galacticilor care ne urmăresc. Singura buclă de probabilitate care supravieţuise bătăliei de pe Morgran a gemut şi s-a tânguit, dar ne-a adus într-un final aici, la canalul superficial de gravitate al unei stele pitice din populaţia II, numită Kthsemenee.

Biblioteca listează o singură lume locuibilă pe orbită, planeta Kithrup.

Când spun „locuibilă”, *folosesc un eufemism. Tom, Hikahi şi cu mine am stat ore întregi cu căpitanul, căutând alternative. Până la urmă, Creideiki a hotărât să ne aducă aici.*

Ca doctor, mi-e groază să aterizez pe o planetă insidios de periculoasă ca asta, dar Kithrup e o lume acvatică, iar echipajul nostru, format în majoritate din delfini, are nevoie de apă ca să se mişte prin jur şi să repare nava. Kithrup e bogată în metale grele şi ar trebui să găsim aici materiile prime de care avem nevoie.

Are şi calitatea de a fi rar vizitată. Biblioteca *spune că a fost părăsită cu foarte mult timp în urmă. Poate că Galacticii nu se vor gândi să ne caute aici.*

I-am spus-o şi lui Tom ieri-seară, pe când ne ţineam de mână şi urmăream cum se mărea discul planetei printr-un hublou de la bar. Este un glob albastru amăgitor de frumos, înconjurat de nori albi. Emisfera nocturnă era luminată din loc în loc de vulcani lucind stins şi de fulgere intermitente.

I-am spus lui Tom că eram sigură că nimeni nu ne va urmări aici – am rostit previziunea cu siguranţă în voce, dar n-am păcălit pe nimeni. Tom a zâmbit şi n-a spus nimic, amuzat de iluziile mele.

Vor căuta şi aici, fără îndoială. Erau puţine rute spaţiale pe care le-ar fi putut alege Streaker *fără să folosească un punct de*

transfer. Singura problemă era dacă vom reuşi să terminăm reparaţiile la timp şi să plecăm de aici înainte să vină Galacticii după noi.

Tom şi cu mine am avut câteva ore în care să fim singuri, primele după multe zile. Ne-am întors în cabina noastră şi am făcut dragoste.

În timp ce Tom doarme, eu scriu ce s-a întâmplat. Nu ştiu când voi mai putea să fac asta.

Căpitanul Creideiki tocmai ne-a chemat. Vrea să venim pe punte să ne vadă delfinii şi să ştie că protectorii lor umani sunt lângă ei. Chiar şi un delfin competent care a călătorit în spaţiu ca şi Creideiki simte din când în când nevoia să aibă oameni în preajmă.

Măcar de-am avea şi noi, oamenii, acest refugiu psihologic!

E timpul să las scrisul şi să-mi trezesc iubitul obosit. Dar mai întâi vreau să notez ce mi-a spus Tom ieri-seară, pe când ne uitam la mările furtunoase de pe Kithrup.

S-a întors spre mine, a zâmbit în felul acela nostim în care o face atunci când se gândeşte la o replică ironică şi a fluierat un scurt haiku în trinara delfinilor.

Stelele tremură de-atâtea furtuni
Valurile de jos se rostogolesc furioase
Ne mai scăldăm noi, iubire?

A trebuit să râd. Uneori cred că Tom *e pe jumătate delfin.*

PARTEA I

FLOTABILITATE

Toate faptele voastre bune
vor fi
pe apă scri…

FRANCIS BEAUMONT
ŞI JOHN FLETCHER

1

TOSHIO

Delfinii făceau glume pe seama oamenilor de mii de ani. I-au considerat *întotdeauna* teribil de amuzanţi. Faptul că omenirea le manipulase recent genele şi îi învăţase ingineria nu le-a schimbat prea mult atitudinea.

Delfinii erau încă spirituali.

Toshio stătea cu ochii la micul panou de bord al saniei sale marine, pretinzând că verifică adâncimea. Acul aparatului oscila în jurul unei valori constante de zece metri sub apă. Nu erau ajustări de făcut, dar se concentra asupra panoului în timp ce Keepiru înota pe lângă vas – fără îndoială gata pentru o altă rundă de tachinări.

— Mâini Mici, fluieră! Cetaceul cenuşiu şi lucios a făcut o răsucire completă la dreapta lui Toshio, apoi s-a apropiat, uitându-se la băiat cu nepăsare. Fluieră-ne o melodie despre nave şi ssspaţiu şi întoarcerea acasă!

Vocea lui Keepiru, care ieşea răsunătoare dintr-o serie complicată de cavităţi de sub cutia craniană, a bubuit ca un fagot. Putea să imite la fel de bine un oboi sau un saxofon.

— Ei, Mâini Mici, unde-i cântecul tău?

Keepiru voia să se asigure că îl auzea şi restul echipei. Ceilalţi fini înotau în tăcere, dar Toshio ştia că ascultă. Era bucuros că Hikahi, conducătoarea expediţiei, era mult în faţă, cercetând terenul. Ar fi fost mult mai rău dacă ar fi fost acolo şi i-ar fi cerut lui Keepiru să-l lase în pace. Nimic din ce putea să spună Keepiru nu se compara cu ruşinea de a fi protejat ca un copil neajutorat.

Keepiru s-a întors leneş pe burtă, lângă vehiculul băiatului, dând uşor din înotătoare ca să nu se îndepărteze. În apa cristalină de pe Kithrup, totul părea straniu refractat. Vârfurile asemenea coralilor ale movilelor de metal scânteiau ca nişte munţi văzuţi prin ceaţa dintr-o vale lungă. De la suprafaţă coborau legănându-se vrejurile galbene ale algelor.

Pielea cenuşie a lui Keepiru avea un luciu fosforescent, iar dinţii ascuţiţi ca acele din gura sa îngustă şi lungă în formă de V străluceau cu o cruzime ironică ce *trebuia* amplificată… dacă nu de apă, atunci măcar de imaginaţia lui Toshio.

Cum putea să fie un fin atât de răutăcios?

— Nu vrei să cânţi pentru noi, Mâini Mici? Cântă-ne o melodie care ne va cumpăra toată ciorba de peşte când vom pleca de pe această aşa-zisssă planetă şi vom găsi un port primitor! Fluieră să-i faci pe Visători să viseze pământ!

Peste zumzetul slab al reciclatorului său de aer, lui Toshio îi ţiuiau urechile de jenă. În orice clipă, era sigur că Keepiru va înceta să-i mai spună Mâini Mici şi va începe să folosească noua poreclă pe care şi-o alesese: „Mare Visător."

Era şi aşa destul de rău să fii luat în râs pentru că făcuseşi greşeala de a fluiera când însoţeai o echipă de explorare alcătuită din fini – îi întâmpinaseră melodia intonată distrat cu critici dure şi fluierături batjocoritoare –, dar să ţi se adreseze lumea în bătaie de joc cu o titulatură rezervată întotdeauna marilor muzicieni sau balenelor cu cocoaşă… era mai mult decât putea el să îndure.

— N-am chef să cânt acum, Keepiru. De ce nu te duci să pisezi pe altcineva?

Toshio s-a simţit oarecum victorios că a reuşit să-şi stăpânească tremurul din voce.

Spre uşurarea băiatului, Keepiru doar a chiţăit ceva pe un ton foarte înalt şi într-un ritm rapid în trinara de baltă, aproape delfina primitivă – aceasta fiind în sine o formă de insultă. Apoi delfinul s-a arcuit şi a ţâşnit la suprafaţă să ia o gură de aer.

Apa din jur era scânteietoare şi albastră. Peşti kithrupan strălucitori treceau în salturi, spinările lor solzoase reflectând faţetat lumina, ca nişte frunze acoperite de chiciură care plutesc în derivă. Peste tot se vedeau diferite culori şi texturi de metale. Razele soarelui matinal pătrundeau în marea transparentă, liniştită, pentru a conferi strălucire ciudatelor forme de viaţă ale acestei lumi stranii şi inevitabil mortale.

Toshio nu putea să admire frumuseţea apelor de pe Kithrup. Detestând planeta şi nava avariată care îi adusese aici pe el şi pe delfinii proscrişi, a alunecat pe panta repetării extrem de

satisfăcătoare a replicilor acide pe care *ar fi trebuit* să i le spună lui Keepiru.

„Dacă eşti atât de bun, Keepiru, de ce nu fluieri o formulă magică pentru a ne ajuta să găsim nişte vanadiu?” Sau „Nu văd de ce iroseşti un cântec *uman* pe un public de delfini, Keepiru.”

În imaginaţia lui, replicile aveau un efect satisfăcător. În lumea reală, Toshio o ştia, n-ar fi putut spune niciodată aşa ceva.

Mai întâi de toate, vocalizele cetaceelor erau monede de schimb acceptate în nenumărate porturi spaţiale. Şi, cu toate că baladele triste ale verişoarelor lor mai mari, balenele, obţineau preţuri mult mai bune, neamul lui Keepiru putea să-şi cumpere băuturi spirtoase într-o duzină de lumi doar exersându-şi plămânii.

Oricum, ar fi fost o greşeală să atribuie un rang uman oricărui membru al echipajului de pe *Streaker.* Bătrânul Hannes Suessi, unul dintre cei şase oameni de la bord, îl avertizase în această privinţă imediat ce plecaseră de pe Neptun, la începutul călătoriei.

— Încearcă şi vezi ce se întâmplă, îi sugerase inginerul mecanic. Vor râde în hohote, ca şi *mine*, dacă am norocul să fiu acolo când o faci. Dacă e ceva ce nu respectă finii, acela e un om care nu şi-a câştigat niciodată dreptul de a-şi da aere de stăpân.

— Dar Protocoalele… începuse Toshio să protesteze.

— La naiba cu Protocoalele… Acele reguli au fost impuse pentru ca oamenii, cimpanzeii şi delfinii să se poarte cum se cuvine când sunt Galactici prin preajmă. Dacă Stre*aker est*e oprit de o patrulă Soro sau trebuie să ceară undeva date de la un Bibliotecar Pilan, atun*ci doc*torul Metz sau domnul Orley ori chiar tu sau eu am putea pretinde că suntem şefi… pentru că niciunul dintre Mâncaţii ăia cu burţile umflate nu ar sta de vorbă cu o rasă atât de tânără ca finii. Dar, în restul timpului, primim ordine de la căpitanul Creideiki. Ce naiba, asta ar fi destul de greu – să-ţi dicteze un Soro ce să faci şi să pretinzi că-ţi place pentru că nenorocitul de extraterestru e destul de amabil să admită că oamenii *sunt mă*car un pic peste nivelul musculiţelor de oţet. Îţi imaginezi ce greu ne-ar fi dacă ar trebui să

condu*cem cu adev*ărat nava asta? Şi dacă am fi încercat să facem din delfini o rasă clientelară drăguţă, manierată şi supusă? Ţi-ar fi plăcut asta?

În acea clipă, Toshio scuturase tare din cap. Ideea de a se purta cu finii în felul în care erau de obicei trataţi în cele Cinci Galaxii îl dezgusta. Cel mai bun prieten al lui, Akki, era fin.

Totuşi, erau momente în care Toshio îşi dorea să existe compensaţii pentru faptul că era singurul băiat uman pe o navă interstelară cu un echipaj format în majoritate din delfini adulţi.

O navă interstelară care nu mergea nicăieri în clipa de faţă, şi-a amintit Toshio. Puternicul resentiment faţă de ironiile lui Keepiru a fost înlocuit de îngrijorarea mai chinuitoare că s-ar putea să nu mai părăsească niciodată lumea acvatică de pe Kithrup şi să ajungă acasă.

*Încetineşte – băiatule conducător de sanie *

*Minisubmarin de explorare – opreşte aici – *

*Hikahi vine – s-o aşteptăm *

Toshio şi-a ridicat privirea. Brookida, bătrânul delfin metalurgist, venise alături de el, în stânga. Băiatul a fluierat un răspuns în trinară.

*Hikahi vine – sania mea se opreşte *

A redus viteza saniei.

Pe ecranul sonarului său, Toshio a văzut mici ecouri convergând de departe tot mai în faţă. Cercetaşii se întorceau. Şi-a ridicat privirea şi i-a văzut pe Hist-t şi pe Keepiru zburdând la suprafaţă.

Brookida a trecut la anglică. Deşi cam stridentă şi bâlbâită, era mult mai bună decât trinara lui Toshio. La urma urmei, delfinii fuseseră modificaţi genetic de generaţii întregi, în aşa fel ca să adopte comportamente umane, nu în sens invers.

— N-ai găsit u-urme de substanţe necesare, nu, Toshio? a întrebat Brookida.

Băiatul s-a uitat la separatorul de molecule.

— Nu, domnule. Nimic până acum. Apa este incredibil de pură, având în vedere conţinutul de metale al scoarţei planetei. Abia dacă sunt nişte săruri de metale grele.

— Şi nimic la ssscanare îndelungată?

— Nicio rezonanţă în benzile pe care le verific, deşi nivelul de zgomot e îngrozitor de ridicat. Nu cred că o să descopăr nichel suprasaturat, ca să nu mai vorbim de celelalte chestii pe care le căutăm. E ca şi cum ai încerca să găseşti un ac într-o claie de fân.

Era un paradox. Planeta avea metale în cantităţi enorme. Unul dintre motivele pentru care căpitanul Creideiki o alesese drept refugiu. Însă apa era relativ pură… suficient ca să le permită delfinilor să înoate nestânjeniţi, cu toate că unii se plânseseră de mâncărimi şi toţi avuseseră nevoie de tratamente cu substanţe chelatice când reveniseră pe navă.

Explicaţia se găsea în jurul lor, în plante şi peşti.

Calciul nu intra în componenţa oaselor formelor de viaţă de pe Kithrup. Dar alte metale, da. Apa era purificată de filtre biologice. Drept rezultat, marea strălucea de jur împrejur în culorile intense ale metalelor şi oxizilor acestora. Ţepii dorsali lucitori ai peştilor vii – păstăile argintii cu seminţe ale plantelor subacvatice – toate contrastau cu verdele terestru al frunzelor şi ramurilor cu clorofilă.

Peisajul era dominat de movile din metal, insule imense, spongioase, formate din milioane de creaturi ca nişte corali, ale căror exoschelete metaloorganice se strângeau în munţi enormi, cu vârfuri plate, care se ridicau la câţiva metri peste nivelul apei.

În vârful insulelor creşteau copaci-burghiu, care îşi trimiteau rădăcinile cu vârfuri metalice prin fiecare movilă pentru a recolta substanţe organice şi silicaţi, depunând deasupra un strat nemetalic şi formând o cavitate dedesubt. Era un model straniu. *Biblioteca* de la bordul lui *Streaker* nu oferise nicio explicaţie pentru asta.

Instrumentele lui Toshio au detectat cocoloaşe de cositor pur, movile de icre din crom, colonii de corali construite dintr-un fel de bronz, dar până acum nicio grămadă de vanadiu, atât de util

şi uşor de strâns. Nu erau nici bucăţi din acel tip special de nichel pe care îl căutau.

Aveau nevoie de un miracol – unul care să permită echipajului de delfini, şapte oameni şi un cimpanzeu să-şi repare nava şi să iasă naibii din această zonă a galaxiei înainte să fie prinşi de urmăritorii lor.

În cel mai bun caz, mai aveau câteva săptămâni până să plece de acolo. Alternativa era să fie capturaţi de oricare din duzina de rase extraterestre aproape iraţionale. În cel mai rău caz, putea să însemne un război interstelar la o scară nemaivăzută de un milion de ani.

Toate astea îl făceau pe Toshio să se simtă mic, neajutorat şi foarte tânăr.

***

Băiatul auzea slab ecourile stridente de sonar ale exploratorilor ce se întorceau. Fiecare chiţăit îndepărtat îşi avea echivalentul într-un punct micuţ, colorat, pe ecranul sonarului său.

Apoi au apărut dinspre est două forme cenuşii, plonjând în cele din urmă în grămada de deasupra, dansând, săltând jucăuşe şi muşcând.

Într-un final, unul dintre delfini s-a arcuit şi a plonjat chiar lângă Toshio.

— Vine Hikahi şi vrea sssania la cel mai înalt nivel, a spus repede Keepiru, articulând atât de prost cuvintele că aproape nu se înţelegeau. Încearcă să nu te rătăceşti pe drumul în susss.

Toshio s-a strâmbat în timp ce arunca balastul. Keepiru nu trebuia să-şi exprime dispreţul atât de evident. Chiar şi când vorbeau anglica normal, delfinii păreau să-i arunce ascultătorului o serie lungă de critici.

Sania s-a ridicat într-un nor de bule micuţe. Când a ajuns la suprafaţă, apa şiroia pe laturile ei în pârâiaşe gâlgâitoare. Toshio a blocat maneta şi s-a întors să-şi desfacă masca.

Tăcerea bruscă a fost o adevărată uşurare. Scârţâitul saniei, clicurile sonarului şi chiţăiturile delfinilor, toate amuţiseră. O briză proaspătă îi trecea prin părul negru, ud, drept şi îi răcorea urechile care îl ardeau. Aducea miresmele unei planete străine – mirosul înţepător al creşterii vegetaţiei secundare pe o insulă

mai veche, cel greu, uleios al unui copac-burghiu în toiul activităţii.

Şi peste toate, uşoara vibraţie a metalului.

N-ar trebui să le facă rău, spuseseră după ce s-au întors la navă. Cel mai puţin lui Toshio, în costumul său impermeabil. Compuşii chelatici vor îndepărta toate elementele grele pe care te-ai aştepta să le absoarbă cineva într-o explorare… deşi nimeni nu ştia sigur ce alte primejdii îi puteau pândi pe această planetă.

Şi dacă erau nevoiţi să rămână aici luni întregi? Ani?

În acest caz, dotările medicale de pe *Streaker* nu aveau să facă faţă acumulării lente a metalelor. În scurt timp, ar începe să se roage să vină navele raselor Johpur, Thennanin şi Soro şi să-i ducă de acolo la interogatoriu sau pur şi simplu să părăsească o planetă frumoasă care îi ucidea încetul cu încetul.

Nu era un gând plăcut asupra căruia să insişti. Toshio s-a bucurat când Brookida a venit lângă el.

— De ce vrea Hikahi să urc la suprafaţă? l-a întrebat pe bătrânul delfin. Credeam că trebuie să stau nevăzut sub apă în caz că sunt deja sateliţi-spion deasupra noastră.

Brookida a oftat.

— Presssupun că Hikahi crede că ai nevoie de o pauză. În afară de asta, cine ar putea repera un vehicul aşa micuţ ca ssania, cu atâta metal în jur?

Toshio a ridicat din umeri.

— Păi, e drăguţ din partea ei.

Brookida s-a ridicat în apă, legănându-se şi lovind cu coada de mai multe ori.

— O aud pe Hikahi, a anunţat el. Şi iat-o!

Doi delfini s-au apropiat repede din nord, unul de culoare gri-deschis, celălalt negru şi marmorat. Prin căşti, Toshio a auzit vocea şefei de echipă.

Eu vă chem – Hikahi cu aripioare de foc
Ascultare dorsală – acţiune ventrală
Râdeţi de vorbele mele – dar, mai întâi, ascultaţi-le
Adunaţi-vă la sanie – şi ascultaţi!

Hikahi şi Ssattatta au dat roată grupului, apoi s-au oprit în faţa tuturora.

Printre darurile făcute de om neo-delfinilor se număra şi un amplu repertoriu de expresii faciale. Totuşi, doar cinci sute de ani de inginerie genetică n-au putut face pentru delfin ceea ce făcuseră un milion de ani de evoluţie pentru om. Finii încă îşi exprimau majoritatea sentimentelor prin sunete şi mişcări. Dar nu mai aveau chipurile împietrite în ceea ce oamenii luaseră drept un rânjet (într-o oarecare măsură adevărat) perpetuu amuzat. Delfinii erau acum capabili *să se arate* îngrijoraţi. Toshio ar fi putut alege expresia actuală a lui Hikahi drept un exemplu clasic de mâhnire a delfinilor.

— Phip-pit a dispărut, a anunţat Hikahi. L-am auzit strigând mai la sud de mine, apoi nimic. O căuta pe Ssassia, care dispăruse mai devreme în aceeaşi direcţie. Vom întrerupe cercetările şi căutarea metalelor ca să ne ducem să-i găsim. Toţi vor primi arme.

A urmat un murmur general de nemulţumire. Asta însemna ca delfinii să-şi pună iar armurile pe care fuseseră încântaţi să şi le scoată când părăsiseră nava. Totuşi, chiar şi Keepiru recunoştea că era o treabă urgentă.

Pentru moment, Toshio a fost ocupat să arunce în apă armurile. Trebuiau să se răspândească normal, într-o formă adecvată ca să şi le pună delfinii, dar, evident, unul sau doi fini au avut nevoie de ajutor la ajustarea micului amplificator nervos pe care îl avea fiecare deasupra ochiului stâng.

Toshio a terminat repede, cu uşurinţa pe care ţi-o dă o practică îndelungată. Îşi făcea griji pentru Ssassia, o femelă blândă care fusese întotdeauna amabilă cu el şi îi vorbise frumos.

— Hikahi, a spus el pe când şefa trecea înot pe lângă el, vrei să contactez nava?

Mica femelă cenuşie de *Tursiops* s-a ridicat ca să fie faţă-n faţă cu Toshio.

— Nu, Căţărătorule-pe-scări. Ascultăm ordinele. Sateliţii-spion pot fi deja sus. Programează-ţi sania să treacă din nou pe pilot automat dacă nu supravieţuim confruntării cu ce se află în sssud-est.

— Dar nimeni n-a văzut animale mari…

— Ast-ta e doar o posibilitate. Vreau să aibă veşti de la noi, oricare ne-ar fi soarta… chiar dacă ne loveşte febra salvării.

Pe Toshio l-au trecut fiori reci la auzul cuvintelor „febra salvării”. Ştia ce însemna asta, bineînţeles. Era ceva la care nu dorea deloc să asiste.

Au pornit-o în formaţie de luptă. Finii făceau cu rândul, pluteau la suprafaţa apei, apoi se scufundau şi înaintau alături de Toshio. Fundul oceanului era ca o serie nesfârşită de urme lăsate de şerpi – presărat cu găuri ciudate ca nişte cratere adânci, negre şi ameninţătoare. În văi, Toshio vedea de obicei fundul, la vreo sută de metri în jos, întunecat de pădurile de alge albastru-închis.

Culmile lungi aveau în vârf, la anumite intervale, movile strălucitoare de metal, ca nişte castele masive cu fortificaţii poroase şi scânteietoare. Multe erau acoperite cu vegetaţie abundentă ca iedera, în care kithrupanii se adăposteau şi se înmulţeau. Una dintre movilele de metal părea să se clatine la marginea unei prăpăstii – caverna săpată de propriul copac-burghiu înalt, gata să înghită întreaga fortăreaţă după ce îi şubrezea temelia.

Motorul saniei torcea hipnotic. Verificarea instrumentelor era o treabă prea uşoară ca să-i ocupe mintea lui Toshio. Fără să vrea, băiatul s-a pomenit gândindu-se. Amintindu-şi.

Doar o aventură, aşa i se păruse când i s-a cerut să ia parte la călătoria spaţială. Depusese Jurământul Astronauţilor, ca să ştie toţi că era pregătit să-şi lase trecutul în urmă. Aveau nevoie de un elev ofiţer care să ajute la muncile manuale ce necesitau atenţie pe noua navă a delfinilor.

Streaker era o navă mică de explorare cu un design unic. Nu zburau în spaţiul interstelar multe nave cu echipaje alcătuite din rase înotătoare care respiră oxigen. Cele câteva foloseau gravitatea artificială pentru comoditate şi angajau membri ai unor specii cliente ca meşteri şi muncitori.

Dar prima navă interstelară cu echipaj format din delfini trebuia să fie diferită. Era concepută conform principiului după care se ghidau pământenii de două secole: „Atunci când e

posibil, nu complica lucrurile. Evită să foloseşti ştiinţa Galacticilor când nu o înţelegi.”

La două sute cincizeci de ani după contactul cu civilizaţia Galacticilor, omenirea făcea încă eforturi să-i ajungă din urmă. Speciile galactice care folosiseră *Biblioteca* veche de eoni, de dinainte să apară mamiferele pe Pământ – adăugând informaţii la acel compendiu universal cu o lentoare glacială –, li se păruseră pământenilor primitivi aproape asemenea zeilor, cu navele lor greoaie şi lente. Pământul avea acum o filială a *Bibliotecii,* care trebuia să-i ofere acces la toate cunoştinţele acumulate de-a lungul istoriei galactice, însă doar în ultimii ani se dovedise mai degrabă un ajutor decât o piedică ce stârnea confuzie.

Streaker, cu aranjamentele sale complexe, cu bazine menţinute prin centrifugare şi laboratoare în condiţii de imponderabilitate, trebuie să li se fi părut incredibil de arhaică extratereştrilor care au cercetat nava înainte de lansare. Totuşi, pentru comunităţile de neo-delfini de pe Pământ era un motiv de mândrie.

După călătoria de probă, *Streaker* se oprise în Calafia, micuţa colonie de delfini şi oameni, ca să-i ia la bord pe câţiva dintre cei mai buni absolvenţi ai academiei de acolo. Urma să fie prima şi poate ultima vizită a lui Toshio pe bătrâna Terra.

„Bătrâna Terra“ încă adăpostea 90% din omenire, ca să nu mai vorbim de alte rase terestre înzestrate cu inteligenţă. Turiştii galactici se îngrămădeau încă să se uite cu gura căscată la căminul acelor *enfants terribles* care stârniseră atâta vâlvă în numai câteva secole. Puneau rămăşaguri pe cât timp va reuşi omenirea să supravieţuiască fără protecţia unui stăpân.

Toate speciile aveau stăpâni protectori, fireşte. Nimeni nu dobândea inteligenţa necesară călătoriilor în spaţiu fără intervenţia altei rase mai vechi. Nu făcuseră oamenii asta pentru cimpanzei şi delfini? Tot timpul, de la miticii Strămoşi şi până acum, orice specie vorbitoare care zburase cu nave spaţiale fusese elevată de un predecesor. Nu supravieţuise nicio specie din acele vremuri îndepărtate, dar civilizaţia creată de Strămoşi, cu tot ce cuprindea *Biblioteca*, continua să existe.

Toshio se întreba, ca aproape toată lumea de trei secole încoace, cine putuseră oare să fie protectorii Omului. Dacă existaseră vreodată. Oare fuseseră una dintre speciile de fanatici care atacaseră neştiutoarea *Streaker* şi o urmărea şi acum ca nişte ogari hăituind o vulpe?

Nu era un gând plăcut, ţinând seama de ce descoperise *Streaker.*

Consiliul Terragenilor trimisese nava la o flotă împrăştiată de vase de explorare, verificând astfel dacă informaţiile *Bibliotecii* erau veridice. Până acum, fuseseră găsite doar câteva neconcordanţe în cunoştinţele sale. Aici o stea plasată greşit. Acolo o specie prost catalogată. Era ca şi cum cineva ar fi făcut o listă cu fiecare fir de nisip de pe o plajă. Nu puteai să verifici lista nici într-o mie de vieţi, dar puteai alege o mostră la întâmplare.

Când găsise flota, *Streaker* trecuse printr-o mică baltă gravitaţională, aflată la cincizeci de parseci distanţă de planul galactic.

Toshio a oftat gândindu-se cât de nedrept era. O sută cincizeci de delfini, şapte oameni şi un cimpanzeu; cum să fi ştiut ce am găsit?

De ce a trebuit s-o găsim *noi?*

Cincizeci de mii de nave, fiecare de mărimea unei luni. Asta au găsit. Delfinii au fost încântaţi de descoperire – cea mai mare flotă abandonată, pare-se incredibil de veche. Căpitanul Creideiki contactase prin psi Pământul pentru instrucţiuni.

Fir-ar! *De ce* chemase Pământul? Nu putea să aştepte cu raportul până ajungeau acasă? De ce să anunţe întreaga galaxie curioasă că găsiseră o grămadă de nave vechi, dezafectate în mijlocul pustietăţii?

Consiliul Terragenilor trimisese un răspuns codificat.

„Puneţi-vă la adăpost. Aşteptaţi ordine. Nu răspundeţi.”

Creideiki le-a dat ascultare, evident. Dar nu înainte ca jumătate din rasele protectoare din galaxie să-şi fi trimis navele de război să o caute pe *Streaker.*

Toshio a clipit.

Ceva. Un ecou de rezonanţă în cele din urmă? Da, detectorul magnetic de minerale indica un ecou slab spre sud. S-a

concentrat pe receptor, uşurat că are în sfârşit ceva de făcut. Autocompătimirea devenea plictisitoare.

Da. Trebuia să fie un depozit destul de consistent. Ar trebui oare să-i spună lui Hikahi? Normal, căutarea echipajului rătăcit era prioritară.

O umbră a căzut peste el. Grupul ocolea creasta unei movile masive de metal. Masa de culoarea cuprului era acoperită cu vrejuri groase de plante verzi care atârnau.

— Nu te apropia prea mult, Mâini Mici, a fluierat Keepiru din stânga lui Toshio. Numai Keepiru şi sania erau lângă movilă. Ceilalţi fini o ocoleau la distanţă.

— Nu ştim nimic despre flora asta, a continuat Keepiru. Şi pe aici s-a rătăcit Phip-pit. Ar trebui să fim în siguranţă în convoi.

Keepiru a trecut leneş pe lângă Toshio, dând încet din aripioare. Braţele armurii sale, îndoite cu grijă, reflectau arămiul movilei metalice.

— Atunci e cu atât mai important să luăm mostre, nu? a răspuns Toshio, iritat. De asta suntem aici!

Fără să-i lase lui Keepiru timp să reacţioneze, Toshio a întors sania spre masa întunecată a movilei, intrând în umbră, deoarece insula bloca lumina soarelui de după-amiază. Un banc de peşti cu spinări argintii părea să se îndepărteze de el ca o explozie, căci băiatul mergea oblic de-a lungul algelor groase, fibroase.

În spatele lui, Keepiru a chiţăit şocat o înjurătură în delfina primitivă, ce indica tulburarea finului. Toshio a zâmbit.

Sania murmura docilă, lăsând impresia că vrea să colaboreze, iar movila se înălţa ca un munte în dreapta lui. Toshio a virat şi a prins din zbor cea mai apropiată scânteiere verde. A avut o senzaţie de satisfacţie când prima sa mostră s-a desprins şi i-a rămas în mână. Niciun fin nu putea reuşi aşa ceva! A făcut cu degetele semnul victoriei, apoi a îndesat bucata într-o pungă pentru eşantioane.

Toshio şi-a ridicat privirea şi a văzut că masa cea verde, în loc să se îndepărteze, era mai aproape ca oricând. Chiţăitul lui Keepiru se amplificase.

Plângăciosule! s-a gândit Toshio. Aşa că a lăsat o secundă comenzile în plata Domnului. Şi ce? O să mă întorc în

nenorocitul tău de convoi înainte să termini de compus o poezie insultătoare.

A virat mai mult la stânga şi, simultan, a reglat cârma să se ridice, apoi şi-a dat seama că era o greşeală de tactică. Deoarece îl încetinea suficient de mult ca să permită unui mănunchi de tentacule să ajungă sania din urmă.

Pe Kithrup trebuiau să fie creaturi marine mai mari decât văzuseră până acum, căci tentaculele care încercau să-l înşface pe Toshio erau sigur destinate să prindă o pradă mai mare.

„O, Koino-Anti! Am încurcat-o!“ A apăsat pe acceleraţie la maximum şi a aşteptat elanul dat de puterea motorului.

Puterea a venit... dar nu şi acceleraţia. Sania a scârţâit din toate încheieturile din pricina efortului făcut, întinzând lujerii ca nişte funii. Dar nu s-a urnit din loc. Apoi a murit motorul. Toshio a simţit ceva alunecos târându-se peste picioarele lui, apoi încă ceva. Tentaculele au început să-l strângă şi să-l tragă.

Icnind, a reuşit să se întoarcă pe spate şi a bâjbâit după cuţitul de la şold. Tentaculele erau sinuoase şi noduroase, agăţându-se de tot ce atingeau şi, când unul i-a măturat uşor dosul palmei stângi, băiatul a ţipat de parcă ar fi fost ars cu fierul roşu.

Finii chiţăiau unul la altul, iar destul de aproape se auzeau zgomotele produse de nişte mişcări violente. Dar, în afară de o scurtă rugăciune să nu mai fie prins şi altcineva, Toshio n-a mai avut timp să se gândească decât la lupta pe care trebuia s-o dea.

A scos cuţitul, strălucind ca o rază de speranţă. Iar speranţa i-a sporit când a tăiat un tentacul în două. Un altul, mai mare, i-a luat câteva secunde să-l reteze. Dar acesta a fost înlocuit, aproape imediat, de alte două.

Apoi a văzut unde era târât.

Într-o crăpătură largă şi adâncă în movila de metal. Înăuntru, la mare adâncime, se zvârcolea o masă agitată de filamente. La vreo zece metri mai sus, ceva lucios şi cenuşiu zăcea prins într-o pădure de liane aparent inerte.

Toshio a deschis gura, simţind vaporii care îi umpleau masca de cauciuc. Reflexia propriilor ochi, dilataţi şi uluiţi, se

suprapunea cu trupul nemişcat al Ssassiei. Mareea o legăna, blândă cum fusese viaţa ei, dar nu şi moartea.

Cu un ţipăt, băiatul a început din nou să ciopârţească în stânga şi-n dreapta. Voia s-o strige pe Hikahi, să-i spună şefei de echipă ce soartă avusese Ssassia, dar nu i-au ieşit din gură decât nişte înjurături la adresa plantelor agăţătoare de pe Kithrup. Frunze şi ramuri zburau prin apă când le măcelărea cu ură, dar fără niciun rezultat, căci şi mai multe tentacule se repezeau la el să-l tragă spre deschizătură.

Căţărător-de-scări – poet cu ochi ageri
Dă de veste – celor ce te caută
Fă un clic cu sonarul – prin ramurile dese

Hikahi îl striga.

Cu toată agitaţia luptei sale şi răsuflarea lui gâfâită, Toshio tot auzea sunetele scoase de delfini în bătălie. Triluri rapide în trinară, neîncetinite pentru urechea umană, cu excepţia acelei comenzi scurte, şi zgomotul făcut de armurile lor.

— Aici! Aici sunt!

A tăiat un tentacul care îi ameninţa furtunul cu aer, abia reuşind să nu atingă obiectul. Şi-a umezit buzele şi a încercat să fluiere în trinară.

Tot lupt – cu gura caracatiţei
Strânge cu ale ei ventuze – sumbră perspectivă
Cumplită a fost – soarta Ssassiei!

Forma şi ritmul erau proaste, dar finii aveau să audă mai clar poezia decât un strigăt în anglică. După doar patruzeci de generaţii de cultivare a inteligenţei, preferau să folosească versuri fluierate într-o situaţie de urgenţă.

Toshio auzea zgomotul luptei apropiindu-se. Însă, parcă grăbite de pericol, tentaculele au început să-l tragă mai repede spre deschizătură. Deodată, unul dintre ele i s-a înfăşurat în jurul braţului drept, înainte să-l poată da deoparte, unul dintre nodurile lui arzătoare i-a atins mâna. A ţipat şi l-a azvârlit de pe el, dar cuţitul era pierdut în întuneric.

Alte filamente îl înconjurau. În acel moment, Toshio a devenit oarecum conştient că îi *vorbea* cineva încet, dar în anglică!

— … spune că sunt nave acolo! Secundul Takkata-Jim vrea să ştie de ce n-a trimis Hikahi o confirmare în monoimpulsuri…

Era vocea lui *Akki,* chemând de pe navă. Toshio nu-i putea răspunde prietenului său. Nu ajungea la butonul radioului de pe sanie şi era îngrijorat.

— Nu răspundeţi la mesajul ăsta, a continuat Akki, îndatoritor. Toshio a gemut la auzul ironiei pe când încerca să îndepărteze un tentacul de pe mască, fără să-şi vatăme mai tare mâinile. Transmiteţi doar un monoimpuls şi întoarceţi-vă cu toţii. Credem că are loc o bătălie spaţială pentru Kithrup. Poate că nebunii ăia de extratereştri ne-au urmărit până aici şi se bat pentru dreptul de a ne lua prizonieri, exact ca la Morgran. Trebuie să închid acum. Nu s-a mai auzit nimic. Întoarceţi-vă cât de repede puteţi. Akki a terminat transmisia.

Toshio a simţit un tentacul apucând furtunul pentru aer. Strângea tare de această dată.

„Sigur, Akki, prietene”, a mormăit băiatul, trăgând de tentacul. „O să mă duc acasă de îndată ce mă lasă universul ăsta.“

Furtunul cu aer s-a închis şi el nu mai putea face nimic. O ceaţă densă i-a umplut masca. Pe când simţea că îşi pierde cunoştinţa, Toshio a avut impresia că vede echipa de salvare venind, dar nu putea fi sigur dacă era adevărat sau o halucinaţie. Nu s-ar fi aşteptat să conducă *Keepiru* atacul, de exemplu, sau ca finul să fie atât de feroce, să nu-i pese de tentaculele arzătoare.

În cele din urmă, a hotărât că era un vis. Fulgerele laserului erau prea luminoase, tonurile saserului prea clare. Şi echipa venea spre el cu flamuri fluturând în vânt după ea, ca un detaşament de cavalerie pe care cele cinci secole de când vorbea anglica îl făcuseră pe om să-l asocieze cu imaginea salvării.

2

GALACTICI

Pe o navă din mijlocul unei flote, trecea o fază de negare.

Crucişătoare gigantice ieşeau răspândindu-se dintr-o deschizătură în spaţiu, căzând spre punctul strălucitor al unui soare roşiatic greu de descris. Unul câte unul, ieşeau din crăpătura luminoasă. Cu ele venea lumina stelară refractată din punctul lor de plecare, la sute de parseci distanţă.

Erau reguli care ar fi trebuit să împiedice acest lucru. Tunelul era o cale anormală de a trece dintr-o parte în alta. Era nevoie de o voinţă puternică pentru a respinge natura şi a crea o asemenea deschizătură în spaţiu.

Episiarchul, în respingerea lui revoltată a Ceea ce este, crease trecerea pentru stăpânii săi Tandu. Deschizătura era menţinută prin forţa neclintită a orgoliului său – prin refuzul său de a face vreo concesie Realităţii.

După ce a trecut şi ultima navă, Episiarchul s-a lăsat înadins distrat, iar deschizătura s-a închis cu violenţă, dar fără zgomot. După câteva clipe, doar instrumentele mai puteau arăta ce se întâmplase. Afrontul adus fizicii parcă nici nu avusese loc.

Episiarchul adusese armada Tandu la steaua-ţintă cu mult timp înaintea altor flote, acelea care aveau să se confrunte cu galacticii Tandu pentru dreptul de a captura nava pământeană. Tandu au trimis impulsuri de laudă spre centrii de plăcere ai Episiarchului. El a urlat şi a clătinat din capul său mare, acoperit cu blană, în semn de recunoştinţă.

Pentru Tandu, un mod ciudat şi periculos de a călători s-a dovedit încă o dată că merită riscurile asumate. Era bine să ajungi pe câmpul de luptă înaintea inamicului. Momentele câştigate aveau să le dea un avantaj tactic.

Episiarchul nu-şi dorea decât lucruri pe care să le nege. Misiunea lui odată îndeplinită, s-a întors în camera iluziilor sale, să transforme o înlănţuire nesfârşită de realităţi-surogat, până când Stăpânii vor avea iar nevoie de indignarea lui. Forma sa lăbărţată şi amorfă s-a rostogolit, eliberată din plasa senzorială, şi s-a îndepărtat anevoie, escortată de gardieni prudenţi.

Când drumul a fost liber, a intrat Acceptorul *şi s-a căţărat, cu picioarele sale ca fusele, în locul lui din reţea.*

Pentru câtva timp a evaluat Realitatea, apoi a acceptat-o, îmbrăţişând-o. Acceptorul *a sondat, a atins şi a mângâiat noua zonă din spaţiu cu simţurile sale prelungite. A scos un ţipăt cântat de plăcere.*

— Aşa o scurgere! a anunţat vesel Acceptorul. *Auzisem că aceia pe care-i urmărim erau sofonţi neglijenţi, dar iradiază chiar şi când cercetează zona pentru a detecta pericolele! S-au ascuns pe a doua planetă. Doar încet-încet îşi condensează marginile scuturilor psihice pentru a-mi ascunde poziţia lor exactă. Cine le-au fost stăpânii de i-au învăţat aşa bine pe delfinii ăştia să fie victime?*

— Stăpânii lor sunt oamenii, *ei înşişi neterminaţi, a răspuns Conducătorul Urmăritorilor Tandu. Vocea lui forma o succesiune ritmică de clinchete şi clicuri scoase de articulaţiile picioarelor sale de călugăriţă. Pământenii sunt stricaţi de credinţe greşite şi de ruşinea propriei abandonări. Zgomotul a trei secole va înceta când vor fi mâncaţi. Atunci bucuria vânătorului nostru va fi tot atât de mare ca a ta, când vezi cu ochii tăi un loc sau un lucru nou.*

— Mare bucurie, într-adevăr, a încuviinţat Acceptorul.

— Acum trebuie să percepi detaliile, i-a ordonat Urmăritorul. În curând ne vom bate cu ereticii. Trebuie să le spun celorlalţi clienţi ce sarcini au.

Acceptorul *s-a întors în reţeaua sa când aplecat Urmăritorul şi şi-a deschis simţurile acestui nou petic de realitate. Totul era bine. A transmis rapoarte cu ce a văzut, iar Stăpânii şi-au deplasat navele în consecinţă, dar, cu zona cea mai întinsă a minţii sale, aprecia… acc*epta… micuţul *soare roşu, fiecare din micile lui planete, minunata aşteptare a unui loc ce avea să devină în curând un câmp de bătălie.*

Peste scurt timp, a simţit celelalte flote de război intrând în sistem, fiecare în modul său specific. Fiecare a ocupat o poziţie un pic inferioară, forţate de sosirea mai timpurie a navelor Tandu.

Acceptorul *a perceput pofta de luptă a clienţilor războinici şi calculele reci ale celor mai în vârstă. A dezmierdat suprafaţa*

lucioasă a scuturilor mentale îndreptate împotriva lui şi s-a întrebat ce se întâmpla înăuntrul lor. A apreciat francheţea altor luptători, care îşi trimiteau sfidători gândurile în exterior, provocându-l pe cel ce le asculta prin transmiterea dispreţului lor.

Şi asta îi evoca Acceptorului *meditaţii violente la propria anihilare, tocmai când cele două mari flote s-a ciocnit şi explozii luminoase au împânzit spaţiul.*

Acceptorul *a privit totul cu bucurie. Cum ar fi putut cineva să nu fie vesel când universul conţinea asemenea minuni?*

3

TAKKATA-JIM

Sus, la babordul sălii sferice de comandă al lui *Streaker*, o operatoare psi se zbătea în armura ei. Înotătoarele sale agitau apa şi ea striga în trinară:

Capetele negre ale calamarului cu opt braţe ne găsesc aici!
Acum se pregătesc de luptă

Raportul operatoarei a confirmat descoperirea făcută de senzorul cu neutrino acum câteva minute. Era o litanie de veşti proaste spuse în versuri, ca într-o transă.

**Urlă şi înnebunesc de dorinţa...*
*Să învingă şi să ia prizonieri...**

De la altă staţie a venit un buletin mai calm într-o anglică având accent de delfin.

— Avem un trafic de gravitoni din ce în ce mai congestionat, secundule Takkata-Jim. Distorsiunile gravitaţionale confirmă că o mare bătălie e pe cale să înceapă nu departe de planet-tă.

Secundul navei *Streaker* a ascultat raportul în tăcere, lăsându-se în voia curenţilor care circulau în sala de comandă. Un jet de bule au ieşit din orificiul său respirator când a inhalat un pic din lichidul special care umplea puntea navei.

— Am luat cunoştinţă, a spus el în cele din urmă. Sub apă, vocea îi era un bâzâit înfundat. Consoanele ieşeau prost pronunţate. Cât de departe este cel mai apropiat contact?

— Cinci Unităţi Astronomice, domnule. N-ar putea ajunge aici în mai puţin de o oră, nici dacă ar merge cu viteză maximă.

— Hmm. Foarte bine, atunci. Rămânem în stare galbenă. Continuă-ţi obssservaţiile, Akeakemai.

Secundul era neobişnuit de mare pentru un neo-fin, cu trupul îndesat şi musculos, în timp ce majoritatea celorlalţi erau zvelţi şi agili. Coloritul cenuşiu neuniform şi dinţii zimţaţi erau semne

ale descendenţei dintr-o ramură subrasială *Stenos,* deosebindu-l atât pe el, cât şi pe câţiva alţii de majoritatea delfinilor *Tursiops.*

Fiinţa umană de lângă Takkata-Jim a rămas impasibilă la auzul veştilor rele. Asta doar confirma lucrul de care se temuseră.

— Mai bine îl anunţăm pe căpitan, a spus Ignacio Metz.

Cuvintele îi erau amplificate în apa tulbure de masca de pe faţă. Bule ieşeau şi se îndepărtau de omul înalt, cu păr cărunt şi rar.

— L-am avertizat pe Creideiki că asta o să se întâmple dacă încercăm să-i evităm pe Galactici. Sper doar să fie rezonabil acum că întoarcerea acasă a devenit imposibilă.

Takkata-Jim şi-a deschis şi şi-a închis orificiul de hrănire pe diagonală, dând din cap înţelegător.

— Da, doctore Metz. Acum până şi Creideiki trebuie să admită că ai avut dreptate. Suntem încolţiţi, iar căpitanul nu are altă soluţie decât să asculte de tine.

Metz a dat din cap, mulţumit.

— Dar echipa lui Hikahi? I s-a spus?

— Le-am şi ordonat să se întoarcă. Chiar şi sania poate să reprezinte un risc prea mare. Dacă Mâncaţii sunt deja pe orbită, poate au posibilitatea să o detecteze.

— Extratereştrii... l-a corectat Metz, pe un ton de profesor. Termenul de „Mâncat” nu e prea politicos.

Takkata-Jim avea o expresie impasibilă. Era la comanda navei şi a echipajului când căpitanul nu era în cart. Totuşi, fiinţa umană îl trata ca pe un şcolar cu caş la gură. Era enervant, dar Takkata-Jim avea grijă să nu-şi arate niciodată iritarea.

— Aşa e, doctore Metz.

— Echipa lui Hikahi nu trebuia să părăsească nava. L-am avertizat pe Tom Orley că s-ar putea întâmpla aşa ceva. Tânărul Toshio e acolo... şi toţi novicii ăştia din echipaj, fără niciun contact cu nava de atâta timp. Ar fi îngr*ozitor dac*ă au păţit ceva!

Omul se gândea probabil ce îngrozitor ar fi dacă vreun membru al echipajului de pe *Streaker* ar fi ucis departe de el... acolo unde era incapabil să judece cum s-a comportat în studiile sale genetice şi comportamentale.

— Măcar Creideiki să vă fi assscultat, domnule, a repetat el.
— Vorbeşti întotdeauna prea mult.
Era cam riscant, dar, chiar dacă omul ar fi detectat sarcasmul sub masca respectuoasă a lui Takkata-Jim, tot nu ar fi renunţat niciodată la ea.
— Păi, e drăguţ din partea ta să spui asta, Takkata-Jim. Ştiu că ai treabă acum, aşa că o să-l caut pe Creideiki şi o să-l informez că urmăritorii noştri au venit după noi şi pe Kithrup.
Din postura lui semeaţă, Takkata-Jim a înclinat respectuos din cap în faţa omului.
— Asta-i drăguţ din partea dumitale, doctore Metz.
Metz l-a bătut uşor pe locotenent pe flancul aspru, încercând parcă să-l liniştească. Takkata-Jim a suportat gestul de stăpân cu un calm aparent şi s-a uitat la omul care s-a întors şi s-a îndepărtat înot.
Puntea era o sferă plină cu lichid al cărui nivel creştea uşor de la prova navei cilindrice. Prin hublourile principale se vedea tulbure oceanul cu munţi pe fund, sedimente şi creaturi marine înotând prin apă.
Staţiile de lucru ale echipajului, despărţite unul de altul prin pereţi, erau luminate de mici spoturi. Cea mai mare parte din încăpere era în umbră, cufundată în linişte, în timp ce personalul de elită de pe punte îşi îndeplinea sarcinile, cu rapiditate şi eficienţă. Singurele sunete, în afară de fâsâitul şi bulele scoase de apa reciclată cu oxigen, erau clicurile intermitente ale sonarului şi comentariile profesionale succinte schimbate de operatori.
Să-i dăm lui Creideiki ce-i al lui, şi-a spus Takkata-Jim. *A făcut din acest echipaj o maşinărie perfect reglată.*
Desigur, delfinii erau mai puţin previzibili decât fiinţele umane. Nu ştiai niciodată dinainte ce-l putea face pe un neo-fin s-o ia razna până nu-l vedeai evoluând în condiţii de stres. Acest echipaj se descurca la fel de bine ca oricare altul pe care îl văzuse, dar avea să fie oare de-ajuns?
Dacă treceau cu vederea o singură radiaţie sau scurgere psi, extratereştrii se vor năpusti asupra lor mai repede decât balenele asupra focilor din port.

Finii de acolo, din echipa de explorare, erau mai în siguranţă decât colegii lor de la bordul navei, s-a gândit Takkata-Jim cu oarecare amărăciune. Metz era prost să-şi facă griji pentru ei. Probabil că se distrau de minune!

Takkata-Jim a încercat să-şi aducă aminte cum era să înoţi liber în ocean, fără armură, şi să respiri aer natural. A încercat să-şi aducă aminte cum se plonja în apă adâncă, apa adâncă a delfinilor *Stenos,* unde şmecherii orgolioşi din specia *Tursiops,* amatori de ţărmuri, erau tot aşa rari ca dugongii.

— Akki, a strigat el operatorului radio ELF, tânărul elev ofiţer din Calafia. Ai primit confirmare de la Hikahi? A fost anunţată să se întoarcă?

Delfinul din colonie era o varietate mică de *Tursiops,* de un cenuşiu-gălbui. Akki a răspuns un pic şovăitor. Încă nu era obişnuit să respire şi să vorbească în apa puternic oxigenată. Trebuia să folosească un dialect foarte ciudat, anglica subacvatică.

— Îmi… pare rău, domnule se-cund, nu e niciun răspuns. Am căutat un monoimpuls pe toate… ca-na-lele. N-am găsit nimic.

Takkata-Jim şi-a dat capul pe spate, nervos. Hikahi poate s-a gândit că şi un singur monoimpuls ar fi un risc prea mare. Totuşi, confirmarea i-ar fi luat de pe umeri povara unei decizii neplăcute.

— Ei, domnule?

Akki şi-a lăsat în jos capul şi coada în semn de respect.

— Da?

— Ah… n-ar trebui să repetăm mesajul? S-ar putea să-i fi distras ceva şi să-l fi ratat pe… primul…

Ca toţi delfinii de pe planeta-colonie Calafia, Akki era mândru de anglica sa cultivată. Era evident că-l necăjea că avea dificultăţi cu nişte propoziţii atât de simple.

Asta îi convenea de minune secundului. Dacă exista vreun cuvânt din anglică să se traducă perfect în trinară, acela era „deştept”. Lui Takkata-Jim nu-i plăceau elevii ofiţeri prea deştepţi.

— Nu, operatorule. Avem ordine. Dacă vrea căpitanul să mai încerce o dată când ajunge aici, n-are decât. Între timp, vezi-ţi de treburile tale.

— Heth*… a., da,* da, domnule.

Tânărul delfin s-a răsucit să se întoarcă la locul lui de muncă, unde putea să respire într-o cupolă cu aer, în loc să înghită apă ca un peşte. Acolo putea să vorbească la fel ca un delfin normal cât timp aştepta un mesaj de la cel mai bun prieten al său, fiinţa umană din mijlocul oceanului vast, necunoscut.

***

Takkata-Jim îşi dorea să vină căpitanul cât mai repede. Sala de comandă părea sufocantă, lipsită de viaţă. Când respira apa plină cu bule de oxigen, era întotdeauna obosit la sfârşitul turei. Nu părea să-i furnizeze destul oxigen. Plămânii-branhii suplimentari îl supărau din cauza iritării produse de instinctul refulat, iar pilulele – cele care introduceau forţat oxigen în organism prin intestine – îi dădeau mereu arsuri la stomac.

L-a mai văzut o dată pe Ignacio Metz. Omul de ştiinţă cu părul alb se ţinea bine de balustradă, având capul băgat într-o cupolă de comunicaţii cu aer pentru a-l apela pe Creideiki. După ce termina, voia probabil să se mai învârtă pe acolo. Omul plutea întotdeauna prin apropiere, supraveghind… făcându-l mereu pe secund să se simtă pus la încercare.

— Am nevoie de un aliat uman, şi-a amintit Takkata-Jim. Delfinii erau la comandă pe *Streaker,* dar echipajul părea să asculte mai degrabă de un ofiţer din rasa protectoare dacă acesta s-ar fi bucurat de încrederea lor. Creideiki îl avea pe Tom Orley. Hikahi pe Gillian Baskin. Tovarăşul uman al lui Brookida era inginerul Suessi.

Metz trebuia să fie omul lui Takkata-Jim. Din fericire, putea fi manipulat.

Rapoarte despre bătălia spaţială se derulau cu repeziciune pe ecranele cu date. Părea să se transforme într-o adevărată conflagraţie pentru acea planetă. Cel puţin cinci flote mari erau implicate.

Takkata-Jim şi-a înfrânat cu greu nevoia imperioasă de a se întoarce şi a muşca pe cineva sau ceva, de a lovi cu coada. Voia să se bată cu cineva! Ceva palpabil, în loc să stea pe punte mort de spaimă!

După săptămâni de fugă, nava *Streaker* era în cele din urmă prinsă în capcană. Oare ce şiretlic aveau să mai născocească Orley şi Creideiki ca să-i scape şi de *această* dată?

Şi dacă nu reuşeau să vină cu un plan? Sau, şi mai rău, concepeau o strategie demnă de o sepie fără minte, şi aveau să fie toţi ucişi? Ce avea să facă el *atunci*?

Takkata-Jim a meditat asupra problemei ca să-şi ţină mintea ocupată cât timp îl aştepta pe căpitan să-i vină în ajutor.

4

CREIDEIKI

Fusese primul său somn odihnitor de săptămâni întregi. Normal, *trebuia* să i-l întrerupă cineva.

Creideiki obişnuia să se odihnească în gravitate zero, suspendat în aer umed. Dar, dat fiind că se ascundeau, paturile antigravitate erau interzise, iar somnul în lichid era singura soluţie pentru un delfin.

Încercase o săptămână să respire apă cu oxigen pe toată perioada odihnei. Drept rezultat, avusese coşmaruri şi vise chinuitoare în care se sufoca. Makanee, chirurgul navei, îi sugerase să doarmă ca pe vremuri, adică plutind la suprafaţa apei.

Creideiki s-a hotărât să-i dea ascultare. S-a asigurat că există o mare pungă de aer în partea de sus a dormitorului său. Apoi a verificat de trei ori ca alarmele pentru oxigen suplimentar să fie în perfectă stare de funcţionare. În cele din urmă, şi-a dat jos armura, scuturând din umeri, a stins lumina, s-a ridicat la suprafaţă şi a eliminat apa cu oxigen din plămânii-branhii.

Această ultimă manevră i-a adus uşurare. Totuşi, mai întâi doar s-a întins în punga cu aer de sus, cu mintea lucrându-i febril şi pielea mâncându-l de la armura cu instrumente. Era o mâncărime iraţională, o ştia. Oamenii de dinainte de zborurile spaţiale, în societatea lor primitivă, nevrotică, trebuie să fi simţit acelaşi lucru în privinţa nudităţii.

Bietul *Homo sapiens!* Istoria omenirii pomenea de o asemenea suferinţă în toate mileniile dificile ale adolescenţei de dinainte de Contact, când oamenii erau ignoranţi şi izolaţi de societatea Galacticilor.

În acea perioadă, credea Creideiki, delfinii fuseseră într-o stare privilegiată, plutind în colţul lor din Visul Balenelor. Când omul a ajuns într-un final la un fel de maturitate şi a început să le eleveze la nivelul lui pe cele mai evoluate creaturi de pe Pământ, delfinii din specia *Amicus* au trecut destul de uşor de la o condiţie onorabilă la alta.

Avem propriile noastre probleme, şi-a amintit el. Murea să se scarpine la baza amplificatorului său nervos, dar n-avea cum să ajungă acolo fără armură.

Plutea la suprafaţă, în întuneric, aşteptând să adoarmă. Era odihnitor cum veneau spre el vălurelele, atingându-i pielea netedă de deasupra ochilor. Iar aerul adevărat era mai plăcut de respirat decât apa cu oxigen.

Dar nu putea scăpa de un vag disconfort *în privinţa* scufundatului… de parcă i-ar fi făcut vreun rău să se scufunde în apă cu oxigen… de parcă milioane de alţi delfini n-ar fi dormit aşa toată viaţa.

Deconcertant mai era obiceiul său de astronaut de a privi în *sus.* Tavanul masiv era la câţiva centimetri de vârful aripioarei lui dorsale. Chiar şi după ce a închis ochii, sonarul i-a anunţat apropierea unui spaţiu închis. N-a mai reuşit să doarmă fără să emită clicuri de ecolocaţie, aşa cum un cimpanzeu nu poate să tragă un pui de somn fără să se scarpine.

Creideiki a pufnit. *Să naufragieze pe plajă* dacă lasă o problemă inevitabilă de pe navă să-i provoace insomnie! A suflat cu putere şi a început să numere clicurile sonarului. A început în ritm de tenor, apoi a construit încet o fugă, adăugând elemente mai profunde la acel cântec al somnului.

Ecourile se răspândeau din fruntea lui şi se refractau prin încăperea înghesuită. Notele se înălţau una peste alta, acoperindu-se cu blândeţe în scâncete slabe şi mormăieli de bas. Creau o structură sonică, un model *neasemuit.* Combinaţiile corecte, o ştia, ar face pereţii să pară că dispar.

Intenţionat, s-a eliberat rigiditatea disciplinei Keneenk – primind bucuros o parte mică, de încredere, din Visul Balenelor.

*Când modelele –
În cicloid
**Cheamă în şoapte*
Blând amintite
**Murmurând –*
Cântece ale zorilor
**Şi ale Lunii –*

Iubitor de maree
*Atunci modelele –
În cicloid
*Cheamă în şoapte –
Blând amintite...*

Biroul, fişetele, pereţii erau toate acoperite de false umbre sonice. Cântul său a început să le deschidă de la sine, într-o amplă poezie foarte concretă, cu reflecţii ingenioase.

Lucrurile ce pluteau păreau să treacă pe lângă el, dând încet din coadă, bancuri de creaturi de vis. Ecourile deschideau spaţiul din jurul lui, de parcă apele se întindeau la infinit.

*Şi Marea de Vis
Etern
*Cheamă în şoapte
Blând amintite...*

Curând a simţit o prezenţă în apropiere, concretizându-se treptat în afara reflexiilor sonore.

S-a format încet lângă el în timp ce conştiinţa lui de inginer slăbea... umbra unei zeiţe. Apoi Nukapai a plutit alături de el... o fantomă din unde, conturată din frânturi sonore. Luciul negru al trupului ei s-a contopit din nou cu întunericul, neîmpiedicat de peretele ce nu mai părea să fie acolo.

Năluca a dispărut. Apele s-au înnegrit de jur împrejurul lui Creideiki, iar Nukapai a ajuns mai mult decât o umbră, un destinatar pasiv al cântului său. Dinţii ei ascuţiţi străluceau şi îi repeta propriile sunete.

*Cu apropierea –
Apelor
*În nesfârşitul –
Strat al Visării
*Pe când balena cu cocoaşă –
Soră mai mare
*Cântă melodii peştilor –

Cei serioşi
**Aici mă găseşti pe mine –*
Frate rătăcitor
**Chiar şi în acest –*
Ritm uman
**În care oamenii*
Şi alţi bipezi
**Fac să râdă –*
*Până şi stelele…**

L-a cuprins un fel de beatitudine şi i-au încetinit bătăile inimii. Creideiki a dormit alături de blânda zeiţă din vis. Ea îi reproşa în glumă că era inginer şi că o visa în versurile rigide, concentrate ale trinarei în loc de primitiva haotică a strămoşilor lui.

Îl invita în Marea Pragului, unde trinara era suficientă şi simţea doar slab furia Visului Balenelor şi a zeilor străvechi care locuiau acolo. Mintea unui inginer nu putea să accepte mai mult din acel ocean.

Ce rigide păreau câteodată versurile în trinară! Modelele de tonuri şi simboluri suprapuse aveau o precizie aproape umană… doar un pic le lipsea.

Fusese deprins să considere aceşti termeni nişte complimente. Părţi din creierul său fuseseră concepute genetic după asemănarea omului. Dar, câteodată, sunete dublate de imagini haotice se strecurau acolo, necăjindu-l cu frânturi din cântece străvechi.

Înţelegătoare, Nukapai a scos un clic. A zâmbit…

Nu! N-a făcut un asemenea lucru, demn de o maimuţă terestră! Dintre cetacee, doar neo-delfinii „zâmbeau” cu gura.

Nukapai a făcut altceva. L-a mângâiat pe o parte, cea mai blândă din zeiţe, şi i-a spus:

Fii acum pe pace
Asta e Ceea Ce Există…
Şi inginerii
Aflaţi departe de ocean
Tot o aud

Tensiunea acumulată în atâtea săptămâni şi-a făcut efectul şi a adormit în cele din urmă. Respiraţia lui Creideiki se condensa în stropi strălucitori pe tavanul masiv. Briza ce sufla de la o conductă de aer din apropiere atingea picăturile care tremurau, apoi cădeau în apă ca o ploaie blândă.

Când imaginea lui Ignacio Metz s-a format la un metru în dreapta sa, Creideiki şi-a recăpătat încet cunoştinţa.

— Căpitane… a spus imaginea. Te chem de pe punte. Mă tem că Galacticii ne-au găsit aici mai repede decât ne aşteptam…

Creideiki a ignorat vocea firavă care îl chema înapoi să acţioneze şi să lupte. A zăbovit într-o pădure unduitoare de alge, ascultând sunetele prelungi ale nopţii. Până la urmă, Nukapai a fost cea care l-a înghiontit, trezindu-l din vis. Pălind lângă el, i-a amintit cu blândeţe:

#Datorie, datorie – onoare este, este –
Onoare, Creideiki – prompt
#Împărtăşită este – Onoare#

Numai Nukapai putea să-i vorbească în primitivă lui Creideiki fără să fie pedepsită. Nu putea s-o ignore pe zeiţa din vis mai mult decât propria conştiinţă. Un ochi i s-a fixat pe holograma omului cel insistent şi cuvintele lui au pătruns în mintea lui.

— Mulţumesc, doctore Metz, a oftat el. Spune-i lui Takkata-Jim să vină direct acolo. Şi anunţă-l prin pager pe Tom Orley. Aş vrea să-l văd şi pe el pe punte. Creideiki terminat.

A inspirat adânc preţ de câteva clipe, lăsând camera să revină la forma anterioară. Apoi s-a răsucit şi s-a cufundat în apă să-şi ia armura.

5

TOM ORLEY

Un bărbat înalt, brunet se balansa ţinându-se cu o mână de piciorul patului, un pat fixat de podeaua unei camere cu susul în jos. Podeaua era înclinată deasupra capului său. Piciorul lui stâng era pus, nesigur, pe fundul unui sertar tras dintr-unul din dulăpioarele răsturnate de lângă perete.

Şi, deodată, a văzut lumina galbenă a becului de alertă. Tom Orley s-a răsucit şi şi-a pus mâna liberă pe toc. Pistolul lui cu ace era pe jumătate scos înainte să-şi dea seama care era motivul alertei, a înjurat încet şi şi-a pus arma înapoi în toc. *Acum* ce urgenţă mai era? Îşi putea imagina vreo zece posibilităţi, aşa cum atârna acum de o mână în cea mai incomodă parte a navei.

— Iniţiez contactul, Thomas Orley.

Vocea părea să vină de deasupra urechii lui drepte. Tom a apucat piciorul patului cu mâna cealaltă ca să se întoarcă. Un model tridimensional abstract se răsucea la un metru de faţa lui, ca nişte particule multicolore învârtite de paletele unui ventilator.

— Bănuiesc c-ai vrea să ştii din ce cauză s-a declanşat alarma. Aşa e, nu?

— Ai ghicit al naibii de bine, asta vreau! s-a răstit el. Suntem atacaţi?

— Nu. Culoarea imaginii s-a schimbat. Nava nu e atacată încă, dar secundul Takkata-Jim ne-a anunţat să fim în alertă. Cel puţin cinci nave străine sunt acum în apropiere de Kithrup. Escadrilele par să se lupte nu departe de planetă.

Orley a oftat.

— De-abia am făcut nişte reparaţii, dar n-am apucat să spălăm putina.

Nu crezuse că urmăritorii lor aveau să-i lase să mai scape o dată. Nava deteriorată *Streaker* făcuse mult zgomot când o ştersese în haosul creat de ambuscada de pe Morgran.

Tom ajutase echipajul din sala motoarelor să repare generatorul de stază al lui *Streaker.* Tocmai terminaseră partea care necesita o bună coordonare între ochi şi mână, că şi trebuiseră să dea fuga în secţiunea roţii uscate, unde fusese ascuns computerul Niss.

Roata uscată era o zonă de laboratoare şi cabine care se rotea liber când nava era în spaţiu, furnizând pseudogravitate pentru oamenii de la bord. Acum stătea nemişcată, secţiunea cu coridoare şi cabine răsturnate fiind abandonată în gravitatea incomodă a planetei.

Intimitatea îi plăcea lui Tom, chiar dacă era enervant să se afle într-un mediu cu susul în jos.

— Nu trebuia să te anunţi dacă nu te aprindeam manual, a spus el. Trebuia să-mi aştepţi amprenta degetului mare şi identificarea vocii, înainte să începi fie şi o comunicare standard.

Modelele rotitoare au devenit cubiste. Vocea maşinăriei părea neperturbată.

— În aceste împrejurări, mi-am luat libertatea. Dacă am greşit, sunt gata să accept o sancţiune până la nivelul trei. O pedeapsă mai mare nu ar fi justificată şi respinsă ca fiind un prejudiciu.

Tom şi-a îngăduit să zâmbească ironic. Maşinăria l-ar înnebuni de cap dacă insista şi nu ar avea nimic de câştigat afirmându-şi calitatea de stăpân al ei. Spionul de pe Tymbrimi care i-l împrumutase pe Niss îi spusese clar că maşinăria era folositoare, flexibilă şi avea iniţiativă, oricât de enervantă devenea uneori.

— O să iau în consideraţie nivelul greşelii tale, i-a spus el lui Niss. Şi acum ce poţi să-mi zici de situaţia actuală?

— E o întrebare vagă. Pot să accesez computerele de război ale navei. Dar asta ar presupune un risc.

— Nu, mai bine nu o face încă.

Dacă Niss încerca să acceseze computerul de război în timpul unei alerte, echipajul lui Creideiki ar putea să observe. Tom presupunea că Creideiki ştia de prezenţa lui Niss la bordul navei, întocmai cum ştia şi că Gillian Baskin îşi avea propriul proiect

secret. Dar căpitanul delfin nu scosese o vorbă despre asta, lăsându-i pe cei doi să-şi vadă de treburile lor.

— Atunci e-n regulă. Poţi să mă pui în contact cu Gillian?

Holograma s-a acoperit cu punctişoare albastre.

— E singură în biroul ei. Fac legătura.

Particulele s-au estompat brusc, fiind înlocuite de imaginea unei femei blonde cu puţin peste treizeci de ani. A părut nedumerită câtva timp, apoi s-a înseninat la faţă, zâmbind radios.

— Văd că îţi vizitezi amicul mecanic. Spune-mi, Tom, ce are o maşinărie extraterestră plină de sarcasm şi eu nu am? Pentru mine nu ţi s-au aprins niciodată călcâiele aşa de tare.

— Foarte amuzant.

Dar atitudinea ei îi alunga frica. Îi fusese teamă că vor fi nevoiţi să intre imediat în luptă. În vreo săptămână, *Streaker* poate ar fi fost în stare să se descurce mai bine, înainte să fie distrusă sau capturată. În momentul de faţă, avea energia unui iepure drogat.

— Înţeleg că Galacticii nu aterizează încă.

Gillian a scuturat din cap.

— Nu, deşi Makanee şi cu mine stăm de veghe în infirmerie, în caz de nevoie. Echipajul de pe punte spune că au apărut în apropiere cel puţin trei flote. Au început imediat să-şi caute râcă, exact ca pe Morgran. Nu putem spera decât că se vor extermina între ei.

— Slabă speranţă, mă tem.

— Păi, tu eşti tacticianul familiei. Totuşi, ar putea să treacă săptămâni până să apară un învingător care să vină după noi. Vor fi negocieri şi alianţe de ultimă clipă. Vom avea timp să ne gândim la ceva.

Tom şi-ar fi dorit să-i împărtăşească optimismul. În calitate de tactician al familiei, era treaba *lui* „să se gândească la ceva“.

— Păi, dacă situaţia mai poate aştepta…

— Poţi să mai stai ceva timp cu amicul tău de acolo – rivalul meu electronic. Vom fi chit dacă devin şi eu prietenă intimă cu Herbie.

Tom nu putea să facă altceva decât să scuture din cap şi s-o lase să-şi savureze gluma. Herbie era un cadavru – singurul lor

trofeu palpabil de pe nava abandonată. Gillian stabilise că trupul neînsufleţit al extraterestrului avea peste două miliarde de ani. Mini-*Biblioteca* de pe navă făcea crize de fiecare dată când o întrebau cărei rase îi aparţinuse pe vremuri.

— Zi-i lui Creideiki că o să cobor imediat, bine?

— Îl trezesc acum. Îi voi spune că ultima dată te-am văzut atârnând pe undeva. I-a făcut cu ochiul şi a închis.

Tom s-a uitat lung la locul unde fusese imaginea ei şi s-a întrebat încă o dată ce făcuse ca să merite o femeie ca ea.

— Din pură curiozitate, Thomas Orley, mă interesează unele vorbe spuse în şoaptă în această ultimă conversaţie. Am dreptate să presupun că o parte din insultele moderate rostite de doctoriţa Baskin nu erau decât tachinări afectuoase? Constructorii mei de pe Tymbrimi sunt teleempatici, desigur, dar se pare că le place şi distracţia asta. Face oare parte dintr-un proces de împerechere? Sau e un test de prietenie?

— Un pic din ambele, aşa cred. Fac tymbrimienii cu adevărat un fel de… Tom s-a scuturat. Las-o baltă! Îmi obosesc braţele şi trebuie să mă duc dedesubt cât mai repede. Mai ai ceva de raportat?

— Nimic important pentru supravieţuirea sau misiunea ta.

— Înţeleg atunci că n-ai reuşit să îndupleci mini-*Biblioteca* navei să-ţi dea ceva despre Herbie sau despre flota abandonată.

Holograma unduia în forme geometrice ascuţite.

— Asta-i principala problemă, nu? Doctoriţa Baskin mi-a pus aceeaşi întrebare când m-a consultat ultima oară, acum treisprezece ore.

— Şi i-ai dat un răspuns mai clar decât mie?

— Motivul pentru care sunt la bord e să găsesc metode prin care să programez accesarea mini-*Bibliotecii* de pe nava asta. Ţi-aş fi spus dacă aş fi reuşit. Vocea decorporalizată a maşinăriei era atât de seacă încât ar fi scos zeama din pepeni. Tymbrimienii au bănuit de mult că *Institutul Bibliotecii* nu e neutru – *Bibliotecile* locale vândute de ei sunt programate într-un mod foarte subtil să fie deficiente, pentru a dezavantaja rasele deranjante.

— Tymbrimienii s-au ocupat de problema asta din vremea când strămoşii tăi purtau piei de animale, Thomas Orley. Nu ne-

am aşteptat niciodată să realizăm în călătoria asta mai mult decât să adunăm câteva frânturi de noi informaţii şi poate să eliminăm câteva bariere minore.

Orley înţelegea acum de ce avea longeviva maşină o perspectivă atât de răbdătoare. Totuşi, a constatat că îi displace. Ar fi frumos să crezi că s-a ales ceva din toată suferinţa îndurată de *Streaker* şi echipajul ei.

— După toate surprizele cu care ne-am confruntat, călătoria asta ar fi trebuit să servească la mai mult decât nişte frânturi de informaţii pe care să le mesteci tu, a zis el.

— Tendinţa pământenilor de a intra în bucluc şi de a învăţa din asta a fost principalul motiv pentru care proprietarii mei au fost de acord cu aventura asta nebunească, deşi nimeni nu s-a aşteptat la seria de catastrofe ciudate de care a avut parte această navă. Talentele voastre au fost subapreciate.

Tom n-avea cum să răspundă la aşa ceva. Începuseră să-l doară braţele.

— Mai bine mă întorc. În caz de urgenţă, te voi contacta prin sistemul de comunicaţii al navei.

— Desigur.

Orley şi-a dat drumul şi a aterizat ghemuit lângă uşa închisă, un dreptunghi aflat sus pe un perete foarte înclinat.

— Dr. Baskin tocmai mi-a comunicat că Takkata-Jim a ordonat echipei de explorare să revină la navă, a spus deodată Niss. A crezut că ar trebui să ştii.

Orley a înjurat. Se putea să fie mâna lui Metz în asta. Cum aveau să repare nava dacă echipajului nu i se dădea voie să caute materiile prime de care era nevoie? Principalul motiv al lui Creideiki de a veni pe Kithrup fusese abundenţa de metale pre-rafinate într-un mediu oceanic accesibil delfinilor. Dacă prospectorii lui Hikahi erau chemaţi înapoi, pericolul trebuia să fie mare… sau cineva intrase în panică.

Tom a dat să plece, dar s-a oprit şi s-a uitat în sus.

— Niss, trebuie să aflăm ce cred Galacticii că am găsit.

Particulele scânteietoare au amuţit.

— Tom Orley, am făcut o cercetare minuţioasă a fişierelor deschise în mini-*Biblioteca* de pe nava asta, ca să caut orice înregistrare ce ar putea arunca lumină asupra misterului flotei

abandonate. În afară de câteva similitudini între modelele pe care le-am văzut pe carenele acelea imense şi simbolurile unui cult străvechi, nu găsesc nimic pe care să sprijin ipoteza că există vreo legătură între navele pe care le-am descoperit şi legendarii Strămoşi.

— Dar nici n-ai găsit nimic care s-o contrazică, nu?

— Aşa e. Epavele pot sau nu să fie legate de unica legendă comună a tuturor raselor care respiră oxigen din cele Cinci Galaxii.

— Atunci s-ar putea să fi găsit fragmente uriaşe de epave fără nicio semnificaţie istorică.

— Adevărat. La polul opus, poate aţi făcut cea mai mare descoperire arheologică şi religioasă a epocii. Această simplă posibilitate ne ajută să explicăm bătălia care se conturează în acest sistem solar. Refuzul mini-*Bibliotecii* de pe navă de a oferi detalii este relevant pentru ceea ce simt multe culturi galactice faţă de evenimentele ce au avut loc cu atât de multă vreme în urmă. Atâta timp cât această navă de explorare este singura care deţine informaţii despre flota abandonată, *Streaker* a devenit un trofeu râvnit de toţi fanaticii.

Orley sperase că Niss va găsi probe în sprijinul faptului că descoperirea lor era inofensivă. Ar fi putut folosi respectivele dovezi pentru a-i convinge pe extratereştri să-i lase în pace. Dar, dacă flota abandonată era într-adevăr atât de importantă pe cât se părea, *Streaker* ar fi trebuit să găsească o modalitate de a transmite informaţiile pe Pământ şi de a-i lăsa pe alţii mai inteligenţi să vadă cum să le folosească.

— Tu continuă să cercetezi, i-a zis lui Niss. Între timp, eu voi încerca să văd cum putem să scăpăm de Galactici. Acum poţi să-mi spui…

— Sigur că da, l-a întrerupt Niss din nou. Nu e nimeni pe coridor. Crezi că nu ţi-aş spune dacă ar fi cineva afară?

Tom a scuturat din cap, sigur că maşina era programată să se poarte mereu aşa. Ar fi tipic pentru tymbrimieni. Cei mai importanţi aliaţi ai pământenilor erau nişte farsori. După ce avea să rezolve zeci de alte priorităţi stringente, Tom intenţiona să dea cu o cheie franceză în maşină şi să le spună tymbrimienilor

că grămada rămasă de metal şi fire fusese „un accident nefericit”.

Când uşa a glisat într-o parte, Tom a înşfăcat cadrul şi s-a împins în afară până pe tavanul coridorului slab luminat de dedesubt. Uşa s-a închis automat cu un bâzâit. Becuri roşii de alertă pâlpâiau la anumite intervale de timp pe coridorul uşor curbat.

Bine, s-a gândit el. *Speranţele noastre de a fugi s-au spulberat, dar am conceput deja planuri de rezervă.*

Câteva le discutase cu căpitanul. De unul sau două nu spusese nimănui.

Va trebui să le pun pe unele în aplicare, s-a gândit el, ştiind din experienţă că întâmplarea schimbă toate planurile. E posibil să se întâmple ceva cu totul neaşteptat care să ne ofere o ultimă speranţă.

6

GALACTICI

Prima fază a luptei a fost dominată de confuzie. Mai multe facţiuni războinice se tatonau, căutându-şi punctele slabe. Numeroase epave pluteau deja pe orbită, dezmembrate şi contorsionate, răspândind o lumină rău prevestitoare. Nori strălucitori de plasmă se răspândeau pe câmpul de luptă şi fragmente contondente de metal scoteau scântei pe când se roteau.

Pe nava ei amiral, o regină cu pielea groasă privea ecranele care îi arătau câmpul de bătălie. Era lungită pe o pernă mare şi moale şi îşi mângâia solzii cafenii de pe burtă, cu un aer meditativ.

Ecranele ce înconjurau sofaua lui Krat evidenţiau multe primejdii. Un panou era acoperit cu linii ondulate ce indicau zone de probabilitate anormală. Altele arătau exteriorul, unde dâra lăsată de armele psihologice era încă periculoasă.

Ca nişte ciorchini luminoşi erau celelalte flote, regrupându-se acum, că prima fază a bătăliei era pe terminate. Lupta se mai ducea doar în zonele periferice.

Krat se odihnea pe o pernă din piele de vletoor. Şi-a mutat greutatea în aşa fel încât să uşureze presiunea pe cel de-al treilea abdomen al ei. Hormonii de luptă îi accelerau bătăile inimii. Era un inconvenient care, pe vremuri, le obligase pe străbunele ei să rămână în cuibul lor, lăsând bătăliile în seama proştilor de masculi.

Dar acum nu mai era aşa.

O mică creatură având aspect de pasăre s-a apropiat de ea dintr-o parte. Krat a luat o prună-de-mare de pe tava pe care i-a oferit-o. A muşcat-o şi a savurat zeama care i se scurgea pe limbă şi mustăţi. Micul Forski a pus jos tava şi a început să cânte o baladă sentimentală despre bucuriile bătăliei.

Avianul Forski fusese elevat la înţelepciune deplină, bineînţeles. Ar fi fost împotriva Codului Elevaţiei să faci mai puţin pentru o rasă protejată. Dar, cu toate că puteau să

vorbească şi să zboare cu nave spaţiale, din mintea lor fusese eliminată ambiţia de a fi independenţi. Erau prea folositori ca servitori şi animatori ca să fie destinaţi la altceva în afară de specializarea în acest domeniu. Adaptabilitatea ar putea interacţiona cu felul graţios în care îndeplineau asemenea activităţi.

Unul dintre ecranele mai mici s-a înnegrit brusc. Un distrugător din ariergarda Soro fusese distrus.

Krat abia a observat. Consolidarea nu fusese costisitoare până acum.

Sala de comandă era împărţită în secţiuni ca nişte felii de tort. Din centru, Krat se putea uita la fiecare parte de pe canapeaua ei de comandă. Membrii echipajului forfoteau prin jur, fiecare aparţinând uneia din rasele protejate de Soro, fiecare grăbindu-se să-i facă pe plac conform specializării sale.

Din sectoarele pentru navigaţie, luptă şi detectare, se constata în sfârşit o încetinire a ritmului bătăliei. Însă la planificare, regina constata o activitate mai intensă, căci personalul evalua desfăşurarea luptei, inclusiv noua alianţă dintre forţele Abdicatorilor şi Transcendorilor.

Un subofiţer Paha şi-a scos capul din sectorul de detecţie. Pe sub pleoapele coborâte, Krat s-a uitat la el cum se repezea la un automat, înşfăca o ceaşcă aburindă de amoklah şi se întorcea grăbit la postul său.

Rasei Paha i se permisese o mai mare diversitate rasială decât celei Forski, pentru a-şi spori valoarea ca luptători ritualici. Asta îi făcuse mai puţin maleabili decât îi convenea ei, dar acesta era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru a avea luptători buni. Krat a hotărât să ignore incidentul. L-a ascultat pe micul Forski cântând despre următoarea victorie – despre gloria cu care se va acoperi Krat când îi va lua prizonieri pe pământeni şi le va smulge în sfârşit secretele.

S-au auzit claxoane sunând strident. Micul Forski a sărit în aer, alarmat, şi a fugit spre cubicului său.

Deodată au apărut peste tot cei din rasa Paha care fugeau şi ei.

— Incursiune Tandu! a strigat ofiţerul tactician. Două până la douăsprezece nave au apărut în mijlocul vostru! Faceţi manevrele de retragere! Repede!

Nava-amiral a rezistat până a făcut şi ea o întoarcere bruscă pentru a evita o salvă de rachete. Pe ecranele lui Krat a apărut un punct albastru pulsatil de primejdie – temerarul crucişător Tandu care se materializase în mijlocul flotei sale – şi deschisese chiar acum focul asupra navelor Soro!

La naiba cu indicatorii lor de probabilitate! Krat ştia că nimeni nu se putea deplasa atât de repede ca Tandu, pentru că nicio altă specie nu era dispusă să-şi asume atâtea riscuri!

Gheara de împerechere a lui Krat tremura de iritare. Navele ei Soro aveau aşa mult de furcă să evite rachetele că nimeni nu mai trăgea asupra inamicului!

— Proştilor! a şuierat Krat în comunicator. Navele şase şi zece, menţineţi-vă pe poziţii şi deschideţi focul spre drăcovenia aia!

Apoi, înainte să-i ajungă cuvintele la secunzi, înainte ca vreun Soro să riposteze cu foc, înspăimântătoarea navă Tandu a început să se dezintegreze de la sine! Cu o clipă înainte era acolo, feroce şi mortală, năpustindu-se asupra unor inamici numeroşi, dar neputincioşi, iar în următoarea, distrugătorul fusiform era înconjurat de un nimb strălucitor de scântei incolore. Scutul său s-a îndoit şi crucişătorul a căzut vertical ca un turn din beţe de chibrituri care se prăbuşeşte.

Cu o străfulgerare intensă, nava Tandu a dispărut, lăsând în urmă un nor de aburi scârboşi. Prin scuturile propriei nave, Krat simţea un urlet parapsihic îngrozitor.

Am avut noroc, şi-a dat seama Krat când zgomotul psi s-a stins încet. Nu fără motiv evitau alte rase metodele Tandu. Dar dacă nava aceea mai rezista câteva clipe…

Nu înregistraseră nicio pierdere, iar Krat a realizat că tot echipajul îşi făcuse bine treaba. Unii dintre ei erau totuşi lenţi şi aceştia trebuiau pedepsiţi…

I-a făcut semn tacticianului-şef un Paha înalt, solid. Războinicul s-a îndreptat spre ea. A încercat să-şi menţină o postură mândră, dar tuburile sale plecate indicau că ştia la ce trebuie să se aştepte. Krat a tunat adânc în gâtlej.

A început să vorbească, dar în emoţia momentului, comandantul Soro a simţit o presiune săgetătoare pe dinăuntru. Krat a mormăit şi s-a zvârcolit, iar ofiţerul Paha şi-a luat picioarele la spinare în timp ce ea gâfâia pe perna de vletoor. În cele din urmă, a urlat şi s-a mai uşurat. După o clipă, s-a aplecat să recupereze oul pe care îl făcuse.

L-a ridicat, iar pedepsele şi bătăliile i-au dispărut momentan din minte. Dintr-un instinct străvechi, anterior elevaţiei speciei sale de către timida rasă Hui, acum două milioane de ani, a reacţionat la mirosul feromonilor şi a lins mizeria de la naştere din fisurile micuţe cu aer de pe suprafaţa oului cu aspect de piele.

Krat a mai lins de câteva ori de plăcere. A legănat încet oul dintr-un străvechi instinct matern, rămas intact după atâta vreme.

7

TOSHIO

Era, bineînţeles, şi o navă acolo. În toate visele sale, de la vârsta de cinci ani, apăreau nave. Mai întâi, vase din plastilină şi carton care navigau prin strâmtorile şi arhipelagurile Calafiei, iar mai târziu, nave spaţiale. Toshio visase nave de tot felul, inclusiv pe cele ale puternicilor stăpâni galactici, pe care spera să le vadă într-o zi.

Acum visase o şalupă.

Micuţa colonie de oameni şi delfini din lumea lui de acasă îl trimisese pe mare cu Akki pe o barcă cu furchet, iar insigna sa de la Academia Calafiană strălucea în soarele lui Alph. Începuse o zi plăcută.

Numai că se întunecase repede şi cerul din jurul său avea culoarea apei. Marea cea verde se înfuriase, apoi devenise neagră, pe urmă se prefăcuse în vid şi, deodată, au apărut stele peste tot.

Îşi făcea griji în privinţa aerului. Nici el, nici Akki nu aveau costume. Era *greu* să respiri în vid!

Era cât pe ce să se întoarcă acasă când i-a văzut urmărindu-l. Galactici, cu capete de toate formele şi culorile – cu braţe lungi, sinuoase sau gheare micuţe, apucătoare, sau mai rău – vâslind spre el în ritm constant. Provele zvelte ale bărcilor lor scânteiau ca stelele.

— Ce vreţi? le-a strigat el, vâslind cu putere ca să se îndepărteze de ei. (Dar nu avea barca motor când pornise?)

— Cine e stăpânul tău? strigau şi ei într-o mie de limbi diferite. E Acela de lângă tine?

— Akki e un fin! Finii sunt clienţii *noştri!* Noi i-am elevat şi apoi i-am eliberat!

— Atunci sunt liberi, au răspuns Galacticii, apropiindu-se. Dar pe voi cine v-a elevat? Cine *v-a* eliberat?

— Nu ştiu! a ţipat el. Poate am făcut-o noi înşine!

Lovea apa mai tare în timp ce Galacticii râdeau.

Se chinuia să respire în vid.

Deodată, a zărit *flota* în faţa lui. Navele păreau mai mari decât lunile – mai mari ca stelele. Erau întunecate şi tăcute, iar aspectul lor părea să-i intimideze până şi pe Galactici.

Şi prima din sferele străvechi a început să se deschidă. Atunci şi-a dat seama Toshio că Akki plecase. Şi barca lui dispăruse. Extratereştrii plecaseră.

Îi venea să ţipe, dar aerul era foarte preţios.

O fluierătură pătrunzătoare l-a trezit din leşin; pentru o clipă, s-a simţit dureros de dezorientat. S-a ridicat brusc în capul oaselor şi a simţit sania săltând sub el, din nefericire. În timp ce ochii săi zăreau ceva ca prin ceaţă la orizont, o briză tăioasă îi sufla în faţă. Mirosul sărat de pe Kithrup îi înţepa nările.

— Era şi timpul, Căţărătorule-de-scări. Ne-ai speriat de moarte.

Toshio a şovăit, apoi a văzut-o pe Hikahi plutind lângă el, cercetându-l cu un ochi.

— Eşti bine, micuţule Ochi-Ageri?

— Îhî… da. Aşa cred.

— Atunci mai bine te-ai apuca să-ţi repari furtunul. A trebuit să-l crestăm ca să-ţi dăm aer.

Toshio şi-a atins tăietura făcută parcă de un cuţit. A observat că mâinile îi erau bandajate cu grijă.

— A mai fost şi altcineva rănit? a întrebat el în timp ce îşi pipăia buzunarul de la coapsă, căutându-şi trusa cu scule.

— Câteva arsuri uşoare. Ne-a plăcut lupta după ce am aflat că tu eşti bine. Mulţumesc că ne-ai spus de Ssassia. N-am fi căutat niciodată acolo jos dacă nu ai fi fost prins şi nu ne-ai fi zis. O scot de acolo acum.

Toshio ştia că ar trebui să-i fie recunoscător lui Hikahi pentru că prezenta accidentul în această lumină. Trebuia să fie mustrat pe bună dreptate pentru că părăsise formaţia şi fusese cât pe ce să-şi piardă viaţa. Dar Toshio era prea confuz să simtă recunoştinţă faţă de locotenentul delfin.

— Îmi închipui că nu l-au găsit pe Phip-pit.

— Nu ştim nimic de el.

Rotaţia lentă a lui Kithrup dusese soarele dincolo de poziţia ce indica ora patru după-amiaza pe Pământ. Nori joşi se adunau la

orizontul estic. Marea era agitată de o hulă care nu fusese înainte.

— Poate să izbucnească mai târziu o furtună scurtă, a spus Hikahi. Poate că nu e înţelept să-ţi foloseşti instinctele de pământean pe altă planetă, dar nu cred că avem de ce ne teme…

Toshio s-a uitat în sus. Era ceva la sud… Şi-a mijit ochii.

Şi din nou un fulger, apoi încă unul. Două micuţe explozii luminoase într-o succesiune rapidă, aproape invizibile în strălucirea mării.

— De cât timp se întâmplă asta? A întrebat, arătând spre cer, către sud.

— Ce vrei să spui, Toshio?

— Explozia asta. E oare un fulger?

Ochii femelei s-au făcut mari şi gura i s-a strâmbat un pic. Hikahi a dat energic din aripioare şi s-a ridicat la suprafaţă să privească spre sud mai întâi un ochi, apoi cu celălalt.

— Nu detectez nimic, Ochi-Ageri. Spune-mi ce vezi.

— Străfulgerări multicolore. Explozii luminoase. O mulţime de…

Toshio a încetat să-şi învelească furtunul pentru aer. S-a uitat o clipă în gol, încercând să-şi amintească.

— Hikahi, a zis el încet. Cred că Akki m-a strigat în timpul luptei cu algele. N-ai primit nimic prin sonar?

— Nu, Toshio. Dar nu uita, noi, finii, nu suntem încă prea buni la gândirea abstractă în timp ce luptăm. Î-încearcă să-ţi aminteşti ce a spus, te rog.

Toshio şi-a pus un deget pe frunte. Lupta cu algele nu era un lucru la care voia să se gândească acum. Totul se amesteca în acel coşmar, un talmeş-balmeş de culori, zgomote şi confuzie.

— Cred… cred c-a spus că vrea să întrerupem comunicaţia radio şi să ne întoarcem… ceva despre o bătălie spaţială în desfăşurare?

Hikahi a scos un geamăt şuierat şi a ieşit din apă, înotând apoi pe spate. S-a întors imediat, agitându-şi coada.

**Apropie-te*
Opreşte

Du-te în altă parte – nu în sus!

Ce neîngrijită era trinara ei! Avea nuanţe din delfina primitivă pe care Toshio, bineînţeles, nu le înţelegea. Dar i-au trimis un fior pe şira spinării. Hikahi era ultimul fin de la care s-ar fi aşteptat vreodată să revină la primitivă. Pe când termina de învelit furtunul pentru aer, şi-a dat seama îngrozit că faptul că nu o avertizase pe Hikahi mai devreme i-ar putea costa scump pe toţi.

Şi-a închis viziera şi s-a întors să apese valva de plutire a saniei, verificând concomitent şi instrumentele de control de la marginea căştii. A executat manevrele de preimersiune cu rapiditatea de care ar fi fost capabilă doar a patra generaţie de colonişti calafieni.

Prova saniei se scufunda repede în timp ce marea se agita în dreapta lui. Şapte delfini au deschis un culoar într-un nor de spumă şi expiraţii.

— S-s-sassia e legată la pupa ta, Toshio. Poţi să-ţi desprinzi piciorul? l-a zorit Keepiru. Acum nu ai timp să născoceşti m-m-melodii!

Toshio s-a strâmbat. Cum putuse Keepiru să se lupte cu atâta avânt mai înainte pentru a salva viaţa cuiva pe care îl ridiculiza acum?

Îşi amintea cum se bătuse Keepiru cu algele, privirea disperată din ochii lui şi strălucirea din ei când l-a văzut. Iar acum era crud şi batjocoritor ca de obicei.

O explozie de lumină intensă a brăzdat cerul la est, pârjolindu-l de jur împrejurul lor. Finii au chiţăit aproape în cor şi s-au scufundat – toţi, în afară de Keepiru, care a rămas alături de Toshio – pe când norii dinspre est scuipau foc pe cerul după-amiezii.

Sania s-a scufundat în sfârşit, dar în ultima clipă Toshio şi Keepiru au văzut o încăierare violentă a giganţilor.

Avariată, o navă spaţială enormă, cu botul în formă de săgeată, a căzut spre ei în flăcări. Dâre de fum purpuriu, fierbinte ieşeau din găurile mari de pe laturile ei, pentru a fi aruncate înapoi spre botul antişoc cât un ac în timpul zborului său supersonic. Unda de şoc distorsiona şi chiar strălucirea

marilor scuturi defensive ale navei, acele carapace de gravitate şi plasmă care scânteiau din pricina supraîncărcării periculoase.

Două distrugătoare în formă de ancore o urmăreau la peste patru lungimi de navă în spate. Fascicule de antimaterie accelerată au fulgerat din fiecare dintre ele, nimerindu-şi ţinta de două ori cu explozii teribile.

Toshio era la cinci metri sub apă când l-a lovit tunetul sonic. A răsturnat sania şi a rostogolit-o cu un zgomot asurzitor, ca acela produs de prăbuşirea unei case. În mare s-a format un vârtej imens plin de spumă şi cadavre. Pe când se chinuia cu sania, Toshio a mulţumit Infinitului că nu fusese la suprafaţă să audă zgomotul bătăliei trecând pe lângă el. La Morgran văzuseră multe nave murind. Dar niciodată atât de aproape.

Zgomotul s-a redus în cele din urmă, rămânând doar un vuiet lung. Toshio a reuşit să-şi îndrepte sania.

Corpul fără viaţă al Ssassiei era încă legat la pupă. Ceilalţi fini, prea speriaţi sau prea prudenţi ca să iasă la suprafaţă, au început să se învârtă pe lângă micile cupole cu aer ce se înşirau la bordul saniei. Era treaba lui Toshio să ţină ambarcaţiunea nemişcată. Nu îi era uşor în apa agitată, dar a făcut-o fără să se gândească.

Erau acum lângă povârnişul vestic al unei movile enorme de metal cenuşiu. Plante marine creşteau din loc în loc de-a lungul pantei. Nu arătau câtuşi de puţin ca algele strangulatoare, dar asta nu era o garanţie.

Toshio detesta din ce în ce mai mult faptul că se afla acolo. Şi-ar fi dorit să fie acasă, pe insula lui, unde primejdiile nu erau aşa sofisticate şi mult mai uşor de evitat – alge marine, ţestoase şi altele la fel – şi nu se găseau extratereştri.

— Eşti bine? l-a întrebat Hikahi, apropiindu-se de el.

Locotenentul delfin emana calm.

— Sunt foarte bine, a mormăit el. Totuşi, din fericire, n-am mai aşteptat să-ţi spun de mesajul lui Akki. Ai toate motivele să fii supărată pe mine.

— Nu vorbi prostii. Acum ne întoarcem. Brookida e obosit, aşa că l-am legat sub o cupolă cu aer. Tu ia-o înainte, cu exploratorii. Noi te vom urma. Şi acum, şterge-o!

— Da, doamnă.

Toshio şi-a stabilit poziţia şi a apăsat pe acceleraţie. Motoarele au pornit şi sania a prins viteză. Câţiva dintre înotătorii mai puternici se ţineau după vehicul, iar movila se îndepărta în dreapta lor.

Le luase cinci minute să se pună în mişcare, abia porniseră când a venit valul seismic.

***

Nu era un talaz uriaş, doar primul dintr-o serie de vălurele, răspândindu-se dintr-un punct unde parcă se aruncase o pietricică în mare. „Pietricica” era de această dată o navă spaţială lungă de jumătate de kilometru. Căzuse în mare cu viteză supersonică la doar cincizeci de kilometri distanţă.

Valul a zgâlţâit sania în sus şi în lateral, aproape aruncându-l pe băiat peste bord. Un nor de resturi din mare, plante rupte, peşti morţi şi vii, se răsucea în jurul lui ca un ciclon. Zgomotul era asurzitor.

Toshio a apucat comenzile cu disperare. Într-un fel, împotriva forţei incredibile, a reuşit încet să ridice încet prova saniei şi s-o îndepărteze de val, ieşind tocmai la timp din vârtejul care îl trăgea la fund, şi a poziţionat micuţul vehicul, aproape zburând, în direcţia curentului. Spre est.

O formă de culoarea cenuşii a ţâşnit în stânga lui. Într-o clipă, şi-a dat seama că era Keepiru, luptându-se cu valurile înalte. Finul a chiţăit ceva neinteligibil în trinară, apoi a dispărut.

Un instinct l-a ghidat pe Toshio sau ecranul sonarului, acum doar o grămăjoară de zăpadă, dar încă purtând urmele slabe ale hărţii terenului pe care o afişase cu numai câteva clipe înainte. Toshio a forţat sania să vireze cât mai strâns la stânga.

Zgomotul motoarelor ambalate s-a transformat într-un ţipăt îndurerat când, disperat, băiatul a întors brusc sania la babord. Masa enormă, întunecată a unei movile de metal îi apăruse în faţă. Simţea deja forţa de tracţiune a curentului în timp ce, la dreapta lui, valul începea să formeze brizanţi ce se măreau la apropierea de ţărmul abrupt al insulei.

Lui Toshio îi venea să urle, dar efortul îi tăiase respiraţia. A strâns din dinţi şi a numărat cu groază secundele ce se scurgeau.

Într-un nor efervescent, sania a înaintat de-a lungul ţărmului nordic, stâncos şi abrupt. Deşi era încă sub apă, Toshio vedea în jos, la vreo zece metri în dreapta, plantele mai puţin înalte de pe plaja insulei. Trecea prin centrul unui munte de apă.

Apoi a ajuns dincolo! Marea s-a deschis şi una dintre cele mai adânci gropi oceanice s-a căscat în faţa lui, întunecoasă şi pare-se fără fund.

Toshio a accelerat şi a golit tancurile de balast. Sania a coborât mai repede ca oricând.

Pupa se înclina primejdios. Toshio a trecut prin nori de resturi căzătoare. L-au cuprins întunericul şi frigul, dar băiatul le căuta ca pe un refugiu.

Valea cobora treptat sub el când a dus sania în adâncuri. Simţea valul seismic rostogolindu-se deasupra lui. Plantele marine din jur se unduiau într-un mod foarte ciudat. O ploaie lentă de resturi cădea în toate părţile, însă măcar apa nu mai încerca să-l zdrobească. Toshio nu mai cobora, ci se deplasa pe teren plat spre mijlocul văii, departe de toate. Apoi s-a încovoiat, doborât de suferinţa pricinuită de muşchii loviţi şi de reacţia datorată adrenalinei.

I-a binecuvântat pe micuţii simbioţi concepuţi de om, care îi curăţau chiar acum sângele de azotul în exces, prevenind beţia adâncurilor.

Toshio a redus puterea motoarelor la un sfert, iar ele au oftat de uşurare. Aproape toate luminile de pe afişajul saniei erau verzi, lucru surprinzător după tot ce se întâmplase cu acel vehicul.

Dar unul dintre aparatele de control i-a atras atenţia – indica o cupolă cu aer în funcţiune. Deodată, Toshio a auzit un sunet slab, cântat; era o fluierătură reverenţioasă şi răbdătoare:

**Oceanul este cum este cum este –*
Un suspin nesfârşit al visului –
**AL altor mari ce sunt ce* sunt –
*şi altele în ele, visând –**

Toshio a activat hidrofoanele:

— Brookida! Eşti bine? Cum merge aerul?

S-a auzit un oftat tremurat şi obosit.

— Degete ale FIllotei, salut! Mulţumesc că mi-ai salvat viaţa. Ai zburat ca un adevărat fin *Tursiops.*

— Nava pe care am văzut-o probabil că s-a prăbuşit! Dacă aşa s-a întâmplat, poţi să pui pariu că vor fi replici! Poate e mai bine să rămânem aici jos un timp. O să activez sonarul ca să ne poată găsi ceilalţi şi să vină pentru aer până trec valurile.

A apăsat pe un buton şi, imediat, o serie de clicuri s-au răspândit în apa din jur. Brookida a gemut.

— Nu vor veni, Toshio. Nu-i auzi? Nu vor răspunde chemării tale.

Toshio s-a încruntat.

— Trebuie! Hikahi ştie de replici. Probabil că ne caută acum! Poate ar fi mai bine să mă întorc… A făcut manevrele de întoarcere a saniei şi de aruncare a balastului. Brookida începuse să-l îngrijoreze.

— Nu te duce, Toshio! Nu realizezi nimic dacă mori şi tu! Aşteaptă să treacă valurile! Trebuie să trăieşti ca să-l anunţi pe Creideiki!

— Ce tot *spui* acolo?

— Ascultă, Ochi-Ageri. Ascultă!

Toshio a scuturat din cap, apoi a înjurat şi a tras de manetă, oprind motorul. A luat din nou hidrofoanele.

— Auzi? a întrebat Brookida.

Toshio şi-a înclinat capul şi a ascultat. Marea era plină de diverse intonaţii. Mugetul valului ce se îndepărta slăbea în intensitate. Bancuri de peşti scoteau sunete panicate. De peste tot veneau informaţii despre alunecări de stânci şi valuri ce măturau, furioase, insulele.

Apoi a auzit. Chiţăiturile stridente şi repetitive în delfina primitivă. Niciun delfin modern n-o vorbea când era în deplinătatea facultăţilor sale mintale.

Asta, în sine, nu era un semn bun.

Unul dintre ţipete era clar. Distingea apelul la ajutor cel mai cunoscut. Era primul semnal al delfinilor pe care îl înţeleseseră oamenii de ştiinţă.

Dar celălalt zgomot… cel puţin trei voci se îmbinau în el. Era un sunet ciudat, foarte pătrunzător şi comp*let gre*şit!

— Asssta-i febra salvării, a suspinat Brookida.

— Hikahi a naufragiat pe plajă şi e rănită. *Ea* ar fi putut să oprească toate astea, dar e în delir şi agravează situaţia!

— Hikahi…

— Ca şi Creideiki, este adeptă a Keneenk… studiul logicii. Ar fi reuşit să-i oblige pe ceilalţi să ignore strigătele celor aruncaţi pe ţărm, să-i facă să se scufunde la loc sigur pentru un t-timp.

— Nu-şi dau seama că vor fi replici?

— Replicile nu contează, Ochi-Ageri! a strigat Brookida. Pot ajunge pe plajă şi fără ajutor! Eşti calafian? Cum de nu ştii asssta dessspre noi? Mă chinuie dorinţa să mă duc acolo, să răspund acelei chemări!

Toshio a gemut. Sigur că ştia de febra salvării, în care panica şi frica ştergeau spoiala de civilizaţie, lăsând un cetaceu cu un singur gând în minte – să-şi salveze tovarăşii, indiferent de riscuri. În fiecare an, această tragedie îi lovea chiar şi pe cei mai evoluaţi fini din Calafia. Akki îi spusese odată că, uneori, însăşi marea părea să strige după ajutor. Unii oameni pretindeau că o simţiseră, mai ales cei care luaseră ARN de delfin în ritualurile Cultului Visătorilor.

Pe vremuri, *Tursiops* sau delfinul cu bot în formă de sticlă fusese cetaceul cel mai puţin tentat să naufragieze. Dar ingineria genetică distrusese pe undeva echilibrul. Când genele altor specii fuseseră grefate pe modelul de bază al *Tursiops*, unele lucruri se schimbaseră. Timp de trei generaţii, geneticienii umani încercaseră să rezolve problema. Dar acum finii înotau pe muchie de cuţit, unde nebunia era un pericol continuu.

Toshio şi-a muşcat buza de jos.

— Au armuri, a spus el şovăielnic.

— Să sperăm. Dar le vor folosi oare cum trebuie când vorbesc acum p-primitiva?

Toshio a lovit sania cu pumnul. Deja îi amorţea mâna de frig.

— Mă duc sus, a anunţat el.

— Nu! Nu trebuie! Trebuie să ai grijă de tin-ne!

Toshio a scrâşnit din dinţi. *Mă tot bat la cap ca o mamă. Sau mă tachinează. Finii mă tratează ca pe un copil, şi m-am săturat!*

A reglat acceleraţia la un sfert şi a tras de manete.

— Acum te dezleg, Brookida. Te descurci cu înotul?
— D-da. Dar…
Toshio s-a uitat la sonar. O linie neclară se forma în vest.
— Eşti în stare să înoţi? a întrebat el.
— D-da. Pot să înot destul de bine. Dar nu-mi da drumul lângă cei loviţi de febra salvării! Să nu riscăm replici!
— Văd una venind acum. Vor fi câteva minute între ele şi vor slăbi cu timpul. Voi încerca să urcăm după ce trece asta. Apoi trebuie să te întorci la navă. Să le spui ce s-a întâmplat şi să ceri ajutor.
— Asta ar trebui s-o faci tu, Toshio.
— Las-o baltă! Ai să faci ce ţi-am cerut? Sau va trebui să te ţin legat?
A fost o pauză aproape imperceptibilă, dar vocea lui Brookida s-a schimbat.
— O să fac exact ce-mi spui, Toshio. Voi aduce ajutoare.
Toshio şi-a verificat asieta, apoi a alunecat peste bord, ţinându-se cu o mână de suporturile de pe margine. Brookida s-a uitat la el prin materialul transparent al cupolei cu aer. Membrana dură înconjura capul delfinului. Toshio a desfăcut funiile care îl legau pe Brookida.
— O să iei cu tine o mască de respirat, ştii.
Brookida a oftat în timp ce Toshio a acţionat un levier de lângă cupolă. A coborât un mic tub, al cărui capăt a acoperit orificiul respirator al lui Brookida. Ca un şarpe, trei metri de furtun s-au încolăcit pe torsul delfinului. Măştile de respirat erau incomode şi stânjeneau vorbitul. Dar, purtând una, Brookida nu mai trebuia să vină după aer. Aparatul de respirat îl va ajuta pe bătrânul metalurg să ignore ţipetele din apă – o amintire neîncetată, neliniştitoare, a apartenenţei sale la cultura tehnologică.
Toshio l-a lăsat pe Brookida acolo, legat cu o singură funie. S-a urcat din nou în sanie, exact când prima replică se rostogolea deasupra lui.
Sania s-a zgâlţâit, dar, de această dată, Toshio era pregătit. Erau la mare adâncime, iar valul a trecut surprinzător de repede.
— Bine, aşa. A accelerat la maximum şi a aruncat balastul.

Curând, insula de metal i-a apărut la stânga. Ţipetele delfinilor au devenit mai puternice pe ecranul sonarului. Semnalul de ajutor acoperea acum reacţia provocată de febra salvării.

Toshio a ocolit movila, luând-o spre nord. Voia să-i dea lui Brookida un avans suficient.

Tocmai atunci, o formă cenuşie şi lucioasă i-a trecut repede pe deasupra capului. A recunoscut-o imediat, ştiind încotro se îndrepta.

A tăiat şi ultima funie.

— Tot înainte, Brookida. Dacă te întorci pe lângă insulă, îţi distrug armura şi îţi retez coada cu dinţii!

Nu s-a mai uitat după Brookida, care se îndepărta, şi a întors brusc sania. A folosit toată energia de urgenţă pentru a încerca să-l ajungă din urmă pe Keepiru. Cel mai rapid delfin din echipajul lui *Streaker* se îndrepta spre plaja din vestul insulei. Strigătele lui erau în pură delfină primitivă.

***

— Naiba să te ia, Keepiru. Opreşte-te!

Sania a prins repede viteză, chiar sub suprafaţa apei. Se înserase şi norii căpătaseră o nuanţă roşiatică, dar Toshio îl vedea clar pe Keepiru săltând din val în val mult mai în faţă. Părea indiferent la chemările băiatului şi se apropia de insula unde tovarăşii lui eşuaseră pe plajă şi erau în delir.

Toshio s-a simţit neputincios. Altă replică urma să vină peste trei minute. Dacă nu-l arunca pe plajă pe delfin, Keepiru va ajunge acolo prin propriile forţe. Keepiru provenea din Atlast, o nouă colonie cam rustică. Era puţin probabil să fi învăţat disciplina mentală studiată de Creideiki şi Hikahi.

— Opreşte-te! Dacă ne calculăm bine timpul, putem lucra în echipă! Putem evita replicile! Mă laşi să te ajung din urmă? a ţipat el.

Dar n-avea niciun rost. Finul avea un avans prea mare. Urmărirea zadarnică îl frustra pe Toshio. Cum putuse să trăiască şi să lucreze cu delfini toată viaţa şi să-i cunoască atât de puţin? Şi Consiliul Terragenilor îl alesese pentru călătoria asta datorită *experienţei* lui cu delfinii! Ha-ha!

Toshio fusese obiect de batjocură pentru delfini. Toţi râdeau de copiii oamenilor, dar îi apărau cu ferocitate. Însă, când fusese angajat pe *Streaker,* băiatul se aşteptase să fie tratat ca un ofiţer adult. Sigur, fuseseră replici glumeţe, aşa cum văzuse acasă între oameni şi delfini, dar lipsise respectul reciproc. Asta îl întrista.

Keepiru era cel mai rău; fusese sarcastic de la bun început şi nu-l slăbise niciodată.

Atunci de ce încerc să-l salvez acum?

Îşi amintea curajul nebunesc de care dăduse dovadă Keepiru când îl scosese dintre alge. Atunci nu suferea de febra salvării. Finul îşi controlase perfect armura.

Mă crede un copil, a realizat Toshio cu amărăciune. Nu-i de mirare că nu vrea să mă asculte acum.

Totuşi, îi oferea o soluţie. Băiatul şi-a muşcat buza de jos, dorindu-şi cu ardoare să existe o altă opţiune. Dacă îi salva viaţa lui Keepiru, asta l-ar fi umilit din cale-afară. Nu era uşor să decidă ce să facă, mândria îi fusese atât de rănită.

Înjurând zdravăn, a mărit viteza şi a reglat sania în poziţie de coborâre. A deschis hidrofoanele la maximum, şi-a înghiţit saliva şi a strigat într-o trinară stricată.

Copil se îneacă – copil în pericol!
Copil se îneacă – copil pe moarte
Copil de om – trebuie salvare
Copil de om – vino şi fă tot ce poţi!

A repetat apelul din nou şi din nou, fluierând cu buzele uscate de ruşine. Poezioara asta o învăţau toţi copiii din Calafia. Orice copil trecut de nouă ani o folosea de obicei pentru a ruga să fie dus pe altă insulă ca să scape de ridiculizare. Erau şi moduri mai demne în care un adult putea să ceară ajutor.

Dar Keepiru nu îl auzea pe niciunul!

Cu urechile arzându-i, a repetat apelul.

Normal, nu toţi puştii calafieni se descurcau bine cu delfinii. Doar un sfert din populaţia umană a planetei lucra cu creaturile marine. Adulţii erau aceia care învăţaseră să comunice cel mai

bine cu delfinii. Toshio presupusese întotdeauna că va fi unul dintre ei.

Acum se terminase totul. Dacă se va întoarce pe *Streaker*, va trebui să se ascundă în cabina lui… cel puţin în cele câteva zile sau săptămâni de care ar fi avut nevoie învingătorii din bătălia pentru Kithrup să coboare pe planetă şi să-i ia pe toţi prizonieri.

Pe ecranul sonarului, o altă linie neclară de energie statică se apropia dinspre vest. Toshio a coborât cu sania la adâncime mai mare. Nu că-i păsa. A continuat să fluiere, deşi îi venea să plângă.

#unde – unde – unde e copil – unde e copil? unde #

Delfină primitivă! În apropiere! Toshio aproape că a uitat de ruşine. A apucat funia rămasă acolo, după ce îi dăduse drumul lui Brookida, şi a continuat să fluiere.

O săgeată cenuşie a trecut în viteză pe lângă el. Toshio şi-a îndoit genunchii şi a luat frânghia în ambele mâini. Ştia că Keepiru avea să dea roată dedesubt şi apoi să iasă în partea cealaltă. Când a văzut primul reflex cenuşiu ţâşnind în sus, băiatul s-a aruncat din sanie.

Corpul delfinului, asemănător cu un glonţ, s-a răsucit într-o încercare disperată de a evita coliziunea. Toshio a ţipat când l-a izbit coada cetaceului peste piept. Dar era mai mult un ţipăt de bucurie decât de durere. Cronometrase corect!

Pe când Keepiru se răsucea din nou, Toshio s-a aruncat în spate, lăsându-l pe delfin să treacă între el şi frânghie cu toată voinţa unui sugrumător.

— Te-am prins! a strigat el.

În acea clipă, replica a lovit.

Cicloidul l-a apucat în gheare şi l-a tras. Resturi de epave l-au lovit în timp ce forţa de sucţiune îi azvârlea corpul dintr-o parte în alta, parcă aliată cu delfinul nebun.

De această dată, lui Toshio nu-i era deloc frică de val. Voia să lupte pe viaţă şi pe moarte. Adrenalina îi curgea prin vene, arzătoare ca un şuvoi fierbinte. Îi plăcea să-i salveze viaţa lui

Keepiru, dar aplicându-i o pedeapsă fizică pentru toate acele săptămâni de umilire.

Delfinul se zvârcolea panicat. În timp ce valul se rostogolea pe lângă ei, Keepiru a lansat apelul de bază pentru aer. Disperat, Keepiru urca la suprafaţă.

S-au apropiat unul de altul, iar Toshio a fost cât pe ce să fie aruncat în aer de jetul ieşit din orificiul respirator al lui Keepiru. Delfinul a început o serie de salturi, răsucindu-se în loc ca să-l dea jos pe călăreţul nedorit.

De fiecare dată când se cufundau în apă, Toshio încerca să-l strige.

— Eşti conştient, spunea el, gâfâind. Să te ia naiba, Keepiru… eşti… eşti pilotul *unei na*ve interstelare!

Ştia că trebuie să-l înduplece în trinară, dar n-avea rost să încerce acum, când viaţa lui atârna de un fir de aţă.

— Tu, creier cât un bob de mazăre… simbol falic! ţipa Toshio pe când apa se închidea peste el. Tu, peşt*e sup*raevaluat! Mă omor*i, nen*orocitule… Mâncaţii au pus stăpânire pe Calafia până acum, pentru că voi, finii, nu vă puteţi ţine gura! N-ar fi trebuit să vă ducem niciodată în spaţiu!

Cuvintele erau duşmănoase. Dispreţuitoare. În sfârşit, Keepiru părea să le fi auzit. A ieşit la suprafaţă ca un taur furios. Toshio nu s-a mai putut ţine şi a fost aruncat departe, ca o păpuşă de cârpă, căzând apoi în mare ca un pietroi.

În patruzeci de generaţii de elevaţie a delfinilor, se cunoşteau doar optsprezece cazuri în care un fin atacase un om cu intenţia să-l ucidă. În fiecare dintre ele, toţi finii înrudiţi cu făptaşul fuseseră sterilizaţi. Totuşi, Toshio se aştepta să fie zdrobit în orice clipă. Nu-i păsa. Îşi dăduse în sfârşit seama care era cauza depresiei sale. Îi venise în minte în timp ce se lupta cu Keepiru.

Nu imposibilitatea de a se întoarce acasă îl duruse în ultimele câteva săptămâni. Era alt lucru la care nu voise să se gândească nici măcar o dată de la bătălia de lângă Morgran.

Extratereştrii… Galacticii de orice specie şi filosofie care urmăreau nava Stre*aker… nu-ş*i vor da osteneala să captureze o navă cu echipaj alcătuit din delfini.

Cel puţin una dintre rasele extraterestre îi permisese lui *Streaker* să se ascundă. Sau îşi închipuiau, în mod greşit, că

echipajul reuşise să transmită secretul descoperirii sale pe Pământ. Oricum, următorul pas logic pentru una dintre rasele galactice amorale sau feroce ar fi constrângerea.

Poate că Pământul ar fi în stare să se apere. Probabil şi Omnivarium şi Hermes. Tymbrimienii aveau să apere coloniile de pe Canaan.

Dar locuri precum Calafia sau Atlast trebuie să fi fost cucerite până acum. Erau ostatici acum, cei din familia lui şi toţi cunoscuţii săi. Iar Toshio şi-a dat seama că dădea vina pe delfini.

O altă replică urma să se producă din clipă în clipă. Dar lui Toshio nu-i păsa.

Resturi de tot felul pluteau peste tot în apropiere. La nu mai mult de un kilometru distanţă, Toshio vedea movila de metal. Părea să fie aceeaşi. Nu putea fi sigur dacă mai erau delfini eşuaţi pe ţărm sau nu.

Ceva ce părea o bucată mare dintr-o epavă a trecut pe lângă el. I-a luat o clipă să-şi dea seama că era Keepiru.

Toshio s-a oprit în timp ce îşi deschidea viziera.

— Ei bine, a întrebat el, eşti mândru de tine?

Keepiru s-a întors uşor pe o parte şi l-a fixat pe Toshio cu un singur ochi negru. Umflătura din creştetul cetaceului, unde manipularea genetică umană crease un aparat vocal din fostul orificiu respirator, a scos un sunet lung, blând şi tremurat.

Toshio nu putea fi sigur că era doar un suspin. Ar fi putut să fie o scuză în delfina primitivă. Această posibilitate era de-ajuns să-l exaspereze.

— Încetează! Vreau să ştiu doar un lucru. Oare trebuie să te trimit înapoi la navă? Sau crezi că poţi să rămâi conştient destul timp ca să mă ajuţi? Răspunde în anglică şi fără greşeli de gramatică!

Keepiru a gemut chinuit. După un moment în care a respirat anevoie, a răspuns cât se poate de încet.

— Nu mă trimite înapoi. Delfinii tot strigă după ajutor! O să fac ce-mi ceri!

Toshio a ezitat.

— Bine. Cufundă-te după sanie. Când o găseşti, pune-ţi o mască. Nu vreau să te chinuie nevoia de aer şi, în plus, ai

nevoie de ceva care să-ţi amintească mereu cum stau lucrurile! Apoi du sania lângă insulă, dar nu prea aproape!

Keepiru a dat din cap într-un semn enorm de aprobare.

— Da! a strigat. Apoi s-a cufundat în apă.

Era mai bine că delfinul îl lăsase numai pe el să gândească.

Keepiru ar fi avut o decepţie dacă ar fi ştiut ce plănuia Toshio să facă în continuare.

Un kilometru până la insulă; exista un singur mod să ajungi repede acolo şi să eviţi căţăratul pe ţărmul înclinat, din corali metalici ascuţiţi. Şi-a verificat încă o dată orientarea, apoi scăderea nivelului apei l-a înştiinţat că venea valul.

Al patrulea val părea cel mai inofensiv dintre toate. Ştia că era un presentiment înşelător.

Se afla la o adâncime destul de mare, aşa că valul a ajuns la el ca o mică umflătură în ocean, nu un talaz înspumat. S-a cufundat în adâncitura lui şi a înotat un timp contra direcţiei sale de mişcare a apei, apoi s-a ridicat la suprafaţă.

Trebuia să calculeze corect. Dacă înota prea mult înapoi, n-ar fi ajuns la insulă înainte să vină următorul val şi să-l tragă din nou în larg. Dacă rămânea în faţa valului, ar fi însemnat să facă surfing fără scândură pe un brizant periculos până pe plajă, în voia curenţilor submarini.

Totul se întâmpla prea repede. Înota în forţă, dar nu era sigur dacă trecuse de creasta valului sau nu. Apoi şi-a dat seama dintr-o privire că era prea târziu ca să mai facă ceva. Aşa că s-a întors cu faţa la movila ameninţătoare, cu vegetaţie în vârf.

Brizantul începea la o sută de metri mai în faţă, dar înclinaţia valului se micşora pe măsură ce fundul mării târa cicloida, transformând-o într-un monstru cu creastă. Vârful s-a deplasat în spate, spre Toshio, chiar când valul se înălţa, îndreptându-se spre ţărm.

Băiatul îşi făcea curaj când creasta l-a ajuns din urmă. Era pregătit să privească în jos într-un hău, iar apoi să nu mai vadă nimic.

Ce a văzut a fost o cascadă de spumă albă şi valul care începea să scadă. Toshio a strigat să-şi menţină deschise canalele auditive şi a început să înoate disperat ca să rămână pe creasta valului cu spumă şi tot felul de resturi.

Pe neaşteptate, a văzut vegetaţie de jur împrejurul lui. Copaci şi tufişuri care rezistaseră atacurilor precedente se clătinau sub acest asalt. Unii erau dezrădăcinaţi chiar când Toshio zbura pe lângă ei. Alţii rămăseseră fixaţi acolo şi îl biciuiau cu ramurile când trecea printre ei.

Nu l-a străpuns nicio creangă ascuţită. Nu l-a strâns de gât nicio liană vânjoasă. După ce a fost aruncat de colo colo, s-a oprit în sfârşit, parcă îmbrăţişând trunchiul unui copac uriaş, pe când valul se învolbura pentru ca, în cele din urmă, să se retragă.

În mod miraculos, băiatul s-a ridicat în picioare, fiind primul om care stătea în poziţie verticală pe solul planetei Kithrup. Toshio s-a uitat în jurul său, uluit, nevenindu-i să creadă că supravieţuise.

Apoi şi-a deschis în grabă viziera şi a devenit primul om care şi-a vomitat micul dejun pe solul lui Kithrup.

8

GALACTICI

— Distrugeţi-i! a cerut marele preot Jophur. Distrugeţi crucişătoarele thennanine din cuadrantul şase!

Şeful de stat-major al Jophur şi-a plecat trunchiul cu douăsprezece inele în faţa marelui preot.

— Thennaninii sunt aliaţii noştri de moment! Cum să-i atacăm fără să executăm mai întâi ritualurile tainice ale trădării! Strămoşii lor nu vor avea linişte!

Marele preot de pe Jophur şi-a umflat cele şase inele exterioare cu sevă. S-a înălţat mai mult pe platforma din spatele sălii de comandă.

— N-avem timp *de ritualuri! Acum când alianţa noastră termină de baleiat acest sector, când alianţa noastră a devenit cea mai puternică! Acum, cât timp faza asta a bătăliei e încă în toi. Acum, că nătângii de thennanini şi-au lăsat flancurile descoperite.* Acum *le putem produce multe pagube!*

Şeful statului-major palpita de agitaţie, inelele exterioare decolorându-i-se de emoţie.

— Ne putem schimba alianţele aşa cum ne convine, de acord. Ne putem trăda aliaţii, de acord. Putem face orice să câştigăm trofeul, de acord. Dar nu putem face nimic fără ritualuri! Ritualurile sunt cele care fac din noi fiinţe corespunzătoare voinţei strămoşilor! Tu vrei să ne cobori la nivelul ereticilor!

Platforma s-a clătinat, zgâlţâită de mânia marelui preot.

— Inelele mele decid! Inelele mele sunt ale preoţiei! Inelele mele…

Culmea oratoriei marelui preot piramidal a erupt într-un gheizer de sevă fierbinte cu mai multe nuanţe. Explozia a împrăştiat un lichid chihlimbariu vâscos pe puntea navei-amiral a neamului Jophur.

— Continuaţi lupta. Cu braţul său lateral, şeful statului-major a făcut semn echipajului să se întoarcă la muncă. Cheamă-l pe Maestrul Religiozităţii. Să trimită inelele necesare ca să facem

un nou preot. Continuaţi lupta, iar noi ne vom pregăti să executăm ritualurile trădării.

Şeful statului-major s-a înclinat în faţa şefilor de secţii care se holbau la el.

— Îi vom linişti pe strămoşii thennaninilor înainte să-i atacăm. Dar asiguraţi-vă că thennaninii nu ne vor ghici intenţiile!

9

STREAKER
DIN JURNALUL LUI GILLIAN BASKIN

A trecut ceva timp de când n-am mai reuşit să scriu în acest jurnal de bord personal. După Mica Grămadă, am fost mereu într-o mişcare frenetică… am făcut descoperirea mileniului, am căzut în ambuscada de la Morgran şi, de atunci, n-am făcut decât să luptăm pentru a ne salva pielea. Nu-l prea mai văd pe Tom. E mereu jos în sala motoarelor sau a armelor. Eu sunt fie aici în laborator, fie la infirmerie să am grijă de bolnavi.

Doctoriţa de la bord, Makanee, are şi ea o mulţime de probleme. Finii au fost mereu predispuşi la ipohondrie. La fiecare apel, se prezintă o cincime din echipaj, acuzând tulburări psihosomatice. Nu poţi să le spui că totul se petrece în capul lor, aşa că le aducem mângâiere, spunându-le ce tipi curajoşi sunt şi că se vor face bine în curând.

Cred că, dacă n-ar fi comandantul, jumătate din echipaj ar fi deja isteric. Multor fini li se pare un erou din Visul Balenelor. Creideiki se învârte prin navă, supraveghind reparaţiile şi dând câteva lecţii de logică keneenkiană. Finii par să-şi revină în prezenţa lui.

Totuşi, continuă să vină rapoarte despre bătălia spaţială. În loc să se potolească, devine din ce în ce mai crâncenă şi nebunească!

Şi noi toţi ne facem griji din ce în ce mai mari pentru echipa lui Hikahi.

Gillian a pus jos stiloul. Din micul cerc luminos al lămpii de pe birou, restul laboratorului părea întunecat şi sumbru. Singura lumină venea din capătul opus al camerei. Spoturile luminoase scoteau în evidenţă o formă vag umană, o umbră misterioasă întinsă pe o masă de stază.

Hikahi, a oftat Gillian. *Pentru numele lui Ifni, unde eşti?*

Era foarte îngrijorată pentru că echipa lui Hikahi nu trimisese nici măcar un monoimpuls de confirmare a ordinului de

întoarcere. *Streaker* nu-şi putea permite să-i piardă pe acei fini. Deşi de multe ori nu te puteai bizui pe el în afara punţii, Keepiru era cel mai bun pilot al lor. Dar şi Toshio Iwashika promitea mult.

Dar, mai presus de toate, pierderea lui Hikahi i-ar fi afectat enorm. Fără ea, cum s-ar fi descurcat Creideiki?

Hikahi era cea mai bună prietenă a lui Gillian dintre delfini, cel puţin la fel de apropiată cât era Tom de Creideiki sau Tsh't. Gillian se întreba de ce fusese desemnat secund Takkata-Jim în locul lui Hikahi. N-avea nicio logică. Se gândea că existase un motiv politic. Takkata-Jim era un *Stenos.* Poate că Ignacio Metz contribuise la alegerea personalului complementar al acelei misiuni, iar Metz era un susţinător fervent al anumitor specii de delfini de pe Pământ.

Gillian nu şi-a aşternut pe hârtie aceste gânduri. Erau speculaţii dezgustătoare, iar pentru asemenea lucruri nu avea vreme.

Şi oricum e timpul să mă ocup din nou de Herbie.

A închis jurnalul şi s-a îndreptat spre masa cu stază, unde o siluetă descărnată plutea într-un câmp bine protejat de timp suspendat.

Străvechiul cadavru parcă se uita la ea prin sticlă, zâmbindu-i şi el.

Nu era uman. Nu existau nici măcar organisme pluricelulare pe Terra când trăise acea creatură care respirase şi pilotase nave. Şi totuşi, părea umanoid într-un mod straniu. Avea braţe şi picioare drepte, cap şi gât foarte umane. Maxilarul şi orbitele erau ciudate, dar pe faţa lui era încă un zâmbet foarte omenesc.

Câţi ani ai, Herbie? l-a întrebat ea în gând. *Un miliard? Două?*

Cum se face că flota ta de nave antice a rămas nedescoperită de civilizaţia galactică atâta vreme, până am venit noi… o mână de pui de lup umani şi delfini elevaţi de puţin timp? De ce a trebuit să te găsim noi?

Şi de ce o mică hologramă a ta, transmisă pe Pământ, a înnebunit într-un asemenea hal speciile protectoare din galaxie?

Mini-Biblioteca de pe *Streaker* nu era de niciun ajutor. Refuza să-l recunoască pe Herbie. Poate ascundea ceva. Sau poate era

o arhivă prea mică pentru a-şi aminti de o rasă obscură, stinsă de atâta vreme.

Tom îi ceruse maşinii Niss să arunce o privire la Herbie. Până acum, sarcasticul produs al tymbrimienilor nu fusese în stare să dea vreun răspuns.

În acest timp, între infirmerie şi celelalte îndatoriri, Gillian a trebuit să găsească măcar câteva ore pe zi ca să examineze relicva fără să o distrugă şi poate să înţeleagă de ce erau extratereştrii aşa de agitaţi în privinţa ei. Dacă nu o făcea ea, nimeni nu avea s-o facă.

Avea s-o facă până diseară.

Bietul Tom, s-a gândit Gillian, zâmbind. O *să vină epuizat de la motoarele lui, iar eu voi avea chef să facem dragoste. Din fericire, e un tip care ştie de glumă.*

A luat o microsondă cu mezoni pi.

Bine, Herbie, să vedem dacă putem afla ce fel de creier aveai.

10

METZ

— Îmi pare rău, doctore Metz, căpitanul e cu Thomasss Orley la sectorul arme. Dacă pot să vă ajut cu ceva…

Ca de obicei, secundul Takkata-Jim era extrem de politicos. Dicţia lui în anglică, chiar şi când respira apă oxigenată, era aproape perfectă. Ignacio Metz nu şi-a putut reţine un zâmbet aprobator. Takkata-Jim îl interesa în mod deosebit.

— Nu, secundule. M-am oprit pe punte doar ca să văd dacă s-a întors echipa de prospectare.

— Nu încă. Nu putem decât să aşteptăm.

Metz a ţâţâit. Ajunsese deja la concluzia că echipa lui Hikahi pierise.

— A, bine. Nu cred că a venit încă nicio propunere de negocieri din partea Galacticilor, nu-i aşa?

Takkata-Jim a scuturat din capul său mare de un cenuşiu împestriţat, de la stânga la dreapta.

— Din păcate nu, domnule. Pare să-i intereseze mai mult să se măcelărească între ei. La fiecare câteva ore, altă flotă de război intră în sistemul lui Kthsemenee să se arunce în luptă. Probabil că va trece ceva timp înainte ca unul din ei să recurgă la tratative diplomatice.

Doctorul Metz s-a încruntat, uimit de lipsa lor de logică. Dacă Galacticii ar fi fost raţionali, l-ar fi lăsat pe *Streaker* să încredinţeze descoperirea *Institutului Bibliotecii* şi ar fi închis subiectul! Atunci toţi ar fi participat în aceeaşi măsură!

Dar civilizaţia galactică era unită mai mult în conflicte decât în realitate. Şi prea multe specii războinice dispuneau de nave mari şi tunuri.

Iar noi suntem la mijloc, s-a gândit Metz, *şi avem ceva râvnit de toţi.*

Nu poate să fie doar enorma flotă de nave antice. Trebuie să fi fost altceva care să-i mâne încoace. Gillian Baskin şi Tom Orley au luat ceva de acolo din Mica Grămadă. Mă întreb ce a fost.

— Nu vrei să te însoţesc la cină diseară, doctore Metz?

Metz a clipit. Ce zi era? A, da, miercuri.

— Desigur, secundule. Compania şi conversaţia ta îmi vor face mare plăcere, ca de obicei. Să zicem pe la şase?

— Poate ar fi mai bine la şapte fix, domnule. Atunci ies din cart.

— Perfect. La revedere!

Takkata-Jim a aprobat. S-a întors şi a luat-o înot spre locul său de muncă.

Metz l-a privit pe fin cu un aer apreciativ.

E cel mai bun dintre delfinii mei Stenos, s-a gândit. *Nu ştie că îi sunt naş... naş genetic. Dar asta nu mă împiedică să fiu mândru de el.*

Toţi delfinii de la bord erau din specia *Tursiops amicus.* Dar unii aveau grefe genetice de la *Stenos bredanensis,* delfinul de apă adâncă, acela care fusese întotdeauna cel mai aproape ca inteligenţă de cel cu nas în formă de sticlă.

Delfinii *bredanensis* sălbatici erau renumiţi pentru curiozitatea lor insaţiabilă şi dispreţul nebunesc faţă de pericol. Metz condusese operaţiunea de adăugare a ADN-ului acelei specii la bazinul genetic al neo-finilor. Pe Pământ, mulţi dintre noii *Stenos* se descurcaseră foarte bine, demonstrându-şi iniţiativa şi inteligenţa individuală.

Dar, în ultimul timp, o anumită asprime a temperamentului produsese iritare în comunităţile litorale de pe Terra. Metz se străduise să convingă Consiliul că ar fi fost un gest important să-i numească pe unii *Stenos* în funcţii de conducere la bordul primei nave cu echipaj alcătuit din delfini.

Takkata-Jim era cea mai bună dovadă. Calculat, logic, politicos până la afectare, delfinul folosea aproape exclusiv anglica în locul trinarei şi părea insensibil la Visul Balenelor, care le fascina pe unele modele precedente, precum Creideiki. Takkata-Jim era delfinul cel mai asemănător omului pe care îl cunoscuse Metz.

A rămas să se uite cum strunea secundul echipajul de pe punte, nefolosind niciuna dintre parabolele logicii Keneenk, pe care le insera întotdeauna Creideiki, dar cu precizie şi concizie anglică. Nu rostea niciun cuvânt inutil.

Da, s-a gândit. *Finul ăsta o să aibă un raport bun când ne vom întoarce acasă.*

— Doctore Metsss?

Metz s-a întors şi s-a tras puţin înapoi când a văzut mărimea delfinului care se apropiase de el în tăcere.

— Ce…? Oh. K’tha-jon. M-ai luat prin surprindere. Cu ce te pot ajuta?

Un delfin uriaş îl privea zâmbind. Botul grosolan, nuanţele corpului şi ochii bulbucaţi i-ar fi spus lui Metz totul despre el dacă nu l-ar fi cunoscut deja.

Feresa attenuata, şi-a savurat omul gândul. *Atât de frumos şi sălbatic. Proiectul meu cel mai secret, şi nimeni, nici măcar tu, K’tha-Jon, nu ştie că eşti mai mult decât un* Stenos.

— Scuze dacă te deranjez, doctore Metsss, dar cimpanzeul savant Charlesss Dart-t a cerut să discute cu tine. Cred că maimuţoiul vrea să se plângă iar de cineva.

Metz s-a încruntat. K’tha-jon era doar nostrom, aşa că nu-i putea pretinde să fie la fel de rafinat ca Takkata-Jim. Dar erau anumite limite, chiar luând în consideraţie antecedentele secrete ale uriaşului.

Trebuie să vorbesc cu tipul ăsta, şi-a spus el. *Genul ăsta de atitudine nu merge.*

— Te rog, spune-i *doctorului* Dart că sunt în drum spre el, i-a zis delfinului. Aici mi-am terminat treaba pentru moment.

11

CREIDEIKI ŞI ORLEY

— Deci ne-am înarmat din nou, a oftat Creideiki. Ca să spunem aşa.

Thomas şi-a ridicat capul din tuburile de lansare a rachetelor recent reparate şi l-a înclinat aprobator.

— Asta-i tot ce putem face, Creideiki. Nu ne aşteptam la necazuri când ne aflam în mijlocul bătăliei de la punctul de transfer de lângă Morgran. Am avut totuşi noroc să scăpăm cu atât de puţine stricăciuni.

Creideiki a încuviinţat.

— Chiar aşa, a oftat el, supărat. Măcar să fi reacţionat mai repede!

Orley a observat proasta dispoziţie a prietenului său. Şi-a ţuguiat buzele şi a fluierat. Masca aparatului de respirat a amplificat sunetul slab. Ecoul a dansat, săltând ca un spiriduş nebun dintr-un colţ în altul al camerei pline cu apă oxigenată. Muncitorii din sectorul arme şi-au ridicat boturile cu maxilare subţiri, sensibile la sunete, pentru a urmări săltăreaţa imagine sonar care trecea nevăzută, ciripind cu o înţelegere ironică.

**Când comandă cineva*
E invidiat de toţi…
*Dar, Doamne! Ce răspundere!**

Fantasma sonoră a dispărut, dar râsetele au rămas. Finii din sectorul arme împroşcau şi ţipau.

Creideiki a aşteptat să se potolească hohotele de râs. Apoi din fruntea sa au ieşit o serie de clicuri care au umplut camera, imitând bubuitul din norii de furtună ce se adunau. În camera închisă, cei prezenţi au auzit picăturile de ploaie purtate de vânt. Tom a închis ochii şi s-a lăsat pătruns de imaginea sonoră a unei scurte furtuni pe mare.

**Stau în calea mea*

Lucruri străvechi rele şi urâte
*Zi-le să plece, altfel…!“**

Orley şi-a plecat capul, recunoscându-se învins. Nimeni nu-l întrecuse vreodată pe Creideiki la haiku în trinară. Suspinele admirative ale finilor i-au confirmat-o.

Nu se schimbase nimic, evident. Când s-au întors să plece din sectorul arme, Orley şi Creideiki ştiau că numai spiritul de competiţie n-ar fi fost suficient să susţină echipajul în timpul crizei. Trebuia să mai fie şi speranţă.

Speranţe nu erau multe. Tom ştia că Creideiki era foarte îngrijorat în privinţa lui Hikahi, deşi nu lăsa să se vadă asta.

Când au ajuns mai departe, unde nu putea să-i audă nimeni, căpitanul a întrebat:

— A făcut Gillian vreun progres în studiul *lucrului* ăluia pe care l-am găsit… cauza tuturor necazurilor noastre?

Tom a scuturat din cap.

— N-am petrecut cu ea mai mult de o oră în două zile, aşa că nu ştiu.

Creideiki a oftat.

— Ar fi bine să ştim ce cred Galacticii că am găsit.

Discuţia le-a fost întreruptă de o fluierătură neaşteptată. Tsh’t, al patrulea ofiţer al navei, zbura pe hol într-un nor de bule.

— Creideiki! Tom! Sonarul semnalează un delfin la mare dissstanţă spre essst, dar se pare că înoată foarte repede în direcţia noastră.

Creideiki şi Orley s-au privit. Apoi Tom a dat din cap aprobator la ordinul nerostit al căpitanului.

— Pot s-o iau pe Tsh’t şi douăzeci de fini?

— Da. Pregăteşte o echipă. Dar nu pleca până nu aflăm cine este şi ce se întâmplă. Poate vei avea nevoie de peste douăzeci de fini. Sau poate se va dovedi inutil să pleci.

Tom a văzut suferinţa din ochii comandantului. Următoarea oră de aşteptare avea să fie foarte grea.

Orley i-a făcut semn locotenentului T’sht să-l urmeze, apoi s-a întors şi a înotat cu viteză maximă prin coridorul inundat spre poarta exterioară.

12

GALACTICI

— Pătrunsă de bucuria de a fi stăpână şi comandantă, regina Soro, Krat, îşi observa creaturile din rasele Gello, Paha şi Pila, care conduceau din nou în luptă flota neamului său.

— Stăpână, a anunţat-o ofiţerul Gello, responsabil cu detectarea. Ne apropiem de lumea acvatică la un sfert din viteza luminii, conform instrucţiunilor tale.

— Krat a aprobat mişcându-şi repede limba, dar, în taină, era fericită. Oul ei era sănătos. După ce vor câştiga lupta de acolo, trebuia să se întoarcă în patrie şi să se acupleze din nou. Echipajul navei sale amiral lucra ca o maşină perfect reglată.

— Flota e înainte cu un paktaar, stăpână, a anunţat ofiţerul responsabil cu detectarea.

— Dintre toate speciile cliente care le datorau supunere celor din neamul Soro, Gelli aveau o importanţă deosebită pentru Krat. Erau primii protejaţi ai speciei sale şi fuseseră elevaţi de Soro cu mult timp în urmă. La rândul lor, Gelli deveniseră protectori şi aduseseră în familie alte două rase cliente. Rasa Soro avea de ce să fie mândră de ei. Lanţul elevaţiei continua.

— Cu multă vreme în urmă, fuseseră Strămoşii, care creaseră Legea Galactică. De atunci rasele ajutaseră alte specii să devină conştiente şi inteligente, cerându-le în schimb o perioadă de serviciu obligatoriu.

Cu multe milioane de ani în urmă, străvechea rasă Luber o elevase pe Puber sau cel puţin aşa susţinea Biblioteca. *Rasa Luber se stinsese de multă vreme. Puberii trăiau încă pe undeva, dar erau degeneraţi şi decăzuţi.*

— Totuşi, înainte să decadă, puberii elevaseră specia Hui, care, la rândul ei, îi transformaseră în clienţi pe strămoşii lui Krat, cei din rasa Soro, care erau cioplitori în piatră. La scurt timp după aceea, cei din specia Hui s-au retras în lumea lor, să devină filosofi.

— Acum, rasa Soro avea multe specii cliente. Cele mai reuşite erau Gello, Paha şi Pila.

*— Krat auzea vocea subţire a tacticianului Pila, Cubber-cabub, care îşi muştruluia subordonaţii de la sectorul de planificare. Insista să facă eforturi mai mari pentru a obţine de la mini-*Biblioteca *de pe navă informaţiile pe care le ceruse ea. Cubber-cabub părea speriat. Bine. Se va strădui mai mult dacă îi era frică de ea.*

— Dintre cei de la bord, membrii rasei Pila erau singurele mamifere, bipezi scunzi dintr-o lume cu gravitate foarte mare. Deveniseră o rasă influentă în multe organizaţii birocratice galactice, inclusiv importantul Institut al Bibliotecii. *Pilii elevaseră şi ei clienţi, adăugând putere clanului.*

Era totuşi păcat că pilii nu mai erau clienţi aserviţi. Ar fi fost frumos să le manipuleze din nou genele. Micii sofonţi îşi pierdeau blana şi miroseau urât.

Nicio rasa protejată nu era perfectă. Cu doar două sute de ani în urmă, pilii intraseră într-o mare încurcătură cu pământenii. Fusese o chestie dificilă şi costase mult să fie muşamalizată. Krat nu cunoştea toate amănuntele, dar era ceva în legătură cu soarele de pe Terra. De atunci, rasa Pila îi urâse pe locuitorii Pământului din tot sufletul.

Gheara de împerechere a lui Krat a pulsat în timp ce se gândea la pământeni. În numai câteva generaţii, deveniseră o pacoste aproape la fel de mare ca şi ipocriţii de kanteni şi farsorii ăia diabolici de tymbrimieni! Soro aşteptau cu răbdare ocazia să spele ruşinea care păta onoarea clanului lor. Din fericire, fiinţele umane erau jalnic de ignorante şi de vulnerabile. Poate că ocazia li se şi ivise!

Ce plăcut ar fi să-şi subordoneze specia Homo sapiens *şi s-o aservească lor! Era posibil! Ce schimbări s-ar fi operat atunci! Cum ar putea fi modelaţi oamenii!*

Krat s-a uitat la echipaj şi şi-a dorit să poată transforma şi modela după bunul ei plac chiar şi speciile adulte. Se puteau face atâtea cu ei. Dar asta presupunea schimbarea regulilor.

Dacă acele mamifere acvatice de pe Pământ, primele elevate, ar fi aflat ce gândea ea, atunci regulile ar putea fi schimbate… dacă Strămoşii s-ar fi întors din negura timpului Ce ironie era că rasa cea mai nouă din univers descoperise flota abandonată!

Aproape că era dispusă să-i ierte pe delfini că existau, că le conferiseră oamenilor statutul de stăpâni.

— Stăpână! a anunţat-o un Gello înalt. Alianţa dintre rasele Johpur şi Thennanin s-a rupt. Se bat între ei. Asta înseamnă că nu mai sunt cei mai puternici!

— Să rămânem vigilenţi, a oftat Krat.

Cei din rasa Gello n-ar trebui să dea multă importanţă unei trădări minore. Nu era ceva ieşit din comun. Alianţele se formau şi se rupeau până se va ivi o forţă supremă. Iar ea voia ca acea forţă să fie rasa Soro.

Delfinii trebuie să fie aici! După ce avea să câştige bătălia, o să le scoată pe fiinţele alea fără mâini din refugiul lor subacvatic şi le va sili să spună totul!

Făcând un gest languros cu laba stângă, l-a chemat pe Bibliotecarul Pil din nişa lui.

— Verifică informaţiile despre creaturile acvatice pe care le urmărim, i-a ordonat. Vreau să ştiu mai mult despre obiceiurile lor, ce le place şi ce detestă. Se spune că legăturile lor cu protectorii umani sunt fragile şi pot fi uşor mituiţi. Dă-mi o idee cum să-i corup pe... delfinii ăia.

Cubber-cabub s-a înclinat în faţa ei şi s-a retras în zona Bibliotecii, *care avea deasupra intrării hieroglifa reprezentând o spirală cu raze.*

Krat simţea în jur prezenţa destinului. Locul acesta din spaţiu era un punct de putere. Nu avea nevoie de instrumente ca să înţeleagă.

— Voi pune mâna pe ei! Regulile o să se schimbe!

13

TOSHIO

Toshio a găsit-o pe Ssattatta lângă trunchiul uriaşului copac-burghiu. Femela de delfin fusese aruncată în planta monstruoasă şi strivită. Armura ei devenise un talmeş-balmeş de fragmente sparte.

Băiatul a înaintat clătinându-se prin hăţişul devastat, fluierând o chemare în trinara de câte ori se simţea în stare. Se străduia din răsputeri să se ţină pe picioare. Nu mersese mult de când părăsise Pământul, iar vânătăile şi greaţa nu-i erau de mare ajutor.

L-a găsit pe K'Hith zăcând pe un pat moale de iarbă. Armura îi era intactă, dar delfinul paleontolog murise deja, căci i se scursese tot sângele prin cele trei răni adânci din abdomen. Toshio şi-a notat în minte locul unde se afla şi a trecut mai departe.

Mai aproape de plajă a găsit-o pe Satima. Micuţa femelă era plină de sânge şi isterică, dar în viaţă. I-a bandajat rănile cu spumă de carne şi bandă izolantă.

Apoi a luat braţele mecanice ale armurii şi, ajutându-se de un pietroi, le-a îngropat în solul argilos. Era tot ce putea face s-o fixeze de pământ, înainte să vină al cincilea val.

A fost mai mult o inundaţie decât un val. Toshio s-a prins de un copac în timp ce trecea unda, trăgându-l şi ridicându-i-se până la gât.

De îndată ce valul a început să se retragă, s-a desprins de copac şi s-a dus la Satima. A bâjbâit până a găsit închizătoarea de la armură şi i-a scos-o, lăsând-o să plutească în apa refluxului, apoi s-a străduit să nu rămână în urmă.

Făcea eforturi s-o împingă în nişte tufişuri pitice, luptându-se cu contracurentul din ce în ce mai puternic, când i-a atras atenţia o mişcare rapidă sus într-un copac. Mişcarea nu se încadra în schema dominantă cu un caracter unduitor. Şi-a ridicat capul şi a întâlnit privirea a doi ochişori negri.

Abia a avut timp să-şi înăbuşe o exclamaţie, că mareea i-a şi târât pe el şi pe Satima dincolo de obstacol, într-o mică mlaştină, recent formată. Toshio avea prea multe de făcut ca să se uite şi în altă direcţie în afară de drept înainte.

Trebuia s-o tragă pe Satima pe ultimii metri acoperiţi de plante marine alunecoase, având grijă să nu-i redeschidă rănile. Părea mai lucidă de câteva minute. Chiţăiturile ei în limba delfinilor începeau să prindă formă şi să sune ca vorbele din trinară.

Un fluierat l-a făcut pe Toshio să-şi ridice capul. Keepiru era la doar patruzeci de metri de ţărm, trăgând sania după el. Finul purta mască, dar reuşea să semnalizeze.

— Satima! i-a strigat Toshio delfinului rănit. Du-te la sanie! Du-te la Keepiru! Leag-o la o cupolă cu aer! i-a strigat apoi lui Keepiru. Şi stai cu ochii pe ecranul sonarului! Întoarce-te în larg când vezi un val apropiindu-se.

Keepiru a încuviinţat din cap. Imediat ce a ajuns Satima la vreo treizeci de metri de insulă, delfinul a şi folosit sania ca s-o ghideze spre apă mai adâncă.

Până acum, Toshio găsise cinci. Mai rămâneau Hist’t şi Hikahi.

Toshio s-a ridicat iarăşi din alge şi s-a împiedicat din nou în hăţiş. Teritoriul minţii lui era la fel de dezolant şi devastat ca şi insula pe care călca. Văzuse prea mulţi morţi în acea zi… prea mulţi prieteni morţi.

Acum îşi dădea seama că fusese întotdeauna nedrept cu finii.

Nu fusese corect să le reproşeze că îl ironizau. N-aveau încotro; aşa erau ei făcuţi. În ciuda tuturor manipulărilor genetice ale oamenilor, delfinii îi trataseră cu o batjocură binevoitoare de când primul om se aventurase pe mare într-o canoe dintr-un trunchi de copac. Acea imagine jalnică fusese de-ajuns să stabilească un stereotip pe care elevaţia l-a modificat puţin, dar nu l-a putut elimina.

Şi de ce să-l elimine? Toshio îşi dădea seama acum că oamenii pe care îi cunoscuse în Calafia, care lucrau cel mai bine cu delfinii, aveau o personalitate aparte: piele groasă, fermitate şi simţul umorului. Nimeni nu putea să lucreze mult timp cu delfinii dacă nu le câştiga respectul.

A grăbit pasul, îndreptându-se spre o formă cenuşie care zăcea în hăţiş. Dar nu. Era tot Ssattatta. Fusese purtată acolo de ultimul val. Toshio şi-a continuat drumul, clătinându-se.

Delfinii ştiau foarte bine ce făcuse pentru ei omenirea. Elevaţia era un proces dureros. Dar niciunul dintre ei nu s-ar fi întors la Visul Balenelor, nici dacă ar fi putut s-o facă.

Finii ştiau şi că acele coduri nu prea stricte care reglementau comportamentul raselor galactice, regulile stabilite de eoni în *Bibliotecă* i-ar fi permis omenirii să pretindă o sută de mii de ani de serviciu de la clienţii ei. Fiinţele umane se cutremurau de groază la acel gând. *Homo sapiens* abia atinsese acea vârstă. Dacă omenirea ar fi avut un protector în univers, unul destul de puternic pentru a revendica un astfel de titlu, acea rasă nu i-ar fi acceptat pe delfinii *Tursiops amicus* ca bonus.

Nu exista niciun fin care să nu fie conştient de atitudinea Pământului. Erau delfini în Consiliul Terragenilor, aşa cum erau şi cimpanzei.

Toshio a înţeles în sfârşit că vorbele lui îl jigniseră pe Keepiru în timp ce se luptau pe mare. Cel mai mult regreta remarca despre Calafia. Keepiru ar fi fost gata să moară de o mie de ori pentru a-i salva pe oamenii din lumea lui Toshio.

Iar băiatul şi-ar fi tăiat limba ca să nu mai spună aşa ceva. Niciodată.

A intrat clătinându-se într-o poiană. Acolo, într-o băltoacă, zăcea o femelă de *Tursiops.*

— Hikahi!

Femela era zgâriată şi bătută rău. Firişoare de sânge i se scurgeau pe părţile laterale. Dar era conştientă. Şi, când Toshio s-a apropiat de ea, a exclamat:

— Stai acolo, Ochi-Ageri! Nu te mişca! E cineva cu noi!

Toshio s-a oprit. Ordinul lui Hikahi era clar. Cu toate acestea, impulsul de a se duce la ea era mai puternic. Rănile delfinului nu arătau deloc bine. Dacă rămăsese vreo schijă metalică sub piele, trebuia scoasă imediat, înainte să-i otrăvească sângele. Şi n-ar fi fost deloc uşor s-o ducă pe Hikahi în larg.

— Hikahi, în scurt timp va veni alt val. Poate va ajunge până aici. Trebuie să fim pregătiţi!

— Taci, Toshio! Valul nu va ajunge până aici. Şi apoi uită-te în jur. Nu vezi că asssta e mai important?

Pentru prima dată, băiatul s-a uitat cu atenţie la poiană. Balta era pe o parte ai ei, cu pământul scormonit de jur împrejur, care însemna că fusese săpată recent. Apoi a văzut că braţele mecanice lipseau de la armura lui Hikahi.

Şi atunci cine…? Toshio şi-a mutat privirea. A văzut bucăţi de zidărie contorsionate, împrăştiate prin hăţiş, la capătul îndepărtat al poienii, şi a recunoscut părţi din ruinele unui sat dărâmat.

În strălucirea neîncetată a pădurii kithrupene, a văzut fragmente rupte de năvoade rudimentare, bucăţi împrăştiate din acoperişuri de stuf şi cuie rudimentare de metal bătute în stâlpi de lemn.

Şi pe trei ramuri i-au atras atenţia nişte mişcări rapide. Apoi, una câte una, au apărut minuscule mâini palmate… urmate de ochi negri strălucitori care îl scrutau de sub sprâncenele joase şi verzui.

— Aborigeni! a murmurat el. Am văzut unul mai devreme, dar am uitat complet! Par să fie preconştienţi!

— Da, a oftat Hikahi. Şi asta face discreţia mai vitală ca oricând. Repede, Ochi-Ageri! Spune-mi ce s-a întâmplat!

Toshio i-a povestit doar ce făcuse după ce lovise primul val, omiţând lupta lui cu Keepiru. Îi era greu să se concentreze când îl fixau din copaci ochi care fugeau speriaţi la adăpost de câte ori privea în direcţia lor. Tocmai îşi termina istorisirea când a venit ultimul val.

Brizanţii se spărgeau de malul înclinat, făcând mult zgomot şi spumă albă. Dar Hikahi avea dreptate. Apa nu va ajunge atât de sus.

— Toshio! a şuierat Hikahi. Ai făcut foarte bine, poate i-ai salvat pe omuleţii ăştia şi pe noi. Brookida va reuşi. Va aduce ajutoare. Aşa că nu e important să mă salvezi pe mine. *Trebuie* să faci ce îţi spun. Ordonă-i lui Keepiru să se scufunde imediat! Trebuie să rămână ascuns cât timp caută cadavre şi resturi. Tu trebuie să-i îngropi pe Ssattatta şi pe K’Hith şi să aduni ce a rămas din armurile lor. Când vor veni ajutoare, trebuie să fim în stare să ne mişcăm repede!

— Eşti sigură că te simţi suficient de bine? Rănile tale…

— N-o să păţesc nimic. Prietenii mei mă ţin în apă. Copacii mă ascund. Tu urmăreşte ce se întâmplă pe cer, Ochi-Ageri! Stai ascuns! Când termini, sper să-i fi convins pe prietenii noştri de aici să aibă încredere în tine.

Hikahi părea obosită. Toshio era nesigur. În cele din urmă, a oftat şi s-a întors în pădure. S-a străduit să alerge printre crengile rupte până la plaja de pe care se retrăgeau apele.

Keepiru tocmai ieşea din apă când a sosit el. Finul îşi scosese masca şi purta în locul ei o cupolă cu aer. I-a spus că găsise corpul lui Phip-pit, delfinul care fusese probabil prins mai devreme de algele ucigaşe. Corpul livid trebuie să fi fost luat de tsunami.

— Ştii ceva Hist-t? i-a strigat Toshio.

Keepiru a răspuns că nu. Băiatul i-a transmis ordinul lui Hikahi şi a rămas să se uite la cer în timp ce sania se scufunda din noi.

Preţ de câteva clipe, nu s-a clintit din loc, privind cerul spre vest. Soarele roşiatic al lui Kithrup apunea. Câteva stele îşi trimiteau razele prin norii răzleţi, care începeau să pară ameninţători. La est, norii, adunaţi grămadă, aveau un aer terifiant. Avea să plouă în timpul nopţii. Toshio a decis să nu-şi scoată costumul, dar şi-a dat jos gluga din material cauciucat. Briza devenea din ce în ce mai rece, dar i-a adus multă uşurare.

Dacă bătălia continua în spaţiu, Toshio nu vedea acum nimic. Mişcarea de rotaţie a lui Kithrup îl dusese dincolo de globul strălucitor de plasmă şi resturile de nave ce pluteau în jos.

Toshio nu avea destulă forţă să ameninţe cu pumnii, dar a făcut o strâmbătură în direcţia cerului sudic, sperând ca Galacticii să se extermine între ei.

Dar aşa ceva nu părea probabil. Aveau să învingă. Şi vor coborî foarte repede aici să-i caute pe delfini şi pe oameni.

În ciuda oboselii, Toshio s-a îndreptat de spate şi a luat-o hotărât spre pădure şi spre adăpostul oferit de copaci.

***

I-au găsit pe tânăr şi pe femela de delfin la scurt timp după debarcare. Cei doi erau îngrămădiţi unul în altul sub un adăpost improvizat de pe care se scurgea ploaia caldă în şiroaie. Fulgerele acopereau lumina galbenă a lanternelor din mâinile

salvatorilor. La primul fulger, Thomas Orley a avut impresia că vede vreo şase siluete scunde şi îndesate, strânse în jurul delfinului şi calafianului. Dar, când el şi tovarăşul lui s-au ascuns în hăţiş ca să vadă mai bine, animalele sau orice erau dispăruseră.

Teama lui că erau mâncători de cadavre a dispărut când l-a văzut pe Toshio mişcându-se. Dar tot îşi ţinea mâna dreaptă pe pistolul cu ace şi a ridicat lanterna pentru a-l lăsa să treacă pe Hannes Suessi pe dedesubt. S-a uitat cu atenţie de jur împrejur prin poiană, luând notă de mirosurile şi sunetele de pe suprafaţa însufleţită a muntelui metalic şi memorând detaliile.

— Sunt toţi bine? a întrebat după câteva secunde.

— Sst, e-n regulă, Toshio. Sunt eu, Hannes, l-a auzit mormăind pe inginer. Tipul vorbea exact ca o mamă. Da, domnule Orley, a strigat pe urmă. Sunt amândoi conştienţi, dar nu destul de bine ca să poată vorbi.

Thomas Orley a mai scrutat o dată poiana, apoi s-a apropiat şi a pus lanterna lângă Suessi.

— Fulgerele astea ascund ceva, a spus el. O să chem păianjenii mecanici ca să-i putem lua de aici pe ăştia doi cât mai repede posibil.

A atins un buton de la marginea vizierei şi a fluierat repede într-o trinară perfectă. Mesajul a durat şase secunde. Umbla zvonul că Thomas Orley ştia să vorbească şi delfina primitivă, deşi nimeni nu-l auzise.

— Vor fi aici în câteva minute.

S-a ghemuit lângă Toshio, care se ridicase în picioare acum că Suessi se dusese la Hikahi.

— Salut, domnule Orley! a zis băiatul. Îmi pare rău că v-am luat de la munca dumneavoastră.

— Nu contează, băiete. Oricum, voiam să arunc o privire pe aici. Astfel căpitanul a avut un pretext să mă trimită aici. După ce vă expediem la navă, eu, Hannes şi Tsh’t vom merge să cercetăm nava asta distrusă. Acum crezi că ne poţi duce la Ssattatta şi la K’Hith? Vrem să curăţăm toată insula înainte să treacă furtuna.

Toshio a încuviinţat din cap.

— Da, domnule. Cred că voi putea să rămân aici cât va fi nevoie. Îmi închipui că nu l-a găsit nimeni pe Hist’t, nu-i aşa?

— Suntem îngrijoraţi, dar nu la fel de mult ca atunci când s-a întors Brookida singur. Keepiru ne-a spus aproape tot ce s-a întâmplat. Delfinul ăsta are o părere foarte bună despre tine, să ştii. Ai făcut treabă bună aici.

Toshio şi-a întors faţa, parcă stânjenit de laudă.

Orley s-a uitat la el, curios. Nu-i dăduse niciodată prea mare atenţie elevului ofiţer. În prima parte a călătoriei, tânărul păruse isteţ, dar un pic iresponsabil. Mai târziu, după ce găsiseră flota abandonată, se posomorâse, deoarece şansele lor de a se întoarce acasă erau din ce în ce mai mici.

Acum era ceva nou la el. Era prea devreme să se pronunţe asupra efectelor pe termen lung, dar acesta fusese, fără îndoială, un ritual de trecere pentru Toshio.

De pe plajă s-a auzit zgomot de motoare. Curând, au apărut două maşinării ca nişte păianjeni: fiecare era condusă de câte un delfin cu armură, întins într-un hamac.

Toshio a oftat un pic hârâit când Orley l-a ajutat să se ridice în picioare. Apoi bărbatul mai în vârstă s-a oprit să ia un obiect de pe jos. L-a ridicat cu mâna stângă.

— O răzătoare, nu? făcută dintr-un fragment din şira spinării metalică a unui peşte, lipită pe un mâner de lemn…

— Cred că da.

— Au deja un limbaj dezvoltat?

— Nu, domnule. Doar rudimente. Se pare că s-au stabilizat. Sunt numai vânători-culegători. Hikahi a calculat că sunt în faza asta de jumătate de milion de ani.

Orley a încuviinţat. Specia aceea băştinaşă părea matură la prima vedere. O rasă preconştientă în stadiul potrivit pentru elevaţie. Era o minune că nicio rasă galactică protectoare nu şi-i făcuse deocamdată clienţi şi nu le impusese un eon de aservire.

Acum oamenii şi finii de pe *Streaker* aveau o obligaţie în plus, dar discreţia era mai importantă ca oricând.

Orley şi-a pus artefactul în buzunar şi l-a luat pe Toshio de umeri.

— Bine, poţi să ne spui totul despre asta când vom ajunge la bord. Între timp, vei avea la ce să reflectezi.

— Eu, domnule?

Toshio l-a privit confuz.

— Păi, n-aţi înţeles cu toţii că trebuie să dăm un nume unei noi rase spaţiale? Ştii, finii se vor aştepta de la tine să compui şi un cântec despre ea.

Toshio l-a fixat cu privirea; nu-şi dădea seama dacă glumea sau nu. Dar Thomas Orley avea, ca de obicei, o expresie enigmatică.

Orley şi-a ridicat privirea către norii de furtună, în timp ce maşinile înaintau să o ia pe Hikahi, s-a dat înapoi câţiva paşi şi a zâmbit cortinei care ascundea pentru moment spectacolul cerului.

PARTEA A I I-A

CURENŢI

Cerul şi marea
Şi marea şi cerul,
Sunt o povară pe ochi-mi obosiţi,
Iar morţii îmi zac la picioare.
S.T. Coleridge

14

DENNIE

Charles Dart s-a îndepărtat de microscopul polarizat mormăind o înjurătură. Lăsându-se în voia unui obicei de care încercase să se dezbare timp de jumătate din viaţă, şi-a dus distrat antebraţele la cap şi s-a tras de urechile păroase. Era o contorsiune de maimuţă pe care nimeni de la bord nu era în stare s-o imite prea uşor. Dacă şi-ar fi dat seama ce făcea, ar fi încetat imediat.

Din echipajul cu o sută cincizeci de membri, doar opt dintre cei de la bordul lui *Streaker aveau* braţe... şi urechi externe. Şi unul dintre aceştia împărţea cu el laboratorul uscat.

Lui Dennie Sudman nici nu-i trecea prin minte să comenteze gesturile lui Charles Dart. Încetase de mult să acorde atenţie unor lucruri cum ar fi mersul lui destins şi legănat, râsul strident de cimpanzeu sau blana care îi acoperea corpul aproape cu totul.

— Ce e? l-a întrebat ea. Ai încă probleme cu eşantioanele alea de nuclee?

Charlie a dat din cap absent, cu ochii aţintiţi la ecran.

— Mda.

Vocea lui era groasă şi aspră. În cel mai bun caz, Charles Dart vorbea ca un om cu pietricele în gâtlej. Câteodată, când avea ceva complicat de spus, îşi mişca mâinile fără să-şi dea seama, folosind limbajul gestual din tinereţea lui.

— Nu pricep nimic din concentraţia asta de izotopi, mormăi el. Şi sunt minerale peste tot unde n-ar trebui... siderofili fără metale, cristale complicate la o adâncime unde n-ar trebui să existe aşa o complexitate... Restricţiile stupide ale comandantului Creideiki îmi stânjenesc munca! Aş vrea să mă lase să fac câteva scanări seismice şi verificări cu radarul de adâncime.

S-a rotit cu scaunul s-o privească pe Dennie cu un aer serios, aproape sperând ca ea să-l aprobe.

Surâsul lui Dennie era larg sub pomeţii înalţi. Ochii ei migdalaţi s-au îngustat, semn că era amuzată.

— Sigur, Charlie. De ce nu? Suntem într-o navă avariată, ascunşi sub un ocean dintr-o lume mortală, cu flotele a vreo zece rase de stăpâni, arogante şi puternice, care se luptă între ele pentru dreptul de a ne captura, iar tu vrei să provoci explozii şi să lansezi raze gravitaţionale peste tot în jur. Grozavă idee!

— I-auzi! Am alta şi mai bună. De ce să nu dăm un semnal enorm pe care să-l fluturăm pe cer, ceva de genul: „Hei, bestiilor! Veniţi să ne mâncaţi!” Ei, ce zici?

Charlie i-a aruncat o privire piezişă, împreună cu unul dintre rarele sale zâmbete strâmbe.

— O, nu e necesar să fie *mari* scanări gravitaţionale. N-am nevoie decât de câteva explozii micuţe pentru seismografie. Extratereştrii nici nu le vor observa, nu crezi?

Dennie a izbucnit în râs. De fapt, Charlie voia să facă planeta să sune ca un clopot pentru a urmări în interior modelele trasate de valurile seismice. Mici explozii, într-adevăr! Mai probabil ar fi fost detonări de o kilotonă! Uneori, Charlie era un planetolog atât de monomaniac, că o scotea din sărite pe Dennie. Dar acum era evident că făcea haz de sine însuşi.

A râs şi el, scoţând chicoteli scurte care au produs ecou când s-au izbit de pereţii albi şi goi ai laboratorului uscat. Apoi a bătut darabana pe masa de lângă el.

Zâmbind, Dennie a umplut o geantă cu hârtii.

— Ştii, Charlie, sunt vulcani care erup tot timpul la câteva grade distanţă de locul ăsta. Dacă ai noroc, unul şi-ar putea începe activitatea chiar lângă noi.

Charlie părea dintr-odată încrezător.

— Chiar crezi asta?

— Bineînţeles. Şi dacă extratereştrii încep să bombardeze planeta ca să ne omoare, vei avea o mulţime de date… adică, dacă nu bombardează aşa tare încât să facă imposibilă analiza geofizică a planetei Kithrup. Te invidiez pentru optimismul tău. Între timp, prefer să nu mă mai gândesc la asta sau la cercetările mele frustrante şi să iau prânzul. Vii şi tu cu mine?

— Nu, mulţumesc. Mi-am adus ceva de mâncare. O să mai lucrez un pic.

— Cum vrei. Totuşi, ai putea încerca să vezi mai mult din nava asta, altceva decât locul unde stai şi laboratorul ăsta.

— Vorbesc tot timpul cu Metz şi cu Brookida prin ecran. N-am nevoie să mă învârt, zgâindu-mă prin drăcovenia asta al lui Rube Goldberg, care nici măcar nu mai poate să zboare!

— Şi, pe lângă asta… l-a ajutat ea.

Charlie a zâmbit.

— Şi, pe lângă asta, detest să mă ud. Cred că voi, oamenii, ar fi trebuit să lucraţi pe câini, după ce v-aţi aruncat vraja asupra noastră, cei de tipul *Pan.* Delfinii sunt în regulă… câţiva dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt fini. Dar nu mi se par cei mai potriviţi pentru călătoriile în spaţiu.

A scuturat din cap, având pe chip o expresie de înţelepciune tristă. Evident, se gândea că întregul proces de elevaţie de pe Pământ ar fi fost mai reuşit dacă îl făceau semenii lui.

— Păi, în primul rând, sunt piloţi excelenţi, i-a replicat Dennie. Uite ce grozav e Keepiru!

— Da, şi vezi ce nesuferit e finul ăsta când *nu* pilotează. Sincer să fiu, Dennie, în călătoria asta am ajuns să mă întreb dacă delfinii s-au adaptat cu adevărat la zborul în spaţiu. Ai văzut cum s-au comportat unii dintre ei când am dat de necaz? Toată tensiunea asta îi înnebuneşte pe unii dintre marii *Stenos* ai lui Metz.

— Nu eşti prea îngăduitor, i-a reproşat Dennie. Nimeni nu a prevăzut că misiunea asta va fi atât de stresantă. După mine, toţi finii se comportă minunat. Uite cu câtă abilitate ne-a scos Creideiki din capcana de la Morgran.

Charlie a dat din cap.

— Ştiu, cum să nu. Dar tot aş vrea să fie mai mulţi oameni şi cimpanzei la bord.

Cimpanzeii fuseseră recunoscuţi ca specie spaţială cu doar un secol înaintea delfinilor. Şi Dennie îşi închipuia că şi peste trei milioane de ani vor avea aceeaşi atitudine de superioritate.

— Bine, dacă nu vii, pa! i-a spus. Şi-a luat geanta şi a atins placa pentru palmă de lângă uşă. Pe curând, Charlie!

Cimpanzeul a strigat după ea înainte ca uşa să se închidă în urma ei.

— Apropo! Dacă-i vezi pe Tkaat şi pe Sah'ot, zi-le să mă contacteze, bine? Mă gândeam că anomaliile astea de subducţie pot fi paleotehnice! Pe un arheolog l-ar interesa!

Dennie a lăsat uşa să se închidă, fără se răspundă. Dacă se făcea că nu auzise rugămintea lui Charlie, mai târziu putea să pretindă că nu ştiuse nimic. Nu era dispusă să-i adreseze vreun cuvânt lui Sah'ot, oricât de importantă era descoperirea lui Charlie!

Îi lua deja prea mult timp să-l evite pe acel delfin.

Compartimentele „uscate” ale navei spaţiale *Streaker* erau mari, deşi le foloseau doar opt membri ai echipajului. Cei 130 de delfini (numărul lor se micşorase cu 32 de când plecaseră de pe Pământ) puteau să viziteze roata-uscată doar cu ajutorul unui mergător mecanic sau „păianjen”.

Erau unele camere care nu trebuiau inundate cu apă hiperoxigenată şi nu puteau fi lăsate în voia fluctuaţiilor gravitaţionale din puţul central când nava se afla în spaţiu. Erau acolo aparate care trebuiau menţinute uscate şi maşini care efectuau procese la căldură în condiţii de gravitate. Şi mai erau spaţiile de locuit ale oamenilor şi cimpanzeilor.

Dennie s-a oprit la o intersecţie. S-a uitat pe coridor, unde îşi aveau cabinele majoritatea oamenilor, şi s-a gândit să bată la uşa celei de-a doua. Dacă Tom Orley era acolo, poate că era momentul oportun să-i ceară sfatul într-o problemă care devenea din zi în zi mai enervantă: cum să procedeze în cazul „atenţiilor”… Neobişnuite din partea lui Sah'ot.

Puţini oameni erau mai calificaţi decât Tom Orley să dea sfaturi în privinţa comportamentului non-uman. Titlul lui oficial era de Consultant în Tehnologiile Extraterestre, dar era clar că se afla pe navă şi ca psiholog, pentru a-i ajuta pe doctorii Metz şi Baskin să evalueze performanţele unui echipaj alcătuit din delfini. Cunoştea cetaceele, poate era în stare să-i spună ce voia Sah'ot de la ea.

Tom ar şti ce să facă, dar…

Obişnuita ei indecizie a avut câştig de cauză. Erau multe motive pentru care să nu-l deranjeze acum pe Tom, cum ar fi faptul că îşi petrecea fiecare minut când era treaz încercând să găsească un mod de a-i salva pe toţi. Bineînţeles, acelaşi lucru

se putea spune şi despre majoritatea membrilor echipajului, dar experienţa şi reputaţia sa sugerau că doar lui Orley ar fi putut să-i vină ideea cum să plece cu nava *Streaker* şi echipajul ei de pe Kithrup înainte de a fi capturaţi de extratereştri.

Dennie a oftat. Un alt motiv de a amâna era jena. Nu era uşor pentru o femeie tânără să ceară un sfat personal de la un bărbat cu experienţă ca Thomas Orley. Mai ales când era vorba despre avansurile unui cetaceu îndrăgostit.

Oricât de amabil era Tom, tot ar fi râs de ea… sau şi-ar fi stăpânit râsul din politeţe. Situaţia, Dennie o admitea, trebuia să pară amuzantă oricui, cu excepţia obiectului încercărilor de seducere.

Dennie a iuţit pasul şi a străbătut coridorul curbat până la lift. *De ce oare mi-am dorit să ajung în spaţiu?* s-a întrebat ea. *Sigur, era o ocazie bună să avansez în carieră. Şi viaţa mea personală era oricum la pământ pe Terra. Şi acum unde sunt? Analiza mea despre biologia de pe Kithrup nu duce nicăieri. Sunt mii de monştri cu ochi de insecte care zboară în jurul planetei şi abia aşteaptă să coboare şi să mă prindă, iar un delfin în călduri mă hărţuieşte cu avansuri ce ar face-o să roşească şi pe Ecaterina cea Mare.*

Nu era drept, bineînţeles, dar când fusese viaţa dreaptă cu ea?

***

Streaker fusese construit dintr-o navetă de explorare din clasa *Snarkhunter.* Mai erau puţine vase *Snark* care zburau încă. Atunci când pământenii se mai obişnuiseră cu tehnologiile sofisticate ale *Bibliotecii,* învăţaseră să îmbine vechiul cu noul… străvechile modele galactice cu tehnologiile terestre. Procesul era într-o fază foarte delicată când fuseseră construite navetele Snar*k.*

Nava era un cilindru având capetele emisferice şi flanşele ieşite în afară, cu cinci benzi de cinci metri lungime în jurul carenei. În spaţiu, flanşele o ancorau de o sferă protectoare de stază. Acum serveau drept suporturi pentru aterizare, în timp ce nava *Streaker* avariată zăcea pe o parte într-un canion mlăştinos, la optzeci de metri sub suprafaţa unei mări extraterestre.

Între al treilea şi al patrulea cerc al flanşelor, carena ieşea puţin în afară pentru a forma roata-uscată. În spaţiul cosmic, roata se învârtea, furnizând o formă primitivă de gravitate artificială. Oamenii şi clienţii lor învăţaseră cum să genereze câmpuri gravitaţionale, dar aproape fiecare navă terestră era încă dotată cu o roată centrifugală. Unii o vedeau ca pe o marcă distinctivă care anunţa că unele rase prietenoase le recomandaseră pământenilor să păstreze tăcerea… că cele trei rase din sistemul lui Sol erau diferite de oricare altele din spaţiu… „orfanii” Pământului.

În roata lui *Streaker* era suficient loc pentru până la patruzeci de oameni, deşi acum erau doar şapte şi un cimpanzeu. Avea şi spaţii de recreere pentru delfinii din echipaj, bazine în care să sară, să împroaşte cu apă şi să facă jocuri sexuale în timpul liber.

Dar, pe suprafaţa unei planete, roata nu se putea învârti, aşa că aproape toate camerele ei erau înclinate şi inaccesibile. Şi marele bazin central era plin cu apă.

Dennie a luat liftul până la una dintre spiţele care legau roata-uscată de pilonul posterior rigid al navei. Acest pilon susţinea interiorul deschis al lui *Streaker.* Dennie a ieşit din lift într-o sală hexagonală cu uşi şi panouri de acces în fiecare colţ, ajungând în cele din urmă la principala ecluză a bazinului principal, la cincizeci de metri în faţa spiţelor roţii.

În condiţii de imponderabilitate, ar fi plutit în loc să păşească pe coridorul cel lung. Gravitatea îi dădea holului un aer ciudat de nefamiliar.

În camera etanşă a ecluzei era un perete cu dulapuri transparente, unde se ţineau costumele spaţiale şi echipamentul pentru scufundări. Dennie a ales din dulapul ei un bikini, o mască şi nişte labe de cauciuc. În împrejurări „normale”, şi-ar fi pus o salopetă, o centură cu rachete şi poate o pereche de aripi mari la braţe. Ar fi putut sări prin bazinul central şi zbura prin aerul umed în orice direcţie dorea, cu condiţia să fie atentă la spiţele rotitoare ale roţii-uscate.

Acum, desigur, spiţele nu se mişcau, şi bazinul central conţinea ceva mai multă umiditate decât aerul.

S-a dezbrăcat repede şi şi-a pus costumul de baie. Apoi s-a oprit în faţa unei oglinzi şi a tras de şireturile bikiniului până s-a simţit bine în el. Dennie ştia că are un corp atrăgător. Bărbaţii pe care îi cunoştea i-o spuseseră de foarte multe ori. Totuşi, umerii mai degrabă laţi îi dădeau un motiv pentru autocritica pe care părea s-o caute mereu.

S-a uitat în oglindă, surâzând. Imaginea s-a transformat imediat. Dinţii ei albi şi strălucitori contrastau frumos cu ochii negri.

A încetat să zâmbească. Gropiţele o făceau să pară mai tânără, un efect ce trebuia evitat cu orice preţ. A oftat şi şi-a vârât cu grijă părul negru ca tăciunele sub casca de cauciuc.

Bine, să terminăm acum cu asta, s-a gândit.

A verificat încuietorile de la geantă şi a intrat în camera de compensare. Când a blocat sistemul intern de închidere, apa sărată a început să inunde camera, ieşind din găurile din podea.

Dennie a evitat să se uite în jos. Şi-a ajustat masca aparatului de respirat Batteau, astfel încât să-i acopere faţa. Membrana transparentă era totuşi rigidă, dar lăsa aerul să treacă în ambele sensuri în timp ce respira rapid şi adânc. Numeroasele plăcuţe flexibile din jurul marginii o ajutau să tragă în piept suficient aer din apa hiperoxigenată. La colţurile ochilor, masca era dotată cu mici ecrane de sonar care trebuiau să compenseze surditatea unei fiinţe umane în apă.

Apa călduţă cu bule i se urca pe picioare. Dennie şi-a potrivit masca de mai multe ori. Şi-a strâns geanta, lipind-o de ea. Când lichidul i-a ajuns aproape la umeri, şi-a băgat capul în apă şi a respirat adânc, cu ochii închişi.

Masca funcţiona. Bineînţeles, aşa se întâmpla mereu. Parcă inspira o ceaţă deasă, oceanică, dar avea destul aer. Un pic speriată de micul ei ritual, a stat dreaptă în picioare şi a aşteptat să-i urce apa până deasupra capului.

În cele din urmă, uşa s-a deschis, iar Dennie a ieşit înot într-o cameră mai mare, unde păianjeni, „mergători”, şi alte echipamente ale delfinilor erau frumos împăturite în nişe. Băgate în rafturi ordonate erau plase cu mici *jetpack-uri* acvatice pe care delfinii le foloseau ca să se deplaseze prin navă în condiţii de imponderabilitate. Acele *jetpack*-uri permiteau

nişte acrobaţii uimitoare în cădere liberă; dar pe o planetă, cu mare parte din navă inundată, erau inutile.

Erau de obicei unul sau doi fini în acest vestiar exterior, punându-şi sau scoţându-şi echipamentul. Uimită că nu era nimeni acum, Dennie a înotat până la deschizătura din capătul celălalt al camerei şi s-a uitat la bazinul central.

Marele cilindru avea doar douăzeci de metri diametru. Priveliştea nu era spectaculoasă, ca aceea de care te bucurai din mijlocul unui oraş spaţial din benzile de asteroizi ale lui Sol. Cu toate acestea, de câte ori intra în bazinul central, prima ei impresie era de spaţiu vast şi aglomerat. Lungi puţuri radiale se extindeau de la pilonul posterior la peretele cilindrului, menţinând nava rigidă şi ducând energia la flanşele de stază. Între acele coloane erau locurile de muncă ale delfinilor, dispuse pe suporturi din plase elastice.

Delfinii, chiar şi cei din specia *Tursiops amicus,* detestau să stea închişi în locuri înguste mai mult decât era necesar. În spaţiu, echipajul lucra în imponderabilitatea bazinului central, plutind prin aerul umed. Dar Creideiki a trebuit să aterizeze cu nava lui avariată într-un ocean. Asta însemna că trebuise şi să inunde nava pentru a le da muncitorilor posibilitatea de a ajunge la uneltele lor.

Bazinul era plin de o efervescenţă abia reţinută. Ici şi colo, minuscule dâre de bule se înălţau spre tavanul curbat. Apele de pe Kithrup erau filtrate cu grijă, li se adăugau solvenţi şi oxigen sub presiune pentru a alcătui apa oxigenată. Neo-delfinii erau adaptaţi genetic s-o poată respira, cu toate că nu le plăcea prea mult.

Dennie s-a uitat în jur, nedumerită. Unde erau toţi?

O mişcare i-a atras atenţia. Deasupra pilonului central de cinci metri, doi oameni şi doi delfini înotau repede spre prora navei.

— Hei! a strigat ea. Aşteptaţi-mă!

Masca ar fi trebuit să-i focalizeze şi să-i amplifice vocea, dar lui Dennie i se părea că apa îi înghiţea cuvintele.

Finii s-au oprit imediat şi s-au întors spre ea. Cei doi oameni au continuat să înoate înainte câteva minute, apoi s-au oprit şi s-au uitat în jur, mişcându-şi încet braţele. Când au văzut-o pe Dennie, unul din ei i-a făcut semn.

— Grăbeşte-te, stimată bioloagă!

Un delfin de culoarea tăciunelui, în armură grea de lucru, a trecut în viteză pe lângă Dennie. Celălalt s-a rotit în jurul ei, nerăbdător.

Dennie a înotat cât de repede a putut.

— Ce se întâmplă? S-a terminat bătălia spaţială? Ne-a găsit cineva?

Un negru solid a zâmbit când s-a apropiat de ea. Cealaltă fiinţă umană, o blondă înaltă şi maiestuoasă, s-a întors să plece imediat ce Dennie a ajuns-o din urmă.

— N-am fi auzit alarma dacă veneau extratereştrii? a întrebat negrul în glumă pe când înotau deasupra pilonului central.

De ce Emerson D'Anite, un negru, imita uneori accentul scoţian era încă un secret pe care trebuia neapărat să-l afle.

Se simţea uşurată că nu erau atacaţi; dar, dacă Galacticii nu veneau încă după ei să-i prindă, ce era cu toată zarva asta?

— Echipa de prospectori! Soarta patrulei pierdute îi ieşise complet din minte, atât de absorbită fusese de propriile probleme. Gillian, s-au întors? Au venit înapoi Toshio şi Hikahi?

Cealaltă femeie înota cu o graţie naturală pe care Dennie o invidia. Vocea ei profundă de altistă se auzea bine prin apă. Expresia de pe faţa ei era tristă.

— Da, Dennie, s-au întors. Dar au murit cel puţin patru dintre ei.

Dennie a icnit. A trebuit să facă un efort să se ţină după blondă.

— Au murit? Cum…? Cine…?

Gillian Baskin nu a încetinit. A întors capul să răspundă.

— Încă nu ştim de ce… Când s-a întors Brookida, a vorbit de Phip-pit şi de Ssassia… şi a spus echipei de salvatori că vor găsi probabil şi alţii delfini eşuaţi pe plajă şi omorâţi.

— Brookida…?

Emerson i-a da un ghiont.

— *Tu* pe unde-ai fost? S-a anunţat când a venit, acum câteva ore. Domnul Orley l-a luat pe bătrânul Hannes şi douăzeci de fini să-i caute pe Hikahi şi pe ceilalţi fini.

— Probabil că dormeam, a spus Dennie încet, dorindu-şi să-l poată sfâşia pe cimpanzeu. *De ce nu mi-a spus Charlie când am*

venit la lucru? Probabil că uitase. Într-una din aceste zile, monomania maimuţoiului va face pe cineva să-l strângă de gât!

Doctoriţa Baskin înaintase deja cu cei doi delfini. Era o înotătoare aproape la fel de bună ca Tom Orley şi niciuna dintre cele cinci fiinţe umane de la bord nu putea s-o ajungă din urmă când era grăbită.

Dennie i s-a adresat lui D'Anite:

— Spune-mi totul!

Emerson i-a povestit repede ce zisese Brookida: algele ucigaşe, crucişătorul interstelar care se prăbuşise în flăcări şi valurile imense formate după căderea acestuia declanşaseră disperata febră a salvării.

Pe Dennie a uimit-o povestea, mai ales rolul jucat de Toshio. Nu părea să fi fost acelaşi Toshio Iwashika. Era unica persoană de la bordul lui *Streaker* care i se părea mai tânără şi mai singură decât ea. Îl plăcea pe ofiţerul-elev şi spera să nu-şi fi pierdut viaţa încercând să facă pe eroul.

Apoi Emerson i-a spus ultimele zvonuri… despre o salvare pe insulă în timpul furtunii şi aborigeni care foloseau unelte.

De această dată, Dennie s-a oprit din înot.

— Aborigeni? Băştinaşi preconştienţi?

A rămas pe loc fixându-l cu privirea pe inginerul negru.

Erau acum la doar zece metri de marea ecluză deschisă la capătul de la prova al bazinului central. De acolo venea o cacofonie de cârâieli şi fluierături stridente.

Emerson a ridicat din umeri. Mişcarea i-a scuturat un strat de bule de pe spate şi plăcuţele de pe marginea măştii.

— Dennie, de ce să nu ne ducem acolo să aflăm ce s-a întâmplat? Trebuie să fi trecut prin decontaminare.

De la provă s-a auzit un zgomot strident de motoare. Apoi trei sănii albe au trecut în viteză prin uşa exterioară, una după alta. Au virat în jurul lui Dennie şi al lui D'Anite fără ca aceştia să aibă timp să se mişte, lăsând în urma lor siaje de bule supraîncărcate.

Legat în spatele fiecăreia dintre ele, într-un înveliş de plastic, era câte un delfin rănit. Doi dintre ei aveau nişte tăieturi oribile pe lateral, bandajate în grabă. Dennie a clipit de mirare când a

văzut că unul dintre ei era Hikahi, al treilea ofiţer de pe *Streaker.*

Săniile-ambulanţe au cotit sub pilonul central şi s-au îndreptat spre deschizătura din peretele intern al marelui cilindru. Pe ultima sanie, ţinându-se de un mâner, blonda care îi însoţise se lăsa trasă. Cu mâna liberă apăsa un monitor de diagnosticare pe coastele unuia dintre delfinii răniţi.

— Nu mă miră că Gillian era aşa grăbită. Am fost o proastă că am făcut-o să piardă timp preţios.

— Nu-ţi face griji. Emerson a luat-o de braţ. Nu au răni care să necesite intervenţia unui chirurg uman, n-aş crede. Makanee şi autodocurile pot rezolva aproape orice, să ştii.

— Totuşi, pot fi leziuni biochimice… otrăvuri… aş putea să fiu de folos.

Dennie a dat să plece, dar inginerul a reţinut-o.

— Te vom chema dacă e ceva la care nu se descurcă doctoriţa Baskin sau Makanee. Deşi nu cred că vrei să pierzi veştile referitoare la specialitatea ta.

Dennie s-a uitat după ambulanţe, apoi a dat din cap aprobator. Emerson avea dreptate. Dacă era nevoie de ea, puteau s-o găsească oriunde prin interfon şi să trimită o sanie după ea mai repede decât putea să înoate ea. S-au îndreptat înot spre murmurul surescitat al cetaceelor din camera de compensare externă, intrând într-o agitaţie de forme cenuşii şi bule.

Camera de la prova lui *Streaker* făcea principala legătură dintre navă şi exterior. În peretele cilindric erau spaţii de depozitare, „păianjeni”, sănii şi alte echipamente pentru misiunile echipajului. Prova avea trei camere etanşe.

La babord şi tribord spaţiul era ocupat de schif şi şalupa cea mare. Prova fiecărei mici nave spaţiale aproape că atingea irisul care i-ar fi permis să iasă în vid, în aer sau în apă, după cum era necesar.

Pupa schifului se termina în spatele camerei de compensare lungi de douăzeci de metri; dar cea a şalupei dispărea într-o mânecă ce se extindea în labirintul de camere şi coridoare din interiorul carcasei cilindrice rezistente a lui *Streaker.*

Sus, al treilea post de ancoraj era gol. Şalupa căpitanului se pierduse într-un accident ciudat, acum câteva săptămâni, împreună cu zece membri ai echipajului, în zona pe care Creideiki o botezase Mica Grămadă. Pierderea sa din cursul explorării flotei abandonate era un subiect adus rareori în discuţie.

***

Dennie l-a strâns de braţ pe D'Anite în timp ce altă sanie trecea mai încet decât ambulanţele albe ale infirmeriei. În spatele ei erau legaţi nişte saci verzi sigilaţi. Un spaţiu îngust în formă de sticlă la un capăt al fiecăruia şi aplatizarea ca un evantai din celălalt le dezvăluia conţinutul.

Nu e niciun sac mai mic, s-a gândit Dennie. Asta însenina că Toshio era în viaţă, nu? Apoi a văzut lângă camera de decontaminare un tânăr în costum uscat, înconjurat de o mulţime de delfini.

— Uite-l pe Toshio! a strigat ea, oarecum surprinsă de cât de uşurată se simţea. A făcut un efort să-şi păstreze tonul calm. Nu e Keepiru cel de lângă el? a întrebat ea arătând cu degetul.

D'Anite a dat din cap că da.

— Da. Par teferi. Cred că Hist't a fost luat de un curent din cer. Ce păcat! Eram foarte apropiaţi. Accentul afectat al lui Emerson dispăruse cu totul pe când plângea pierderea unui prieten. A scrutat mulţimea. Îţi vine în minte vreun motiv oficial să ne ducem acolo? Aproape toţi delfinii ne vor face loc din obişnuinţă. Dar Creideiki e altfel. S-ar supăra pe noi, stăpâni sau nu, dacă are impresia că ne învârtim pe aici fără nicio treabă şi îi stăm în drum.

Şi Dennie se gândise exact la asta.

— Lasă-mă pe mine.

L-a dus spre delfinii care se îmbrânceau, dându-le deoparte aripioarele şi cozile ca să-şi facă loc. Aproape toate cetaceele s-au retras la vederea a două mâini de om.

Dennie s-a uitat în jurul ei. *Tom Orley n-ar trebui să fie aici?* s-a întrebat ea. El, Hannes şi Tsh't luaseră parte la operaţiunile de salvare, nu? Atunci de ce nu-l vedea pe nicăieri? *Trebuie să-i vorbesc, şi încă repede!*

***

Toshio părea foarte obosit. Abia ieşise de la decontaminare şi îşi scotea costumul uscat în timp ce vorbea cu Creideiki. Curând, plutea complet gol, cu excepţia măştii. Bucăţi de piele sintetică îi acopereau mâinile, gâtul şi faţa. Keepiru îi era alături; era epuizat şi purta un aparat de respirat, aşa cum probabil îi recomandase medicul.

Pe neaşteptate, cei aflaţi în faţa lui Dennie şi care o împiedicau să vadă au început să se răsucească şi să se împrăştie în toate direcţiile.

**… adunătură de pierde-vară curioşi…*
Încetaţi să vă mai holbaţi!
**Ca nu cumva năvoadele lui Iki să vă prindă…*
Pentru lenea şi lipsa voastră de scop!

În graba cu care s-au împrăştiat, cetaceele i-au înghiontit pe Dennie şi pe Emerson: în câteva clipe, mulţimea se subţiase.

— Nu mă faceţi să repet! a exclamat Creideiki. Vocea lui i-a urmărit pe delfinii care fugeau. Totul e gata aici. Gândiţi limpede şi vedeţi-vă de treburile voastre!

Vreo zece fini au rămas lângă căpitan şi Toshio: personalul din camera externă de compensare şi aghiotanţii lui Creideiki. Comandantul i s-a adresat lui Toshio:

— Continuă, Micule Căţărător, termină-ţi povestea!

Băiatul a roşit, intimidat de acel apelativ onorific.

Şi-a deschis încet pleoapele grele şi a încercat să-şi menţină o poziţie regulamentară, în ciuda curentului.

— Păi, cred că asta-i tot, domnule. V-am spus tot ce mi-au zis domnul Orley şi Tsh’t despre planurile lor. Dacă epava extratereştrilor poate fi folosită, vor trimite o sanie cu raportul. Dacă nu, se vor întoarce cât mai repede posibil cu tot ce vor putea recupera.

Creideiki îşi rotea maxilarul inferior.

— Un joc riscant, a comentat el. Nu vor ajunge la epavă decât după o zi, cel puţin. Şi vor trece alte zile fără contact…

S-au înălţat bule din aparatul de respirat.

— Foarte bine atunci. Odihneşte-te un pic, apoi vino să luăm cina. Mă tem că răsplata ta pentru că ai salvat-o pe Hikahi şi

probabil viaţa noastră, a tuturor, va fi un interogatoriu la care nu te-ai aştepta nici de la duşmanii noştri.

Toshio a surâs obosit.

— Am înţeles, domnule. Voi fi încântat să vă dau toate informaţiile pe care le am, numai să mănânc ceva înainte… şi să m*ă usuc un* pic.

— De acord. La revedere!

Căpitanul a încuviinţat din cap şi a dat să plece.

Dennie tocmai voia să-l strige când i-a luat-o altcineva înainte, chemându-l pe Creideiki.

— Căpitane, vă rog, doar o vorbă…

Vocea era muzicală. Cel care vorbise era un mascul mare, cenuşiu împestriţat, colorit tipic uneia dintre subspeciile *Stenos.* Purta armură civilă, fără harnaşamentele incomode şi braţele mecanice ale celor din echipaj. Dennie a simţit nevoia să se ascundă în spatele lui Emerson D'Anite. Nu-l observase până atunci pe Sah'ot în mulţime.

— Până să pleci, domnule, a spus delfinul cu o voce melodioasă şi relaxată, trebuie să-ţi cer permisiunea de a mă duce la insula pe care a eşuat Hikahi.

Cu o lovitură din coadă, Creideiki s-a arcuit pentru a-l vedea pe interlocutor, căruia i-a răspuns pe un ton sceptic:

— Orator al raselor, insula asta nu e un bar unde se bea bere de peşte şi unde poezia repară orice greşeală. De ce dai dovadă acum de un curaj pe care nu l-ai arătat niciodată?

În ciuda antipatiei faţă de specialistul civil, Dennie a simţit un pic de milă. Felul în care se purtase Sah'ot când descoperiseră flota abandonată, când refuzase să însoţească echipa care nu se mai întorsese, nu fusese deloc admirabil.

Până la urmă se dovedise că avusese dreptate. Şalupa comandantului şi zece membri ai echipajului se pierduseră, împreună cu fostul secund al lui *Streaker.*

Iar de pe urma acelui sacrificiu nu se aleseseră decât cu trei metri de tub dintr-un metal ciudat, complet deteriorat de impactul repetat cu micro-meteoriţi timp de milioane de ani. Fusese recuperat chiar de Thomas Orley. Gillian Baskin preluase acea relicvă sigilată şi, din câte ştia Dennie, nimeni altcineva n-

o mai văzuse. Se părea că nu valora nici pe departe cât pierderile suferite.

— Căpitane, i-a zis Sah'ot lui Creideiki, Thomas Orley s-a dus să examineze nava de război prăbuşită, dar insula ne îngrijorează pe noi.

Nu era drept! Dennie era gata să se ofere! Trebuia să dea dovadă de profesionalism… să se afir*me, să* vorbească deschis şi să ceară…

— Sincer, căpitane, a continuat Sah'ot, după datoria noastră de a scăpa din capcana asta şi de a servi clanul acestor specii terestre, care e obligaţia cea mai importantă care ne revine?

Creideiki părea nesigur. Evident că ar fi vrut să-i rupă înotătoarea dorsală a lui Sah'ot pentru că-l pusese în încurcătură. Şi la fel de evident, Sah'ot îl străpunsese cu un harpon dublu… menţionând cuvântul „datorie" şi legându-l de o enigmă. Comandantul a lovit cu coada, a emis o serie de clicuri de joasă frecvenţă, ca un ceas care ticăie. Ochii i se întunecaseră de furie.

Dennie nu putea să aştepte să dezlege căpitanul enigma sau să-l arunce pe Sah'ot într-o celulă.

— Aborigenii! a ţipat ea.

Creideiki s-a întors s-o privească. Dennie a roşit când i-a simţit câmpul de sunete analitice pe tot corpul. Ştia că undele sonore o pătrundeau până în măruntaie, spunând totul, chiar şi ce mâncase la micul dejun. Creideiki o speria. S-a simţit departe de a fi stăpâna acelei minţi puternice şi involute de sub fruntea lui lată.

Pe neaşteptate, căpitanul s-a întors cu burta în sus şi a înotat spre Toshio.

— Mai ai artefactele alessse de Thomas Orley, tinere vânător?

— Da, domnule, eu…

— Te rog să i le dai biologului Sudman şi oratorului raselor, Sah'ot, înainte să te retragi. După ce te-ai odihnit, ia-le înapoi, împreună cu opiniile specialiştilor. O să le examinez şi eu la cină.

Toshio a încuviinţat din cap. Comandantul s-a întors spre Dennie.

— Înainte să-ţi dau permisiunea, trebuie să ai un plan. De la mine vei avea puţin ajutor concret şi vei fi rechemată la cel mai mic semn că există vreun pericol. Accepţi condiţiile astea?

— D-da… vom avea nevoie de un cablu monofilament care să facă legătura cu nava, pentru a folosi computerul şi…

— Discută asta cu Keepiru, înainte să se odihnească. Trebuie să te ajute să găseşti ceva acceptabil din punct de vedere militar.

— Keepiru? Dar am crezut…

Dennie s-a uitat la delfinul mai tânăr şi şi-a reţinut vorbele lipsite de tact care îi stăteau pe limbă. Pilotul, care mai purta încă aparatul de respirat, părea mai trist ca oricând.

— Am motivele mele, doamnă. Ca pilot, nu ne e de folos când stăm pe loc. Pot să-l scutesc de munca de aici ca să facă legătura… dacă *o s*ă-ţi aprob planul.

Atenţia acordată de căpitan l-a făcut pe Keepiru să se încovoaie un pic şi să-şi ferească privirea. Toshio şi-a pus o mână pe spatele lucios al delfinului. Şi asta era o noutate. Cei doi nu i se păruseră niciodată lui Dennie prieteni la cataramă până atunci.

Dinţii lui Creideiki străluceau în lumina intensă a bazinului.

— Vreun comentariu?

Toţi au rămas tăcuţi.

Creideiki şi-a agitat coada, fluierând ultima frază a ordinului. S-a arcuit şi s-a îndepărtat în viteză, lovind puternic apa. Aghiotanţii lui l-au urmat.

Keepiru l-a urmărit cu privirea până a dispărut din raza lui vizuală. Apoi s-a adresat lui Dennie şi Sah'ot:

**La dispoziţia voastră mă veţi găsi…*
La locul meu de muncă, plutind, respirând…
**După ce-l văd pe Toshio odihnindu-se…*

Băiatul a zâmbit când l-a îmbrăţişat Dennie. Apoi s-a întors cu spatele şi a pornit înot, cu braţul pe spatele lui Keepiru, la fel de încet ca delfinul.

Chiar atunci s-a deschis unul din tuburile lifturilor din carenă şi o formă albastră cu galben a ţâşnit de acolo. O agitaţie veselă

a umplut camera în timp ce alt elev ofiţer s-a năpustit în faţa lui Keepiru şi a băiatului, apoi s-a învârtit în jurul lor în cercuri din ce în ce mai strânse, sporovăind cu însufleţire.

— Crezi că Toshio va apuca să doarmă? a întrebat Emerson.

— În niciun caz dacă îl roagă Akki să-i spună toată povestea înainte să ia cina cu Creideiki.

Dennie îi invidia pe Akki şi pe Toshio pentru prietenia lor, la fel de statornică şi luminoasă ca orice stea. L-a văzut pe băiat râzând şi ţinându-şi prietenul la distanţă, în glumă, până au dispărut în tub.

— Bine, surioară. Emerson D'Anite i-a zâmbit larg lui Dennie. Se pare că vei conduce o misiune ştiinţifică. Felicitările mele!

— Nimic nu e stabilit încă, i-a răspuns ea. În afară de asta, Keepiru va prelua comanda.

— Keepiru se va ocupa de partea *militară.* Asta mă nedumereşte un pic. Nu ştiu ce urmăreşte Creideiki, dându-i o asemenea misiune lui Keepiru după felul în care aud că s-a purtat acolo. După mine cred că nu vrea să i se mai încurce… printre picioare.

Dennie a trebuit să fie de acord, deşi i se părea cam dură atitudinea căpitanului.

Deodată, a simţit o atingere uşoară pe partea internă a coapsei stângi. A ţipat şi s-a întors, ducându-şi mâna la gât, apoi a oftat, văzând că era neo-delfinul antropolog, Sah'ot, care îşi strecurase acolo aripioara pectorală stângă ca s-o necăjească. Delfinul *Stenos* i-a rânjit batjocoritor, dezvelindu-şi dinţii strălucitori şi neregulaţi.

Lui Dennie a început să-i bată inima cu putere.

— Răsuflare de rechin! Poet de doi bani! Du-te să faci amor cu o sticlă murdară! Vocea i-a devenit spartă.

Sah'ot s-a dat înapoi şi, pe moment, un cerc alb i-a înconjurat ochii de uimire. Evident, nu se aşteptase la aşa o reacţie dură.

— Ah, Dennie, a oftat el. Încercam doar sssă-ţi mulţumesc că ai intervenit pe lângă Creideiki. E clar că pentru el farmecele tale sunt mai convingătoare decât orice argument al meu. Ssscuze dacă te-am sssperiat.

Dennie a strâmbat din nas. Poate că reacţia ei fusese exagerată. Încetul cu încetul, bătăile inimii i-au revenit la normal.

— Nu contează… dar nu te mai apropia de mine aşa, pe furiş!

Fără să se întoarcă, *a simţit* că Emerson D'Anite râdea cu mâna la gură. *Masculii sunt toţi la fel*, s-a gândit ea. *Nu se maturizează niciodată.*

— Ei, Dennie? Vocea lui Sah'ot cânta ca un terţet de coarde. Avem de vorbit ceva, dacă e să mergem împreună în această mică expediţie pe insulă. Sper că n-o să fii aşa rea să-l laşi pe Creideiki să aleagă comandantul ştiinţific pe baza unor prejudecăţi. N-ai vrea să-mi dai o şansă? Poate o să *ne luptăm corp la corp,* nu?

D'Anite a început să tuşească. S-a întors cu spatele să-şi dreagă glasul.

Dennie a roşit.

— Îl vom lăsa pe căpitan să decidă care e mai bun. Pe lângă asta… nu sunt sigură că trebuie să mergem amândoi. Charlie mi-a spus că analizele pe care le-a făcut mostrelor din scoarţa planetei te-ar putea interesa… sunt urme de paleotehnologie în straturile mai recente. Ar trebui să te duci la el chiar acum.

Sah'ot şi-a mijit ochii.

— Asta e chiar interesant. Credeam că planeta a fost părăsită de mai mult timp decât ne-ar permite să găsim resssturi de paleotehnologgie.

Dar a spulberat repede speranţele lui Dennie.

— Din păcate, să dezgropăm gunoaiele fostelor civilizaţii de pe Kithrup nu poate fi nici pe departe atât de important ca stabilirea de contacte cu preconştienţii şi revendicarea drepturilor de stăpâni pentru voi, fiinţele umane. Noi, finii, am putea să avem noi veri protejaţi înainte să fie realizaţi neo-câinii! Cerul să le ajute pe bietele creaturi dacă vor cădea în mâna raselor Tandu, Soro sau a altora de felul lor! Pe lângă asta, a adăugat el, pe un ton consolator, e o ocazie pentru noi să ne cunoaştem mai bine… şi să facem schimb de informaţii profesionale, desigur.

Emerson D'Anite s-a văzut nevoit să tuşească din nou.

— Am lăsat baltă reparaţiile de prea mult timp deja, copii, a spus el. Îşi reluase accentul caracteristic. Cred că acum mă voi întoarce la motoarele mele şi vă voi lăsa singuri să discutaţi despre proiectele voastre.

Acum abia îşi ascundea un râs batjocoritor.

Dennie şi-a jurat în gând să se răzbune.

— Emerson! a şuierat ea.

— Da, dragă? S-a întors s-o fixeze cu un aer inocent. Dennie i-a aruncat o privire chiorâşă.

— Pun pariu că n-ai în vene niciun strop de sânge celtic!

Inginerul negru i-a zâmbit.

— Păi, nu ştiai, fetiţo? Toţi scoţienii sunt ingineri şi toţi inginerii sunt scoţieni. A salutat-o făcându-i semn şi s-a îndepărtat înot înainte ca Dennie să se poată gândi la un răspuns. Simţindu-se prinsă la înghesuială, a tras o înjurătură, din obişnuinţă.

Când D'Anite a ajuns suficient de departe, Sah'ot s-a apropiat de Dennie.

— Să începem să facem planuri pentru expediţie?

Orificiul lui respirator era aproape de urechea ei.

Dennie a tresărit. Deodată, a observat că toţi plecaseră. Inima a început să-i bată cu putere, iar masca părea să nu-i dea destul aer.

— Nu, nu aici! S-a întors şi a început să înoate. Să mergem la popota ofiţerilor. Acolo sunt planşete şi cupole cu aer! Poate să respire şi o fiinţă umană!

Sah'ot îi era tot alături.

— Ah, Dennie… a spus el, dar nu a insistat.

În schimb, a început să cânte o melodie hibridă, atonală, pe note joase, într-un dialect al trinarei, complicat şi aproape necunoscut.

Fără să vrea, Dennie s-a simţit atrasă de cântec. Era straniu, ciudat de frumos şi i-au trebuit câteva minute să-şi dea seama că era şi obscen.

15

STENOS

În ultima perioadă, Moki, Sreekah-pol şi Hakukka-jo îşi petrecuseră timpul cât nu erau de serviciu aşa cum şi-l petreceau toţi ceilalţi de săptămâni în şir: văicărindu-se.

— Azi a venit iar în sectorul meu, a zis Sreekah-pol, să-şi bage nasul în treaba tuturor. Crede că e dissscret, dar umple peisajul sonor cu ecourile sale Keneenkkk!

Moki a încuviinţat. Nu era nevoie să precizeze la cine se refereau.

**Strigând... cântând*
Rostind cuvinte ritmate
**Grupul meu dă din coadă*
La Logica Logica lui!

Hakukka-jo a tresărit. Moki mai vorbea rareori anglica, iar trinara lui era un pic prea primitivă ca să fie decentă.

Dar Sreekah-pol se gândea că Moki avea dreptate.

— Din păcate, toţi definii *Tursiops* îl adoră pe Creideiki. Îl imită şi încearcă să se poarte ca adepţii Keneenkk-k. Chiar şi jumătate din *Stenos* ai noştri par la fel de vrăjiţi de el.

— Ei bine, dacă ne scoate de aici în viaţă, o să-i uit până şi inspecţiile indiscrete, a afirmat Hakukka-jo.

Moki a scuturat din cap.

**În viaţă! În viaţă!*
În apele adânci şi bogate
**Urmăm, urmăm*
Un şef cu dinţi neregulaţi!

— Taci odată! Hakukka-jo s-a întors în grabă să asculte ecourile din zona de odihnă. Câţiva fini se strânseseră în jurul automatelor cu mâncare. Nu păreau să fi auzit. Ascultă ce-ţi

spun! Ai dat deja de necaz şi fără să vorbeşti de revoltă. Am aflat că doctorul Metz s-a dus la Takkata-Jim să întrebe de tine.

Moki a surâs sfidător. Sreekah-pol s-a declarat de acord cu acel comentariu mut.

— Metz nu va face nimic, a spus Sreekah-pol. Toţi ştim că el a alesss jumătate din delfinii *Stenos* de la bord. Suntem copilaşii lui, a adăugat el cu glas cântat. Acum, că Orley şi Tsh’t sunt plecaţi, iar Hikahi e la infirmerie, singurul la care trebuie să fim atenţi e deşteptul de şef!

Hakukka-jo s-a uitat în jur, disperat.

— Şi tu? Nu vrei să taci? Uite-l pe K’tha-Jon!

Ceilalţi doi s-au întors şi au văzut un neo-fin enorm care ieşea înot dintr-un lift şi se îndrepta spre ei. Delfinii mai mici se dădeau repede din calea lui.

— Şi ce? E unul de-ai noştri! a spus Sreekah-pol cu nesiguranţă în glas.

— Şi nostromul nostru! a răspuns Hakukka-jo cu înflăcărare.

— Şi îi detestă pe delfinii *Tursiops* care fac pe deştepţii! i-a tăiat-o Moki în anglică.

— Poate, dar nu o arată! Ştie ce gândesc oamenii despre rasism!

Moki şi-a ferit privirea. Delfinul negru şi împestriţat era ca mulţi alţi fini care simţeau faţă de rasa protectoare un fel de teamă superstiţioasă. I-a replicat fără convingere în trinară:

**Întreabă-i pe cei negri…*
Pe cafenii şi galbeni
**Întreabă balenele…*
*De rasismul oamenilor!**

— Asta a fost demult! s-a răstit Hakukka-jo. Iar oamenii nu aveau stăpâni să-i îndrume!

— Aşa e… a spus Sreekah-pol, fără să se arate prea convins.

Toţi au tăcut când s-a apropiat K’tha-jon. Hakukka-jo a îngheţat ca întotdeauna când se uita la nostrom.

K’tha-jon era un uriaş lung de trei metri şi atât de gros că trei oameni nu-l puteau înconjura cu braţele. Nasul în formă de sticlă îi era teşit şi, spre deosebire de aşa-zişii *Stenos* de la bord,

coloritul său nu era împestriţat, ci uniform. Circula zvonul că K'tha-jon era un alt „caz special" al doctorului Metz.

Delfinul gigant s-a apropiat înot, împrăştiind în jur jeturi de bule. Maxilarele sale deschise lăsau să se vadă şirurile de dinţi puternici, înspăimântători. Involuntar, ceilalţi au adoptat o poziţie defensivă, cu ochi alerţi şi gurile închise.

— Am auzit c-au mai fost certuri… a tunat K'tha-jon în anglica subacvatică adâncă. Din fericire, am reuşit să-l mituiesc pe nostromul-şef S'thata cu o rară bandă sensie, iar el a fost de acord să nu-i spună comandantului. Îmi închipui că cheltuiala cu banda va fi acoperită de cineva care are anumite interese…

Moki părea că vrea să spună ceva, dar K'tha-jon l-a oprit.

— N-ai nicio scuză! Furia ta e o povară de care mă pot lipsi. S'thata ar fi avut dreptate să te sfideze pentru că l-ai muşcat aşa de tare de coadă!

**Sfidează-l! Sfidează-l!*
Tursiops *laş!*
**Sfidează-l!*

Moki abia a rostit primele vorbe, că a şi fost trimis la fund de lovitura înotătoarei puternice a lui K'tha-jon. A căzut câţiva metri în apă până să se oprească, fluierând de durere. K'tha-Jon s-a apropiat de el şi i-a şoptit cu vocea lui joasă.

— Tu eşti un *Tursiops!* Ăsta-i numele întregii noastre specii, înregistrat în *Bibliotecă! Tursiopsss amicusss… „pr*ieten cu botul în formă de sticlă"! Întreabă-l pe doctorul Metz dacă nu mă crezi! Fă-ne să ne simţim jenaţi pe noi, ceilalţi, care avem grefe Sten*os în* gene… secundul Takkata-Jim şi cu mine, de exemplu… comportându-te ca un animal, şi îţi voi arăta eu cum să fii u*n d*elfin prietenos! O să-ţi folosesc maţele pe post de cabluri!

Moki a tremurat şi s-a îndepărtat, cu fălcile strânse.

K'tha-jon l-a împroşcat pe finul umilit cu un jet sonar, apoi s-a întors să se uite la ceilalţi. Hakukka-jo şi Sreekah-pol priveau în gol în direcţia peştilor garibaldi, strălucitori şi decorativi, şi a peştilor-înger, cărora li se permitea să înoate nestingheriţi prin bazinul central. Hakukka-jo fluiera supus.

— Pauza e pe sfârşite, s-a răstit nostromul. Înapoi la muncă! Şi păstraţi-vă ura pentru timpul liber! K'tha-jon a făcut stânga-mprejur şi a plecat în viteză.

Turbulenţele create de aripioarele sale i-a dezechilibrat pe ceilalţi.

Hakukka-jo l-a urmărit cu privirea, apoi a emis un fluierat lung în semn de supunere.

Asta ar trebui să fie de-ajuns, s-a gândit K'tha-Jon, plecând în grabă să-şi vadă de treabă în sectorul cargo. Moki, în special, avea să-şi ţină gura un timp. *În propriul lui interes.*

Dacă el şi Takkata-Jim nu aveau nevoie de ceva, asta era o revărsare de aluzii şi suspiciuni rasiste. Nimic nu-i unea pe oameni în nebunie ca astfel de lucruri.

Şi-i va atrage atenţia lui Creideiki. Takkata-Jim insistă să-i mai dăm căpitanului o şansă să conceapă un plan ca să ne ducă pe toţi acasă, teferi şi nevătămaţi.

E bine. Pot să aştept.

Dar dacă nu o face? Dacă cere în continuare sacrificii de la un echipaj care nu a pretins niciodată să fie alcătuit din eroi?

În acest caz, cineva trebuie să propună echipajului o alternativă pe care s-o accepte. Takkata-Jim părea încă şovăielnic, dar poate nu va mai fi aşa.

Când va veni momentul, vor avea nevoie de sprijinul oamenilor, iar atitudinea rasistă a lui Moki ar fi stricat totul. K'tha-Jon trebuia să stea cu ochii pe acel *Stenos,* să aibă grijă să se comporte bine şi să fie docil.

Chiar dacă era plăcut, măcar din când în când, să-l muşte de coadă pe un nenorocit de *Tursiops* făţarnic, viclean şi iubitor de ţărmuri!

16

GALACTICI

— Bucuraţi-vă! cânta al patrulea Frate al Umbrelor de Abanos. Bucuraţi-vă că a fost cucerită a cincea lună a micii planete pline de praf!

Fraţii Nopţii se luptaseră crâncen pentru acest centru de putere, de unde aveau să proiecteze în curând o forţă irezistibilă pentru a-i alunga din ceruri pe eretici şi blasfemiatori. Această lună avea să le garanteze că prada va fi a lor *şi numai a lor!*

Nicio lună din sistemul Kthsemenee nu avea atributul excepţional al acesteia: un miez ce conţinea aproape 1% unobtainium. Aterizaseră deja treizeci de nave ale Fraţilor pentru a începe construirea Armei.

Ca întotdeauna, ideea de bază o dăduse Biblioteca, *evident. Cu multe cicluri înainte ca al patrulea Frate al Umbrelor de Abanos să descopere o referinţă obscură la un dispozitiv folosit odinioară, într-unul din războaiele dintre rasele dispărute acum. Îşi petrecuse jumătate din viaţă să găsească detalii, pentru că* Biblioteca *era un labirint. Dar acum îşi va primi răsplata!*

— Bucuraţi-vă! a răsunat strigătul lui.

Era un imn triumfal făcut să fie auzit şi, într-adevăr, o parte dintre ceilalţi combatanţi au început să observe că se petrecea ceva ciudat într-un colţ al sistemului Kthsemenee. În timp ce se dădeau cele mai crâncene lupte în jurul gigantului gazos strategic şi al lui Kithrup, unii inamici începuseră să trimită iscoade să vadă ce puneau la cale Fraţii Nopţii.

— N-au decât să vină să se uite! Ce importanţă are?

O navă Soro îi spiona de câtva timp. Oare le intuise scopul?

— Nu! *Referinţa era prea obscură! Noua noastră armă a stat prea multă vreme nebăgată în seamă în arhivele pline de praf. Vor începe să înţeleagă doar atunci când luna asta va vibra în a cincisprezecea bandă de probabilitate, emanând unde de incertitudine care le vor distruge flotele de război! Atunci* Bibliotecile *de pe navele lor îşi vor aminti cu siguranţă, dar va fi prea târziu!*

Fratele Umbrelor de Abanos urmărea din spaţiu încheierea lucrărilor la rezonator şi navele aflate la sol care îl alimentau cu energiile lor combinate.

— Ce fac? Ce fac Soro, rasa dispreţuită de Strămoşi?

Instrumentele arătau că Fraţii Nopţii nu erau singuri în banda a cincisprezecea! De la nava Soro ajungea un ton slab, o variantă a ritmului ce emana din micuţa lună. Un ecou.

A cincisprezecea bandă a început să pulseze. Era imposibil, dar răsuna în ritmul rasei Soro!

Fraţii de pe suprafaţa lunii au încercat să atenueze ritmul nebunesc, dar era deja prea târziu. Mica lună s-a zgâlţâit şi în cele din urmă a crăpat. Bucăţi mari şi ascuţite de rocă s-au rostogolit din ea, strivind navele în drumul lor.

— Cum de au ştiut? Cum au putut…

Apoi Fratele Umbrelor de Abanos a înţeles. Cu mult timp înainte, când începuse cercetările pentru o nouă armă, întâlnise un bibliotecar foarte îndatoritor… Un pil. Pilul îi dădea întotdeauna indicaţii utile, îi trimitea la referinţe valoroase. Fratele nu se mai gândise la asta. Bibliotecarii trebuiau să fie binevoitori şi neutri, indiferent din ce rasă erau.

— Dar pilii sunt clienţii rasei Soro… s-a *gândit Fratele. Şi* Krat a ştiut tot timpul…

A dat ordin forţelor rămase să se ascundă.

— E doar un insucces de moment. Tot noi îi vom prinde pe pământeni!

În urma forţelor rămase care fugeau, micuţa lună continua să se dezintegreze.

17

TOM ORLEY

Hannes Suessi stătea aplecat în sania grea de lucru, alături de Thomas Orley. Inginerul slab şi chel a făcut semn spre epava din faţa lor.

— E o navă a thennaninilor, a remarcat inginerul-şef. E deformată, dar nu încape îndoială. Vezi? Nu are ancore de obiectivitate, ci doar proiectoare de stază pe flanşele principale. Thennaninilor le e frică de modificările realităţii. Nava asta n-a fost proiectată să folosească un motor cu probabilitate. E sigur a thennaninilor sau a unei rase protejate de ei ori aliate.

Delfinii se învârteau încet în cerc, respirând cu rândul în cupolele cu aer de sub sanie şi emiţând surescitaţi clicuri de sonar în timp ce priveau uriaşul vârf de săgeată ce zăcea strivit sub ei.

— Cred că ai dreptate, Hannes, a spus Tom. E enormă.

Era surprinzător că nava era încă intactă. Când se prăbuşise în ocean la Mach-5, lovise cel puţin două insule scufundate – lăsând crestături în ele apoi făcuse o brazdă adâncă pe fundul oceanului înainte să se înfigă într-o groapă cu noroi pelagic, apoi se zdrobise de un perete stâncos. Peretele aproape vertical părea sfărâmicios şi şubred. O altă zdruncinătură ar fi îngropat complet epava.

Orley ştia că o asemenea performanţă fusese posibilă datorită calităţii scuturilor de stază thennanine. Chiar dacă erau pe moarte, navele rasei Thennanin nu meritau să fie salvate. În luptă erau lente, dificil de manevrat… şi greu de dezafectat pentru totdeauna, ca gândacii.

Acum nu se puteau estima precis pagubele. Acolo, jos, lumina care venea de la suprafaţă era albăstruie şi slabă. Finii n-ar fi aprins lămpile cu arc voltaic dacă Tsh’t nu le-ar fi zis că nu era niciun pericol. Din fericire, epava era în apă puţin adâncă, aşa că se putea vizita, dar destul de adâncă pentru a o ascunde de priviri curioase de sus.

O femelă de delfin cu bot în formă de sticlă şi pântece rozaliu a venit înot lângă sanie. Îşi rotea valva pentru hrănire, gânditoare.

— Extraordinar, nu, Tom? l-a întrebat ea. Trebuia să se transforme într-un milion de bucăţele.

La acea adâncime vocea delfinului avea o claritate ciudată. Aerul ieşind din orificiul respirator şi clicurile sonarului se combinau într-o vorbire complicată ca un joc al funcţiilor corporale. Unei fiinţe umane terestre, limbajul unui neo-delfin sub apă i se părea mai mult o orchestră avangardistă acordându-şi instrumentele decât o variantă a limbii engleze.

— Crezi că am putea să o utilizăm? a întrebat ofiţerul delfin.

Tom a mai aruncat o privire la navă. Era posibil ca în agitaţia bătăliei pentru Kithrup, nimeni să nu fi văzut unde căzuse. El avea deja câteva idei, una sau două suficient de îndrăzneţe, neaşteptat de stupide ca să funcţioneze.

— Să aruncăm o privire, a spus el. Să ne împărţim în trei echipe. Prima se va duce la eventualele centre de emisie, mai ales de probabilitate, radiaţii psi sau neutrinice, şi va dezactiva sursa. Trebuie să vadă şi dacă sunt supravieţuitori, deşi mi se pare puţin probabil.

Suessi a pufăit uitându-se la epava zdrobită. Orley a continuat.

— A doua echipă se va ocupa de recoltarea probelor. Trebuie s-o conducă Hannes şi Ti-tcha. Să caute metale magnetice şi rafinate care se pot folosi la repararea lui *Streaker.* Cu un pic de noroc, poate găsesc piese de schimb pentru bobinele de care avem nevoie. Cu permisiunea ta, Tsh’t, voi conduce eu a treia echipă. Vreau să verific integralitatea structurii navei şi să cercetez topografia zonei din jurul ei.

Tsh’t a clămpănit în semn de aprobare.

— E logic ce spui, Tom. Îl voi lăsa pe Kaa Norocosul cu cealaltă sanie în stare de alertă. Ceilalţi vor ajunge imediat din urmă echipele ressspective.

Orley a apucat-o pe Tsh’t de înotătoarea dorsală tocmai când femela voia să fluiere ordinul.

— Oh, ar fi mai bine să folosim toate aparatele de respirat, nu? Trinara nu va fi eficientă, dar prefer să evit discuţii

complicate în anglica decât să-i văd pe toţi agitându-se după aer şi eventual rănindu-se.

Tsh’t s-a strâmbat, dar a dat ordinul. Echipa era alcătuită din fini disciplinaţi, floarea echipajului de pe *Streaker,* aşa că adunarea la sanie nu a dus decât la mormăieli joase şi izbucniri iritate în timp ce fiecare delfin era echipat cu tubul pentru aer care îi înconjura corpul.

Tom auzise de unele tipuri de aparate de respirat care i-ar fi asigurat unui fin o provizie hidrodinamică de aer, fără să-i obstrucţioneze orificiul respirator. Dacă ar fi avut vreodată timpul necesar, ar fi făcut şi el unul. Delfinilor nu le-ar fi fost greu să vorbească trinara, dar ar fi avut probleme să comunice informaţii tehnice într-un limbaj diferit de anglică.

Bătrânul Hannes bombănea deja şi împărţea aparatele de respirat cu o şovăială greu de ascuns. Inginerul-şef cunoştea bine trinara, normal, dar găsea dificilă logica pe trei niveluri. Pe deasupra, era şi un poet slab. Evident că nu-l entuziasma perspectiva de a trebui să discute chestiuni tehnice în versuri fluierate.

Şi la muncă era la fel. Mulţi dintre subofiţerii şi membrii echipajului care îl însoţiseră în operaţiunea de salvare se întorseseră la navă, escortându-i pe Toshio, Hikahi şi celelalte victime ale valului seismic. Nu rămăseseră mulţi. Dacă se băgau în ceva periculos, trebuiau să se descurce singuri. De la *Streaker* nu le-ar fi venit ajutor în timp util.

Ar fi bine s-o aibă lângă el pe Gillian, s-a gândit Tom. Nu că inspectarea crucişătoarelor extraterestre ar fi fost de competenţa ei, dar cunoştea finii şi ştia să facă haz de necaz dacă avea greutăţi.

Dar Gillian avea de lucru la bordul lui *Streaker,* încercând să dezlege enigma unei mumii vechi de un miliard de ani, care nici n-ar fi trebuit să existe, în caz de urgenţă, era singura persoană de pe *Streaker,* poate cu excepţia lui Creideiki, care cunoştea bine computerul Niss.

Tom a zâmbit şi s-a pomenit raţionând din nou.

Bine, sunt motive temeinice pentru care noi doi nu putem fi împreună acum. Ia lucrurile aşa cum sunt. Fă treabă bună aici şi poate te vei întoarce la ea în câteva zile.

Nu existase nicio îndoială, de când se întâlniseră în adolescenţă, că ei doi formau un cuplu. Tom se întreba uneori dacă planificatorii lor nu ştiuseră dinainte, când aleseseră gameţii unor cupluri căsătorite, selecţionate cu grijă, că doi din zigoţii ce s-au dezvoltat se vor potrivi mai târziu aproape perfect… până la simpla teleempatie care îi unea câteodată.

După toate probabilităţile, fusese un caz fericit. Planificarea genetică umană era puternic restricţionată de legi şi cutume. Accident sau nu, Tom era mulţumit. În misiunile sale pentru Consiliul Terragenilor, învăţase că universul era periculos şi plin de deziluzii.

Erau prea puţin sofonţi, inclusiv cei adaptaţi scopului, care aveau parte de suficientă dragoste.

***

După ce a terminat de distribuit aparatele de respirat, Tom a folosit megafonul saniei pentru a-şi amplifica vocea.

— Să nu uite nimeni: deşi toate tehnologiile galactice se bazează pe *Bibliotecă*, acest depozit de cunoştinţe este uriaş, încât aproape orice tip de maşinărie poate fi în carena asta. Consideraţi orice lucru o capcană până nu-l identificaţi şi nu-l faceţi inofensiv. După ce reduce epava la tăcere, primul obiectiv al echipei 1 este să găsească principalul computer de luptă. Poate să fie acolo o înregistrare cu fazele iniţiale ale bătăliei înverşunate ce se desfăşoară deasupra noastră. Această informaţie poate fi extrem de preţioasă pentru căpitan. Şi căutaţi cu toţii hieroglifa *Bibliotecii.* Dacă găsiţi pe undeva acel simbol, notaţi-vă locul exact şi anunţaţi-mă. Aş vrea să văd ce fel de microsecţiune aveau cu ei.

Tom i-a făcut un semn lui Tsh’t.

— E bine aşa pentru tine, locotenente?

Al patrulea ofiţer de pe *Streaker* a dat din fălci aprobator. Aprecia curtoazia lui Orley, dar mai degrabă şi-ar fi muşcat coada decât să plece urechea la sugestiile lui. *Streaker* era prima mare expediţie comandată şi operată de delfini. Fusese clar de la bun început că erau la bord unii oameni care dădeau sfaturi de parcă ei ar fi fost şefi.

Tsh’t a exclamat în trinară:

**Echipa 1, cu mine…*
Difractăm deasupra, ascultând
**Echipa 2, cu Suessi…*
Căutaţi comoara
**Echipa 3, cu Orley…*
Ajutaţi-l să facă planuri
**Nu lăsaţi să vă cadă nimic de pe Pământ,*
Să vă trădeze vizita
**Dacă vă faceţi nevoile*
Curăţaţi după aceea…
**Gândiţi şi apoi acţionaţi…*
Cu logică extrem de clară
**Şi acum, echipaj al lui Streaker, în tăcere…*
*La treabă!**

Trei formaţii s-au îndepărtat în perfectă ordine. Una dintre echipe a executat o mişcare circulară bine sincronizată când a trecut prin faţa saniei lui Orley. Ascultându-l pe Tsh't, singurele sunete pe care le-au scos au fost nişte clicuri sonar rapide de cetacee.

Orley i-a urmat cu sania până a ajuns la mai puţin de patruzeci de metri de carenă. Apoi i-a dat o palmă pe spate lui Hannes şi a ieşit din vehicul.

***

Ce descoperire minunată era nava! Orley a folosit un spectrograf cu flacără oxidrică pentru a face o analiză rapidă a metalului de pe marginea găurii din partea laterală a navei. Când a determinat proporţia diverselor produse de betadescompunere, a fluierat, iar delfinii din jurul lui s-au întors să se uite curioşi la el. Trebuia să formuleze ipoteze despre aliajul original şi gradul de expunere la neutrino de când fusese turnat metalul, dar presupunerile rezonabile indicau că nava fusese fabricată cu cel puţin treizeci de milioane de ani în urmă!

Tom a scuturat din cap. Un lucru ca acela era de-ajuns să-i aducă aminte ce drum lung mai avea de parcurs Omenirea până să-i ajungă din urmă pe Galactici.

Ne place să credem că rasele care folosesc Biblioteca *sunt într-un impas, nu mai creează şi nu se adaptează,* s-a gândit Orley.

Asta părea să fie în mare parte adevărat. Cele mai multe rase galactice erau stupide şi lipsite de imaginaţie. Dar…

A privit masiva navă de război întunecată şi s-a întrebat dacă era chiar aşa.

Legenda spunea că Strămoşii porunciseră să se caute mereu noi cunoştinţe înainte să dispară, plecând cine ştie unde, cu mulţi eoni în urmă. Dar, în practică, foarte multe specii căutau cunoştinţe exclusiv în *Bibliotecă,* al cărei patrimoniu se îmbogăţea într-un ritm lent.

Ce rost avea să faci cercetări în privinţa unui lucru pe care predecesorii tăi îl descoperiseră de mii de ori? De exemplu, era simplu să alegi modele avansate de astronave din arhivele *Bibliotecii* şi să le imiţi, neînţelegând decât o fracţiune infimă din ce construiai. Pământul avea câteva nave de acest fel şi erau adevărate minuni.

Consiliul Terragenilor, care se ocupa de relaţiile dintre rasele de pe Pământ şi comunitatea galactică, fusese cât pe ce să adopte o asemenea logică. Mulţi oameni cereau să se adopte modelele galactice care, la rândul lor, fuseseră copiate după proiectele raselor străvechi. Dădeau exemplul Japoniei, care, în secolul al XIX-lea se confruntase cu o problemă asemănătoare: cum să reziste înconjurată de naţiuni mult mai puternice decât ea? Japonia dinastiei Meiji şi-a cheltuit toată energia să înveţe de la vecini şi să-i imite, ajungând până la urmă exact ca ei.

Majoritatea membrilor Consiliului Terragenilor, inclusiv aproape toate cetaceele nu fuseseră de acord. Considerau *Biblioteca* un borcan cu miere… ispititoare şi poate nutritivă, dar şi o capcană înfricoşătoare.

Se temeau de sindromul „Epocii de Aur“… Tentaţia de a privi în trecut, de a găsi înţelepciunea în cele mai vechi şi prăfuite texte, şi nu în cea mai recentă revistă.

În afară de câteva rase, precum Tymbrimi şi Kanten, comunitatea galactică părea în întregime blocată în genul acesta de mentalitate. *Biblioteca* era prima şi ultima soluţie a oricărei probleme. Faptul că documentaţia veche conţinea

aproape întotdeauna ceva folositor nu le făcea metoda mai puţin nesuferită puilor de lup tereştri, adică lui Tom, Gillian şi mentorului lor, bătrânul Jacob Demwa.
Conducătorii pământeni, care proveneau dintr-o tradiţie a tehnologiei autosuficiente, erau convinşi că se putea câştiga ceva prin inovaţie, chiar în acea fază târzie a istoriei galactice. Cel puţin, *se simţeau mai bine* să creadă asta. Pentru o rasă de pui de lup, orgoliul însemna mult.
Deseori, orfanii nu au nimic altceva.
Dar *aici* era dovada forţei metodologiei Epocii de Aur. În nava aceea, totul vorbea de perfecţiune şi rafinament. Chiar şi deteriorată, era minunat de simplă în construcţie, decorată cu gust şi generozitate. Nu se vedeau urme de sudură. Întăriturile şi suporţii erau întotdeauna integraţi în diferite scopuri. De exemplu, unul susţinea o flanşă de stază, servind totodată drept radiator pentru probabilitatea în exces. Orley avea impresia că va găsi şi alte funcţii suprapuse, subtilităţi care nu aveau cum să vină decât după eoni de îmbunătăţiri ale unui model străvechi.
Îl surprindea o anumită decadenţă a modelului, o ostentaţie pe care o găsea arogantă şi bizară, nu numai extraterestră.
Una dintre misiunile importante ale lui Tom la bordul lui *Streaker* fusese evaluarea aparatelor extraterestre… Îndeosebi a celor militare. Asta nu era ce aveau Galacticii mai bun, dar îl făcea să se simtă ca un vânător de capete din Noua Guinee, mândru de noua lui muschetă, dar dureros de conştient de existenţa mitralierelor.
Şi-a ridicat ochii. Echipa se aduna. A apăsat cu bărbia pe butonul hidrofonului.
— Sunteţi gata cu toţii? Bine. Subechipa 2, mergeţi să vedeţi dacă acel canion trece prin tot lanţul muntos. Am putea să scurtăm pe acolo drumul de întoarcere la *Streaker.*
A auzit fluieratul aprobator al lui Karacha-jeff, şeful subechipei 2. Bine, finul acela era de încredere.
— Fiţi prudenţi! le-a sfătuit el pe cetaceele care se îndepărtau înot.
Apoi le-a făcut semn celorlalţi să-l urmeze prin deschizătura cu margini neregulate din carena navei.

Au intrat pe coridoare întunecate cu un design ciudat de familiar. Peste tot erau semne ale culturii galactice unitare, peste care se suprapuneau idiosincraziile unei anumite rase extraterestre. Panourile de iluminat erau la fel ca acelea din navele a o sută de specii, dar spaţiile intermediare erau ţipător decorate cu hieroglife Thennanin.

Orley a examinat totul cu aceeaşi atenţie. Dar căuta mai ales un lucru, un simbol care se putea găsi oriunde în cele Cinci Galaxii Unite… o spirală cu raze.

O *să-mi spună când îl găsesc*, şi-a amintit el. *Finii ştiu că mă interesează.*

Sper totuşi că nu bănuiesc cât de mult îmi doresc să văd această hieroglifă.

18

GILLIAN

— Păi, de ce ar trebui să renunţ? Tu nu colaborezi prea mult *cu mine!* Nu vreau decât să vorbesc un pic cu Brookida. Nu cer prea mult!

Gillian Baskin era obosită şi nervoasă. Imaginea holografică a cimpanzeului planetolog Charles Dart o privea chiorâş. Ar fi uşor să-i vorbească pe un ton tăios şi să-l oblige pe Charlie să dea înapoi. Dar atunci i s-ar plânge probabil lui Ignacio Metz, iar acesta i-ar ţine o predică pe tema „intimidării altora doar pentru că sunt clienţii noştri".

Prostii! Gillian n-ar suporta de la niciun om tot ce îndurase de la micul cimpanzeu infatuat!

Şi-a dat deoparte o şuviţă de păr blond-închis care îi căzuse peste ochi.

— Charlie, pentru ultima dată, Brookida doarme. A primit mesajul tău şi te va chema când Makanee va considera că s-a odihnit suficient. Între timp, tot ce vreau de la tine e o listă a izotopilor radioactivi transferici, care se găsesc în abundenţă aici, pe Kithrup. Abia am terminat intervenţia chirurgicală de peste patru ore asupra Satimei. Şi avem nevoie de această informaţie ca să concepem un compus chelatic pentru ea. Vreau să scot din corpul ei orice microgram de metal greu cât mai repede posibil. Acum, dacă ţi se pare prea mult, dacă eşti prea ocupat cu studiul acelei mici enigme geologice, o să-l chem pe comandant sau pe Takkata-Jim şi îl voi ruga să-ţi dea pe cineva să te *ajute.*

Cimpanzeul savant s-a strâmbat. Şi-a răsfrânt buzele şi a dezvelit un şir de dinţi mari, gălbui. În acea clipă, deşi avea craniul mare, maxilarul ieşit în afară şi degetele mari opozabile, arăta mai mult a maimuţă furioasă decât a savant.

— Oh, de acord! Şi-a agitat braţele, bâlbâindu-se de emoţie. D-dar asta e important! Înţelegi? Cred că Kithrup a fost locuită de sofonţi tehnologici acum treizeci de mii de ani! Însă Institutul

Galactic al Migraţiei susţine că planeta asta e părăsită şi intangibilă de o sută de milioane de ani!

Gillian şi-a reprimat nevoia de a spune „Şi ce?“ Fuseseră atâtea specii dispărute şi uitate în istoria celor Cinci Galaxii, încât nici *Biblioteca* nu le putea număra.

Charlie trebuie să-i fi citit gândul.

— E ceva ilegal? a ţipat el. Vocea lui aspră era spartă acum. Dacă e adevărat, trebuie să informăm Institutul Migraţiei! Ar putea fi suficient de recunoscători ca să le impună fanaticilor ălora religioşi de sus să ne lase în pace!

Gillian a ridicat o sprânceană de uimire. Ce se întâmpla? Charles Dart se gândea la implicaţiile din afara muncii lui? Deci şi el trebuia să se gândească la supravieţuire, măcar din când în când. Argumentaţia lui referitoare la legile migraţiei era naivă, având în vedere toate acele situaţii când codurile etice fuseseră răstălmăcite de clanurile cele mai puternice. Totuşi, merita un pic de credit.

— Bine. E corect ce ai spus, Charlie, l-a aprobat Gillian. Mai târziu iau cina cu comandantul. O să-i vorbesc despre asta. Şi o voi ruga pe Makanee să-i dea drumul lui Brookida un pic mai devreme. De acord?

Charlie a privit-o bănuitor. Apoi, incapabil să-şi păstreze prea mult timp expresia subtilă şi neutră, a zâmbit larg.

— Destul de bine! a tunat el. Vei ţine în mâini faxul ăla în patru minute! Te las sănătoasă acum!

— Sănătate şi ţie! i-a răspuns Gillian cu glas blând pe când dispărea holograma.

A privit mult timp ecranul gol. Cu coatele pe birou, şi-a luat capul în mâini.

Ifni! Trebuia să mă descurc mai bine cu un cimpanzeu furios! Ce-i cu mine?

S-a frecat uşor la ochi. *Păi, în primul rând, n-am pus geană peste geană de douăzeci şi şase de ore.*

Lunga şi inutila discuţie despre semantică, avută cu Niss, computerul afurisit şi sarcastic a lui Tom, nu-i făcuse deloc bine; totuşi, nu-i ceruse decât s-o ajute în privinţa unor referinţe neclare ale *Bibliotecii.* Niss ştia că avea nevoie de ajutor pentru a descifra misterul lui Herbie, cadavrul antic care stătea acum

sub sticlă în laboratorul ei personal. Dar continua disputa cu ea, îi cerea părerea în chestiuni irelevante, cum ar fi obiceiurile sexuale ale oamenilor. Până să termine discuţia, Gillian era gata să demonteze porcăria aia cu mâinile goale.

Dar Tom nu ar fi aprobat-o, aşa că a renunţat.

Tocmai voia să se ducă la culcare când, din camera de compensare externă, s-a auzit apelul de urgenţă. Şi, la puţin timp după aceea, se pusese pe treabă, ajutând-o pe Makanee şi autodocurile să trateze rănile celor din echipa de cercetare. Până a terminat operaţia, grija pentru Hikahi şi Satima i-a alungat gândul la somn.

Acum, că păreau să fie în afara oricărui pericol, Gillian nu mai putea conta pe adrenalină să-i alunge senzaţia de gol care i se strecura în suflet la sfârşitul unei zile foarte grele.

Nu e momentul potrivit să rămân singură, s-a gândit ea. Şi-a ridicat capul şi şi-a privit imaginea reflectată pe ecranul stins al comunicatorului. Avea ochii roşii: din cauză că muncise prea mult, desigur, dar şi a grijilor.

Gillian cunoştea leacul, dar era o soluţie de moment. Instinctul îi cerea căldură umană, pe cineva care s-o ţină în braţe, să-i satisfacă dorinţa trupească.

S-a întrebat dacă şi Tom avea aceleaşi senzaţii în acel moment. O, da, bineînţeles; cu legătura teleempatică rudimentară care îi unea câteodată, lui Gillian i se părea că-l cunoaşte foarte bine. Erau amândoi la fel.

Dar Gillian avea uneori impresia că planificatorii reuşiseră mai bine cu Tom decât cu ea. Se părea că toţi o considerau foarte competentă, însă pe Thomas Orley îl respectau mai mult.

În asemenea momente, când memoria eidetică părea mai mult un blestem decât o binecuvântare, Gillian se întreba dacă era într-adevăr imună la nevroze, aşa cum garanta producătorul.

Imprimanta faxului de pe birou a scos un mesaj. Era distribuţia izotopilor pe care i-o promisese Charlie… trimisă cu un minut înainte, a observat Gillian. A aruncat o privire la profil. Erau puţine diferenţe faţă de raportul despre Kithrup, vechi de milenii, pe care îl furnizase Bibl*ioteca. Nu* că se aştepta la altceva, dar trebuie întotdeauna să verifici.

Scurta adăugire de la sfârşit avertiza că acele profiluri erau valabile doar în scoarţa superficială şi în zonele superioare ale astenosferei, nemaiapărând la doi kilometri sub suprafaţă.

Gillian a zâmbit. Într-o zi, obsesiile lui Charlie ar putea să-i salveze pe toţi.

A păşit din biroul ei pe un parapet aflat deasupra unei încăperi spaţioase şi deschise. Apa umplea zona din mijlocul camerei, până la doi metri sub parapet. Maşini voluminoase ieşeau în afară deasupra apei.

Jumătatea superioară a camerei, inclusiv biroul lui Gillian erau inaccesibile delfinilor dacă nu veneau cu mergători sau păianjeni.

Gillian nu şi-a pus masca împăturită de la centură. S-a uitat în jos şi apoi a plonjat, scufundându-se între două şiruri întunecate de autodocuri. Recipientele din glasit, mari şi lunguieţe, erau goale şi cufundate în tăcere.

Toate căile acvatice către infirmerie erau puţin adânci pentru a permite respiraţia cu gura deschisă şi chirurgia în mediu uscat. A înotat cu mişcări lungi, puternice, s-a prins de colţul unei maşini ca să cotească şi a trecut printr-o poartă, intrând în salonul de traumatologie.

A ieşit la suprafaţă cu gura deschisă ca să respire. A plutit o clipă, apoi a înotat spre un perete gros din sticlă cu plumb. Doi defini bandajaţi pluteau într-un bazin bine protejat de gravitate.

Unul dintre cetacee, conectat la o mulţime de tuburi, avea ochii sticloşi din cauza sedativelor. Celălalt a fluierat vesel când s-a apropiat Gillian.

— Te salut, Purificatoare a Vieţii! Poţiunile tale îmi ard venele, dar senzaţia asta de imponderabilitate îmi înalţă inima de călător prin spaţiu! Îţi mulţumesc!

— Pentru nimic, Hikahi. Gillian a rămas nemişcată în apă, fără să se prindă de balustrada bazinului. Dar nu te obişnui prea mult cu tot confortul ăsta! Mă tem că eu şi Makanee o să te dăm curând afară, ca pedeapsă că ai o constituţie de fier!

— Spre deosebire de una de cadmiu sau bismut?

Hikahi a izbucnit într-un râs ce aducea a mustrare.

Gillian a râs şi ea.

— Exact. Şi ai ghinionul să fii sănătoasă. Te vom scoate imediat de aici, să respiri apă efervescentă şi să stai dreaptă pe coadă în faţa căpitanului.

Hikahi a zâmbit exact ca o femelă de neo-fin.

— Eşti sigură că nu e prea riscant să te învârţi prin bazinul ăsta cu gravitate? N-aş vrea ca eu şi Satima să stricăm totul.

— Stai liniştită, fem. Gillian a scuturat din cap. Am verificat de trei ori. Balizele de detectare a scurgerilor nu indică nimic. Nu-ţi face griji! Şi aud că poate va trimite căpitanul o echipă la insula ta ca să-i examineze pe preconştienţii descoperiţi de tine. Credeam că te interesează. Înseamnă că nu e preocupat de Galactici pe termen scurt. Bătălia spaţială poate dura mult timp, şi poate reuşim să ne ascundem pentru o perioadă nedeterminată.

— Un sejur pe Kithrup pe o perioadă nedeterminată nu e imaginea mea despre rai. Hikahi a deschis gura într-un surâs ironic. Dacă asta era vestea cea bună, te rog să-mi spui dinainte când ai pentru mine un mesaj deprimant.

Gillian a pufnit în râs.

— Sigur că da. Acum dormi puţin. Să fac lumina mai slabă?

— Da, te rog. Şi… Gillian, mulţumesc pentru veşti. Cred că e important să facem ceva pentru aborigeni. Sper ca expediţia să aibă succes. Spune-i lui Creideiki că îmi reiau serviciul înainte să aibă el timp să deschidă o conservă de ton.

— Desigur. Vise frumoase, draga mea!

Gillian a atins întrerupătorul şi luminile au slăbit treptat. Hikahi a clipit de câteva ori şi s-a cufundat într-un somn de lup de mare.

Gillian a luat-o către ambulatoriu, unde Makanee se ocupa de finii veniţi să se plângă de una, de alta. Gillian voia să-i arate distribuţia izotopilor lui Charlie, pentru ca apoi să se întoarcă la ea în laborator şi să mai lucreze puţin.

Somnul îi făcea cu ochiul, dar ştia că îi va fi greu să adoarmă. În starea de spirit în care era, n-o prea trăgea inima să doarmă.

Logica era blestemul şi binecuvântarea modului în care fusese crescută. Ştia că Tom era acolo unde trebuia să fie… departe de navă, căutând o cale să-i salveze pe toţi. Şi el o ştia. Plecarea lui

fusese necesară, dar precipitată, aşa că nu avusese timp s-o caute şi să-şi ia rămas-bun.

Gillian era conştientă de toate astea. Şi le repeta în gând în timp ce înota. Dar nu păreau bune decât să separe problema ei mai mare de cea mică şi să-i alunge orice consolare pentru faptul că trebuia să se culce singură.

19

CREIDEIKI

— Keneenk este un studiu al relaţiilor, a spus Creideiki audienţei. Partea asta derivă din moştenirea noastră de delfini. Keneenk e şi un studiu al *comparaţiilor stricte.* Partea asta o învăţăm de la stăpânii noştri umani. Keneenk e o sinteză a două viziuni asupra lumii, aşa cum suntem noi înşine.

Vreo treizeci de neo-delfini pluteau în faţa lui; bulele ieşeau încet din orificiile lor de respirat şi singurele sunete pe care le scoteau erau clicurile sonar involuntare.

Dat fiind că nu erau oameni acolo, Creideiki nu era obligat să pronunţe consoanele scurte şi vocalele lungi din anglica standard. Dar, transcrise pe hârtie, cuvintele lui ar fi plăcut oricărui gramatician englez.

— Gândiţi-vă la reflexiile de la suprafaţa oceanului, unde apa intră în contact cu aerul, le-a sugerat discipolilor săi. Ce vă spun?

A observat expresiile lor perplexe.

— Reflexiile din ce parte a apei, vă veţi întreba voi. Mă refer oare la cele de *sub* interfaţă sau de deasupra? Sau mă refer la reflexiile *sunetului* ori ale *luminii?*

S-a întors spre unul dintre delfinii cei mai atenţi.

— Wattaceti, închipuie-ţi că eşti unul dintre strămoşii noştri. Ce combinaţie îţi vine în minte?

Tehnicianul de la sala motoarelor a clipit.

— Imagini sonore, căpitane. Un delfin preconştient s-ar fi gândit la reflexiile sunetului *în* apă, care saltă de jos la suprafaţă.

Tehnicianul avea un ton obosit, dar venea la acele lecţii din dorinţa înflăcărată de a-şi îmbunătăţi nivelul de cunoştinţe. Pentru moralul unor fini ca Wattaceti, căpitanul, deşi ocupat, îşi făcea timp să le ţină în continuare.

Creideiki a încuviinţat.

— Cât se poate de corect. Acum, care ar fi primul tip de reflexie care i-ar veni în minte unei fiinţe umane?

— Imaginea *luminii* venind de sus, a răspuns repede S'tat, şeful careului.

— Foarte probabil, deşi ştim cu toţii că şi unii din „urechile-mari" pot să înveţe să audă.

A izbucnit un râs general la acea mică ironie la adresa rasei protectoare. Hohotele dădeau măsura moralului echipajului, iar Creideiki le-a cântărit ca pe masa unei celule de carburant, între fălci.

Pentru prima oară, Creideiki a observat că Takkata-Jim şi K'tha-jon se apropiau înot de grup şi şi-a reţinut un gest de îngrijorare. Takkata-Jim l-ar fi anunţat dacă se întâmpla ceva. Părea să fi venit doar ca să-l asculte.

Dacă acesta era un semn că secundului îi trecuse lunga lui supărare, Creideiki se bucura. Îl reţinuse la bord pe Takkata-Jim, în loc să-l trimită cu Orley şi echipa de salvare, pentru că voia să-l aibă sub ochi pe ofiţer. Începuse să se gândească, deşi cu oarecare şovăială, dacă nu venise momentul să facă nişte schimbări în organigramă.

A aşteptat să se potolească hohotele de râs.

— Acum gândiţi-vă. În ce fel *se aseamănă* cu ale noastre gândurile fiinţelor umane despre reflexele de la suprafaţa apei?

Elevii păreau că se concentrează. Aceea ar fi fost ultima lor problemă. Cu toate reparaţiile de supravegheat, Creideiki fusese tentat să anuleze definitiv lecţiile. Dar erau atâţia membri ai echipajului care doreau atât de mult să înveţe Keneenk.

La începutul călătoriei, aproape toţi finii participaseră la prelegerile, jocurile şi concursurile organizate ca să le alunge plictiseala zborului în spaţiu. Dar, după episodul înfricoşător de la Mica Grămadă, când vreo duzină de membri ai echipajului îşi pierduseră viaţa explorând înspăimântătoarea flotă de epave, unii începuseră să se retragă din comunitatea navei şi să se strângă în grupuri mici. Alţii dăduseră dovadă, pe bună dreptate, de un ciudat atavism… o dificultate crescândă de a vorbi anglica şi de a ajunge la acea concentrare a gândirii necesare unui astronaut.

Ca să găsească înlocuitori, Creideiki fusese nevoit să schimbe programul. Îi ceruse lui Takkata să le găsească ocupaţii celor ce regresau. Se părea că acea sarcină era potrivită pentru secund.

Cu ajutorul nostromului K'tha-jon găsise ceva de făcut chiar şi pentru cei mai afectaţi.

Creideiki a ascultat cu atenţie fâsâitul înotătoarelor, bolborositul neplăcut al valvelor pulmonare, ritmul bătăilor inimilor. Takkata-Jim şi K'tha-jon stăteau acolo liniştiţi, părând atenţi. Dar comandantul percepea la fiecare dintre ei o tensiune ascunsă.

Pe Creideiki l-a trecut un fior. I-au apărut brusc imaginea mentală a ochiului viclean şi întunecat al secundului şi a dinţilor mari şi ascuţiţi ai nostromului. A alungat-o, reproşându-şi imaginaţia prea bogată. Nu avea niciun motiv întemeiat să se teamă de cei doi.

— Tocmai ne gândeam la reflexiile de pe o interfaţă între aer şi apă. Şi-a reluat lecţia. Fiinţele umane şi delfinii îşi închipuie o *barieră* când se gândesc la această suprafaţă. De partea cealaltă este un tărâm ce se vede înceţoşat până nu este trecută această barieră. Totuşi, omul modern, datorită instrumentelor sale, nu se mai teme de partea cu apă ca înainte. Neo-finul, cu instrumentele *sale,* poate trăi şi munci în aer şi privi în jos fără nicio problemă.

Acum gândiţi-vă unde v-au zburat gândurile când v-am pus prima întrebare. Mai întâi v-a trecut prin minte ideea sunetului reflectat de jos. Strămoşii voştri s-ar fi mulţumit cu această primă generalizare, dar voi nu v-aţi oprit aici. Nu aţi generalizat fără să luaţi în consideraţie alte opţiuni. Asta e o trăsătură comună fiinţelor capabile d*e planificare.* Pentru noi e ceva nou.

Cronometrul de la armura lui Creideiki a sunat. Se făcuse târziu. Oricât de obosit era, trebuia să se ducă la o şedinţă şi voia să se oprească pe punte să vadă dacă erau veşti de la Orley.

— În ce mod un cetaceu, ale cărui moştenire şi *creier* se bazează pe gândire intuitivă, învaţă să analizeze pas cu pas o problemă complexă? *Soluţia* se găseşte adesea în felul în care e formulată *întrebarea.* Azi o să vă dau un exerciţiu pe care să-l rezolvaţi în momentele voastre de răgaz.

Încercaţi să formulaţi în *trinară* problema reflexiilor de pe suprafaţa apei… într-un fel care să nu ceară un răspuns unic sau o opoziţie pe trei niveluri, ci o simplă listă a reflexiilor posibile…

A văzut mai mulţi fini care se încruntau, nesimţindu-se în largul lor.
Comandantul a zâmbit ca să-i liniştească.
— Ştiu, pare greu, dar nu vă cer să recitaţi astăzi răspunsul. Dar, ca să vă arăt că se poate face, vă rog să acceptaţi ecoul acestui vis.

**Un strat desparte*
Steaua de cer – steaua-de-mare
**Ce vine la noi*
Într-un unghi ascuţit!
**Caracatiţa ce vânează ţipând şi prinde stelele*
Se reflectă!
**Rândunica-de-mare ce cheamă noaptea şi urmează stelele*
Se reflectă!
**Scânteierea stelelor în ochii iubitei mele*
Se reflectă!
**Soarele, tăcut şi tunător, în splendoarea lui*
*Se reflectă!**

Creideiki a fost răsplătit din plin cu ochii mari, apreciativi ai publicului său. Când a dat să plece, a observat că până şi Takkata-Jim dădea încet din cap, de parcă se gândea la ceva care nu-i trecuse niciodată prin minte până atunci.
După încheierea prelegerii, K'tha-Jon a continuat să-l bată la cap pe secund.
— Ai văzut? L-ai auzit, Takkata-Jim?
— Am văzut şi am auzit, nostromule. Şi, ca de obicei, am fost impresionat. Creideiki e un geniu. Asssta ai vrut să-mi ssspui?
K'tha-Jon a clămpănit din fălci, nu cel mai politicos gest pe care îl putea face în faţa unui ofiţer superior.
— Nu spune *nimic* despre Galactici! Nimic despre atac! *Absolut* nimic despre planurile lui de a ne scoate de aici! Sau de a lupta, eventual? Şi ignoră în acelaşi timp scindarea echipajului!
Takkata-Jim a expirat mai multe bule.
— Un conflict pe care te-ai străduit să-l amplifici, K'tha-jon. Nu, nu mai pretinde că nu este aşa. Ai fost abil, dar ştiu că ai

făcut-o ca să-mi consolidezi puterea. Aşa că am închis ochii! Dar nu te amăgi că Creideiki va fi mereu atât de ocupat ca să nu observe. Şi când îşi va da seama, ai grijă de coada ta! Pentru că eu nu vreau să ştiu nimic de şmecheriile tale!

K'tha-jon a scos bule în tăcere, fără să-i dea un răspuns.

— Cât despre planurile lui Creideiki, vom vedea. Vom vedea dacă e dispus să asculte de doctorul Metz şi de mine sau dacă insistă cu visul lui de a-şi duce pe Pământ secretele, fără să le dezvăluie nimănui.

Takkata-Jim şi-a dat seama că uriaşul *Stenos* se pregătea să-l întrerupă.

— Da, ştiu că tu crezi c-ar trebui să luăm în consideraţie o a treia posibilitate, nu? Ţi-ar plăcea să-i înfruntăm singuri pe Galactici, nu-i aşa, K'tha-jon?

Nostromul nu i-a răspuns, dar l-a privit pe secund cu ochi scânteietori.

Eşti oare Boswell al meu, Seaton, Igor al meu sau Iago al meu? a gândit Takkata-Jim despre mutantul uriaş. *Acum îmi eşti de folos; dar, pe termen lung, oare eu voi fi acela care te va folosi sau tu pe mine?*

20

GALACTICI

Bătălia era în toi în jurul flotilei de mici nave de război ale rasei Xappish.

— Tocmai le-am pierdut pe X'ktau *şi* X'klennu! *Asta înseamnă că o treime din puterea militară Xappish s-a dus!*

Bătrânul locotenent Xappish a oftat.

— Şi ce? Tinere, spune-mi noutăţi, nu lucruri pe care le ştiu deja.

— Stăpânii noştri Xatinni îşi consumă clienţii ca pe gazul de reacţie şi îşi folosesc prea puţin propriile forţe. Vezi cum rămân în spate, gata să fugă dacă lupta devine prea crâncenă! Dar pe noi ne trimit să înfruntăm toate primejdiile!

— Aşa au făcut întotdeauna!

— Dar, dacă flota Xappish va fi distrusă în lupta asta inutilă, cine va apăra cele trei mici lumi ale noastre, cine ne va respecta drepturile?

— Nu pentru asta avem stăpâni?

Bătrânul locotenent ştia că fusese ironic. A reglat ecranele să reziste unui eventual atac psionic, fără să-şi schimbe tonul vocii.

Subordonatul său n-a catadicsit să-i comenteze răspunsul. A mormăit în schimb:

— Ce ne-au făcut vreodată pământenii ăştia? În ce fel îi ameninţă pe stăpânii noştri?

O rachetă în flăcări, lansată de un crucişător Tandu, a ratat de puţin aripa stângă a unei nave de recunoaştere Xappish. Tânărul sublocotenent s-a lansat cu nava sa într-o manevră nebunească de evitare. Bătrânul locotenent a răspuns la întrebare de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Înţeleg că nu crezi povestea cu întoarcerea Strămoşilor.

Celălalt doar a pufăit în timp ce regla torpila.

— Cât se poate de adevărat. Şi eu cred că e doar o parte dintr-un program menit să-i distrugă pe pământeni. Străvechile rase protectoare îi văd ca pe un pericol. Sunt pui de lup, aşadar primejdioşi. Propovăduiesc tehnici revoluţionare de elevaţie… şi

mai periculoase. Sunt aliaţi cu tymbrimienii, iar asta e o insultă inadmisibilă. Şi fac prozeliţi… un delict de neiertat.

Nava de recunoaştere s-a zgâlţâit când a fost lansată torpila spre distrugătorul Tandu. Micuţa navă a accelerat la maximum să se îndepărteze.

— Păi, eu cred că ar trebui să ascultăm de pământeni! a strigat tânărul sublocotenent. Dacă toate rasele cliente s-ar răscula în acelaşi timp…

— Asta s-a întâmplat deja, l-a întrerupt bătrânul locotenent. Studiază documentaţia de la Biblioteci *De şase ori în istoria galactică. Şi de două ori tentativele au reuşit.*

— Nu! Şi ce s-a întâmplat?

— Ce crezi că s-a întâmplat? Clienţii au ajuns stăpânii unor noi specii şi le-au tratat la fel!

— Nu cred! Nu pot să cred!

Locotenentul cel bătrân a oftat.

— Verifică şi tu.

— O s-o fac!

Dar nu a mai apucat s-o facă. O mină cu improbabilitate nedetectată era în drumul lor. Micuţa navă de cercetare a părăsit galaxia într-un mod pitoresc, deşi aducător de moarte.

21

DENNIE ŞI TOSHIO

Dennie a verificat încă o dată pachetele cu explozibil. Era întuneric şi puţin spaţiu în culoarul îngust al rădăcinii copacului-burghiu. Raza luminoasă de la casca ei arunca umbre distincte prin labirintul format de ramificaţiile rădăcinii.

Şi-a ridicat capul şi a strigat.

— Aproape ai terminat, nu-i aşa, Toshio?

Tânărul îşi planta explozibilul în secţiunea superioară, lângă movila metalică.

— Da, Dennie. Dacă ai terminat şi tu, coboară chiar acum. Vin la tine într-un minut.

Dennie nu putea să-i vadă picioarele cu labe de cauciuc de deasupra ei. Vocea îi ajungea distorsionată în desişul plin cu apă. Era o uşurare să plece de acolo.

Şi-a croit drum în jos cu atenţie, luptându-se cu claustrofobia. Nu era genul de muncă pe care Dennie ar fi ales-o vreodată. Dar trebuia s-o facă şi, prin natura lor, delfinii nu erau făcuţi pentru ea.

La jumătatea coborâşului, s-a agăţat de o ramură a unei plante târâtoare.

A tras, dar creanga nu voia s-o elibereze. Când s-a zbătut, s-a încurcat şi mai rău şi şi-a amintit brusc aventura lui Toshio cu algele ucigaşe. A simţit cum o cuprinde panica, dar şi-a impus să nu se mai agite, să tragă aer adânc în piept şi să examineze laţul care se strângea în jur.

Era doar o liană moartă care îi prinsese un picior. Nu s-a obosit s-o taie cu cuţitul. Şi-a continuat coborârea cu mai multă prudenţă şi, în cele din urmă, s-a refugiat în grota de sub movila metalică.

Keepiru şi Sah'ot o aşteptau acolo jos. Tuburile aparatelor de respirat le astupau orificiile respiratorii şi li se încolăceau în jurul corpurilor. Farurile celor două sănii îşi refractau razele prin miile de filamente minuscule ce păreau să umple încăperea cu o

ceaţă plutitoare. O lumină slabă pătrundea în grotă prin deschizătura prin care intraseră.

**Ecourile răsunând în cuşca asta de stâncă*
*Nu sunt cele ale unui pescuit norocos.**

Dennie l-a privit pe Sah'ot. Nu era sigură că înţelesese prea bine trinara elaborată a poetului.

— O, da! După ce aranjează Toshio fitilele, ar fi mai bine să ieşim de aici. Explozia va reverbera în grota asta. Nu cred că va fi prea plăcut.

Keepiru a încuviinţat. Comandantul militar al expediţiei fusese tot timpul tăcut de când părăsiseră nava.

Dennie s-a uitat de jur împrejur în peştera subacvatică. Corali minusculi îşi construiseră un castel pe stâncile de siliciu ale colinei oceanice. Structura crescuse încet, iar când movila străpunsese suprafaţa cu vârful, viaţa devenise posibilă acolo. În vegetaţia care răsărise era şi un copac-burghiu.

Planta străpungea nucleul metalic al muntelui şi pătrundea până în stratul organic folositor de la baza insulei. Mineralele erau trase în sus şi depozitate acolo. Dedesubt se mărea o cavitate care avea să năruie micul munte metalic în scoarţă.

Era ceva în acel proces care i se părea ciudat lui Dennie, ca ecologist. Micuţa filială a *Bibliotecii* de pe *Streaker* nu menţiona deloc movilele de metal, ceea ce era straniu.

Era greu de crezut că acel copac-burghiu putea evolua treptat în nişa sa, aşa cum procedau aproape toate speciile. Pentru a o face cu succes, arborele avea nevoie de multă forţă şi perseverenţă. De unde le avea? se întreba Dennie.

Şi ce se întâmpla cu movilele după ce se prăbuşeau în cavităţile pe care le săpa copacul-burghiu pentru ele? Văzuse deja nişte puţuri care îşi înghiţiseră movilele. La adâncime, erau cât se poate de înceţoşate şi întunecate.

A îndreptat fasciculul luminos spre baza movilei. Reflexele erau de-a dreptul impresionante. Dennie se aşteptase la ceva zimţat şi neregulat, şi nu la un câmp de puţuri concave şi strălucitoare pe metalul lucios de dedesubt.

A înotat spre una dintre depresiunile mai mari, ridicându-şi aparatul foto. Lui Charles Dart i-ar plăcea să aducă poze şi mostre din expediţia asta. Ştia că nu trebuie să se aştepte la mulţumiri din partea lui. Mai degrabă, fiecare poză sau mostră tulburătoare avea să-i smulgă un suspin exasperat pentru că ea nu reuşise să urmeze pistele cele mai *evidente.*

Pe fundul unei depresiuni ceva se mişca, o mişcare lentă şi sinuoasă. Dennie şi-a îndreptat lanterna într-acolo şi s-a uitat mai îndeaproape. Era un fel de rădăcină. A văzut mai multe filamente minuscule plutind aproape de liana agăţătoare, fiind prinse şi târâte în interior. A luat câteva şi le-a pus în punga pentru eşantioane.

— Să plecăm, Dennie! o chema Toshio. Apoi a auzit zăngănind sania ce trecea chiar pe sub ea. Hai! Avem numai cinci minute până explodează încărcătura!

— Bine, bine, a spus ea. Mai lasă-mă un minut.

Curiozitatea profesională era acum mai tare decât orice altceva. Dennie nu-şi imagina niciun motiv pentru care o fiinţă vie ar săpa în masa întunecată de metal aproape pur. A întins mâna în depresiune şi a prins rădăcina tentaculară, apoi s-a sprijinit de colină şi a tras cu toată puterea.

În prima clipă, rădăcina elastică nu a cedat, ba chiar părea să tragă şi ea. Dennie s-a temut să nu fi căzut într-o capcană.

Rădăcina s-a rupt pe neaşteptate. Dennie i-a întrezărit vârful dur şi lucios pe când punea mostra în pungă, apoi s-a întors şi, dând din picioare, s-a îndepărtat de suprafaţa metalică.

Keepiru i-a aruncat o privire dojenitoare pe când se prindea de sanie, apoi a pornit cu vehiculul spre intrarea în peşteră şi lumina zilei, unde îi aşteptau Toshio şi Sah'ot. După câteva clipe, o explozie a reverberat prin apa puţin adâncă.

***

Au aşteptat o oră, apoi au intrat din nou în grotă.

Explozia retezase trunchiul copacului-burghiu acolo unde pătrundea prin baza movilei metalice. Puţul se înclinase, dar continua în adâncul întunecos. Încă ploua cu fragmente de rocă din deschizătura de la baza micului munte. În grota de sub insulă era un vârtej de resturi vegetale.

S-au apropiat cu prudenţă de puţ.

— Mai bine îl verific cu sonda înainte să ne ducem noi, a spus Toshio. Pot să fie porţiuni instabile rămase în puţ.

**O fac eu – Căţărătorule-de-scări*
*Roboţii dau ascultare – orificiului meu nervos**

Toshio a aprobat din cap.
— Da, ai dreptate. Fă-o tu, Keepiru.
Datorită interfeţei directe dintre robot şi nervi, pilotul putea controla sonda mai bine decât Toshio. Dintre oamenii de la bord, numai Emerson D'Anite şi Thomas Orley aveau acele conexiuni cyborg. Va trece mult timp până când majoritatea fiinţelor umane vor putea suporta efectele secundare ale implantului la fel ca delfinii, care avuseseră mare nevoie de o interfaţă şi fuseseră modificaţi genetic în acest scop.
Urmând instrucţiunile lui Keepiru, o mică sondă s-a desprins din partea din spate a saniei. A pornit glonţ spre puţ şi a dispărut înăuntru.
Toshio nu se aşteptase niciodată să fie trimis imediat înapoi cu Keepiru într-un loc unde, în opinia lui, niciunul dintre ei nu se purtase prea bine. Importanţa misiunii lor, de a sluji şi apăra doi oameni de ştiinţă importanţi, îl nedumerea şi mai tare. De ce nu desemnase Creideiki pe altcineva mai de încredere?
Desigur, căpitanul putea să-i fi trimis în această misiune pe toţi patru ca să scape de ei. Dar nici asta nu părea logic.
Toshio a decis că era mai bine să nu încerce să descifreze logica lui Creideiki. Se părea că la baza acesteia era ceva de neînţeles. Poate că era ceva inevitabil la un comandant. Tot ce ştia băiatul era că el şi Keepiru aveau să facă treabă bună în acea misiune, era un lucru sigur.
Ca elev-ofiţer, avea oficial un grad mai mare decât Keepiru. Dar, conform tradiţiei, piloţii aveau întâietate asupra elevilor-ofiţeri, dacă nu decidea altfel o autoritate superioară. Toshio avea să-i ajute pe Dennie şi pe Sah'ot la studiile lor. În problemele de securitate, răspunderea o purta Keepiru.
Toshio era încă surprins când vedea că alţii se opreau şi îl ascultau, în caz că făcea vreo sugestie; i se cerea părerea, de obicei. Avea să-i ia ceva timp să se obişnuiască.

Pe ecran a apărut imaginea transmisă de robot: un cilindru gol pe dinăuntru, săpat în metalul spongios. Doar nişte cioturi mai rămăseseră din ancorajul care ţinuse copacul-burghiu pe locul său. Resturi pluteau în jos pe lângă telecameră pe când se uitau.

Când a urcat robotul, lumina ce venea de sus a devenit mai intensă prin ceaţa de bule străvezii.

— Crezi că e destul de mare ca să treacă o sanie prin el? a întrebat Toshio.

Keepiru a răspuns fluierând că tunelul i se pare navigabil.

Robotul a ieşit la suprafaţă într-o baltă de câţiva metri lăţime. Telecamera panoramică se rotea pe mal, transmiţând imagini cu cerul albastru şi frunzişul verde şi des. Trunchiul foarte înalt al copacului-burghiu căzuse în pădure. Malul înclinat al bălţii făcea greu de văzut pagubele produse, dar Toshio era sigur că arborele nu se prăbuşise în direcţia satului de aborigeni.

Se temuse că, deschizând drum spre interiorul insulei cu explozia lor, culegătorii-vânători să nu fi intrat în panică. Şi-au asumat totuşi riscul, căci să urci pe ţărmul stâncos al insulei, de obicei atât de alunecos când era spălat de valuri, ar fi fost o expunere periculoasă şi nebunească la sateliţii-spion ai Galacticilor. Prăbuşirea aparent întâmplătoare a unui copac de pe insulă va trece neobservată de cei ce îi urmăreau de sus.

— Of, of.

Toshio a întins braţul.

Dennie s-a apropiat să privească ecranul.

— Ce e, Toshio? Vreo problemă?

Keepiru a oprit camera tocmai când îşi termina scanarea.

— Acolo, a spus băiatul. Masa aceea neregulată de corali atârnă deasupra bălţii. Pare că stă să cadă.

— Păi, nu poţi să-i ceri robotului să o proptească de jos ca să nu se desprindă?

— Nu ştiu. Tu ce zici, Keepiru?

**Unele planuri pot funcţiona –*
Dacă soarta e de acord
**Să ne asumăm riscul –*
*Şi să încercăm**

Keepiru a fixat cu privirea cele două ecrane şi s-a concentrat. Toshio ştia că pilotul asculta un complex de imagini sonore transmise prin conexiunea nervoasă. La ordinul delfinului, robotul s-a dus la malul bălţii. Braţele lui ca nişte căngi au înşfăcat metalul spongios de pe margine, trăgându-l spre el. A stârnit o ploaie de pietricele când şi-a pus în mişcare picioarele.

— Atenţie! a strigat Toshio.

Piatra colţuroasă s-a înclinat în faţă. Camera a arătat-o când se clătina periculos. Dennie a plecat din faţa ecranului. Apoi pietroiul s-a prăbuşit peste robot.

Au urmat nişte imagini haotice. Dennie a continuat să se uite la ecran, dar Toshio şi Keepiru şi-au mutat privirile la fundul puţului. Pe neaşteptate a început să cadă o ploaie de obiecte din deschizătură, rostogolindu-se în întunericul de jos. Fragmentele scânteiau în luminile saniei înainte să cadă în abis.

După o tăcere lungă, Keepiru a vorbit.

**Sonda e acolo jos – plămânii nu-i mai respiră –*
**A fost scutită de falsa moarte prin debranşare*
** Mai fluieră încă – ecouri disperate**

Keepiru voia să spună că sonda continua să-i trimită mesaje din locul întunecos unde se oprise în cele din urmă. Creierul ei minuscul şi emiţătorul nu fuseseră distruse, iar delfinul nu simţise zguduitura pe care întreruperea bruscă a contactului o inducea într-un sistem nervos conectat.

Dar tancurile de flotaţie fuseseră distruse. Erau acolo jos pentru totdeauna.

**Asta trebuie să fie – ultima piedică*
**Mă voi duce eu –*
cu prudenţă
să verific
**Dennie, ia sania – şi stai cu ochii pe mine **

Până să-l oprească Keepiru sau băiatul, Sah'ot a şi părăsit sania şi s-a îndepărtat. Îşi agita greoi înotătoarele, dar a

dispărut în puţ. Keepiru şi Toshio s-au privit, împărtăşind acelaşi gând răutăcios despre civilii nebuni.

Putea cel puţin să ia o cameră cu el! s-a gândit Toshio. Şi, dacă Sah'ot ar fi aşteptat, băiatul ar fi avut o şansă să pretindă pentru el ciudatul privilegiu de a explora acel puţ.

S-a uitat la Dennie. Femeia avea privirea aţintită la ecranul sondei-robot, de parcă i-ar fi putut arăta ce se întâmplase cu Sah'ot. A trebuit să i se amintească, înainte să pornească înot, să preia comanda celeilalte sănii.

Toshio o considerase întotdeauna pe Dennie Sudman un savant adult, prietenos, dar enigmatic. Acum vedea că nu era mult mai matură ca el. Şi chiar dacă se bucura de respectul şi poziţia unei adevărate profesioniste, îi lipsea instruirea multilaterală a unui ofiţer. Dennie nu avea să întâlnească niciodată marea varietate de oameni, lucruri şi situaţii pe care le cunoscuse el în cariera lui.

S-a uitat iar la intrarea în puţ. Keepiru a fornăit nervos, scoţând multe bule. Trebuiau să decidă în curând ce să facă dacă Sah'ot nu se întorcea.

Sah'ot era, evident, un experiment genetic la care o serie de trăsături fuseseră realizate astfel încât să atingă un optim calculat. Dacă aveau să se dovedească reuşite, urmau să fie introduse în codul genetic general al speciei neo-delfinilor. Un asemenea proces imita mult mai rapid segregarea şi amestecul din natură.

Dar unele experimente aveau uneori rezultate care nu fuseseră niciodată planificate.

Toshio nu ştia dacă poate să aibă încredere în Sah'ot. Firea ascunsă a finului nu era profundă şi misterioasă, ca a lui Creideiki, ci stridentă, ca prefăcătoria unor oameni pe care îi cunoscuse.

Mai era şi ciudatul joc sexual dintre Sah'ot şi Dennie. Nu că el ar fi fost un puritan. Acel gen de distracţii nu erau interzise, dar se ştia că puteau cauza probleme.

În aparenţă, Dennie nici nu-şi dădea seama că îl încuraja pe fin cu discreţie. Toshio se întreba dacă ar fi avut tupeul să i-o spună… şi s-o privească în ochi.

A mai trecut un minut tensionat. Apoi, tocmai când Toshio se pregătea să plece, Sah'ot a ţâşnit din puţ şi s-a repezit spre ei.

**Drumul e liber*
*O să vă conduc spre aer!**

Keepiru s-a grăbit cu sania spre delfinul antropolog şi a chiţăit ceva pe un ton atât de înalt, că Toshio, cu toată sensibilitatea lui calafiană, n-a reuşit să înţeleagă.

Gura lui Sah'ot s-a strâmbat şi s-a închis într-o atitudine şovăielnică de supunere. Dar în ochi avea un licăr sfidător. I-a aruncat o privire în timp ce se întorcea cu burta în sus să-şi pună una din aripioarele ventrale în gura lui Keepiru.

Pilotul l-a muşcat simbolic, apoi s-a întors spre ceilalţi.

**Drumul e liber –*
Eu aşa cred
**Acum să plecăm –*
Şi să lăsăm aparatele astea de respirat
**Ca să vorbim ca pământenii*
De munca noastră
**Şi să-i întâlnim pe viitorii noştri*
*Confraţi piloţi**

Sania s-a deplasat sub puţul creat de copacul-burghiu, apoi a urcat într-un nor de bule. Ceilalţi au urmat-o.

22

CREIDEIKI

Şedinţa se prelungise prea mult.

Creideiki regreta că îl lăsase pe Charles Dart să participe prin intermediul ecranului holografic. Cimpanzeul planetolog ar fi fost cu siguranţă mai puţin vorbăreţ dacă era acolo, în apa oxigenată efervescentă a bazinului central, ud şi cu o mască pe faţă.

Dart se afla în laboratorul său şi îşi proiecta imaginea în sala de conferinţe, fără să remarce iritarea ascultătorilor săi. Să respire apă oxigenată în faţa unei console timp de două ore era un chin destul de mare pentru un neo-fin.

— Normal, căpitane… Vocea baritonală şi stridentă a cimpanzeului pulsa prin apă. Când ai hotărât să aterizăm lângă o importantă falie tectonică, am aprobat din toată inima. Nicio altă zonă nu mi-ar fi oferit atâtea informaţii. Deşi cred că am fi avut motive întemeiate să alegem încă şase-şapte situri de pe Kithrup ca să verificăm unele dintre descoperirile extrem de interesante pe care le-am făcut aici.

Creideiki era un pic surprins că cimpanzeul folosea persoana I plural. De obicei, Charlie nu era atât de modest.

Brookida plutea lângă el. Metalurgistul lucrase cu Charles Dart, căci, pentru moment, echipa de reparaţii nu avea nevoie de el. De o oră păstrase tăcerea, lăsându-l pe cimpanzeu să reverse un torent de jargon tehnic care îi dăduse ameţeli lui Creideiki.

Ce-i cu Brookida? Crede că un comandant care e atacat nu are altceva mai bun de făcut?

Hikahi, abia ieşită din spital, s-a întors pe spate, respirând apă oxigenată efervescentă şi nepierzând din ochi holograma cimpanzeului.

N-ar trebui să facă asta, s-a gândit Creideiki. *Mi-e şi aşa destul de greu să mă concentrez.*

O şedinţă prelungită avea mereu acelaşi efect asupra lui Creideiki. Simţea un aflux de sânge în penis şi în zona

adiacentă. *Ar fi vrut* să se apropie de Hikahi şi s-o muşte uşor în mai multe locuri din părţile ei laterale.

Ar fi fost o nebunie, mai ales în public, dar cel puţin era sincer cu sine însuşi.

— Planetologule Dart, a oftat căpitanul, fac eforturi să înţeleg ce spui că ai descoperit. Partea legată de anomaliile reţelei de cristale şi izotopice de sub scoarţa lui Kithrup, cred că o pricep… Cât despre stratul de subducţie…

— O zonă de subducţie e graniţa dintre două plăci ale scoarţei, unde una alunecă sub cealaltă, l-a întrerupt Charlie.

Creideiki ar fi vrut să renunţe la demnitatea lui şi să-l înjure pe cimpanzeu.

— Nu mă prea pricep la planetologie, doctore Dart, a spus el cu un calm forţat. Şi sunt mulţumit că ţi-a fost de folos faptul că te-ai găsit într-una din zonele dintre plăci. Dar trebuie să înţelegi că alegerea locului de aterizare s-a făcut din raţiuni strategice. Vrem atât metalele, cât şi camuflarea pe care ni le oferă movilele de corali. Am aterizat aici să ne ascundem şi să ne reparăm nava. Cu crucişătoare ostile deasupra noastră, nu cred că pot lăsa expediţii să exploreze în alte părţi ale globului. De fapt, trebuie să-ţi refuz cererea de a mai fora în situl ăsta. Riscul e prea mare.

Cimpanzeul s-a încruntat şi a început să gesticuleze. Creideiki l-a întrerupt înainte de a-şi găsi cuvintele:

— Pe lângă asta, ce zice despre Kithrup microfiliala *Bibliotecii*? Nu te ajută în rezolvarea problemelor cu care te confrunţi?

— *Biblioteca!* a pufnit Dart, dispreţuitor. O grămadă de minciuni! O mlaştină a dezinformării! Şi-a coborât vocea până a ajuns un mormăit. Nu zice nimic de anomalii! Ultimul studiu s-a făcut acum patru sute de milioane de ani, când planeta a dobândit statut de rezervaţie pentru populaţia Karrank%…

Charlie aproape că s-a sufocat când a pronunţat acel cuvânt, din cauza obstrucţiei provocate de consoane. I s-au făcut ochii cât cepele, apoi s-a lovit cu pumnii în piept, tuşind.

Creideiki s-a întors spre Brookida.

— E adevărat? *Bibliotecii* îi lipsesc atâtea informaţii referitoare la această planetă?

— Da, a încuviinţat Brookida cu voce tărăgănată. Patru sute de epoci *sunt* mult timp. Când o planetă devine rezervaţie, este de obicei lăsată pustie până ce evoluează specii noi şi ajung la un nivel preconştient potrivit elevaţiei sau devine un loc liniştit pentru o rasă străveche în pragul senectuţii. Planetele ajung locuri interzise, destinate creşelor sau azilurilor de bătrâni.

— Pe Kithrup se pare că s-au întâmplat ambele. Am descoperit o rasă preconştientă care a apărut bineînţeles după ultima actualizare a *Bibliotecii.* Pe lângă asta, populaţia Karrank %… Şi lui Brookida îi venea greu să pronunţe cuvântul. Au primit planeta ca să moară în pace, lucru pe care se pare că l-au şi făcut. Probabil că rasa Karrank% nu mai există…

— Dar… patru sute de epoci fără un nou studiu?

Era greu de imaginat.

— Da, de obicei, o plantă e reclasificată de Institutul Migraţiei cu mult înainte de a trece atâta timp. Totuşi, Kithrup e o lume atât de ciudată… puţine specii ar accepta să trăiască aici. În plus, căile de acces sunt foarte puţine. Zona asta din spaţiu este superficială din punct de vedere gravitaţional. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care am venit aici.

Charles Dart încă încerca să respire normal. A băut un pahar mare cu apă. În acest timp, Creideiki stătea nemişcat şi reflecta. În ciuda argumentelor lui Brookida, era oare posibil ca planeta Kithrup să rămână pustie atâta timp, într-o galaxie supraaglomerată, în care orice lume devenea tentantă?

Institutul Migraţiei era singura organizaţie birocratică din galaxie care, ca putere şi influenţă, rivaliza cu *Biblioteca.* Prin tradiţie, toate speciile protectoare respectau codurile sale cu privire la gestiunea ecosferei; în caz contrar, ar fi însemnat să caute cu lumânarea o catastrofă la scară galactică. Speranţa raselor minore de a deveni într-o zi cliente şi apoi stăpâne la rândul lor explica rigurosul conservaţionism ecologic din galaxie.

Mulţi Galactici erau dispuşi să uite ce se întâmplase în istoria omenirii înainte de Contact. Masacrul mamuţilor, al leneşilor uriaşi şi al lamantinilor au fost iertate din consideraţie pentru statutul de „orfani” al fiinţelor umane. Adevărata vină era atribuită presupuşilor protectori ai lui *Homo sapiens… o ra*să misterioasă, nedescoperită vreodată, care, după cum ziceau

aproape toţi, lăsase neterminată elevaţia omului, cu mii de ani în urmă.

Neo-finii ştiau bine că şi cetaceele fuseseră cât pe ce să dispară de mâna omului, dar nu vorbeau niciodată despre asta aici, departe de Pământ. Bună sau rea, soarta lor era acum legată de cea a omenirii.

Pământul aparţinea oamenilor până când aveau să se ducă în altă parte sau să dispară. Cele zece colonii ale fiinţelor umane erau autorizate pentru perioade mai scurte, conform planurilor de ecogestiune.

Concesiunea cu durata cea mai scurtă era pe numai şase mii de ani. Când le expira timpul, coloniştii de pe Atlast aveau să plece de acolo, lăsând din nou planeta pustie.

— Patru sute de milioane de ani, a mormăit Creideiki. Mi se pare o perioadă extrem de lungă în care să nu se facă alte explorări.

— Sunt de acord! a strigat Charles Dart, care îşi revenise acum.

— Şi dacă v-aş spune că sunt semne că Kithrup era ocupată de o civilizaţie mecanică acum doar trei mii de ani? Fără să reiasă aşa ceva din datele *Bibliotecii?*

Hikahi s-a apropiat unduindu-se.

— Nu crezi că anomaliile din scoarţă pe care le-ai descoperit ar putea fi gunoaiele lăsate de o civilizaţie intrusă, doctore Dart?

— Ba da! a strigat cimpanzeul. Exact! Chiar aşa! Ştiţi cu toţii că multe rase ecosensibile şi-ar construi facilităţile de-a lungul unei falii tectonice. Astfel, mai târziu, când planeta va fi părăsită, urmele aşezărilor ar fi atrase din nou în scoarţă şi ar dispărea. Unii cred că de aceea nu există urme ale unei ocupaţii anterioare pe Pământ.

Hikahi a încuviinţat.

— Şi dacă vreo specie s-a stabilit aici clandestin…?

— Ar fi construit pe falii! *Biblioteca* explorează planetele o dată la multe epoci. Dovezile incursiunii ar fi ajuns între timp sub pământ!

Cimpanzeul părea surescitat în imaginea holografică.

Lui Creideiki îi venea greu să ia toate acestea prea în serios. Cimpanzeul nu vorbea de obicei aşa! Dar, în acest caz, de vină

erau civilizaţiile, indiciile, oraşe întregi, iar preşul sub care fuseseră ascunse probele era scoarţa unei planete!

Era crima perfectă! La urma urmei, patrula de poliţie trecea doar la intervale de milioane de ani şi acum întârzia.

Comandantul îşi dădea seama că oricare dintre metaforele pe care tocmai le folosise era omenească. Ei bine, asta era de aşteptat. Erau momente, precum cel în care pilota într-o distorsiune a spaţiului, în care analogiile cu cetaceele erau mai utile. Dar, dacă te gândeai la politica nebunească a Galacticilor, era bine să fi văzut o sumedenie de vechi filme poliţiste de-ale oamenilor şi să fi citit multe volume de istorie dementă a omenirii.

Acum Brookida şi Dart dezbăteau o problemă tehnică... Şi Creideiki nu se putea gândi la altceva în afară de gustul apei din jurul lui Hikahi. Ar fi vrut s-o întrebe dacă mirosul acela însemna ce îşi închipuia el. Era un parfum cu care se dăduse sau un feromon natural?

Cu oarecare greutate, s-a concentrat din nou asupra discuţiei în curs.

În împrejurări normale, descoperirea lui Charlie şi Brookida ar fi fost excepţională.

Dar asta nu are de-a face cu salvarea navei mele şi a echipajului, nici cu sarcina de a aduce informaţiile Consiliului Terragenilor. Chiar şi misiunea pe care le-am încredinţat-o lui Keepiru şi lui Toshio, aceea de a-i evalua pe băştinaşii preconştienţi, e mai urgentă decât căutarea de indicii în rocile străvechi ale unei planete ciudate.

— Scuză-mă, căpitane. Îmi pare rău că am întârziat. Cu toate astea, ascult în tăcere de ceva timp.

Creideiki s-a întors şi l-a văzut pe doctorul Ignacio Metz venind lângă el. Psihologul cu părul cărunt se mişca încet în apă, compensându-şi cu dezinvoltură flotabilitatea redusă. Burta destul de mare i se vedea prin costumul lucios, de culoare maro.

Brookida şi Dart au continuat să discute: acum vorbeau despre rata de încălzire datorată substanţelor radioactive, de gravitate şi de impactul cu meteoriţii. Hikahi părea să găsească dialogul fascinant.

— Fii binevenit, chiar dacă ai întârziat, doctore Metz. Mă bucur că eşti aici.

Creideiki era surprins pentru că nu-l simţise apropiindu-se. De obicei, Metz făcea atâta gălăgie că îl auzeai din partea opusă a marelui bazin. Uneori emana un bâzâit de doi kilohertzi din urechea dreaptă. Acum era abia perceptibil, dar alteori era enervant. Cum de lucra omul acesta cu finii de atâta timp şi nu-şi remediase acel defect?

Acum încep să vorbesc precum Charlie Dart! şi-a reproşat el. *Nu mai fi atât de cusurgiu, Creideiki!*

A fluierat o strofă care a răsunat doar în capul său.

* *Cei ce trăiesc*
Vibrează toţi,
**Toţi,*
**Şi ajută lumea*
*Să cânte**

— Căpitane, ca să fiu sincer, am venit din alt motiv, dar e posibil ca descoperirea lui Dart şi a lui Brookida să aibă o oarecare legătură cu ce am să-ţi spun. Putem vorbi între patru ochi?

Creideiki a devenit inexpresiv. Trebuia să se odihnească în curând şi să facă puţină gimnastică. Orele suplimentare de muncă îl extenuau, iar *Streaker* nu-şi putea permite un căpitan obosit.

Dar trebuia să fie prudent cu acest om. Metz nu putea să-i dea ordine, nici la bordul lui *Streaker,* nici în altă parte; dar avea putere, o putere de un gen şi o intensitate aparte. Creideiki ştia că dreptul lui la reproducere era garantat, indiferent cum avea să se termine această misiune. Totuşi, evaluarea lui Metz avea greutate. Toţi delfinii de la bord se purtau cât se poate de „conştient” când era el prin preajmă. Chiar şi căpitanul.

Poate de aceea am evitat mereu o confruntare, s-a gândit Creideiki. Dar curând avea să-l constrângă pe doctorul Metz să răspundă la câteva întrebări despre unii membri ai echipajului de pe *Streaker.*

— Desigur, doctore, a spus el. Lasă-mă singur un minut. Aici cred că am terminat.

La un semn al lui Creideiki, Hikahi s-a apropiat de el. A zâmbit şi şi-a agitat înotătoarele pectorale în direcţia lui Metz.

— Hikahi, te rog, termină aici în locul meu. Nu-i lăsa să discute mai mult de zece minute înainte să-şi rezume propunerile. Ne vedem într-o oră în bazinul de recreere 3-A. O să-mi expui atunci recomandările tale.

Hikahi i-a răspuns la fel cum i se adresase el, în anglică subacvatică rapidă, cu inflexiuni puternice.

— Da, căpitane. Mai e ceva?

Fir-ar! Creideiki ştia că sonarul îi revela lui Hikahi starea lui de excitaţie sexuală. Nu era greu de înţeles la un mascul. El ar fi trebuit să facă un sondaj sonic explicit ca să obţină aceleaşi informaţii despre Hikahi, ceea ce ar fi fost o impoliteţe.

Lucrurile trebuiau să fi fost mult mai simple pe vremuri!

Bine, peste o oră o să afle ce intenţii are Hikahi. Unul dintre privilegiile căpitanului era să ordone evacuarea bazinului de recreere. Măcar de n-ar apărea vreo urgenţă până atunci!

— Nu, nimic deocamdată, Hikahi. Poţi să pleci.

Hikahi l-a salutat voioasă cu un braţ al armurii.

Brookida şi Charlie continuau să discute în contradictoriu când Creideiki s-a întors spre Metz.

— Putem vorbi între patru ochi pe drumul cel mai lung spre punte, doctore? Vreau să mă consult cu Takkata-Jim înainte să trec la alte lucruri.

— E-n regulă, căpitane. Nu durează mult ce am să-ţi spun.

Pe faţa lui Creideiki tot nu se citea nimic. Zâmbea oare Metz de ceva anume? Îl amuzase ceva ce văzuse sau auzise?

***

— Mă nedumereşte încă poziţia vulcanilor din zona lungă de trei mii de kilometri unde se întâlnesc cele două plăci tectonice, a spus Brookida.

Vorbea rar, parţial pentru Charlie şi parţial pentru că era greu să discuţi în apa oxigenată. Nu părea să fie niciodată destul aer.

— Dacă examinezi hărţile făcute de pe orbită, ai să vezi că vulcanismul e rar în restul planetei. Dar aici vulcanii sunt foarte răspândiţi şi toţi de mică mărime.

Charlie a ridicat din umeri.

— Nu văd legătura, bătrâne. Cred că e doar o coincidenţă.

— Dar nu e asta şi singura zonă unde se găsesc movile metalice? a sugerat deodată Hikahi. Nu sunt expert, dar un astronaut învaţă să nu creadă în coincidenţe.

Charlie a deschis gura, dar a închis-o la loc. În cele din urmă, a spus:

— Aşa el Da! Brookida, după tine, speciile alea de corali au nevoie de substanţe nutritive furnizate de acest tip unic de vulcan?

— E posibil. Expertul nostru în exobiologie e Dennie Sudman. Iar acum s-a dus pe o insulă să-i studieze pe aborigeni.

— Trebuie să ne aducă nişte mostre! Charlie şi-a frecat mâinile. Crezi c-ar fi prea mult dacă am ruga-o să facă un ocol pe la un vulcan? Nu prea departe, desigur, din câte a zis Creideiki. Doar un ocol mic de tot!

Hikahi a izbucnit într-un râs fluierat. Charlie era un tip îndrăzneţ! Dar entuziasmul lui era contagios, un ultim antidot pentru griji. De-ar fi putut şi ea să se ascundă de universul ameninţător în lumea abstracţiunilor, precum cimpanzeul.

— Şi o sondă termică! a exclamat Charlie. Nu mă îndoiesc că Dennie o va face pentru mine, după tot ce am făcut eu pentru ea!

***

Creideiki înota în cercuri mari în jurul fiinţei umane, întinzându-şi muşchii în timp ce se arcuia şi se răsucea.

Printr-o comandă nervoasă, şi-a flexat manipulatoarele principale ale armurii, ca un om care îşi întinde braţele.

— Aşadar, doctore, ce pot să fac pentru tine?

Metz a continuat să înainteze încet şi l-a privit cu amabilitate pe căpitan.

— Comandante, cred c-a venit momentul să ne reconsiderăm strategia. Lucrurile s-au schimbat de când am ajuns pe Kithrup. Avem nevoie de altă abordare.

— Poţi să fii mai explicit?

— Desigur. Aşa cum îţi aminteşti, am fugit din punctul de transfer de la Morgran pentru că nu voiam să fim prinşi într-o ambuscadă din şapte direcţii, de tot atâtea forţe diferite. Ai

priceput repede că, dacă eram prinşi de una dintre ele, toate celelalte s-ar fi coalizat împotriva celor care ne capturaseră şi ne-ar fi distrus până la urmă. Eu n-am înţeles aşa repede atunci. Acum te felicit. Bineînţeles, manevrele tale tactice au fost sclipitoare.

— Mulţumesc, doctore Metz. Normal, ai lăsat deoparte un alt motiv al fugii noastre. Avem ordin de la Consiliul Terragenilor să le aducem datele, fără să le mai împărtăşim cuiva pe drum. Iar, dacă eram prinşi, ar fi fost cu siguranţă „scurgeri”, nu crezi?

— Desigur, a încuviinţat doctorul Metz. Şi situaţia a rămas aceeaşi şi după ce am fugit pe Kithrup, o mişcare pe care o consider acum inspirată. După mine, a fost doar un ghinion că ascunzătoarea asta nu s-a dovedit atât de bună precum am sperat.

Creideiki s-a abţinut să-i spună că se ascundeau încă. Da, erau înconjuraţi, dar nimeni nu-i prinsese încă în plasă.

— Continuă.

— Bine, atâta timp cât exista posibilitatea să evităm capturarea, fuga era bună. Dar acum s-a schimbat situaţia. Şansele de a scăpa sunt infime. Kithrup rămâne utilă ca refugiu din haosul bătăliei, dar nu ne poate ascunde multă vreme după ce acolo sus se va stabili învingătorul.

— Vrei să spui că nu putem spera să scăpăm?

— Exact. Cred că trebuie să ne facem neapărat planuri pentru evenimente neplăcute.

— Şi care ar fi priorităţile?

Creideiki ştia la ce răspuns să se aştepte.

— Supravieţuirea navei şi a echipajului, evident! Şi a informaţiilor, pentru evaluarea performanţei ambilor! La urma urmei, asta a fost principala noastră misiune în spaţiu! Ei?

Metz a încetat să mai înoate, privindu-l pe Creideiki ca un profesor care pune întrebări unui elev.

Creideiki ar fi putut să-i înşire vreo şase alte sarcini date lui *Streaker,* de la verificarea veridicităţii *Bibliotecii* la contacte cu potenţiali aliaţi şi până la misiunile de spionaj militar ale lui Thomas Orley.

Dar, aşa cum lăsase să se înţeleagă Metz, principalul scop al misiunii era să evalueze prestaţia unei astronave cu echipaj

format din delfini şi comandat de un delfin. *Streaker* şi efectivele sale erau experimentul care conta cu adevărat.

Dar totul se schimbase de când găsiseră flota abandonată. Nu mai putea să acţioneze conform priorităţii indicate la începutul călătoriei. Cum i-ar putea explica asta unui om ca doctorul Metz?

Te-ai ascuns, a meditat Creideiki, *sub frunţi de dobitoace, o, judecată, omul te-a pierdut... Une*ori se gândea că marele bard trebuie să fi fost pe jumătate delfin.

— Înţeleg ce vrei să spui, doctore Metz. Dar nu mi se pare că asta necesită o schimbare a strategiei. Riscăm încă să fim distruşi dacă scoatem capul din marea de pe Kithrup.

— Doar dacă o facem înainte ca acolo sus să învingă cineva. Bineînţeles că nu trebuie să ne expunem până nu se termină lupta.

— Totuşi, *suntem* în situaţia de a negocia când va fi stabilit un învingător! Şi, dacă negociem cu abilitate, putem să ne ducem misiunea la bun sfârşit!

Creideiki şi-a continuat spirala lentă, obligându-l pe genetician să înceapă să înoate spre camera de compensare de pe punte.

— Poţi să-mi spui ce vom fi în stare să oferim în cazul unor negocieri?

Metz a zâmbit.

— În primul rând, avem informaţiile dezgropate la propriu de Brookida şi de Charles Dart. Institutul îi răsplăteşte pe cei ce denunţă crime ecologice. Majoritatea facţiunilor care se luptă să ne prindă sunt conservatori tradiţionalişti de un fel sau altul şi vor aprecia descoperirea noastră.

Creideiki s-a abţinut să-şi exprime dispreţul pentru naivitatea omului şi să-l critice.

— Continuă, doctore, i-a spus el pe un ton egal. Ce altceva mai avem de oferit?

— Păi, căpitane, mai e şi onoarea misiunii noastre. Chiar dacă cei care ne prind decid să reţină *Streaker* pentru un timp, ne vor înţelege scopul. Să înveţi rasele cliente să folosească navele spaţiale e una dintre datoriile de bază ale elevaţiei. Fără îndoială ne vor lăsa să trimitem acasă nişte oameni şi fini cu informaţiile noastre despre evaluarea comportamentului, ca să poată

continua lansarea în spaţiu a altor nave cu echipaje formate din delfini. În caz contrar, ar fi ca şi cum un străin s-ar amesteca în creşterea unui copil, din cauza unui conflict cu părinţii lui!

Şi câţi copii de oameni n-au fost ucişi şi torturaţi în Evul vostru Mediu pentru păcatele părinţilor? Creideiki ar vrut să întrebe cine va fi emisarul care va duce informaţiile despre elevaţie înapoi pe Pământ în timp ce *Streaker* era captiv.

— Doctore Metz, cred că subestimezi fanatismul celor implicaţi. Sau mai e ceva?

— Desigur, am păstrat la urmă ce e mai important. Metz l-a atins pe Creideiki pe o parte pentru a-şi întări spusele. Căpitane, trebuie să te gândeşti să le dai Galacticilor ce vor.

Creideiki se aşteptase la asta.

— Crezi că trebuie să le dăm poziţia flotei abandonate?

— Da, şi orice fel de suvenire sau informaţii am luat de acolo.

Căpitanul a rămas impasibil. *Cât de mult ştie el despre* „Herbie“ *al lui Gillian?* s-a întrebat el. *Mare visător! Dar mumia aia ne face probleme!*

— Ţi-aminteşti, căpitane, că unicul mesaj scurt care ne-a venit de pe Pământ ne cerea să ne ascundem şi să păstrăm datele secrete, *dacă e posibil!* Şi ni s-a spus chiar să acţionăm după capul nostru!

— Crezi că tăcerea noastră va întârzia mult redescoperirea acelor nave pierdute, acum că se ştie de existenţa lor? Fără îndoială că jumătate din rasele protectoare din cele Cinci Galaxii au trimis deja o sumedenie de iscoade ca să facă aceeaşi descoperire ca şi noi. Ştiu deja că trebuie să caute în conglomerate slab luminate şi slab legate de restul universului. E doar o chestiune de timp până dau peste mlaştina corectă de flux gravitaţional şi grămada pe care o caută.

Creideiki nu era deloc convins. Galacticii nu gândeau întotdeauna ca pământenii şi nu ar fi făcut o explorare în acelaşi fel. Era de-ajuns să te gândeşti cât timp stătuse flota acolo fără să fie descoperită. Totuşi, pe termen lung, probabil că Metz avea dreptate.

— În acest caz, doctore, de ce nu am transmite pur şi simplu poziţia *Bibliotecii?* Aşa va deveni publică şi nu va mai fi treaba

noastră. Fără îndoială, o dessscoperire atât de importantă ar trebui să facă obiectul unei investigaţii a Inssstitutelor?

Creideiki vorbise pe un ton sarcastic; dar, când l-a văzut pe Metz zâmbindu-i cu un aer superior, şi-a dat seama că omul îl luase în serios.

— Eşti naiv, căpitane. Fanaticilor ălora de sus nu le pasă de codurile galactice când cred că mileniul e la doi paşi! Dacă toţi ar şti unde e flota de epave, bătălia s-ar da acolo! Navele acelea antice ar fi distruse de tirul încrucişat, indiferent cât de puternic e câmpul protector ce le înconjoară. Iar Galacticii *tot* ar încerca să ne prindă, în caz că i-am minţit!

Au ajuns în camera de compensare de pe punte. Creideiki s-a oprit.

— Deci, n-ar fi mai bine dacă una dintre facţiuni ar avea datele şi s-ar duce singură să caute flota?

— Ba da! La urma urmei, ce reprezintă pentru noi grămada aia de nave plutitoare? Doar un loc periculos unde am pierdut o şalupă şi o duzină de membri ai echipajului. Noi nu avem cultul strămoşilor ca extratereştrii ăia fanatici care se bat acolo sus şi nu dăm nici doi bani pe ele, decât din punct de vedere intelectual, dacă flota abandonată este un vestigiu din vremea Strămoşilor sau aparţine Strămoşilor care se întorc! În mod sigur, nu merită să mori pentru aşa ceva. Dacă am învăţat ceva în ultimii două sute de ani, este că un neam de nou-veniţi, mic ca al nostru, trebuie să se ascundă din calea celor mari ca rasele Soro şi Gubru şi de mutrele lor!

Părul argintiu al doctorului Metz s-a unduit când dădea din cap ca să-şi întărească spusele, iar între fire s-a strâns un halo efervescent de bule.

Creideiki nu-l respecta din cale-afară pe doctorul Metz, dar, când omul se înflăcăra suficient ca să renunţe la aerul său pompos, îi devenea aproape simpatic.

Din păcate, doctorul Metz se înşela grav.

Ceasul de la armura lui Creideiki a sunat. Tresărind, căpitanul şi-a dat seama cât de târziu se făcuse.

— E o discuţie interesantă, doctore Metz. Acum n-am timp s-o continui, dar nu decid nimic până nu mă consult cu toţi din conducerea navei. Ţi se pare corect?

— Da, cred că da, totuşi…

— Şi, apropo de bătălia pentru Kithrup, acum trebuie să mă duc să ascult ce are să-mi spună Takkata-Jim.

Creideiki nu avusese intenţia să stea atât de mult cu doctorul Metz şi nu voia să renunţe la perioada de exerciţii fizice pe care o amânase de prea mult timp.

Dar Metz nu prea voia să plece.

— Ah! Faptul că l-ai pomenit pe Takkata-Jim mi-a amintit de alt lucru pe care voiam să-l discut cu tine, căpitane. Mă îngrijorează izolarea socială manifestată de unii delfini din diferite subspecii experimentale. Se plâng că sunt ostracizaţi şi se pare că au primit sancţiuni disciplinare de prea multe ori.

— Presupun că te referi la unii *Stenos.*

Metz nu părea în largul lui.

— Un termen colocvial ce se pare că a prins, deşi toţi neo-finii sunt, din punct de vedere taxonomic, *Tursiops amicus…*

— Am situaţia sub control, doctore Metz. Creideiki nu a ezitat să-l întrerupă pe om. O dinamică de grup subtilă se pare că e implicată, iar eu aplic ceea ce cred că sunt tehnici eficiente pentru a menţine solidaritatea echipajului.

Doar vreo duzină de *Stenos* dădeau semne de nemulţumire. Creideiki bănuia că e o consecinţă a atavismului provocat de stres, o decădere din starea de sapiens din cauza fricii şi a încordării continue. Presupusul expert, acel doctor Metz, părea să creadă că majoritatea echipajului de pe *Streaker* practica discriminarea rasială.

— Vrei să spui că şi Takkata-Jim are probleme? a întrebat Creideiki.

— Nu, sigur că nu! E un ofiţer excelent. Numele lui mi-a amintit că e…

Metz s-a oprit.

Că e un Stenos, a terminat Creideiki propoziţia în gând. *Să-i spun oare lui Metz că mă gândesc s-o fac pe Hikahi secundul meu? Cu toată priceperea lui Takkata-Jim, izolarea sa a devenit o povară pentru moralul echipajului. Nu pot să accept aşa ceva din partea secundului meu.*

Creideiki simţea acut lipsa locotenentului Yacha-pa-Jean, care murise la Mica Grămadă.

— Doctore Metz, că tot ai adus vorba, am observat unele diferenţe între profilele psihologice ale unor anumiţi membri ai echipajului înainte de plecare şi performanţele lor ulterioare. Nu sunt un cetapsiholog, dar, în unele cazuri, sunt convins că finii nici nu trebuiau să urce la bordul acestei nave.

Faţa doctorului Metz a devenit inexpresivă.

— Nu sunt sigur că înţeleg ce vrei să spui, căpitane.

Armura lui Creideiki a zăngănit când şi-a întins un braţ să se scarpine deasupra ochiului drept.

— Nu am multe pe care să mă bazez, dar cred că o să invoc în curând privilegiul comandantului şi o să mă uit pe însemnările tale. Neoficial, desigur. Te rog, pregăteşte-le…

Un sunet strident l-a întrerupt pe Creideiki. Venea de la orificiul nervos al armurii.

— Da, spune, a ordonat. A ascultat câteva secunde o voce ca un zumzet, legată de orificiul său nervos. Aşteptaţi, a răspuns, vin imediat.

Apoi a închis comunicarea.

A îndreptat o undă de sonar pe placa sensibilă de lângă încuietoarea uşii. Panoul s-a deschis cu un bâzâit.

— A fost puntea, i-a spus lui Metz. S-a întors un cercetaş cu veşti de la Tsh’t şi Thomas Orley. E nevoie de mine, dar vom relua această discuţie în curând, doctore.

Cu două lovituri puternice de coadă, Creideiki a trecut prin uşa camerei de compensare ca să ajungă pe punte.

***

Ignacio Metz s-a uitat după căpitan.

Creideiki mă bănuieşte, s-a gândit el. *Are suspiciuni în privinţa studiilor mele speciale. Trebuie să fac ceva. Dar ce?*

Condiţiile de stres pricinuite de atacul iminent furnizau date extraordinare, în special despre delfinii pe care Metz îi atrăsese în echipajul lui *Streaker.* Dar acum totul se va duce de râpă. Unii dintre subiecţii săi manifestau simptome de stres la care nu se aşteptase.

Acum, pe lângă grijile pe care şi le făcea cu extratereştrii fanatici, trebuia să se confrunte şi cu suspiciunile lui Creideiki. Nu-i va fi uşor să scape de el. Metz ştia să recunoască geniul când îl întâlnea, mai ales la un delfin elevat.

Măcar de-ar fi unul de-ai mei, s-a gândit el. *De aş putea să-mi arog vreun merit pentru el.*

23

GILLIAN

Navele pluteau în spaţiu ca nişte şiraguri de perle rupte şi risipite ce reflectau slab lumina Căii Lactee. Stelele mai apropiate erau cele roşietice, mai vechi, ale unei mici îngrămădiri globulare, resturi aride şi răbdătoare ale primei epoci de formare a aştrilor – lipsite de planete sau metale.

Gillian s-a uitat cu atenţie la fotografie, una dintre cele şase pe care le transmisese *Streaker* cu naivitate pe Terra din ce părea a fi un obscur şi neinteresant flux gravitaţional, departe de calea bătătorită.

O stranie armada tăcută ce nu răspundea la semnalele lor. Pământenii n-au ştiut ce să creadă. Acea flotă de nave-fantomă nu-şi avea locul în structura ordonată a celor Cinci Galaxii.

De cât timp erau oare acolo, neobservate de nimeni?

Gillian a pus holograma deoparte şi a luat alta. Arăta în prim-plan una dintre giganticele nave abandonate. Mare cât o lună, străveche şi brăzdată de cicatrici, strălucea în interiorul unei luminozităţi slabe – un câmp protector cu proprietăţi inimaginabile. Aura aceea sfida orice analiză. Au înţeles doar că era un câmp intens de probabilitate de o natură neobişnuită.

Când au încercat să andocheze una dintre navele-fantomă de la periferia câmpului, echipajul şalupei lui *Streaker* a provocat o reacţie în lanţ. O flacără strălucitoare s-a produs între monstrul cel vechi şi micul vehicul de explorare. Locotenentul Yachapa-Jean a raportat că toţi delfinii au avut viziuni şi halucinaţii. Încercase să se desprindă, dar, în dezorientarea ei, a pus în funcţiune ecranele de stază din interiorul acelui câmp ciudat. Explozia ce a urmat a distrus atât mica ambarcaţiune pământeană, cât şi gigantica navă antică.

Gillian a pus deoparte fotografia, s-a întors şi s-a uitat în celălalt capăt al laboratorului. Herbie era tot acolo, învăluit în plasa de stază, o siluetă veche de sute de milioane de ani… miliarde de ani.

După dezastru, Tom ieşise singur din navă şi adusese misterioasa relicvă în secret printr-una din uşile laterale ale lui *Streaker.*

Un trofeu inestimabil, s-a gândit Gillian, uitându-se cu luare-aminte la cadavru. *Am plătit cu sânge pentru tine, Herb. Măcar de mi-aş da seama ce-am cumpărat.*

Herb era o enigmă care merita cercetată de marile Institute, nu de o femeie singură la bordul unei astronave asediate, departe de patrie. Era frustrant, dar cineva trebuia să facă acest efort. Cineva trebuia să încerce să înţeleagă de ce ajunseseră nişte animale hăituite. Acum, că Tom plecase, iar Creideiki era ocupat să menţină nava şi echipajul în stare de funcţionare, misiunea îi revenea ei.

Încetul cu încetul, afla câte ceva despre Herbie… destul ca să confirme că trupul neînsufleţit era foarte vechi, că avea structura scheletică a unei fiinţe obişnuite să meargă pe jos pe planete; iar mini-Bib*lioteca de* la bord continua să susţină că n-a existat niciodată aşa ceva.

Gillian şi-a pus picioarele pe birou şi a mai scos o fotografie din teanc. Arăta clar, prin câmpul scânteietor de probabilitate, mai multe simboluri gravate pe partea laterală a carenei masive.

— *Bibliotecă,* deschide-te! a rostit ea.

Dintre cele patru ecrane holografice de pe birou, s-a aprins cel din stânga – pe care a apărut hieroglifa cu spirala din care ieşeau raze.

— Dosarul Sargasso – caută referinţe la simboluri. Deschide şi afişează schimbările.

În chip de răspuns, a apărut un cap de coloană pe peretele de la stânga lui Gillian.

Lista era descurajator de scurtă.

— Subpersoană: Bibliotecar de documentare… mod de căutare, a spus Gillian. Lista a rămas proiectată pe perete. Alături, un model rotitor s-a coagulat într-o spirală cu raze. O voce joasă şi calmă a intonat:

— Sunt Bibliotecarul de documentare: în ce fel pot să te ajut?

— Asta-i tot ce ai reuşit să găseşti despre simbolurile de pe partea laterală a acelei nave abandonate?

— Afirmativ.

Vocea era liniştită, inflexiunile precise, dar nimic nu ascundea că provenea de la o persoană minimă, un ungher minuscul al programului *Bibliotecii* de la bord.

— Am căutat în arhivele mele corelaţii cu aceste simboluri. Ştii probabil că sunt o microfilială foarte mică şi că simbolurile se schimbă necontenit de-a lungul timpului. Lista conţine toate referinţele posibile pe care le-am găsit în parametrii pe care mi i-ai indicat.

Gillian s-a uitat pe scurta listă. Era greu de crezut. Deşi incredibil de mică în comparaţie cu filialele planetare şi sectoriale, *Biblioteca* de pe navă conţinea echivalentul tuturor cărţilor publicate pe Pământ până la sfârşitul secolului XX. Fără îndoială, trebuiau să fie mai multe corelaţii!

— Ifni! a oftat Gillian. Ceva i-a stârnit pe jumătate din fanaticii din galaxie, poate imaginea lui Herbie pe care am transmis-o. Poate aceste simboluri. Ce o fi?

— Nu sunt conceput să emit ipoteze, a răspuns programul.

— Era o întrebare retorică şi nu ţi-am pus-o ţie în niciun caz. Văd că-mi arăţi o corelaţie de 30% a cinci simboluri cu hieroglifele religioase ale Alianţei „Abdicatorilor”. Dă-mi o prezentare generală a Abdicatorilor.

Vocea şi-a schimbat tonul:

— Rezumat cultural…

Abdicatori este un termen ales din anglică pentru una dintre principalele grupări filosofice din societatea galactică.

Credinţa Abdicatorilor provine de la legendarul episod al populaţiei Tarseuh din al XV-lea eon, cu aproximativ şase sute de milioane de ani în urmă, o perioadă deosebit de violentă, când Institutele Galactice abia au reuşit să supravieţuiască ambiţiilor a trei puternice rase de stăpâni (numere de referinţă 97AcF109t, 97 AcG136t şi 97AcG986s).

Două din aceste specii se numărau printre principalele puteri militare agresive din istoria celor Cinci Galaxii Unite. A treia este răspunzătoare de introducerea a numeroase noi tehnici de construcţie a astronavelor, inclusiv cele care sunt acum standard…

Biblioteca s-a lansat apoi într-o expunere foarte tehnică a metodelor de fabricaţie. Deşi interesantă, nu părea relevantă. Cu degetul mare de la picior, Gillian a atins tasta „sari“ de la pupitrul de comandă, iar naratorul a făcut un salt înainte.

Învingătorii şi-au atribuit apelativul ca poate fi tradus prin „Leii“. Au reuşit să ocupe multe din punctele de transfer şi centrele de putere, precum şi toate marile Biblioteci. Timp de douăzeci de milioane de ani, dominaţia lor a părut absolută. Leii au început o expansiune a populaţiei şi o colonizare fără nicio regulă, provocând dispariţia a opt rase cliente din cele zece existente în cele Cinci Galaxii.

Populaţia Tarseuh a reuşit să pună capăt acestei tiranii, obţinând sprijinul a şase specii străvechi, despre care se credea că dispăruseră. Cele şase specii şi-au unit forţele cu rasa Tarseuh într-un contraatac reuşit. După aceea, când au fost reorganizate Institutele, populaţia Tarseuh şi misterioşii apărători au fost uitaţi…

Gillian a întrerupt fluxul de cuvinte.

— De unde veneau cele şase specii care i-au ajutat pe rebeli? Ai spus că dispăruseră, nu?

Vocea de pe monitor a reluat.

— Conform documentelor timpului, se stinseseră. Vrei numerele de referinţe?

— Nu. Continuă.

Azi aproape toţi sofonţii cred că cele şase specii erau resturi rasiale care nu „trecuseră“ încă într-un stadiu ulterior de evoluţie. Aşadar, cele şase specii puteau să nu fi dispărut cu adevărat, ci să devină de nerecunoscut. Erau capabile să manifeste încă interes pentru treburile lumeşti când situaţia a devenit destul de gravă. Vrei să-ţi dau articolele despre modurile naturale de modificare a speciilor?

— Nu. Continuă. Şi ce s-a întâmplat, după Abdicatori?

Abdicatorii cred că există unele rase eterice, care catadicsesc să ia din când în când forme concrete, adică de fiinţe elevate. Aceste „Mari Spectre” sunt crescute ca preclienţi, trec prin anii de serviciu şi devin stăpâni, fără să-şi dezvăluie adevărata natură, în cazuri de urgenţă totuşi aceste superspecii pot interveni rapid în treburile muritorilor.

Strămoşii se spune că au fost cei mai vechi, cei mai retraşi şi cei mai puternici dintre aceste „Mari Spectre”.

Normal, asta e o variantă foarte diferită de legenda cunoscută despre Strămoşi, potrivit căreia Seniorii au părăsit Galaxia-Mamă cu mult timp în urmă, făgăduind să se întoarcă într-o zi…

— Ajunge!

Biblioteca a tăcut imediat. Gillian s-a încruntat amintindu-şi fraza: „Normal, asta e o variantă cu totul diferită…”

Pe naiba! Credinţa Abdicatorilor era doar o variantă a doctrinei fundamentale, care se deosebea un pic de alte legende milenare despre „întoarcerea” Strămoşilor. Controversa îi amintea de vechile conflicte religioase de pe Pământ, când adepţii făcuseră exegeze înflăcărate despre natura Trinităţii şi numărul de îngeri care puteau dansa în vârful unui ac.

Acea frenezie dezlănţuită în privinţa chestiunilor doctrinare secundare ar fi amuzantă dacă bătălia nu ar continua acum în dreapta lor, la câteva mii de kilometri deasupra planetei. Gillian şi-a notat să caute o referinţă încrucişată cu credinţa hinduistă în avatarurile zeilor. Asemănarea cu credinţele Abdicatorilor o făcea să se întrebe de ce *Biblioteca* nu făcuse o conexiune, cel puţin o analogie.

***

Mi-a ajuns până peste cap.

— Niss! a strigat ea.

Ecranul din dreapta ei s-a luminat. Un motiv abstract de particule scânteietoare s-a ivit într-o zonă bine delimitată de deasupra.

— Aşa cum ştii, Gillian Baskin, e mai bine ca *Biblioteca* să nu ştie de existenţa mea la bordul acestei nave. Mi-am luat libertatea s-o ecranez ca să nu poată detecta conversaţia noastră. Vrei să mă întrebi ceva?

— Desigur. Ai ascultat ce a spus mai înainte?

— Ascult tot ce face microfiliala de pe această navă. Este principala mea funcţie. Nu ţi-a explicat Thomas Orley?

Gillian s-a dat înapoi. Piciorul îi era prea aproape de ecranul ofensator. Şi l-a pus pe podea ca să reziste tentaţiei.

— Niss, a întrebat ea pe un ton egal, de ce spune microfiliala atâtea aiureli?

Computerul Tymbrimi a oftat ca un om.

— Doamnă doctor Baskin, practic toate rasele care respiră oxigen, cu excepţia oamenilor, au fost crescute cu o semantică. Aceasta a evoluat de-a lungul a zeci de legături stăpân-client, toate influenţate de *Bibliotecă.* Limbile de pe Pământ sunt ciudate şi haotice după standardele Galacticilor. Problemele transpunerii arhivelor galactice în sintaxa noastră neconvenţională sunt enorme.

— Ştiu asta foarte bine! Extratereştrii voiau să învăţăm noi toţi Galactica Şapte în timpul Contactului, iar noi le-am spus că pot să renunţe la idee.

— Chiar aşa. În schimb, omenirea a investit resurse imense pentru a adapta filialele terestre ale *Bibliotecii* să folosească anglica colocvială, angajând kanteni, tymbrimieni şi alte rase pe post de consultanţi. Dar tot mai sunt probleme, nu?

Gillian s-a frecat la ochi. Aşa nu ajungea nicăieri. *De ce* credea Tom că maşina asta sarcastică putea fi utilă? De fiecare dată când voia să obţină un răspuns simplu, Niss reacţiona punând o întrebare.

— Problema limbajului e scuza lor de două secole! a spus ea. Oare cât timp o vor mai folosi? După Contact, am folosit *limba* aşa cum s-a studiat milioane de ani! Am abordat complicaţiile limbilor „puilor de lup“ – ca anglica, engleza, japoneza – şi i-am învăţat pe delfini să vorbească. Am făcut chiar nişte progrese comunicând cu acele creaturi stranii, Solarienii de pe Soarele Pământului! Şi totuşi, *Institutul Bibliotecii* ne spune că limbajul nostru e de vină pentru toate corelaţiile astea imbecile şi documentele prost traduse! La naiba, Tom şi cu mine vorbim fiecare patru sau cinci limbi galactice! Nu deosebirea de limbă e problema. E ceva ciudat cu *informaţiile* pe care ni le dau!

Niss a bâzâit silenţios un timp. Particulele minuscule se adunau şi se separau ca două fluide care nu se pot amesteca şi se apropie, apoi se despart în stropi.

— Doamnă doctor Baskin, nu doar că te-ai referit la scopul principal al navelor asemenea acesteia, care călătoresc prin spaţiu în căutare de discrepanţe în arhivele *Bibliotecii?* E şi scopul existenţei mele să încerc să descopăr dacă rasele protectoare mai puternice „trişează la cărţi”, cum ai spune tu, în detrimentul sofonţilor mai tineri ca oamenii şi tymbrimienii, nu? Şi, până la urmă, să prind *Biblioteca* cu minciuna.

— Atunci de ce *nu mă ajuţi?*

Lui Gillian a început să-i bată inima mai tare. S-a apucat de muchia biroului, dându-şi seama că o copleşea frustrarea.

— De ce oare sunt atât de fascinat de felul oamenilor de a vedea lucrurile, doctore Baskin? a întrebat-o Niss. Vocea computerului a devenit aproape afectuoasă. Stăpânii mei tymbrimieni sunt extrem de abili. Adaptabilitatea îi ţine în viaţă într-o galaxie periculoasă. Dar şi ei sunt captivi modului de a gândi al Galacticilor. Voi, pământenii, care aveţi o gândire mai proaspătă, vedeţi poate ce nu vedem noi. Gama de comportamente şi credinţe ale fiinţelor care respiră oxigen e vastă; cu toate acestea, experienţa oamenilor este practic unică. Rasele cliente elevate cu grijă de voi nu suferă niciodată din cauza greşelilor comise de naţiunile voastre umane înainte de Contact. Acele erori v-au făcut diferiţi!

Asta era destul de adevărat, iar Gillian o ştia. Omenirea primitivă îmbrăţişase prostii şi absurdităţi strigătoare la cer, care n-ar fi luate în consideraţie de nicio specie conştientă de legile naturii. Superstiţii nebuneşti apăruseră în secolele de sălbăticie; s-au experimentat cu mult avânt forme de guvernare, intrigi, filosofii. S-ar fi zis că Pământul Orfan era un fel de laborator planetar, în care se făceau experienţe stranii şi nebuneşti.

Ilogice şi ruşinoase cum păreau retrospectiv, acele experienţe îl îmbogăţiseră pe omul modern. Puţine rase făcuseră atâtea greşeli într-un timp atât de scurt sau încercaseră să găsească soluţii la probleme imposibil de rezolvat.

Artiştii pământeni aveau multă căutare printre extratereştrii rafinaţi şi erau bine plătiţi ca să născocească poveşti pe care niciun galactic n-ar fi putut să şi le imagineze. Tymbrimienilor le plăceau îndeosebi romanele fantastice ale oamenilor, cu dragoni, căpcăuni şi magie... cu cât erau mai multe, cu atât mai bine. Le credeau înspăimântător de groteşti şi de însufleţite.

— Nu sunt descurajat când te frustrează *Biblioteca*, i-a spus Niss. Sunt chiar *bucuros.* Învăţ din frustrarea ta! Pui sub semnul întrebării lucruri pe care toată societatea galactică le ia drept bune. Sigur, sunt aici să te ajut, doamnă Orley. Dar, în primul rând, să te văd cum suferi.

Gillian a închis o clipă ochii. Computerul folosea un vechi cuvânt de politeţe cu un scop, era sigură – probabil ca s-o enerveze. A rămas nemişcată şi şi-a dominat emoţiile contradictorii.

— Aşa nu ajungem nicăieri, a şuierat. Şi asta mă înnebuneşte. Mă simt prizonieră.

Niss a scânteiat, fără să facă niciun comentariu. Gillian a privit particulele luminoase care se învârteau şi dansau.

— Sugerezi s-o lăsăm baltă pentru moment, nu-i aşa? a întrebat ea în cele din urmă.

— Poate. Atât tymbrimienii, cât şi oamenii au euri preconştiente. Poate că trebuie să lăsăm amândoi lucrurile astea în suspensie pentru un timp, pentru ca părţile ascunse din noi să le cântărească pe îndelete.

Gillian a încuviinţat.

— O să-l rog pe Creideiki să mă trimită la insula lui Hikahi. Aborigenii sunt importanţi. După salvarea noastră, cred că sunt următoarea prioritate.

— Iată un punct de vedere moral şi normal conform concepţiilor galactice şi, deci, de puţin interes pentru mine. Niss părea deja plictisit. Ecranul orbitor s-a transformat într-un model întunecat de linii rotitoare. Se răsuceau şi se contopeau, apoi s-au concentrat într-un punct minuscul şi au dispărut.

Gillian a crezut că aude un clic când s-a stins Niss. Când a intrat în contact cu Creideiki prin linia de comunicaţie, căpitanul a privit-o clipind.

— Gillian, psi-ul tău lucrează peste program? Tocmai te-am chemat!

Ea s-a ridicat.

— Ai veşti de la Tom?

— Da. E foarte bine. Mi-a cerut să te trimit cu un comision. Poţi să vii aici imediat?

— Am şi plecat, Creideiki.

A încuiat uşa laboratorului şi a pornit într-un suflet spre punte.

24

GALACTICI

Beie Chohooan nu putea decât să bâiguie uimit în faţa dimensiunilor bătăliei. Cum de strânseseră fanaticii asemenea forţe impresionante într-un timp atât de scurt?

Mica navă synthiană de recunoaştere a lui Beie a coborât de-a lungul dârei străvechi lăsate de o cometă moartă de multă vreme. Sistemul lui Kthsemenee strălucea de fulgere luminoase. Ecranele arătau flotele de război care se ciocneau în jurul ei, loveau şi ucideau, apoi se despărţeau din nou. Alianţele se formau şi se destrămau de fiecare dată când părţile implicate păreau să perceapă un avantaj. Nicio zonă nu era ferită de încălcarea codurilor Institutului în privinţa unui Război Civilizat.

Beie era o spioană cu experienţă a Enclavei Synthiene, dar nu văzuse niciodată ceva asemănător.

— Eram observator la Paklatuthl când clienţii lui J’81ek au terminat cu sclavia pe câmpul de bătălie. Am văzut Alianţa Obeyor luptând cu Abdicatorii într-un război ritualic. Dar n-am văzut niciodată un masacru atât de nebunesc! Nu au deloc mândrie? Nu pricep arta războiului?

În timp ce urmărea lupta, Beie a văzut cea mai puternică dintre alianţe destrămându-se din cauza trădării: unul din cei doi aliaţi s-a năpustit asupra celuilalt.

Beie a pufăit dezgustată.

— Fanatici fără credinţă, a mormăit ea.

S-a auzit un ciripit de pe raftul din stânga. Un rând de ochi mici şi roz se uitau în jos la ea.

— Care din voi a zis asta?

Beie s-a încruntat la micii wazooni asemănători cu tarsierii, care o priveau fiecare de la intrarea în propriul glob-spion. Wazoonii au chicotit amuzaţi, dar niciunul nu i-a răspuns la întrebare.

Beie a pufnit.

— Bine, aveţi dreptate, evident. Fanaticii au de partea lor rapiditatea reacţiilor. Nu se opresc să se gândească, se avântă

cu nesăbuinţă, pe când noi, cei moderaţi, trebuie să cântărim lucrurile înainte să acţionăm.

Mai ales ultraprudenţii synthieni, *s-a gândit ea. Pământenii ar trebui să ne fie aliaţi, dar noi vorbim şi gândim cu timiditate, ne plângem Institutelor neputincioase şi trimitem în recunoaştere echipe de sacrificiu ca să-i spioneze pe fanatici în luptă.*

Wazoonii au chiţăit în chip de avertizare.

— Ştiu! a izbucnit ea. Nu credeţi că-mi cunosc meseria? E o sondă de observaţie acolo în faţă. Să aibă grijă unul dintre voi şi nu mă mai deranjaţi! Nu vedeţi că sunt ocupată?

Ochii au clipit în direcţia ei. Iar doi au dispărut când wazoonul a intrat în micuţa lui navă şi a închis uşa. Peste o clipă, pe cercetaş l-a trecut un fior când a plecat sonda.

Mult noroc, micuţule wazoon, client credincios, *şi-a spus Beie. Prefăcându-se nepăsătoare, a urmărit cu privirea sonda minusculă înaintând ca o săgeată printre resturile planetoidului, şerpuind spre sonda de observaţie de pe traiectoria lui.*

Un cercetaş de sacrificiu, *s-a gândit ea cu amărăciune. Tymbrimienii luptă să scape cu viaţă, Pământul era asediat, jumătate din coloniile sale erau deja ocupate, iar noi, synthienii, tot observăm şi aşteptăm. Ai mei m-au trimis doar pe mine şi echipa mea.*

O flacără minusculă a izbucnit pe neaşteptate, aruncând umbre ascuţite pe câmpul asteroizilor. Wazoonii au scos un geamăt înăbuşit de jale, oprindu-se repede când Beie s-a uitat la ei.

— Nu vă ascundeţi durerea de mine, bravii mei wazooni, a şoptit ea. Sunteţi clienţi şi luptători curajoşi, nu sclavi. Jeliţi-vă colegul care a murit eroic pentru noi!

S-a gândit la poporul ei prudent şi rezervat, în sânul căruia se simţise întotdeauna o străină.

— Arătaţi-vă durerea! *a insistat ea, surprinsă de propria vehemenţă. Nu e nicio ruşine să ţii la cineva, micuţii mei wazooni! În acest fel, veţi fi mai măreţi decât rasa voastră protectoare când veţi creşte şi veţi deveni independenţi!*

Beie a condus nava mai aproape de lumea acvatică, unde bătălia era şi mai crâncenă. Se simţea mai apropiată de micii ei tovarăşi decât de propria rasă, cea întotdeauna ultraprudentă.

25

THOMAS ORLEY

Thomas Orley şi-a privit comoara; era un lucru pe care îl căuta de doisprezece ani. Părea intact şi era primul de acest gen care ajunsese în mâinile unui om.

Doar în alte două ocazii microfilialele *Bibliotecii* concepute pentru alte rase mai fuseseră capturate de echipaje umane, la bordul navelor înfrânte în încăierările din ultimii două sute de ani. Şi în ambele cazuri depozitele fuseseră alterate. Tentativele de a le studia fuseseră informative; dar, din cauza unei erori sau a alteia, maşinile semiinteligente se autodistruseseră.

Aceea era prima care fusese recuperată intactă de pe o navă de război a unei puternice rase galactice. Şi era prima care fusese capturată de când unii tymbrimieni se alăturaseră cercetărilor lor clandestine.

Unitatea centrală era bej, de trei metri pe doi, cu fante simple de acces optic. În mijlocul unei laturi era simbolul *Bibliotecii,* spirala cu raze.

Era legată de o sanie de transport, împreună cu altă pradă, trei bobine de probabilitate, intacte şi de neînlocuit. Hannes Suessi le va duce pe *Streaker*, protejându-le aşa cum îşi apără o cloşcă ouăle. Doar când le va vedea în siguranţă, în mâinile lui Emerson D'Anite, avea să se întoarcă.

Tom a scris instrucţiunile pe o tăbliţă de ceară. Cu un pic de noroc, echipajul lui *Streaker* avea să încredinţeze unitatea microfilialei lui Creideiki sau Gillian, fără să-i acorde prea mare atenţie. A lipit eticheta de expediţie în aşa fel încât să acopere hieroglifa *Bibliotecii.*

Nu că interesul lui pentru o microfilială capturată era un secret. Echipajul îl ajutase s-o scoată din nava thennanină. Dar, cu cât mai puţini ştiau detaliile, cu atât mai bine. Mai ales dacă erau luaţi prizonieri. Dacă instrucţiunile lui vor fi urmate, unitatea va fi conectată la comunicatorul din cabina sa şi ar părea un ecran normal.

Îşi închipuia că Niss va fi impresionat. Tom ar fi vrut să fie acolo când maşina tymbrimienilor avea să descopere la ce avea acces pe neaşteptate. Obiectul infatuat va rămâne probabil fără grai pentru jumătate de zi.

Tom spera să nu fie *prea* uluit. Avea nevoie să-i furnizeze imediat o informaţie.

Suessi adormise deja, legat cum era de preţiosul său obiect. Tom s-a asigurat că instrucţiunile erau bine fixate. Apoi a înotat spre stânca din faţa epavei extraterestre.

Neo-finii roiau în jurul carenei, făcând măsurători detaliate în interior şi exterior. La ordinul lui Creideiki, explozibilul avea să fie detonat, începând un proces care va lăsa din enorma navă de război doar o cavitate goală.

Cercetaşul pe care îl trimisese înapoi la *Streaker* cu raportul iniţial probabil ajunsese acum la navă, iar o sanie ar fi trebuit să coboare deja pe scurtătura pe care o descoperiseră, aducând de acasă o linie de comunicaţii. Ar fi trebuit să întâlnească sania de salvare cam la jumătatea drumului.

Toate astea dacă *Streaker* exista încă. Tom îşi închipuia că bătălia era încă în toi în jurul lui Kithrup. Războiul spaţial era lent, mai ales aşa cum îl purtau Galacticii cu viziune pe termen lung. Putea să dureze încă un an sau doi, deşi se îndoia de asta. Tot acel timp ar fi permis să vină întăriri, iar războiul s-ar fi transformat într-unul de uzură. Era totuşi puţin probabil ca alianţa fanaticilor să lase lucrurile să evolueze într-o asemenea direcţie.

În orice caz, echipajul lui *Streaker* trebuia să acţioneze ca şi când războiul avea să se încheie curând. Cât timp acolo, sus, domnea confuzia, mai aveau o şansă.

Tom şi-a revăzut planul şi a ajuns la aceeaşi concluzie. Nu avea de ales.

Nu erau decât trei căi de scăpare din capcana în care erau: fuga, negocierea şi şmecheria.

Salvarea rămânea un vis frumos. Dar Pământul nu avea forţa necesară să vină în ajutorul lor. Împreună cu aliaţii lui, abia ar fi reuşit să egaleze *una* dintre facţiunile pseudoreligioase implicate în bătălia pentru Kithrup.

Puteau să intervină Institutele Galactice. Legea impunea ca *Streaker* să le raporteze direct lor. Problema era că acestea nu prea aveau putere. Exact ca versiunile foarte slabe ale unui guvern mondial care au fost cât pe ce să cauzeze moartea Terrei în secolul XX, contau pe opinia maselor şi pe voluntariat. „Moderaţii”, care constituiau majoritatea, puteau să ajungă la concluzia că descoperirea lui *Streaker* trebuia să fie un patrimoniu al tuturor, dar Tom ştia că ar fi durat ani buni ca să se formeze alianţele necesare.

Negocierea era o speranţă la fel de slabă ca şi salvarea. Oricum, Creideiki îi avea pe Gillian, Hikahi şi Metz care puteau să-l ajute dacă se ajungea la negocieri cu învingătorul din bătălia spaţială. Nu aveau nevoie de Tom.

Aşa că le rămâneau planurile abile şi şmecheriile... Să găsească un mod de a-i dejuca inamicului planurile, căci nu se putea conta pe salvare sau pe negocieri.

Asta e treaba mea, s-a gândit Tom.

Oceanul era acolo, mai adânc şi mai întunecat ca în zona aflată la cincizeci de kilometri spre est, unde se înălţau şiruri de movile metalice de-a lungul coastelor deluroase de la marginea unei plăci tectonice subţiri. În zona unde fusese salvată echipa lui Hikahi, apa era îmbogăţită cu metale dintr-un lanţ de vulcani semiactivi.

Nu erau movile metalice adevărate în această zonă, iar insulele vulcanice, inactive de mult timp, erau erodate până la suprafaţa apei.

Când şi-a luat ochii de la epava contorsionată a navei thennanine şi de la distrugerile pe care le pricinuise până să se oprească, Tom a găsit peisajul relaxant; frumos şi relaxant. Algele de un galben-închis care unduiau ca mătasea de porumb, atârnând de la suprafaţă, îi aminteau de culoarea părului lui Gillian.

Orley a îngânat pentru sine o melodie pe care puţini oameni ar fi încercat s-o cânte. Micile sinusuri create genetic i-au vibrat sub craniu, trimiţând încet un refren în apa din jurul lui.

**În somn, iubirea ta*
Mă atinge

**Acolo unde, când sunt treaz, nu te las*

**Din depărtare*
Te voi chema
Şi atinge când dormi

Bineînţeles că Gillian n-avea cum să-i audă poezia. Capacităţile psi ale lui Tom erau foarte modeste. Totuşi, poate că ea captase un semn. Făcuse multe alte lucruri care îl uimiseră.

Escorta de delfini se strânsese în jurul saniei. Suessi se trezise şi verifica acum chingile cu ajutorul locotenentului Tsh’t.

Tom s-a îndreptat spre grup. Tsh’t l-a văzut şi a tras repede aer din cupolă înainte să înoate în întâmpinarea lui.

— Aş vrea să te mai gândeşti înainte să faci asta, l-a implorat când s-au întâlnit. Voi fi sssinceră. Prezenţa ta ne ridică moralul. Dacă te-am pierde, ar fi o lovitură grea pentru noi.

Tom a zâmbit şi i-a pus o mână pe partea laterală. Se împăcase deja cu gândul că avea puţine şanse să se întoarcă.

— Nu văd altă soluţie, Tsh’t. Restul planului meu poate fi executat de alţii, dar eu sunt singurul care poate pune momeala în cârlig. O ştii şi tu. Pe lângă asta, a adăugat el zâmbind, Creideiki va mai avea posibilitatea să mă cheme înapoi dacă nu îi place planul. L-am rugat s-o trimită pe Gillian la insula lui Hikahi, cu planorul şi proviziile de care am nevoie. Dacă îmi răspunde negativ, voi fi la navă înaintea ta.

Tsh’t s-a uitat în altă parte.

— Mă îndoiesc că te va refuza, a fluierat ea încet, aproape inaudibil.

— Ei? Ce vrei să spui?

Tsh’t i-a răspuns evaziv în trinară:

**Creideiki ne conduce…*
El e comandantul
**Dar tot ne închipuim…*
*Ordine secrete**

Tom a oftat. Din nou suspiciunea că Pământul n-ar fi lăsat niciodată prima navă comandată de delfini să plece fără supravegherea discretă a oamenilor. Desigur, majoritatea zvonurilor se refereau la el. Era enervant, pentru că Creideiki era un căpitan excelent. Şi apoi, submina unul dintre scopurile misiunii, acela de a face o demonstraţie care să le sporească încrederea în ei înşişi măcar pentru o generaţie.

*Acum, la plecarea mea…
Învaţă o lecţie,
*La bordul lui Streaker…
El e căpitanul vostru.*

Probabil că Tsh’t aproape terminase aerul pe care îl trăsese în piept din cupola de la sanie. Din aparatul de respirat ieşeau bule. L-a privit cu un aer resemnat şi i-a vorbit în anglică.

— E-n regulă. După ce pleacă Suessi, te vom pregăti de drum. Vom continua să lucrăm aici până primim alte ordine de la Creideiki.

— Bine. Tom a încuviinţat din cap. Şi aprobi restul planului?

Tsh’t a întors capul, ferindu-şi ochii.

*_Keneenk şi logica_
Se unesc să-şi cânte
*Melodia
*Planul e tot
Ce ne desparte
De pieire

Ne vom face fiecare datoria

Tom a întins mâna şi a îmbrăţişat-o.

— Ştiam că mă pot baza pe tine. Nu sunt deloc îngrijorat. Hai să-i spunem la revedere lui Hannes, ca să pot pleca şi eu. Nu vreau ca Jill să ajungă la insulă înaintea mea.

S-a îndreptat spre sanie. Dar Tsh’t a rămas o clipă în urma lui. Deşi aerul din plămânii ei era îmbâcsit, a stat pe loc şi s-a uitat după el cum se îndepărta înot.

Clicurile sonarului ei l-au învăluit în timp ce cobora. L-a mângâiat cu auzul ei şi a cântat calm un recviem.

*Îşi aruncă năvoadele să ne prindă
Cei de pe Iki,
*Dar tu eşti acolo…
Să tai năvoadele.

*Bunule Biped,
Mereu,
*Tai tu năvoadele…
* Chiar dacă-ţi vor lua Drept răsplată… Viaţa…*

26

CREIDEIKI

Cea mai formală anglică, deşi vorbită foarte îngrijit de un neo-fin, ar fi fost greu de înţeles pentru cine a fost crescut învăţând doar engleza oamenilor. Sintaxa şi multe rădăcini ale cuvintelor erau la fel. Dar un londonez de pe vremuri, când nu existau zboruri spaţiale, ar fi găsit sunetele la fel de ciudate ca vocile care le pronunţau.

Respiratorul modificat al delfinilor emitea fluierături, chiţăituri, vocale şi unele consoane. Clicurile sonarului şi alte sunete proveneau din cavităţi rezonante complexe, aflate în interiorul craniului. În vorbire, aceste contribuţii separate erau uneori pe fază, alteori nu. Chiar şi în cele mai bune momente, erau consoane şuierate şi lungite, „t“-uri bâiguite şi vocale oftate. Vorbirea era o artă.

Trinara era pentru relaxare, pentru fantezie şi chestiuni personale. Înlocuia delfina primitivă, a cărei formă mult mai extinsă era. Dar *anglica* îl lega pe neo-delfin de lumea cauzei şi a efectului. Anglica era o limbă de compromis între capacităţile vocale a două rase – între lumea mâinilor şi a focului, a oamenilor deci, şi legendele acvatice ale Visului Balenelor. Vorbind-o, un neo-delfin putea să egaleze mulţi oameni la gândire analitică, să conştientizeze trecutul şi viitorul, să facă planuri, să folosească instrumente şi să lupte în războaie.

Unii filosofi din rândul oamenilor se întrebau dacă, dăruindu-le cetaceelor anglica, le făcuseră o favoare.

Doi neo-delfini puteau vorbi anglica pentru a se concentra mai bine, dar nu le păsa dacă *sunetele* semănau sau nu cu cuvintele englezeşti. Foloseau frecvenţe inaudibile pentru oameni, iar consoanele practic dispăreau. Keneenk permitea asta. Doar semantica era importantă. Dacă gramatica, logica pe două paliere, orientarea în timp erau anglice, tot ce conta erau rezultatele pragmatice.

***

Când a primit raportul lui Hikahi, Creideiki a vorbit intenţionat o formă foarte relaxată de fino-anglică. De exemplu, lăsa să se înţeleagă că tot ce se petrecea acolo era o treabă personală.

A ascultat-o pe femelă în timp ce se dezmorţea, cufundându-se şi înotând repede înainte şi înapoi în bazinul pentru gimnastică. Hikahi i-a dat raportul despre reuniunea planetologică, bucurându-se de mirosul dulce al aerului adevărat care îi intra în plămâni. Din când în când se oprea şi înota lângă Creideiki să se mai relaxeze înainte să continue.

Cuvintele ei nu semănau cu vorbirea umană, dar un foarte bun *voicewriter* le-ar fi putut transcrie.

— … Ţine mult la asta, căpitane. De fapt, Charlie ar vrea să lăsăm acolo un mic grup de studiu cu o şalupă, chiar dacă Stre*aker înc*earcă să fugă. Şi pe Brookida îl atrage ideea. Asta m-a surprins într-o oarecare măsură.

Creideiki i-a luat-o înainte, întrebând-o repede:

— Şi ce ar face ei dacă i-am lăsa în urma noastră şi am fi prinşi?

S-a băgat din nou sub apă şi a înotat în grabă spre peretele opus.

— Charlie se gândeşte că el şi echipa lui ar putea fi declaraţi non-combatanţi; atât ei, cât şi grupul Sudman-Sah'ot de pe insulă. Spune că există precedente. În acest fel, fie că reuşim să fugim, fie că nu, o parte din misiune va fi în siguranţă.

Sala de gimnastică era în cercul centrifugal al navei *Streaker,* la zece grade înălţime pe latura roţii. Pereţii erau înclinaţi, iar Creideiki trebuia să fie atent la zonele de mică adâncime de la babordul bazinului. La tribord pluteau tot felul de mingi, cercuri şi alte jucării mai complicate.

Creideiki se simţea mult mai bine. Frustrarea acumulată când ascultase mesajul lui Tom Orley se mai risipise. Putea să alunge pentru un timp deprimarea care îl cuprinsese când aprobase planul omului. Tot ce-i rămânea de făcut era să obţină acordul formal al consiliului navei. S-a rugat ca membrii acestuia să vină cu o idee mai bună, deşi se îndoia că o vor face.

Creideiki a înotat repede sub o grămadă de mingi şi a ieşit din apă. S-a răsucit în aer şi a căzut din nou pe spate, împroşcând un jet puternic. A făcut un salt în apă, apoi s-a ridicat la

suprafaţă, agitându-şi coada. A respirat din greu şi s-a uitat la Hikahi cu un ochi.

— Am luat deja în consideraţie ideea asta, a spus. Îl putem lăsa aici şi pe Metz, cu toată documentaţia lui. Să scăpăm de el ar echivala cu treizeci de heringi într-un deşert de anşoa.

Apoi a intrat iar în apă.

— Păcat că e o soluţie imorală şi nu tocmai practică.

Hikahi îl privea uimită, străduindu-se să priceapă.

— Gândeşte-te, i-a cerut el locotenentului său. Să se declare non-combatanţi poate să ţină dacă suntem omorâţi sau luaţi prizonieri; dar dacă reuşim să fugim şi prietenii noştri extratereştri se iau după noi?

Hikahi a rămas cu gura căscată – un tic preluat de la oameni.

— Normal. Înţeleg. Kthsemenee e atât de izolată. Sunt puţine rute care duc acolo sau pleacă. Şalupa n-ar reuşi să se întoarcă singură la civilizaţie.

— Ceea ce ar însemna…

— Că vor deveni naufragiaţi pe o planetă letală, cu dotări medicale minime. Iartă-mă că nu m-am gândit la asta.

Hikahi s-a întors încet, arătându-şi înotătoarea ventrală stângă. Era o versiune civilizată a unui străvechi gest de supunere, ca acela făcut de un student care îşi înclină sfios capul în faţa profesorului său.

Cu un pic de noroc, Hikahi va comanda într-o zi nave mult mai mari decât *Streaker.* Căpitanul şi profesorul din el erau mulţumiţi de combinaţia ei de modestie şi inteligenţă.

— Bine, vom lua în consideraţie şi ideea lor. În caz că trebuie să adoptăm repede planul, ai grijă să aprovizionezi şalupa cea mare. Şi pune şi pe cineva s-o păzească.

Ştiau amândoi că era semn rău când trebuiau luate măsuri de securitate şi în *interior*, nu numai în exterior.

Un inel de cauciuc cu dungi colorate a trecut plutind pe lângă ei. Creideiki a dat să se ia după el… căci voia s-o împingă pe Hikahi într-un colţ şi s-o împingă cu nasul, până când… S-a scuturat.

— Cât despre cercetări tectonice ulterioare, nici nu poate fi vorba, a zis el. Gillian Baskin a plecat spre insula ta. S-a dus să-i ducă materiale lui Thomas Orley şi s-o ajute pe Dennie Sudman

să-i studieze pe aborigeni. Când se va întoarce, poate o să aducă mostre de roci pentru Charlie. Iar el va trebui să se mulţumească doar cu asta. Noi, restul, vom avea treabă aici imediat ce Suessi va ajunge cu piesele de rezervă.

— Suessi e sigur că a găsit ce avem nevoie pe epavă?

— Aproape sigur.

— Conform noului plan, va trebui să mutăm *Streaker*-ul. Pornind motoarele, o să ne facem simţită prezenţa. Dar cred că nu avem de ales. Pregătesc un plan de mutare a navei.

Creideiki şi-a dat seama că aşa nu ajungea unde voia. Mai erau cel mult câteva ore până sosea Suessi, iar el discuta cu Hikahi în *anglică… obl*igând-o să gândească practic şi prudent! Nu era de mirare că nu îi făcea nicio aluzie, nu-i dădea niciun semn că avansurile lui ar fi bine primite sau respinse.

I-a răspuns în trinară.

*O *s-o ducem –*
Pe sub apă
**La epavă –*
Goală, aşteptând
**Repede, cât timp luptele*
– Încă sfâşie întunericul
**Umplând spaţiul –*
Cu rachete ca sepiile
**În timp ce Orley –*
Distrugătorul de năvoade,
**Departe, face*
Diversiune
**Departe, departe*
Adevărul
Descifrează
**Desenând rechini –*
*Să ne pună la adăpost **

Hikahi l-a fixat cu privirea. Era prima dată când auzea de acea parte a planului lui Orley. Ca multe alte femele de la bord, avea o pasiune platonică pentru Thomas Orley.

Ar fi trebuit să-i dau veştile cu mai multă delicateţe sau mai bine să mai fi aşteptat!

Hikahi a clipit o dată, de două ori, apoi a închis ochii. S-a scufundat încet şi din fruntea ei a ieşit un vaiet slab.

Creideiki îi invidia pe oameni că aveau braţe. S-a scufundat lângă ea s-o atingă cu botul în formă de sticlă.

**Nu-l mai plânge –*
Pe zburătorul cu ochi ageri
**Cântecul lui Orley –*
De balene fi-va intonat

Hikahi i-a răspuns cu tristeţe în glas:

**Eu, Hikahi –*
Îl cinstesc pe Orley
**Îl cinstesc pe căpitan –*
Pe colegii mei din echipaj
**Zarurile sunt totuşi aruncate –*
Sufăr pentru cineva –

* *Pentru Jill Baskin –*
Draga noastră Salvatoare de Vieţi
**Pentru a ei pierdere –*
*Şi durerea din trupul ei**

Ruşinat, Creideiki a simţit că îl cuprinde melancolia. A închis ochii, iar apele i-au trimis ecoul unei tristeţi împărtăşite.

Au rămas mult timp unul lângă altul, ridicându-se la suprafaţă să respire, apoi cufundându-se din nou.

Gândurile lui Creideiki erau foarte departe când a simţit-o pe Hikahi dezlipindu-se de el într-un final. Dar apoi femela s-a întors, frecându-se uşor de el şi mozolindu-l drăgăstos cu dinţii ei mici şi ascuţiţi.

Aproape împotriva voinţei lui, Creideiki a simţit că îi revine entuziasmul. S-a întors pe-o parte şi a scos un oftat prelung în timp ce avansurile lui Hikahi deveneau tot mai provocatoare.

Apa începea să aibă un gust mai plăcut – gustul fericirii – când Hikahi a intonat un cântec cunoscut, inspirat de unul dintre cele mai vechi instincte. Printre altele, părea să spună: „Viaţa merge înainte.”

27

INSULA

Noaptea era liniştită.

Atracţia numeroaselor luni mici ale lui Kithrup provoca maree joase pe stâncile de metal aflate la vreo sută de metri distanţă. Vânturile care nu încetau niciodată să bată, aduse de oceanul planetar, agitau coroanele copacilor şi frunzişul tufişurilor.

Cu toate acestea, în comparaţie cu liniştea pe care o ştiau de luni în şir, aceasta era apăsătoare. Nu se auzea niciunul dintre zgomotele omniprezente ale maşinilor care îi urmăriseră peste tot de când părăsiseră Terra, nici torsul sau clinchetul motoarelor şi nici trosnetele însoţite de fum ale unei defecţiuni.

Lipsea şi chiţăitul conversaţiilor dintre delfini. Nici Keepiru, nici Sha'ot nu era acolo. Noaptea, cei doi delfini îi însoţeau pe aborigenii de pe Kithrup la pescuitul lor nocturn.

Suprafaţa movilelor metalice era aproape prea tăcută. Puţinele sunete păreau să se răspândească la infinit. Marea, erupţia unui vulcan în depărtare…

S-a auzit un suspin blând în noapte, urmat de o exclamaţie înăbuşită.

— Iar încep, a oftat Dennie, nepăsându-i dacă o auzea Toshio.

Sunetele veneau din poiana din capătul sudic al insulei. Al treilea şi al patrulea dintre oamenii sosiţi pe insulă încercaseră să-şi găsească un refugiu cât mai la distanţă de satul aborigenilor şi de lacul cel mic. Dennie şi-ar fi dorit să se ducă mai departe.

S-a auzit un râset slab, dar clar.

— N-am mai auzit niciodată aşa ceva, a oftat ea.

Toshio a roşit şi a mai pus un lemn pe foc. Cuplul din poiana de alături merita un pic de intimitate. S-a gândit să-i spună asta şi lui Dennie.

— Parcă sunt două nurci! a spus Dennie, vrând să sune sardonic şi prefăcut invidios. Dar era doar un pic amar.

Toshio a sesizat nuanţa şi, uitând de bunul-simţ, a zis:

— Dennie, ştim cu toţii că oamenii sunt unii dintre atleţii sexuali ai galaxiei, chiar dacă unii dintre clienţii noştri ne contestă titlul!

— Ce vrei să spui cu asta? l-a întrebat Dennie, privindu-l pătrunzător.

Toshio a mai pus un lemn pe foc. Fusese o exprimare cam îndrăzneaţă. Se simţea mai încurajat de noapte şi de dorinţa de a risipi tensiunea din jurul focului.

— Ei bine, e un vers dintr-o piesă veche… „Păi, delf*inul tău* nu era mai focos!” Shakespeare nu a fost primul care a comparat cele două specii de mamifere raţionale excitate la culme, ştii doar. Nu cred că le-a măsurat nimeni organele sexuale, dar încep să mă întreb dacă nu era o condiţie necesară a inteligenţei.

— Desigur, ar fi o posibilitate. Dacă ţii seama de ce spun Galacticii despre elevaţie…

Toshio a continuat să divagheze, observând că Dennie era *cât pe ce* să-şi piardă calmul înainte să se întoarcă şi să se uite în altă parte.

O făcuse! Jucase o rundă şi câştigase! Era o mică victorie repurtată într-un joc pe care nu ştia dacă avea să-l mai joace!

Toshio fusese întotdeauna ţinta artei tachinării şi avusese parte de tot ce era mai rău. Să atragă atenţia unei femei fermecătoare, mai vârstnică decât el, prin remarci spirituale şi intuiţie era o reuşită, nu glumă!

Nu credea că fusese crud, cu toate că o oarecare cruzime delicată făcea parte din joc. Ştia sigur că doar aşa putea s-o facă pe Dennie Sudman să nu-l mai trateze ca pe un copil. Dacă simpatia lor reciprocă va avea de suferit, cu atât mai rău.

Chiar dacă Sha’ot nu-i plăcea, Toshio era bucuros că delfinul îi oferise prilejul să străpungă armura lui Dennie. Era pe cale să mai facă o glumă când femeia i-a luat-o înainte:

— Scuză-mă, Tosh. Aş vrea să ascult şi restul, dar acum mă duc la culcare. Mâine vom avea o zi grea: să lansăm planorul lui Tom, să-i arătăm pe aborigenii Kiqui lui Gillian şi să facem experienţe pentru Charlie cu afurisitul ăla de robot. Ar fi bine să dormi şi tu puţin.

S-a întors şi s-a băgat în sacul de dormit, la celălalt capăt al taberei.

— Mda, a zis Toshio, un pic prea zelos. Aşa o să şi fac în scurt timp, Dennie. Noapte bună! Vise plăcute!

Dennie tăcea, cu spatele la flacăra minusculă a focului. Toshio nu-şi dădea seama dacă adormise sau nu.

Aş vrea ca noi, oamenii, să fim mai buni la psi, s-a gândit el. *Se spune că telepatia are dezavantajele ei, dar ar fi frumos să ştii uneori ce gândeşte altă persoană.*

Nu m-aş mai teme atâta dacă aş şti ce gândeşte ea... chiar dacă aş descoperi că mă consideră un puşti obraznic.

Şi-a ridicat ochii spre cerul aproape acoperit. Prin spaţiile dintre nori se zăreau stelele.

În două locuri erau nebuloase, care nu fuseseră în prima noapte, semne ale unei bătălii ce se dădea acolo. Micile nebuloase false erau de toate culorile vizibile şi poate şi în alte benzi spectrale în afară de cea a luminii.

Toshio a lăsat să i se scurgă printre degete o mână de ţărână pe tăciuni. Scânteile de metal străluceau ca nişte paiete incandescente, ca nişte stele pâlpâitoare.

Şi-a şters mâinile de praf şi s-a întors să se bage în sacul de dormit. A rămas aşa, cu ochii închişi, ezitând să privească stelele sau să-şi analizeze comportamentul.

În schimb, a ascultat vântul şi râsetele. Erau ritmice şi senine ca un cântec de leagăn, ca marea din patria lui.

Dar uneori i se părea că aude, încet-încet, suspine şi râsete înfundate ce veneau dinspre sud. Erau sunetele unei fericiri depline care îi umpleau sufletul de nostalgie şi tristeţe.

— Iar încep, a oftat el. Jur, n-am auzit niciodată ceva asemănător.

***

Umiditatea din aer împiedica transpiraţia să se evapore.

Gillian şi-a lins o picătură sărată ca lacrima de pe buza de sus. În acelaşi fel, Tom i-a şters sudoarea de pe sâni. Gura lui umedă i-a răcorit areolele şi sfârcurile, apoi n-a mai atins-o.

Şi-a înăbuşit o exclamaţie şi l-a apucat de părul ondulat de pe ceafă, unde era mai des şi putea să tragă. El i-a răspuns cu

muşcături uşoare care i-au trimis fiori de plăcere prin coapse, spate şi şolduri.

Gillian şi-a vârât călcâiul între genunchii lui şi şi-a lipit pelvisul de al lui Tom. Respiraţia îi şuiera un pic atunci când el a ridicat capul şi a privit-o în ochi.

— Am crezut că era un postludiu ce făceam adineauri, a şoptit el cu glas cam răguşit şi s-a şters pe frunte prea demonstrativ. Ar trebui să mă avertizezi când întrec limita şi încep să promit ce nu pot să dau. I-a luat mâna şi i-a sărutat palma şi încheietura.

Gillian l-a mângâiat pe obraz, atingându-i cu mâna uşoară ca un fulg maxilarul, gâtul şi umărul. I-a prins între degete câteva fire de păr de pe piept şi a tras în joacă.

A început să toarcă, dar nu ca o pisică, ci ca o femelă de leopard.

— Oricând eşti gata, iubitule. Pot să aştept. Oi fi tu fiul nelegitim al unei eprubete, dar eu te cunosc mai bine decât planificatorii tăi. Ai resurse pe care ei nu şi le-au închipuit niciodată.

El era cât pe ce să-i răspundă că, planificatori sau nu, era fiul legitim al lui May şi Bruce Orley din statul Minnesota, Confederaţia Terrei… dar a văzut lacrimile din ochii ei. Vorbele îi erau aspre, vesele şi ironice, şi l-a tras mai tare de părul de pe piept în timp ce îşi plimba ochii pe faţa lui, de parcă voia să-şi întipărească în minte fiecare trăsătură a lui.

Tom s-a simţit confuz. Voia să fie lângă Gillian, ca în ultima noapte petrecută împreună. Cum ar fi putut fi mai aproape ca atunci? Erau lipiţi unul de altul, iar respiraţia ei caldă îi umplea nările. Şi-a luat ochii de la ea, simţind că o înşela într-un fel.

Apoi şi-a dat seama: era o mângâiere blândă ce părea să exercite presiune asupra senzaţiei de greutate din capul lui. Era o presiune dulce care nu voia să dispară. A realizat că el era cel care se opunea.

Plec mâine, s-a gândit el.

Discutaseră ca să decidă cine ar fi trebuit să plece, iar el câştigase. Dar era dureros să plece.

A închis ochii. *M-am înstrăinat de ea! Poate n-o să mă mai întorc şi m-am înstrăinat de partea cea mai profundă din mine.*

Deodată, Tom s-a simţit foarte ciudat şi foarte mic, de parcă s-ar fi rătăcit într-un loc periculos şi ar fi fost unica barieră între cei dragi şi duşmanii înverşunaţi: nu un supererou, ci un om normal, pe punctul de a risca tot ce avea. De parcă ar fi fost el însuşi.

A deschis ochii şi a simţit o mână pe obraz.

Şi-a apăsat obrazul pe mâna lui Gillian. Avea încă lacrimi în ochi, dar începuse să zâmbească.

— Ce băiat prostuţ eşti, a spus ea. Nu mă poţi părăsi niciodată. Nu ţi-ai dat seama de asta până acum? O să fiu cu tine, iar tu te vei întoarce la mine.

El a scuturat din cap, surprins.

— Jill, eu…

A vrut să mai spună ceva, dar Gillian l-a tras spre ea şi l-a sărutat cu lăcomie. Avea buzele moi şi fierbinţi, iar cu degetele făcea nişte chestii excitante.

Dar, mai presus de toate, mirosul ei dulce, îmbătător l-a făcut să-şi dea seama că ea avusese încă o dată dreptate în privinţa lui.

PARTEA A III-A

DEZACORD

Animalele sunt modelate de forţe ale naturii
Pe care nu le înţeleg.
În mintea lor nu există trecut şi nici viitor.
Nu există decât prezentul nesfârşit
al unei singure generaţii,
cărările ei prin pădure,
rutele ei tainice prin văzduh
şi pe mare.

Nimic nu e mai singuratic în Univers
decât Omul.
A intrat în lumea stranie a istoriei…
LOREN EISELEY

28

SAH’OT

Toată noaptea i-a urmărit. Spre dimineaţă, Sah’ot a avut impresia că începe să înţeleagă.

La revărsatul zorilor, băştinaşii Kiqui şi-au părăsit terenurile de vânătoare nocturnă şi s-au întors înot la adăpostul oferit de insula lor. Şi-au lăsat plasele şi capcanele în crăpăturile ascunse ale coralilor, şi-au luat suliţele rudimentare şi s-au grăbit să se îndepărteze de lumina din ce în ce mai intensă. Ziua, algele ucigaşe deveneau active, la fel ca alte pericole. În timpul zilei populaţia Kiqui putea să caute fructe, de exemplu, nuci, prin pădurile de pe insulele de metal şi animale mici în frunzişul des.

Sub apă, Kiqui păreau nişte peşti-broască verzi, cu braţe scurte terminate cu mâini palmate şi gambe cu înotătoare. O pereche de aripioare ventrale aproape prehensile îi ajutau să facă manevre. Gambele robuste şi agile le lăsau mâinile libere să ducă poveri. În jurul capului le unduia în apă o creastă de flageli subţiri, care capta oxigenul dizolvat pentru a alimenta sacul de aer umflat.

Vânătorii-culegători au tras două năvoade pline cu creaturi marine strălucitoare, asemănătoare crabilor, care arătau în plase ca nişte sculpturi metalice multicolore. Băştinaşii Kiqui intonau cu voce tremurată un cântec, acompaniat de ţipete, cârâieli şi lătrături.

Sah’ot i-a ascultat cum vorbeau: vocabularul lor cât se poate de modest, fiind mai degrabă o serie de vocalize care le coordonau mişcările. De fiecare dată când se ridicau la suprafaţă câţiva Kiqui, ca să respire aer, acea acţiune era însoţită de o serie de ciripituri.

Băştinaşii nu-i prea băgau în seamă pe străinii care îi urmăreau. Sah’ot se ţinea la distanţă, atent să nu-i deranjeze. Ştiau cu siguranţă că era acolo. Uneori, Kiqui mai tineri lansau impulsuri sonar în direcţia lui. Era ciudat: vânătorii mai în vârstă păreau să-l accepte pe deplin.

Sah’ot a privit uşurat lumina din ce în ce mai intensă. Deşi era întuneric, toată noaptea îşi ţinuse sonarul la minim ca să nu-i intimideze pe băştinaşi. Se simţise de parcă era orb şi se speriase când aproape că dăduse peste ceva… sau „ceva“ dăduse peste el.

Totuşi, meritase.

Acum simţea că le înţelege destul de bine limbajul. Structura semnalelor, ca în delfina primitivă, se baza pe o ierarhie şi pe ritmul ciclului respirator. Logica sa de tip cauză-efect era un pic mai complicată decât cea a primitivei, fără îndoială ca urmare a folosirii mâinilor şi uneltelor.

:?: Uite, vânăm bine vânăm
– am vânat – bine
:?: Prudenţi, Prudenţi
Oportunişti
:?:Mâncaţi, MÂNCAŢI bine,
Nu veţi fi mâncaţi Nu!
:?: *Muriţi deasupra apei, nu în…*

Doar pe baza capacităţii semantice, acele fiinţe păreau mai puţin mature pentru elevaţie decât fuseseră pe vremuri delfinii tereştri. Alţii, influenţaţi de abilitatea de a folosi uneltele, s-ar fi putut să nu fie de acord.

Desigur, faptul că aveau mâini însemna probabil că populaţia Kiqui nu va da niciodată poeţi de seamă. Totuşi, unele dintre afirmaţiile lor vanitoase aveau un anumit farmec.

Chingile armurii l-au strâns pe Sah’ot când s-a ridicat să respire. Oricât de uşoară şi aerodinamică era, ar fi fost fericit să scape de ea. Sigur, apele astea erau periculoase şi era posibil să aibă nevoie de protecţie. De asemenea, Keepiru era acolo, pe undeva, şi păstra distanţa aşa cum i se ceruse, dar totuşi asculta. Keepiru i-ar fi muşcat lui Sah’ot înotătoarea dorsală până la os dacă îl prindea fără armură.

Spre deosebire de finii ultratehnici din echipajul lui *Streaker,* Sah’ot nu se simţea în largul său cu aparatele şi dispozitivele. Nu-l deranjau computerele, unele putând vorbi şi ajutându-l să comunice cu alte rase. Dar mecanismele pentru mişcare,

modelare sau ucidere erau lucruri nenaturale de care ar fi vrut să se debaraseze.

Detesta cele două mici „degete” butucănoase de la capătul înotătoarelor pectorale – despre care se spunea că vor evolua într-o zi în mâini adevărate pentru specia lui. Nu erau estetice. Şi nu putea suferi modificările aduse plămânilor de delfin pentru a-i face mai rezistenţi la bolile de pe pământ şi a-i adapta să respire apă oxigenată. Cetaceele normale nu aveau nevoie de asemenea mutaţii. Delfinii neelevaţi *Stenos bredanensis* şi *Tursiops truncatus,* nemodificaţi de geneticieni, erau în stare oricând să întreacă la înot orice reprezentat al speciei „amicus”.

Avea o poziţie ambivalenţă în privinţa văzului extins, dobândit pe seama materiei cenuşii rezervate odinioară exclusiv auzului.

Sah’ot a mai ieşit o dată la suprafaţă să respire, apoi s-a scufundat, dar fără să se îndepărteze de aborigeni.

Descendenţa sa prezenta o tendinţă de a pune accentul pe *limbaj*, mai degrabă decât pe folosirea uneltelor. I se părea o extensie mai normală a naturii delfinilor decât să se învârtă cu navele spaţiale, pretinzând că sunt astronauţi şi ingineri.

Acesta era unul dintre motivele pentru care refuzase să urce la bordul şalupei spaţiale şi să contribuie la explorarea flotei abandonate, acolo la Mica Grămadă. Chiar dacă ar fi fost cineva sau ceva cu care să vorbească, dar nimic nu indica să fi fost. Sah’ot nu avusese de gând să-şi bage nasul pe acolo ajutat doar de o mână de clienţi stupizi! Pentru *Streaker,* să încerce să se confrunte singură cu flota abandonată ar fi fost ca şi cum un grup de copii s-ar fi jucat neştiutori cu o bombă nedezamorsată.

Comportamentul lui stârnise dispreţul echipajului, cu toate că pierderea dezastruoasă a şalupei căpitanului confirmase că el avusese dreptate.

Dispreţul lor nu conta, şi-a spus Sah’ot. El era civil. Atâta timp cât îşi făcea treaba, nu trebuia să dea nimănui explicaţii.

Nu-l deranjau nici clicurile dezaprobatoare în privinţa curţii pe care i-o făcea lui Dennie Sudman. Cu mult timp înainte de elevaţie, delfinii masculi fuseseră foarte îndrăzneţi cu cercetătoarele. *E o tradiţie foarte veche,* a meditat el. Orice era bun pentru excitatul Flipper de pe vremuri este destul de bun şi pentru inteligentul său descendent.

Unul dintre lucrurile pe care le detesta la modelul de gândire anglie era nevoia de a se justifica. Oamenii întrebau mereu „De ce?“ Ce importanţă avea acest „de ce“? Erau şi alte moduri de a privi lucrurile, în afară de cel al oamenilor. Orice balenă putea să-ţi spună asta.

Aborigenii Kiqui ciripeau surescitaţi în timp ce se îndreptau înot spre capătul estic al insulei lor, pregătindu-se să-şi ridice încărcătura printr-o crăpătură în digul de sub vânt.

Sah’ot a simţit o undă de sonar, ca lumina unui reflector. Keepiru se apropia din nord pentru a-l însoţi spre tabăra pământenilor.

Sah’ot a ţâşnit la suprafaţă. Şi-a înclinat capul să privească noua zi. Soarele răsărea în spatele unor fuioare de ceaţă din est, iar vântul anunţa ploaia care se apropia.

În aer se simţea un miros metalic, amintindu-i de situaţia periculoasă în care se aflau pe Kithrup. Fără îndoială, Creideiki şi „inginerii” săi încercau să conceapă un plan care să-i scoată din bucluc. Fără îndoială că avea să fie un plan incredibil de îndrăzneţ şi inteligent… şi avea să-i omoare pe toţi.

Nu era oare limpede ca lumina zilei că acei neofiţi ai jocului puterii şi cuceririi nu puteau spera să-i învingă pe Galactici, care îl practicau de atâţia eoni? Le era loial oamenilor, desigur. Dar îi cunoştea aşa cum erau – pui de lup neîndemânatici, străduindu-se să supravieţuiască într-o galaxie periculos de reacţionară. Era o veche zicală de-a delfinilor: „Toţi oamenii sunt ingineri şi toţi inginerii sunt umani.” Era foarte frumoasă, dar categoric o minciună.

Keepiru a ieşit la suprafaţă lângă el. Sah’ot a răsuflat liniştit, iar respiraţia i s-a condensat într-un jet fin. A rămas întins, privind răsăritul, până ce Keepiru şi-a pierdut răbdarea.

— Sss-a făcut ziuă. Nu mai putem rămâne aici. Trebuie să dăm raportul şi vreau să mănânc ceva şi să mă odihnesc!

Sah’ot şi-a luat aerul unui om de ştiinţă distrat, de parcă fusese întrerupt din gânduri atât de profunde, că nu le-ar fi înţeles niciodată Keepiru.

— Ce? O, da. Sigur, pilotule. Am lucruri interesante de raportat. Ştii, cred că le-am înţeles limbajul.

— Grozav!

Răspunsul lui Keepiru era semantic în anglica şi fonemic un cârâit. S-a cufundat şi s-a îndreptat spre intrarea în grotă.

Sah'ot s-a înfiorat de sarcasmul pilotului. Dar nu-i părea rău deloc.

Poate am timp să termin câteva strofe aluzive pe care să le introduc în raportul pentru Dennie, s-a gândit el. *Mare păcat că stă pe malul lacului şi nu vrea să vină după mine în apă. Dar azi poate că o va face.*

Când au ajuns la baza vechiului puţ săpat de copacul-burghiu, care era acum luminat de un beculeţ cu fosfor, Sah'ot a observat că luase cineva ambele sănii din tunel şi le amarase în caverna de dedesubt. Dar trebuia să fie măcar o sanie pe lac în caz că Dennie şi Toshio trebuiau să fugă! S-a grăbit să se ducă după Keepiru în sus, prin puţul vertical.

Mai erau două sănii pe lacul din vârf. Trebuie să fi venit cineva de la navă în timpul nopţii.

Toshio şi Dennie erau deja lângă apă şi vorbeau cu Keepiru. Sah'ot s-a uitat la Dennie cu interes, dar a hotărât să nu intervină în discuţie.

Astă-seară voi încerca s-o conving să intre în apă cu mine. Voi găsi un pretext, poate ceva legat de mecanica rădăcinii copacului-burghiu. Probabil că nu-mi va fi de folos, dar va fi amuzant să încerc.

Sah-ot a făcut câteva salturi să spioneze, ridicându-se pe coadă ca să vadă poiana de pe malul lacului. Tufişurile dese s-au deschis la sud şi s-au apropiat doi oameni: o femeie şi un bărbat.

Gillian Baskin a îngenuncheat pe mal şi a fluierat un bun venit în trinară.

**Statornic eşti, Keepiru,*
Tare ca stânca
**Adversar al balenelor ucigaşe*

**Cameleonic eşti, Sah'ot,*
Mereu adaptabil
**Mereu la fel ca oamenii*

**Şi în furtună*
V-as recunoaşte pe voi doi…
Atât de diferiţi sunteţi!

Keepiru i-a răspuns în anglică, într-un mod patetic, nu prea original:

— Mă bucur să te revăd, Gillian! Şi pe tine, T-Tom.

Sah'ot a intrat în apă, neplăcut de conştient că avea o reputaţie de păstrat. Spre deosebire de Keepiru, el va trebui să conceapă un salut care să-l egaleze pe cel al lui Gillian.

Ar fi preferat să se ducă undeva să se gândească la remarca femeii, mai ales la partea cu „mereu la fel ca oamenii". Era oare un compliment sau era o undă de milă în registrul înalt în care fluierase Gillian versul?

Orley stătea tăcut lângă Gillian. Sah'ot avea senzaţia că omul acela îi citea gândurile.

Sah'ot a tras adânc aer în piept.

**Uitaţi aici!*
Un monogam!
**Minune!*

**Un cuplu de îndrăgostiţi!*
Se profilează
Pe cerul cel mare

Gillian a bătut din palme şi a râs. Orley a zâmbit vag, dar se părea că-l frământă alte lucruri.

— Mă bucur că v-aţi întors, finilor, a spus el. Eu şi Gillian am sosit azi-noapte, ea de pe *Streaker,* iar eu din locul unde s-a prăbuşit nava care a cauzat valul seismic pe care l-a înfruntat Toshio. Jill v-a adus un cablu monofilament, ca să rămâneţi în contact cu *Streaker.* Va lucra cu voi câteva zile în chestiunea importantă a băştinaşilor Kiqui. De asemenea, înţeleg că sunt nişte tipi la bordul navei care vă cer să strângeţi nişte informaţii. Nu e aşa, Gillian?

Blonda a încuviinţat. Anunţul cu pretenţiile lui Charlie Dart nu i-a entuziasmat pe Toshio şi pe Dennie. Orley a continuat:

— Un alt motiv pentru care a venit Jill aici a fost să-mi aducă nişte echipament. Trebuie să plec în dimineaţa asta. Voi lua un planor solar.

Keepiru a tras adânc aer în piept. A vrut să obiecteze, dar Orley a ridicat o mână.

— Ştiu, e riscant. Dar este o experienţă pe care trebuie s-o încerc ca să văd dacă planul de evadare pe care l-am conceput poate funcţiona. Şi, cum voi sunteţi singurii disponibili, va trebui să vă cer ajutorul.

Sah’ot a dat energic din coadă sub apă. S-a străduit să oprească mişcarea violentă pentru a-şi ascunde sentimentele. Dar era greu. Foarte greu!

Aşadar, vor încerca să fugă! Sperase mai mult de la Orley şi Baskin. Erau inteligenţi şi experimentaţi, agenţi aproape legendari ai Consiliului Terragenilor. Făcuţi să supravieţuiască.

Acum puneau la cale o nebunie şi se aşteptau ca el să colaboreze! Nu-şi dădeau seama pe cine sfidau?

S-a apropiat de Keepiru, luându-şi aerul unui client atent şi loial. Dar era zbuciumat sufleteşte când asculta „planul” nebunesc care trebuia să-i salveze de monştrii cu ochi de insecte.

29

TAKKATA-JIM

— Şedinţa consiliului navei a fost un dezastru. E mai rău decât am crezut, a oftat secundul.

**Plănuiesc o şmecherie*
Să-i înşele pe vicleni.
**Şi văluri*
Să acopere balenele!

K'tha-jon a dat din capul lui mare ca să-şi exprime acordul.

— Am auzit că numele de cod al acessstui plan este „Calul Troian Marin”. Ce înseamnă asta?

— E o aluzie livrescă, a răspuns Takkata-Jim. S-a întrebat unde făcuse şcoala nostromul. Îţi explic altă dată. Acum trebuie să mă gândesc. Trebuie să fie şi altă cale în afară de planul ăsta sinucigaş conceput de Creideiki şi de Orley.

— Căpitanul n-a asscultat?

— Ba da, a fost *foarte* corect. Umflatul de Metz a înotat după mine, iar Creideiki ne-a ascultat pe amândoi cu multă politeţe. Discuţia a durat patru ore! Dar căpitanul a decis să adopte totuşi planul lui Orley! Femela Baskin a plecat deja să-i ducă materialele.

Cei doi *Stenos* au plutit tăcuţi mai mult timp. K'tha-jon aştepta să vorbească secundul.

Takkata-Jim a lovit cu coada.

— De ce nu s-a gândit Creideiki să transmită poziţia descoperirii noastre şi să termine odată cu asta! În schimb, el şi Orley vor să tragă pe sfoară nişte sofonţi care şi-au întins curse unul altuia milioane de ani! Ne vom arde! În comparaţie cu planul ăsta, până şi ideea *ta* să fugim de aici trăgând ca nebunii pare mai raţională! Măcar am fi în stare să manevrăm!

— Eu doar ofer o alternativă glorioasă la aventura asta nebunească, a spus K'tha-jon. Dar mă alătur planului tău. Gândeşte-te, dacă noi vom fi aceia care să găsească un mod de

a salva nava şi echipajul, avantajele nu vor fi mai mari decât sssupravieţuirea noastră?

Takkata-Jim a scuturat din cap.

— Dacă aş fi eu la comandă, poate. Dar suntem conduşi de nebunul ăsta, obsedat de onoruri, care ne va duce la moarte.

A cotit, cufundat în gânduri, şi a înotat în tăcere prin coridor, către camera sa.

Ochii lui K'tha-jon s-au îngustat, urmărindu-l pe secund. Bulele din orificiul de respirat ieşeau ritmic, în cantităţi mici.

30

AKKI

Nu era drept! Aproape toţi cei care contau pe *Streaker* fuseseră lăsaţi să plece cu Hikahi, să se alăture echipei care lucra pe epava thennanină. Reparaţiile lui *Streaker* erau aproape terminate, iar el era *tot* blocat aici, unde nu se întâmpla nimic important!

Akki a ajuns la locul său de studiu, sub o cupolă de aer, în partea de sus a bazinului central. Bulele care urcau de jos treceau nestingherite prin paginile textului holografic aflat în faţa lui.

Ce idee stupidă! Să fie nevoit să studieze navigaţia în spaţiu în timp ce nava era blocată pe fundul oceanului!

S-a străduit să se concentreze asupra subtilităţilor navigării numite „în gaură de vierme“, dar gândurile îi zburau în altă parte. A început să se gândească la Toshio. De când nu mai aveau ei doi timp să joace cuiva o festă decentă? Trebuie să fie peste o lună de când îi furaseră ochelarii lui Brookida, înlocuindu-i cu lentile Fresnel.

Sigur, sper ca lui Toshio să nu i se întâmple nimic rău. Dar el măcar face ceva. De ce *a insistat Creideiki să rămân aici, când au nevoie de toţi inginerii acolo, la epavă?*

Akki a încercat încă o dată să se concentreze asupra textului, dar a fost distras de un sunet. S-a uitat în jos. Era o ceartă zgomotoasă la unul dintre automatele cu mâncare. Doi fini se loveau cu cozile, iar alţii formaseră un cerc în jurul lor şi îi priveau.

Akki a ieşit cu spatele din cupola cu aer şi s-a îndreptat spre locul incidentului.

— Încetaţi! a strigat la ei. Încetaţi imediat!

A lovit cu coada să-i despartă pe Sth’ata şi Sreekah-jo.

Spectatorii s-au retras puţin, dar adversarii l-au ignorat. Au continuat să se muşte şi să se lovească cu cozile. O coadă l-a nimerit pe Akki în piept şi l-a făcut să se ducă învârtindu-se.

Akki s-a înecat, apoi şi-a recăpătat suflul. De unde găseau atâta energie să se bată în apă oxigenată?

S-a apropiat de unul dintre privitori.

— Pk’Tow… Pk’Tow!

L-a muşcat pe delfin într-o parte şi şi-a luat postura dominantă în timp ce Pk’Tow se răsucea furios. Nu era uşor să-l intimidezi. Akki se simţea foarte tânăr. Dar Creideiki îl învăţase ce să facă. Când un fin regresează, obligă-l să se concentreze!

— Pk’Tow! Nu-i mai asculta şi foloseşte-ţi *ochii. Uită-te* la mine! Ca *ofiţer* al navei, îţi *ordon* să mă ajuţi să pun capăt acestei încăierări!

Expresia sticloasă s-a şters de pe faţa lui Pk’Tow. A dat din cap că da.

— Da, domnule.

Akki era uimit de prostia tipului.

Picăturile de sânge se adunau într-o pată roz pe când adversarii o lăsau mai moale, continuând totuşi să se lovească. Plămânii-branhii făceau eforturi să respire. Akki a strâns trei fini din echipaj, pocnindu-i şi ţipând la ei să se concentreze, apoi a intrat în acţiune. În cele din urmă, a reuşit să-i despartă de bucătar pe cei doi *Stenos* şi i-a dus sub escortă la infirmerie. Doctoriţa Makanee avea să-i ţină izolaţi până îi raporta el căpitanului.

Akki şi-a ridicat capul şi l-a văzut pe nostrom, K’tha-Jon, trecând pe lângă el. Giganticul subofiţer nu se oferise să-l ajute. Probabil că asistase la scenă. K’tha-Jon n-ar fi fost nevoit să apeleze la privitori, s-a gândit Akki cu amărăciune. Ar fi putut să-i intimideze pe bătăuşi doar cu un mârâit.

K’tha-Jon s-a îndreptat repede spre camera de compensare externă, cu o expresie hotărâtă pe chip.

Akki a oftat.

Bine, poate că Creideiki a avut motivele lui să mă ţină aici. Acum că Hikahi a plecat cu inginerii, are nevoie de ajutor să-i ţină în frâu pe cei rămaşi la bordul lui Streaker.

L-a împins cu botul pe Sreekah-jo ca să-l facă să se mişte. Delfinul *Stenos* a chiţăit o înjurătură aproape numai în primitivă, dar i-a dat ascultare.

Măcar am o scuză să nu studiez navigaţia în spaţiu, s-a gândit cu sarcasm Akki.

31

SUESSI

— Nu! Opreşte-te! Dă-te înapoi şi încearcă din nou… de data asta cu mai multă grijă!

Hannes Suessi privea sceptic cum delfinii-ingineri răsturnau săniile grele ca să le târască afară din cameră.

Era a treia lor încercare de a potrivi un suport într-o deschizătură din coada navei thennanine scufundate. Aproape reuşiseră să o facă, dar sania din faţă, grea ca plumbul, era prea lungă în partea din spate, riscând să intre în peretele intern al vasului de război.

— Şi acum, Olelo, uite cum să eviţi grinda, s-a adresat pilotului primei sănii. Vocea îi ieşea din hidrofoane. Când ajungi la hieroglifa aia ca un şacal cu două capete, ridică prova aşa! I-a arătat cu braţele.

Finul l-a privit o clipă fără să priceapă, apoi a dat tare din cap, aprobator:

Bine – am s-o evit!

Suessi s-a strâmbat la auzul acelei impertinenţe. N-ar fi delfini dacă nu ar fi sarcastici în jumătate din timp şi prea zeloşi în cealaltă jumătate. Dar munciseră din greu. Totuşi, era foarte obositor să lucrezi sub apă. Prin comparaţie, să construieşti în stare de imponderabilitate era o adevărată plăcere.

Din secolul XXI, oamenii învăţaseră multe despre construcţiile în spaţiu. Găsiseră soluţii la problemele inerţiei şi rotaţiei, care nu figurau nici măcar în *Bibliotecă.* Fiinţele care cunoşteau antigravitatea de un miliard de ani nu trebuiseră s-o descopere.

Totuşi, în ultimii trei sute de ani, avuseseră mai puţine ocazii să se facă lucrări grele sub apă, chiar şi în comunităţile terestre de delfini, şi niciuna legată de repararea sau jefuirea unei nave spaţiale de pe fundul unui ocean.

Dacă inerţia lipsită de greutate din starea de imponderabilitate cauza probleme pe orbită, ce se putea spune

despre deplasarea materialelor cufundate în apă? Forţa necesară pentru a mişca un obiect masiv varia în funcţie de viteza cu care plutea şi de secţiunea pe care o prezenta în fiecare moment. În spaţiu nu existau asemenea complicaţii.

În timp ce finii orientau din nou grinda, Suessi a aruncat o privire în interiorul cuirasatului, să vadă cum merge treaba. Fierăstraiele circulare cu laser, luminoase ca nişte lămpi cu arc voltaic şi halogeni, iluminau dezmembrarea lentă a cavităţii centrale a navei de război thennanine. Se pregătea treptat o mare deschizătură cilindrică.

Locotenentul Tsh’t supraveghea acea parte finală a lucrării. Muncitorii ei se mişcau în modul caracteristic al neo-finilor. Fiecare delfin îşi folosea ochii sau instrumentele pentru lucrul de aproape. Dar, când se apropia de un obiect, lucrătorul îşi rotea capul, împrăştiind unde sonore înguste din „pepenele” semisferic care îi dădea finului *Tursiops* aerul de intelectual. Capătul sensibil la sunet al maxilarului inferior se mişca pentru a construi o imagine stereoscopică.

Camera era plină de scârţâituri. Pe Suessi nu înceta să-l mire cum de reuşeau delfinii să distingă ceva în această cacofonie.

Erau foarte gălăgioşi, dar îşi dorea să fi avut mai mulţi.

Suessi spera ca Hikahi să ajungă în curând cu alţi fini. Trebuia să aducă şalupa cea mare sau schiful, ca să-i ofere lui Suessi un loc unde să se usuce şi celorlalţi posibilitatea să se odihnească şi să respire aer curat. Dacă echipa lui nu va fi înlocuită în curând, vor avea loc accidente.

Era un plan înspăimântător, cel propus de Orley. Suessi sperase că Creideiki şi consiliul navei vor veni cu o alternativă, dar cei care se opuseseră planului nu fuseseră în stare să propună altul mai bun. *Streaker* avea să se pună în mişcare de îndată ce venea semnalul de la Thomas Orley.

Evident, Creideiki decisese că nu aveau prea multe de pierdut.

S-a auzit prin apă un „Trosc!“ Suessi a tresărit şi s-a uitat în jur. Un capăt al frânei cuantice thennanine atârna moale, rupt la îmbinare, de grinda de susţinere manevrată de Olelo. Finul, de obicei nepăsător, se uita la el vizibil mâhnit şi speriat.

— Acum, băieţi şi fete, a gemut Suessi, cum o să facem carcasa asta să pară că a supravieţuit unei lupte, dacă o stricăm mai mult decât inamicul? Cine ar crede că poate să zboare cu toate găurile astea în ea?

Olelo a lovit apa cu coada, scoţând ciripituri tânguitoare.

Suessi a oftat. Şi după trei sute de ani, tot mai trebuia să-i iei încet pe delfini. Criticile îi demoralizau. Încurajările aveau mai mult efect asupra lor.

— Bine. Să mai încercăm o dată, ce ziceţi? Fiţi atenţi! Acum sunteţi mai aproape de reuşită.

Suessi a scuturat din cap şi s-a întrebat ce nebunie îl determinase să se facă inginer.

32

GALACTICI

Bătălia se îndepărtase de această zonă din spaţiu; flota Tandu scăpase din nou.

Facţiunea Pthaca se aliase cu rasele Thennanin şi Gubru, iar grupul Soro rămânea periculos. Fraţii Nopţii fuseseră aproape distruşi.

Acceptorul s-a cocoţat în mijlocul pânzei sale şi a ridicat scuturile treptat şi cu prudenţă, cum era instruit s-o facă. Profesorilor Tandu le luaseră milenii să înveţe rasa lui cum să folosească ecranele mentale, pentru că detestau să le scape ceva neobservat.

Când barierele au căzut, Acceptorul a studiat curios spaţiul din apropiere, mângâind norii de vapori şi epavele în derivă. A atins uşor capcanele psi neactivate şi câmpurile de probabilitate nerezolvată. Bătăliile erau un spectacol captivant, dar rămâneau periculoase.

Recunoaşterea primejdiei a fost alt lucru pe care rasa Tandu li-l băgasem în cap cu forţa. În taină, specia Acceptorului nu o prea lua în serios. Cum putea să fie rău ceva ce se întâmpla? Episiarchul aşa credea şi era nebun de legat!

Acceptorul a remarcat ceva care i-ar fi scăpat în condiţii normale. Dacă ar fi fost liber să atingă cu esperul navele, planetele şi rachetele, ar fi fost prea distrat ca să observe o nuanţă atât de subtilă... gândurile unei singure minţi disciplinate.

Încântat, Acceptorul şi-a dat seama că acea care le trimitea era un synthian! Era un synthian acolo care încerca să comunice cu pământenii!

Era o anomalie şi, prin urmare, ceva frumos. Acceptorul nu mai asistase la un gest atât de îndrăzneţ din partea unui synthian.

Iar synthienii nici măcar nu erau renumiţi pentru aptitudinile lor psihice; dar acesta făcea o treabă grozavă strecurându-se

prin nenumăratele detectoare psi împrăştiate de toţi combatanţii prin spaţiul din jur.

Isprava era minunată prin faptul că nimeni nu se aştepta la aşa ceva... încă o dovadă a superiorităţii realităţii obiective asupra celei subiective, în ciuda aiurelilor Episiarchului! Surpriza era esenţa vieţii.

Acceptorul ştia că va fi pedepsit dacă stătea prea mult timp să se minuneze de acest eveniment, în loc să-l raporteze.

Şi asta îl uimea, „pedeapsa” *prin care rasa Tandu reuşea să-i facă pe semenii Acceptorului să aleagă o cale, şi nu alta. Timp de 40 000 de ani îi surprinsese chestia aceea. Poate că, într-o zi, aveau să încerce să facă ceva. Dar nu era grabă. Înainte de acea zi, vor fi devenit ei înşişi stăpâni. O aşteptare de încă şase mii de ani nu va fi grea.*

Semnalul de la spioana synthiană scăzuse în intensitate. Evident că bătălia crâncenă o obliga să se îndepărteze de Kthsemenee.

Acceptorul s-a uitat în jur cu atenţie, regretând un pic pierderea. Dar în faţa lui se desfăşura bătălia în toată splendoarea ei. Avid de abundenţa de stimuli, Acceptorul a hotărât să semnaleze mai târziu prezenţa spioanei synthiene... dacă avea să îşi mai amintească.

33

THOMAS ORLEY

Tom s-a uitat peste umăr la norii care se adunau. Era prea devreme să-şi dea seama dacă o să-l prindă furtuna. Mai avea mult de zburat până să afle.

Planorul solar înainta cu zgomot la 2 200 de metri; micul aparat de zbor nu era făcut să doboare recorduri. Era un pic mai mult decât un schelet îngust. Elicea era pusă în mişcare de lumina soarelui care cădea pe aripa mare, transparentă.

Imensul ocean al planetei Kithrup era semnalat de creste albe, subţiri. Tom zbura spre nord-est, lăsând alizeele să facă aproape toată treaba. Aceleaşi vânturi aveau să-i facă lent şi dificil zborul la întoarcere… Dacă va mai exista unul.

Vânturile de la înălţime mai mare împingeau norii întunecaţi către est, urmărindu-l.

Zbura pe bâjbâite, folosind pentru orientare doar soarele portocaliu al lui Kithrup. O busolă nu i-ar fi fost de niciun folos, căci planeta bogată în metale avea la suprafaţă ciudate anomalii magnetice.

Vântul şuiera pe lângă botul mic şi conic al aparatului de zbor. Întins pe platforma îngustă, abia simţea briza.

Tom îşi dorea să fi avut măcar o pernă în plus. Îşi zdrelise coatele şi îi înţepenise gâtul. Îşi văzuse şi revăzuse lista de materiale, încercând să scoată ceva de pe ea, până s-a trezit alegând între o bombă psi în plus, pe care s-o folosească la destinaţie, şi un distilator de apă care să-l ţină în viaţă până atunci. Colecţia lui de compromis era fixată cu bandă izolatoare de platforma de sub pernă. Denivelările nu-i permiteau să-şi găsească o poziţie comodă.

Drumul era de o monotonie neîntreruptă: nu vedea decât marea şi cerul.

De două ori zărise roiuri de fiinţe zburătoare la distanţă. Prima lui bănuială a fost că toate animalele zburau pe Kithrup. Oare evoluaseră din peşti săritori? Îl surprindea puţin să dea peste creaturi care zboară într-o lume atât de aridă şi lipsită de munţi.

Bineînţeles, fiinţele puteau să fi fost modelate de vreun locatar galactic al lui Kithrup din vechime, s-a gândit el. *Acolo unde lipseşte varietatea naturală, pot interveni sofonţii. Am văzut chestii mult mai ciudate decât creaturi zburătoare făcute prin aplicare de grefe genetice într-o lume acvatică.*

Tom şi-a amintit de perioada în care el şi Gillian îl însoţiseră pe bătrânul Jake Demwa în Cathrhennlin, lumea universitară a tymbrimilor. Între întruniri, el şi Jill făcuseră un tur al imensei rezervaţii naturale continentale, unde văzuseră turme mari de animale Clideu păscând pe câmpiile ierboase în modele geometrice precise, complicate. Aranjamentele se schimbau din minut în minut, fără să pară că există comunicare între animale… ca apele făcute de moar. Tymbrimienii le explicaseră că o străveche rasă galactică ce trăise pe Cathrhennlin cu multe ere înainte programase acele tipare în animalele Clideu, ca un fel de puzzle. Nimeni nu reuşise, de-a lungul timpului, să descifreze enigma, dacă era într-adevăr una.

Gillian sugerase că modelele ar fi putut fi adaptate de Clideu în propriul lor avantaj. Tymbrimienii, amatori de ghicitori, preferau să creadă cu totul altceva.

Tom a surâs amintindu-şi de acea călătorie, prima lor misiune împreună. De atunci, el şi Gillian văzuseră mai multe lucruri ciudate decât ar fi putut să catalogheze.

Îi simţea deja lipsa lui Gillian.

Făpturile zburătoare au virat, îndepărtându-se de norii adunaţi grămadă. Orley le-a urmărit cu privirea până au dispărut. Nu era nici urmă de pământ în direcţia în care o luaseră.

Avionul zbura cu o viteză de aproape două sute de noduri. Ar trebui să ajungă peste vreo două ore la insulele vulcanice pe care le căuta. Radioul, urmărirea prin satelit şi radarul erau toate un lux interzis. Tom nu avea decât harta fixată pe parbriz.

Avea să se descurce mai bine pe drumul de întoarcere. Gillian insistase să ia cu el un înregistrator inerţial, care l-ar fi condus şi cu ochii legaţi până la câţiva metri de insula lui Hikahi.

Dacă va avea această şansă.

Norii care îl urmăreau se strângeau încet deasupra şi în spatele lui. Aerul lui Kithrup era foarte cald. Tom era gata să

admită că nu i-ar fi displăcut să găsească un loc de aterizare înainte să-l ajungă din urmă furtuna.

Pe când după-amiaza înainta spre seară, a văzut un alt roi de fiinţe zburătoare şi, de două ori, a zărit mişcându-se ceva în apa de jos, ceva enorm şi sinuos. În ambele cazuri, creatura a dispărut înainte s-o poată vedea mai bine.

Risipite prin valurile lungi, pluteau mănunchiuri de alge. Unele grămezi erau unite şi formau movile izolate de vegetaţie. Poate că făpturile zburătoare coborau să se aşeze acolo, s-a gândit Orley în treacăt.

Se lupta cu plictiseala şi începea să urască din toată inima acel lucru voluminos care stătea exact sub rinichiul său stâng.

Grămada ameninţătoare de nori era la doar trei kilometri în urma lui când a văzut ceva la orizontul dinspre nord, o pată abia vizibilă pe cerul din ce în ce mai cenuşiu.

A apăsat pe acceleraţie şi a virat spre masa cenuşie. Curând a zărit o pâlnie întunecată, ca de tornadă. Unduindu-se şi răsucindu-se, atârna ca un drapel negru pe cer.

A luat altitudine în timp ce norii ameninţători acopereau soarele în asfinţit şi aruncau umbre pe colectorii solari de pe aripa aparatului. Tunetul a bubuit şi fulgerele au luminat intermitent peisajul marin.

Când a început să plouă, acul ampermetrului a virat brusc spre roşu. Motorul micului avion a început să dea semne de oboseală.

Da. Iat-o acolo! O insulă! Muntele părea încă departe. Era parţial învăluit în fum.

Ar fi preferat să aterizeze pe o insulă învecinată, mai puţin activă. Orley a zâmbit la gândul că nimeni în situaţia lui nu putea să aibă pretenţii. Putea să amerizeze dacă era necesar. Avionul era echipat cu pontoane.

Lumina se reducea. În întunericul din ce în ce mai negru, Tom a observat că suprafaţa oceanului îşi schimbase culoarea. Ceva în consistenţa ei l-a făcut să se încrunte nedumerit. Era greu să-şi dea seama în ce consta diferenţa.

Curând n-a mai avut timp să formuleze ipoteze, căci a trebuit să se lupte cu avionul pentru a-l menţine la altitudine.

Sperând să rămână destulă lumină ca să găsească un loc de aterizare, Tom şi-a condus aparatul fragil prin ploaia torenţială, către vulcanul fumegând.

34

CREIDEIKI

Nu-şi dăduse seama că nava arăta chiar atât de rău.

Creideiki verificase starea fiecărui motor şi instrument. În timp ce se făceau reparaţiile, el şi Takkata-Jim mai controlaseră o dată totul cu discreţie. Acolo unde fusese posibil, majoritatea stricăciunilor fuseseră remediate.

Dar el era comandantul navei şi trebuia să se ocupe şi de lucrurile intangibile. *Cineva* trebuia să acorde atenţie şi esteticii, deşi era ultima pe lista de priorităţi. Şi, cu oricât succes se făcuseră reparaţiile funcţionale, *Streaker* nu mai era frumoasă.

Asta era prima lui ieşire în afara navei. Creideiki purta un aparat de respirat şi înota deasupra carenei găurite ca să-şi facă o idee de ansamblu.

Flanşele de stază şi principalele motoare cu gravitate urmau să funcţioneze. Avea cuvântul lui Emerson D'Anite şi pe cel al lui Takkata-Jim în această privinţă şi verificase personal. Un rotor de rachetă fusese distrus de o rază antimaterie la Morgran. Tubul rămas se mai putea folosi.

Dar, deşi carena era sigură şi rezistentă, nu mai încânta ochiul ca înainte. Învelişul exterior era ars în două locuri, unde razele pătrunseseră prin scuturi şi îl găuriseră.

Brookida îi spusese că era şi o mică zonă unde metalul se schimbase dintr-un aliaj în altul. Integritatea structurală a navei nu fusese afectată, dar asta însemna că se apropiase cineva de ei la o distanţă extrem de redusă cu un deformator de probabilitate. Era îngrijorător să te gândeşti că acea bucată din *Streaker* fusese înlocuită cu alta asemănătoare, dar uşor diferită din altă navă, cu fugari asemănători, dar uşor diferiţi într-un ipotetic univers paralel.

Conform documentelor *Bibliotecii,* nimeni nu reuşise vreodată să controleze deformatoarele transuniversale într-atât încât să le folosească pe post de arme, deşi circula zvonul că o anumită specie străveche care „depăşise” uneori civilizaţia galactică

aflase secretul şi îl utilizase pentru a părăsi această realitate pe o uşă lăturalnică.

Conceptul de nesfârşite universuri paralele era unul cunoscut de delfini înainte ca omul să fi învăţat să aprindă focul. Era parte integrantă a Visului Balenelor. Marile cetacee mugeau fericite, vorbind despre o lume într-o schimbare continuă. Când începuseră să folosească uneltele, delfinii din specia *amicus* îşi pierduseră marea indiferenţă. Acum înţelegeau mai bine decât oamenii filosofia balenelor.

O versiune blândă a deformatorului de probabilitate era unul din duzina de moduri cunoscute de Galactici de a depăşi viteza luminii, dar speciile prudente îl evitau. Multe nave dispăreau când foloseau motoarele de probabilitate.

Creideiki îşi închipuia că va ieşi din zbor şi va găsi o adunare de nave *Streaker* venite din universuri diferite, toate comandate de versiuni uşor modificate ale lui însuşi. Balenele puteau să fie mulţumite de situaţie din punct de vedere filosofic; dar el nu era convins că putea fi.

Pe deasupra, balenele, cu tot geniul lor filosofic, erau imbecile când venea vorba despre maşini şi nave spaţiale. Nu recunoşteau o flotă de nave mai bine decât un câine propria lui reflexie în apă.

Cu mai puţin de două luni în urmă, Creideiki se aflase în faţa unei flote de nave abandonate mari cât nişte luni şi vechi cât stelele de vârstă mijlocie. Acolo pierduse o duzină dintre cei mai buni fini, iar pe urmă fugise de flote întregi.

Erau clipe în care îşi dorea să fie orb ca animalele la anumite lucruri, aşa cum erau balenele. Sau măcar să fie filosofi ca ele.

***

Creideiki a urcat înot spre culmea care domina nava. Lămpi strălucitoare cu heliarc aruncau umbre lungi în apa eufonică limpede. Finii terminaseră de instalat prada pe care o găsise Suessi pe epava thennanină. Trebuiau doar să scoată suporţii de aterizare pentru a se putea mişca.

Hikahi plecase acolo acum câteva ore, cu o echipă aleasă pe sprânceană şi schiful navei. Lui Creideiki îi părea rău că nu trimisese mai mulţi fini să-l ajute pe Suessi, dar *Streaker* funcţiona deja cu un minim de echipaj.

Nu vedea încă o soluţie la planul lui Thomas Orley. Metz şi Takkata-Jim nu reuşiseră să găsească ceva mai bun decât să se predea învingătorilor din bătălia de sus, iar asta Creideiki nu putea să accepte. Nu cât timp mai aveau o şansă.

Senzorii pasivi arătau că lupta în spaţiu devenea şi mai crâncenă. Ar fi putut să atingă apogeul în câteva zile şi atunci ar fi fost ultima lor şansă să scape cu fuga, camuflaţi şi profitând de confuzie.

Sper ca Tom să fi ajuns teafăr la destinaţie şi să-i reuşească experimentul.

Prin apă se auzea bubuitul surd al motoarelor testate. Creideiki calculase singur nivelurile de zgomot acceptabile. Erau atâtea forme de posibile scurgeri: neutrino de la centrala electrică, gravitoni de la ecranul de stază, psi-uri emanate de cei de la bord. Sunetul era ultima lui preocupare.

În timp ce înota, Creideiki a simţit ceva deasupra lui. Şi-a îndreptat atenţia spre suprafaţă.

Un neo-fin singuratic stătea lângă balizele detectoare, la care lucra cu braţele mecanice ale armurii. Creideiki s-a dus mai aproape.

**E vreo problemă –*
Care deranjează
Mersul lucrului?

L-a recunoscut pe K’tha-jon, giganticul *Stenos.* Nostromul a tresărit. Ochii i s-au mărit şi, pentru o clipă, Creideiki i-a văzut albul din jurul pupilelor plate, ca nişte bărci.

K’tha-jon şi-a revenit repede. Gura i s-a deschis într-un rânjet.

**Zgomotul o deranja –*
Pe ascultătoarea de neutrino
**Nu auzea –*
Lupta cea crâncenă

**Acum îmi spune –*
Că descărcările au dispărut
**La treabă –*
*Acum mă duc **

Avea o treabă serioasă. Era vital pentru comandantul lui *Streaker* să ştie ce se petrecea în cer şi să poată primi veşti despre misiunea lui Thomas Orley.

Takkata-Jim trebuia să trimită pe altcineva să facă treaba asta. Balizele erau responsabilitatea personalului de pe punte. Totuşi, dat fiind că Hikahi şi Tsh't plecaseră cu cei mai buni din echipaj, K'tha-jon era, poate, singurul ofiţer disponibil.

**Corect ca un salt –*
Mare călător pe valuri
**Acum, hai, întoarce-te degrabă*
*La cei ce te aşteaptă **

Ktha-Jon a încuviinţat şi şi-a îndoit la loc braţele armurii. Fără să mai spună ceva, a suflat un noruleţ de bule şi s-a îndreptat spre deschizătura luminoasă a uşii lui *Streaker.*

Creideiki l-a urmărit pe uriaş cu privirea.

Cel puţin în aparenţă, K'tha-Jon reacţionase cu mai mult curaj decât alţii în situaţia grea a lui *Streaker.* În plus, părea să fi apreciat retragerea războinică de la Morgran, şi trăsese de la bateria sa cu mult entuziasm. Era un subofiţer eficient.

Atunci de ce mă irită prezenţa lui? O fi el o altă glumă a lui Metz? Trebuie să insist să nu mai tergiverseze doctorul Metz şi să-mi arate documentele lui. Dacă va fi necesar, o să intru prin efracţie la el... La naiba cu protocoalele!

K'tha-Jon devenise de nedespărţit de locotenentul Takkata-Jim. Împreună cu Metz, cei doi se împotriveau cel mai mult planului lui Tom Orley. Erau încă supăraţi din cauza asta. Takkata-Jim era mai taciturn ca oricând.

Secundul devenea o adevărată problemă. Creideiki simţea compasiune pentru locotenent. Nu era vina lui că această călătorie de probă se transformase într-un infern. Dar mila nu avea să-l împiedice pe Creideiki s-o promoveze pe Hikahi în postul lui Takkata-Jim imediat ce echipajul se va reuni.

Probabil că Takkata-Jim intuia ce avea să se întâmple şi ştia de rapoartele pe care trebuia să le scrie despre fiecare ofiţer

pentru Centrul Elevaţiei. Pentru Takkata-Jim, putea fi pusă în pericol posibilitatea de a avea urmaşi.

Creideiki îşi închipuia ce simţea secundul. Câteodată, chiar şi el se simţea oprimat de intruziunea prea îndrăzneaţă a Elevaţiei şi îi venea să ţipe în primitivă: *Cine v-a dat dreptul?* Iar hipnoza dulce a Visului Balenelor îl tenta să se întoarcă la Vechii Zei.

Însă acele momente treceau repede şi Creideiki îşi amintea că nu dorea nimic mai mult pe lume decât să comande o navă interstelară, să adune benzile cu melodiile din spaţiu şi să exploreze curenţii dintre stele.

Un banc de peşti din partea locului a trecut pe lângă el. Semănau puţin cu chefalii, dar nişte chefali kitsch, cu solzi metalici în culori ţipătoare.

A simţit brusc impulsul să-i *urmărească* şi să-şi cheme echipajul să i se alăture la vânătoare!

Şi i-a imaginat pe inginerii şi tehnicienii săi apatici dându-şi jos armurile şi venind după el într-o haită gălăgioasă, fugărindu-le sprinteni pe bietele creaturi, prinzându-le în aer, când panica le făcea să sară din apă.

Chiar dacă unii fini dădeau dovadă de prea mult entuziasm şi înghiţeau nişte metal, poate că vânătoarea le-ar fi putut ridica moralul.

**Toate ploile Primăverii,*
Şi apoi, într-o seară de taină.
*Peste valuri, Luna...**

Era un haiku ce exprima regret.

Nu era timp pentru jocurile vânătorii acum, când ei înşişi erau vânatul.

Clopoţelul de la armură l-a anunţat că mai avea aer doar pentru treizeci de minute. S-a înfiorat. Dacă ar mai fi meditat mult, ar fi venit Nukapai. Zeiţa himerică l-ar fi chemat. Vocea ei blândă i-ar fi adus aminte de absenţa lui Hikahi.

Balizele de observaţie pluteau lângă el, ancorate cu fire subţiri de fundul mării. S-a apropiat înot de ovoidul neted, roşu cu alb, la care lucrase K’tha-jon, şi a observat că placa de acces fusese lăsată întredeschisă.

Creideiki a dat din cap, scoţând mai multe sunete concentrate. Geometria ciudată a balizei şi a firelor era într-un fel îngrijorătoare.

Receptorul sonarului a bâzâit. O voce amplificată a venit la el prin conexiunile nervoase.

— Căpitane, aici Takkata-Jim. Tocmai am terminat de testat rotoarele şi generatoarele de stază. Funcţionează acum după indicaţiile tale. Şi Suessi ne-a contactat să spună că... înaintează Calul Troian Marin. Hikahi a ajuns acolo şi îţi trimite salutări.

— Bine. Creideiki a răspuns direct prin legătura nervoasă. Nu se ştie nimic de Orley?

— Nu, căpitane. Şi se face târziu. Eşti sigur că vrei să continui după planul lui? Şi dacă nu reuşeşte să ne trimită un mesaj cu o bombă psi?

— Am discutat deja despre posibilitatea asta.

— Şi tot mai trebuie să mutăm nava? Cred că mai trebuie să mai analizăm opţiunea asta.

Creideiki a simţit un val de iritare.

— N-o să vorbim despre asta pe un canal deschis, secundule. S-a decis deja. Mă întorc repede. Între timp, încearcă să rezolvi lucrurile rămase în suspensie. Trebuie să fim gata când ne va chema Tom!

— Da, domnule.

Dar Takkata nu părea să-şi ceară scuze când a terminat convorbirea.

Creideiki nu mai ştia de câte ori i se contestase planul. Dacă nu aveau încredere în el pentru că era „doar“ un delfin, ar fi trebuit măcar să observe că ideea fusese a lui Thomas Orley! În plus, el, Creideiki, era comandantul. De la el se aşteptau toţi să le salveze viaţa şi onoarea.

Când servise pe vasul de recunoaştere *James Cook,* autoritatea căpitanului Alvarez, un om, nu fusese niciodată pusă la îndoială.

A lovit apa cu coada până i s-a mai potolit furia. Şi a numărat până i-a revenit calmul Keneenk.

O *să las lucrurile aşa cum sunt,* a decis el. Cei mai mulţi din echipaj nu comentau, iar restul îi urmau instrucţiunile, chiar

dacă nu le convenea. Era o echipă experimentală supusă la o presiune enormă, trebuia să fie mulţumit cu atât.

„Unde e minte, există întotdeauna o soluţie,” îi învăţase Keneenk. Toate problemele conţineau elementele soluţiei.

Creideiki a comandat braţelor mecanice să se întindă şi să prindă placa de acces a balizei. Dacă lucrurile stăteau bine, avea să găsească o modalitate de a-l lăuda pe Takkata-Jim. Trebuia să existe o cheie cu care să deschidă sufletul locotenentului său, apoi să-l readucă în comunitatea navei şi să rupă cercul vicios al izolării sale. „Unde e minte…“

Îi ajungeau câteva minute să se convingă că geamandura funcţiona. Creideiki a inserat o extensie a orificiului său nervos în computerul balizei. A ordonat maşinii să-i comunice starea în care se afla.

În faţa lui a scânteiat un arc strălucitor de descărcări electrice. Creideiki a ţipat când şocul i-a zguduit motoarele armurii şi i-a ars pielea din jurul orificiului nervos.

O descărcare electrică penetrantă! şi-a dat seama Creideiki, uluit şi deodată imobil. *Dar cum…?*

Simţea tot cu încetinitorul. Curentul lupta cu diodele protectoare ale amplificatorului său nervos. Întrerupătorul circuitului principal a pocnit, dar aproape imediat izolarea s-a îndoit sub contralovitură.

Încremenit, Creideiki a avut impresia că aude o voce de pe câmpul de bătălie, o voce care îşi bătea joc de el.

#*Unde e minte – e minte,*
este – *şi înşelătorie*
Înşelătorie – este, există #

După un ţipăt de durere care l-a făcut să se încovoaie, Creideiki a scos un strigăt indisciplinat în primitivă, primul din viaţa lui de adult. Apoi s-a întors cu burta în sus şi a plutit în derivă într-o beznă mai adâncă decât noaptea.

PARTEA A IV-A

LEVIATHAN

Oh, tatăl meu era paznicul farului din Eddystone,
S-a culcat cu o sirenă într-o noapte frumoasă.
Din acea uniune ne-am născut trei:
Un delfin, un peşte şi eu.

Oh, viaţa pe marea cu valuri.
CÂNTEC STRĂVECHI

35

GILLIAN

Ca majoritatea speciilor provenite din strămoşi în întregime carnivori, rasa Tandu era un client dificil. Membrii ei aveau porniri spre canibalism, iar la începutul elevaţiei lor nu puţine erau atacurile asupra indivizilor din rasa lor protectoare, Nght6.

Cei din specia Tandu au foarte puţină empatie pentru alte forme de viaţă conştiente. Sunt membri ai unui grup pseudoreligios ai cărui adepţi propun în ultimă instanţă exterminarea speciilor considerate „nedemne”. Deşi respectă codurile Institutelor Galactice, rasa Tandu nu face un secret din dorinţa ei ca universul să fie mai puţin aglomerat sau din nerăbdarea de a vedea ziua în care toate legile vor fi abolite de o „forţă superioară“.

Potrivit adepţilor grupului lor, intitulat „Moştenitorii’“, asta se va întâmpla când Strămoşii se vor întoarce în cele Cinci Galaxii. Tandu presupune că în acea zi rasa lor va fi aleasă să-i alunge pe cei nedemni.

Aşteptând acest mileniu, cei din specia Tandu se menţin în formă, dedicându-se nenumăratelor încăierări şi bătălii minore în numele onoarei. Iau parte la fiecare război pentru aplicarea legii, declarat de Institutele Galactice, oricare ar fi cauza pentru care luptă, şi sunt adesea menţionaţi pentru uz de forţă în exces. Li s-a atribuit „dispariţia accidentală“ a cel puţin trei specii spaţiale.

Chiar dacă are puţină empatie pentru semenii lor stăpâni, rasa Tandu este maestră în arta elevaţiei. În forma ei preconştientă, pe planeta sa aridă, a îmblânzit deja mai multe specii locale, folosindu-le la vânătoare pe post de câini, după modelul Terrei. De când a fost eliberată din robie, rasa Tandu a dobândit şi i-a adaptat pe doi dintre cei mai puternici adepţi ai paranormalului din „recolta“ recentă de clienţi. Rasa Tandu e anchetată de mult pentru manipulare genetică abuzivă, care a făcut din cei doi (Vezi referinţe: EPISIARCHI-cl-82f49;

ACCEPTORl-cl-82f50) instrumente total dependente de pasiunea lor pentru vânătoare...

Ce rasă simpatică, Tandu asta, şi-a spus Gillian, punând placa de citit pe jos, lângă copacul sub care stătea. În această dimineaţă îşi alocase o oră pentru citit, dar asta însemna numai vreo două sute de mii de cuvinte.

Informaţiile despre Tandu veniseră prin cablu de pe *Streaker* în timpul nopţii. Se părea că Niss obţinea deja câte ceva de la mini-*Biblioteca* pe care o recuperase Tom de pe epava thennanină. Articolul era prea clar şi ajungea prea direct la ţintă ca să provină din traducerea în engleză din amărâta şi jalnica microfilială de pe *Streaker.*

Bineînţeles că Gillian ştia deja câte ceva despre rasa Tandu. Toţi agenţii Terragenilor primiseră informaţii despre aceşti duşmani brutali şi ascunşi ai Omenirii. Articolul îi întărea doar sentimentul că totul era înfiorător de greşit într-un univers populat de asemenea monştri.

Pe vremuri, Gillian petrecuse o vară citind vechi romane spaţiale de dragoste, scrise înainte de Contact. Ce sincere şi prietenoase i se păruseră acele universuri ficţionale de demult! Nici măcar puţinele romane „pesimiste" nu aduceau cu realitatea periculoasă şi sufocantă!

Gândul la Tandu îi dăduse impulsul melodramatic de a purta un pumnal şi de a-şi exercita ultima prerogativă a unei femei, în caz că acei monştri ucigaşi ar captura-o vreodată.

***

Mirosul organic şi puternic de humus acoperea izul metalic din aerul de lângă apă. Mireasma era proaspătă după furtuna din noaptea trecută. Ramurile verzi se unduiau, mişcate uşor de suflarea neîncetată a alizeelor de pe Kithrup.

Tom trebuie să-şi fi găsit până acum creuzetul insular, s-a gândit Gillian. *Şi a început probabil să-şi pregătească experimentul.*

Dacă mai trăieşte încă.

În dimineaţa aceea se simţise pentru prima oară nesigură în această privinţă. Fusese convinsă că ar fi ştiut dacă el ar fi murit, oriunde şi oricum s-ar fi întâmplat. Dar acum era confuză.

Avea mintea înceţoşată şi tot ce putea să spună cu certitudine era că în noaptea ce trecuse se petrecuseră lucruri groaznice.

Mai presus de toate, cam pe la apus, i se strecurase în minte premoniţia că i se întâmplase ceva lui Tom. Nu reuşise să-şi dea seama de ce avea acea senzaţie, însă o tulbura mult.

Apoi, mai târziu, în cursul nopţii trecute, avusese o serie de vise.

Îi apăruseră nişte chipuri. Feţe de Galactici, acoperite cu piele tare, pene şi solzi, cu dinţi lungi şi mandibule proeminente. Gemeau şi urlau, dar ea, în ciuda pregătirii ei costisitoare, nu reuşea să înţeleagă nicio vorbă sau simbol senzorial. În vis recunoscuse unele din acele feţe amestecate... doi astronauţi Xappish, murind în timp ce nava lor exploda – un Johpur, urlând prin fum când vedea ciotul însângerat ce-i mai rămăsese din braţ – o synthiană ascultând cântecul balenelor pe când aştepta cu nerăbdare în spatele unui bolovan rece ca moartea.

În somn, Gillian nu reuşise să-i ţină la distanţă. Se trezise brusc, în toiul nopţii, cu un tremur care îi făcea şira spinării să vibreze ca o coardă de vioară. Respirase adânc în beznă şi percepuse o conştiinţă înrudită cu a ei zvârcolindu-se de durere nu prea departe de ea. În pofida distanţei, Gillian captase o senzaţie amestecată de simbol psihic trecător. Părea prea uman să fi fost doar un fin, prea delfin să fi fost un om.

Apoi încetase. Asaltul psihic se sfârşise.

Gillian nu ştia ce să creadă. La ce mai era bun psi dacă mesajele sale erau prea opace ca să poată fi descifrate? Intuiţia ei, sporită genetic, i se părea acum o crudă păcăleală. Mai mult decât inutilă.

***

Mai erau câteva secunde până să se termine ora. Le-a petrecut cu ochii închişi, ascultând sunetele când înalte, când joase ale valurilor ce îşi purtau lupta nesfârşită cu ţărmul estic al insulei. Ramurile copacilor se clătinau în bătaia vântului.

Prin scârţâitul trunchiurilor şi al ramurilor, Gillian auzea sunetele stridente scoase de băştinaşii preconştienţi – Kiqui. Din când în când distingea vocea lui Dennie Sudman vorbind unui computer care îi traducea cuvintele în dialectul Kiqui de înaltă frecvenţă.

Deşi o ajuta pe Dennie douăsprezece ore pe zi să lucreze cu aborigenii, Gillian nu reuşea să scape de senzaţia că e în vacanţă, iar asta o făcea să se simtă puţin vinovată. Îşi repeta că micii indigeni erau foarte importanţi şi că la bordul navei nu reuşise să termine nimic ca lumea.

Dar unul dintre chipurile din vis o obsedase toată dimineaţa. Doar cu o jumătate de oră în urmă îşi dăduse seama că era transpunerea inconştientă a felului în care Herbie, cadavrul străvechi care era cauza tuturor necazurilor, trebuie să fi arătat când era în viaţă.

În vis, cu puţin timp înainte ca Gillian să aibă premoniţia unui dezastru, faţa alungită, vag omenească, a fiinţei antice îi zâmbise şi îi făcuse cu ochiul.

***

— Gillian! Doamnă doctor Baskin! E timpul!

Ea a deschis ochii, şi-a ridicat mâna şi s-a uitat la ceas. Se părea că vocea lui Toshio îl pusese în mişcare. Poţi să ai încredere în cuvântul unui elev-ofiţer, şi-a amintit ea. Spune-i să vină să te ia într-o oră şi o va cronometra secundă cu secundă. Mai devreme, în timpul călătoriei, trebuise să recurgă la ameninţări ca să-l oblige să i se adreseze cu anacronicul „doamnă” – măcar o dată la trei fraze, nu chiar la fiecare cuvânt.

— Vin imediat, Toshio! Într-un minut!

S-a ridicat în picioare şi s-a întins. Odihna îi făcuse bine. Mintea îi fusese atât de zbuciumată că doar puţină linişte putea să-i redea limpezimea.

Spera să-şi termine treaba aici şi să se întoarcă la *Streaker* în trei zile, cam când Creideiki hotărâse să mute nava. În acest timp, ea şi Dennie ar fi trebuit să-şi facă o idee clară despre nevoile ambientale ale creaturilor Kiqui ca să poată duce cu ei un grup reprezentativ la Centrul Elevaţiei de pe Terra. Dacă *Streaker* reuşea să fugă şi Omenirea ar fi fost prima care să-i ceară pe Kiqui drept clienţi, i-ar fi putut salva de o soartă mult mai rea.

Pe drumul ei printre copaci, Gillian a zărit oceanul printr-un spaţiu gol în frunziş, către nord-est.

Oare voi reuşi să-l aud de aici pe Tom când va chema? Niss a spus că semnalul lui ar trebui să fie perceptibil pe toată planeta.

Şi extratereştrii aveau să-l audă, cu siguranţă.

Gillian îşi ţinea cu grijă toate energiile psihice la nivel minim, aşa cum o rugase Tom. Dar a rostit în şoaptă o rugăciune demodată şi a trimis-o spre nord, peste valuri.

***

— Pun pariu că asta o să-i placă doctorului Dart, a zis Toshio. Totuşi, senzorii pot să nu fie de tipul pe care l-ar vrea el. Dar robotul tot funcţionează.

Gillian a examinat micul ecran. Nu era specialistă în robotică sau planetologie, dar înţelegea principiile de bază.

— Cred că ai dreptate, Toshio. Spectrometrul cu raze X funcţionează, ca şi laserul şi magnetometrul. Robotul poate încă să se deplaseze?

— Ca un crab de stâncă! Doar că nu poate să urce. Tancurile sale de plutire au fost distruse de un coral mare care a căzut peste ele.

— Unde se află acum robotul?

— Este pe un prag, la 90 de metri în jos. Toshio a tastat ceva, făcând să apară o schemă holografică în spaţiul din faţa ecranului. Mi-a dat o hartă sonar a acelei adâncimi. Am evitat să-l cobor acolo până nu vorbesc cu doctorul Dart. Nu-l putem coborî decât de pe un prag pe altul. Când robotul pleacă dintr-un loc, nu se mai poate întoarce acolo.

Schema arăta o cavitate cilindrică uşor ascuţită la vârf, coborând în roca de silicaţi, bogată în metale, ce forma scoarţa subţire a lui Kithrup. Pereţii erau plini de ieşituri şi praguri ca acela pe care se afla acum sonda stricată.

Un puţ solid, uşor înclinat, pornea în sus din cavitatea cea mare. Fusese făcut de rădăcina voluminoasă a arborelui-burghiu pe care Toshio şi Dennie o aruncaseră în aer acum câteva zile. Extremitatea superioară se sprijinea de marginea rotundă a propriei găuri subacvatice. Puţul dispărea într-un teritoriu necunoscut, sub zona de pe hartă.

— Cred că ai dreptate, Toshio. Gillian a zâmbit şi l-a bătut pe umăr pe băiat. Charlie va fi bucuros. Poate asta îl va face să-l lase în pace pe Creideiki. Vrei să-l suni să-i dai veştile?

Toshio era încântat de compliment, dar surprins de propunerea lui Gillian.

— O, nu, mulţumesc, doamnă. Vreau să spun, nu puteţi să-l înştiinţaţi dumneavoastră când veţi da azi raportul la navă? Sunt sigur că doctorul Dart va pune întrebări la care nu sunt suficient de calificat să răspund…

Gillian nu-l putea învinui pe Toshio. Să-i dai veşti bune lui Charles Dart era doar un pic mai plăcut decât să-i dai unele proaste. Dar, mai devreme sau mai târziu, Toshio tot trebuia să se confrunte cu cimpanzeul planetolog. Ar fi cel mai bine dacă ar învăţa să se ocupe de o problemă de la bun început.

— Îmi pare rău, Toshio. Doctorul Dart va rămâne cu tine. Eu plec de aici în câtva zile. Aşa că tu va trebui să… îl mulţ*umeşti pe* Charlie, când o să-ţi ceară să lucrezi 35 de ore fără pauză.

Toshio a încuviinţat cu un aer preocupat, luându-i în serios sfatul până când Gillian i-a întâlnit privirea şi i-a surâs, făcându-l să roşească şi să-i zâmbească şi el.

36

AKKI

Grăbit să ajungă pe punte înainte să se schimbe tura, Akki a luat-o pe scurtătură, prin camera de compensare externă. Ajunsese la centrul de comandă când a observat ceva neobişnuit.

A făcut un salt brusc ca să se oprească. Plămânii-branhii i s-au umflat, iar Akki şi-a spus că era un prost să accelereze şi să facă figuri acrobatice când nu avea suficient aer la dispoziţie!

S-a uitat în jurul lui. Camera de compensare externă era goală. Nu o văzuse niciodată aşa.

Şalupa căpitanului se pierduse la Mica Grămadă. Săniile grele şi mare parte din echipament fuseseră mutate pe epava thennanină, iar locotenentul Hikahi plecase acolo cu schiful acum o zi.

Era ceva activitate în jurul marii şalupe, ultima a lui *Streaker.* Câţiva fini foloseau păianjeni mecanici ca să transporte lăzi la micuţul vehicul spaţial.

Akki a uitat de grabă şi a făcut leneş o spirală spre acel loc.

A ajuns înot în spatele unuia dintre finii suiţi pe păianjeni. Vehiculul ducea o cutie mare în braţele sale mecanice.

— Ei, Sup-peh, ce-i pe-aici?

Akki folosea fraze scurte şi simple. Se descurca mai bine cu *anglica* în apă oxigenată, dar, dacă un calafian nu o vorbea bine, ce-ar fi gândit ceilalţi?

Delfinul interpelat a ridicat capul.

— Oh, bună, domnule Akki! Ordinele sss-au schimbat. Verificăm şalupa să vedem dacă poate naviga în spaţiu. Şi apoi trebuie să încărcăm lăzile astea.

— Ce… Ce e înăuntrul lor?

— Documentaţia doctorului Metz, aşa cred. Al treilea braţ al păianjenului s-a întins spre grămada de cutii rezistente la apă. Închipuie-ţi: toţi bunicii şi nepoţii noştri sunt în listele de acolo, pe cipuri magnetice. Asta îţi dă un sentiment de continuitate, nu?

Sup-peh era din comunitatea sud-atlantică, un clan care se mândrea cu limbajul său ciudat. Akki s-a întrebat dacă o făceau pentru că erau excentrici sau nu prea inteligenţi.

— Nu trebuia să duci materiale la nava thennanină? l-a întrebat el pe fin.

De obicei, lui Sup-peh i se dădeau sarcini care nu cereau prea multă pricepere sau fineţe.

— Ba da, domnule Akki, dar s-a renunţat la asta. Nava e închisă, n-ai ştiut? Înotăm toţi în cercuri până vom şti mai multe despre starea căpitanului.

— _Ce?_ Akki a simţit că se sufocă. _Căpitanul?_

— A avut un accident în timpul inssspecţiei în exteriorul navei. A fost electrocutat, aşa am auzit. L-au găsit cu puţin înainte să i se termine aerul din respirator. E încă inconştient. Takkata-Jim a preluat comanda.

Akki a rămas încremenit. Era prea uluit să-şi dea seama că Sup-peh se întorsese brusc şi plecase la treabă, când s-a apropiat de el o matahală de culoare închisă.

— Pot să te ajut cu ceva, domnule Akki?

Tonul uriaşului era aproape sarcastic.

— K’tha-jon! Akki s-a înfiorat. Ce-a păţit căpitanul?

Era ceva în atitudinea nostromului care i-a îngheţat lui Akki sângele în vene. Nu era doar lipsa aproape totală de respect pentru un grad superior. K’tha-jon a zis repede în trinară:

*Mă tot gândesc
Cum
Să afli mai mult –

*Du-te şi întreabă-ţi
Superiorul
*Care te aşteaptă pe plajă… *

Cu un gest aproape insolent, făcut cu un braţ al armurii, K’tha-jon s-a întors cu spatele şi s-a îndepărtat înot să ajungă la echipa sa. Siajul cozii lui puternice l-a împins pe Akki înapoi cu doi metri. Akki ştia că n-are rost să-l cheme. Ceva din versurile cu triplu sens ale lui K’tha-jon îi spunea că ar fi fost inutil. A

decis să-i ia atitudinea ca pe un avertisment şi a pornit în grabă spre liftul din carenă.

Brusc, a observat că majoritatea celor mai buni fini de pe *Streaker* nu erau acolo. Tsh't, Hikahi, Karkaett, S'Tat şi Kaa Norocosul plecaseră toţi la epava thennanină. Aşa că subofiţerul cel mai mare în grad era acum K'tha-jon!

Şi Keepiru lipsea. Akki nu crezuse bârfele care circulau pe seama pilotului. Fusese întotdeauna convins că Keepiru era cel mai curajos neo-fin din echipaj, făcând abstracţie de faptul că era înotătorul cel mai rapid. Ar fi dorit să fie aici cu el atât Keepiru, cât şi Toshio: l-ar fi ajutat să descopere ce se petrecea!

Lângă lift, Akki a întâlnit un grup de patru *Tursiops,* îngrămădiţi într-un colţ al camerei de compensare externe. Nu făceau nimic deosebit, dar păreau supăraţi şi apatici.

— Sus'ta, ce se întâmplă aici? a întrebat el. Nu aveţi nimic de făcut?

Camarotul a ridicat capul şi şi-a agitat coada, de parcă ar fi dat din umeri.

— La ce bun, domnule Akki?

— Trebuie să ne facem treaba! Hai, de ce sunteţi toţi atât de trişti?

— Căpitanul… a început unul dintre ei.

Akki l-a întrerupt:

— Căpitanul ar fi primul care v-ar spune că trebuie să ppperseveraţi! apoi a trecut în trinară:

**Aţintiţi-vă privirile spre*
Orizontul îndepărtat –
**Pe Pământ!*
Unde e nevoie de noi –*

Sus'ta a clipit şi s-a străduit să nu mai pară atât de deprimat. Ceilalţi i-au urmat exemplul.

— Da, domnule Akki. Vom încerca.

Akki a încuviinţat.

— Foarte bine! Tot înainte în spiritul Kkkeneenk!

A intrat în lift şi a dat codul punţii. Pe când se închideau uşile, a văzut finii îndepărtându-se, probabil spre locurile lor de muncă.

Ifni! Îi fusese aşa greu să fie autoritar şi să le insufle încredere când tot ce voia era să stoarcă informaţii de la ei. Dar, ca să pară calm, trebuise să le dea impresia că ştia mai multe decât ei.

Muşcături de broaşte-ţestoase! Motoare avariate! Cine ştie cât de gravă e starea căpitanului? Ce şanse mai avem dacă soarta ni-l răpeşte pe Creideiki?

A decis să nu iasă în evidenţă şi să pară inofensiv pentru un timp… până avea să afle ce se întâmpla. Ştia că un elev-ofiţer se găseşte în cea mai delicată situaţie: are toate sarcinile unui ofiţer, dar nicio protecţie.

Şi era mereu ultimul care afla ce se petrecea!

37

SUESSI

Săpăturile erau aproape gata. Crucişătorul thennaninian fusese alezat şi întărit. În curând aveau să umple cavitatea cilindrică cu încărcătura pregătită şi să plece.

Hannes Suessi era nerăbdător. Nu mai putea să lucreze sub apă. Şi adevărul era că începuse să se sature şi de delfini.

Doamne, câte n-ar avea de povestit la întoarcerea acasă! Condusese echipe de lucru sub oceanele de smog de pe Titan. Ajutase la ghidarea cometelor adenine prin Nebuloasa Supei. Lucrase chiar şi cu nebunii aceia de amerindieni şi israelieni care încercau s-o terraformeze pe Venus. Dar nicio misiune nu-l învăţase legile perversităţii ca asta!

Aproape toate materialele folositoare erau de fabricaţie străină şi aveau o ductilitate ciudată şi o conductibilitate cuantică şi mai ciudată. Trebuise să verifice personal impedanţa psionică a fiecărei conexiuni şi tot era posibil ca din minunea lor mascată să se scurgă sarcini telekinetice statice în tot cerul când aveau să plece.

Şi finii erau picătura care umpluse paharul! Erau în stare să execute ireproşabil cele mai delicate operaţiuni, iar apoi să înoate în cercuri ţipând aiureli în primitivă când deschiderea unei trape declanşa o schemă deosebită de reflexii de tip sonar.

Şi, de câte ori terminau ceva, îl chemau pe bătrânul Suessi. *Verifică tu pentru noi, Hannes,* îl rugau. *Asigură-te că am făcut treabă bună.*

Se străduiau din răsputeri. Nu era vina lor că se simţeau ca nişte clienţi neterminaţi ai unor stăpâni orfani într-o galaxie extrem de ostilă… mai ales că ăsta era adevărul.

Suessi recunoştea că protesta mai mult ca să se calmeze decât pentru că avea motive reale de insatisfacţie. Cei de pe *Streaker* îşi făcuseră treaba, şi asta conta cu adevărat. Era mândru de ei toţi.

Totuşi, lucrurile merseseră mult mai bine de când sosise Hikahi. Ea era un exemplu pentru ceilalţi, îi tachina cu parabole Keneenk şi îi ajuta să se concentreze.

Suessi s-a întors, sprijinindu-se într-un cot. Cuşeta lui era la numai un metru de tavan. La câţiva centimetri de umăr era trapa orizontală a locului său de dormit, atât de asemănător cu un sicriu.

M-am odihnit destul, s-a gândit, deşi încă îl dureau ochii şi braţele. Nu mai avea rost să încerce să adoarmă din nou. Oricum, n-ar fi reuşit.

A deschis uşa îngustă, şi-a ferit ochii de luminile de pe coridor şi apoi s-a ridicat în capul oaselor, cu picioarele peste marginea patului. Şi a simţit jetul.

Pfui! Apă. În afară de spaţiul de sus, de vreun metru, schiful era plin cu apă.

Corpul îi părea livid în lumina intensă de pe coridor. *Mă întreb când mă voi decolora complet,* s-a gândit el, alunecând în apă cu ochii închişi. S-a dus înot şi a închis uşa după el.

Normal, trebuia să aştepte până se golea camera pentru a folosi dispozitivele de fixare.

***

Puţin mai târziu, s-a îndreptat spre sala de comandă a micuţei astronave. Hikahi era acolo cu Tsh’t şi îşi făcea de lucru cu sistemul de comunicaţii. Cele două femele de delfin vorbeau o versiune rapidă de anglică pe care Suessi nu reuşea s-o urmărească.

— Hei! a exclamat el. Dacă nu vreţi să mă bag, e-n regulă. Dar, dacă voi credeţi că vă pot ajuta, ar fi bine să treceţi la treizeci şi trei şi o treime. Nu pot înţelege păsăreasca asta, eu nu sunt Tom Orley!

Cele două femele au scos capetele din apă în timp ce Suessi se prindea de mânerul de pe peretele de lângă el. Ochii lui Hikahi au ieşit în afară pentru a se adapta la vederea binoculară de la suprafaţa apei.

— Nu suntem sigure, dar cred că avem o problemă, Hannesss. Se pare că am pierdut contactul cu nava.

— Cu *Streaker?* Suessi a ridicat din sprâncenele stufoase. Au atacat-o?

Tsh’t s-a legănat încet de la stânga la dreapta.

— Nu credem asta. Eram aici să aştept să mi se spună că sunt veşti de la Orley şi dacă vor muta nava. Nu eram prea atentă, dar l-am auzit pe telefonist zicându-ne să „rămânem pe fir“… şi pe urmă nimic!

— Când a fost asta?

— Acum câteva ore. Am aşteptat până s-a schimbat tura, sperând că era vorba de probleme tehnice, apoi am chemat-o pe Hikahi.

— Şi de atunci verificăm circuitele, a încheiat cealaltă femelă.

Suessi s-a apropiat înot să se uite la aparat. Normal ar fi fost să-l demonteze şi să verifice fiecare piesă cu mâna lui. Dar toate piesele electronice erau sigilate în recipiente etanşe, ca să nu intre apa.

Măcar de-am fi în cădere liberă… atunci delfinii ar putea să lucreze fără nenorocita asta de apă peste tot.

— E-n regulă, a oftat el. Cu permisiunea voastră, Hikahi, vă dau afară din sala de comandă pe voi două, doamne şi ofiţeri, şi voi arunca o privire la unitate. Nu-i deranjaţi pe finii care se odihnesc în cală.

Hikahi a aprobat.

— Trimit o echipă să verifice cablul monofilament, să vadă dacă e intact.

— Bună idee. Şi nu vă faceţi griji. Sunt sigur că nu e ceva grav. E probabil opera spiriduşilor.

38

CHARLES DART

— Mă tem că am dus afurisitul acela de robot prea jos, încă optzeci de metri. Băiatul ăla, Toshio, va lucra acolo singur câteva ore, apoi va trebui să le ajute pe Dennie şi pe Gillian să-i ducă în fugă pe noii clienţi prin labirinturi sau să-i pună să dea jos babane cu prăjinile, sau altceva de genul ăsta. E frustrant! Sonda aia blestemată, pe jumătate stricată, nu e dotată cu instrumente corespunzătoare pentru cercetările geologice. Poţi să-ţi închipui ce se va întâmpla când vom ajunge la o adâncime adecvată?

Imaginea holografică a lui Brookida, metalurgistul, a părut să privească o clipă peste umărul lui Charles Dart. Evident că delfinul savant se uita la ecranele lui. Avea ochii acoperiţi de lentile care îi corectau astigmatismul când citea. Apoi s-a întors din nou spre colegul său cimpanzeu.

— Charlie, vorbeşti cu multă siguranţă de trimiterea robotului mai adânc în scoarţa lui Kithrup. Te plângi că a coborât la „doar" cinci sute de metri. Îţi dai seama că asta înseamnă jumătate de kilometru?

Charlie s-a scărpinat în bărbia păroasă.

— Şi ce-i cu asta? Excavaţia se îngustează atât de încet, că robotul poate să mai coboare. E un laborator mineralogic extraordinar! Deja aflu o mulţime despre zona de sub suprafaţă!

Brookida a oftat.

— Charlie, nu eşti curios să ştii de ce grota de sub insula lui Toshio coboară până la o sssută de metri?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că aşa-zisul copac-burghiu, responsabil de forare, nu putea să ajungă la o asemenea adâncime pentru a căuta substanţe nutritive pe bază de carbon şi siliciu. Nu e posibil…

— Dar tu de unde ştii? Eşti cumva ecologist? Charlie a izbucnit într-un râs sec. Sincer, Brookida, pe ce îţi bazezi supoziţiile? Câteodată mă uimeşti!

Brookida a aşteptat cu răbdare să termine cimpanzeul de râs.

— Mă bazez pe cunoştinţele unui profan bine informat despre legile fundamentale ale naturii şi pe Briciul lui Occam. Gândeşte-te ce volum de material s-a scos! A fost oare împrăştiat pe ape? Nu ţi-a trecut prin minte că sunt zeci de mii de movile metalice de-a lungul acestei falii tectonice şi că aproape toate au câte un copac-burghiu… şi că poate au fost milioane de asemenea excavaţii la adâncime într-o eră geologică recentă?

Dart a început să râdă pe înfundate, apoi s-a oprit. Pentru o clipă, a fixat cu privirea imaginea colegului său cetaceu, pe urmă a râs de-a binelea şi a dat cu pumnul în birou.

— *Touche!* E-n regulă, domnule! Să adăugăm „De ce aceste găuri?” pe lista noastră de întrebări! Din fericire, în ultimele luni am cultivat prietenia unui ecologist. I-am făcut nenumărate servicii şi se află acum chiar în locul care ne interesează! O să-i cer lui Dennie să se pună imediat pe treabă. Stai liniştit, vom şti în curând ce naiba pun la cale copacii-burghiu!

Brookida n-a catadicsit să-i răspundă. Dar a oftat uşor.

— Acum, că problema asta-i rezolvată, a continuat Charlie, să revenim la ce contează cu adevărat. Poţi să-l convingi pe căpitan să mă lase să merg acolo personal şi să iau cu mine o adevărată sondă de adâncime în locul chestiei ăleia mici pe care a repus-o Toshio în funcţiune?

Brookida a făcut ochii mari. Ezita.

— Căpitanul e încă inconştient, a spus el în cele din urmă. Makanee l-a operat deja de două ori. După ultimele rapoarte, prognosticul rămâne rezervat.

Cimpanzeul l-a fixat cu privirea mai mult timp.

— O, da. Uitasem. Apoi şi-a luat ochii de la hologramă. Bine, atunci poate că Takkata-Jim îmi va da aprobarea. La urma urmei, şalupa cea mare nu e folosită acum. O să-l rog pe Metz să discute cu el. Mă vei ajuta?

Ochii lui Brookida erau înfundaţi în orbite.

— O să studiez datele spectrometrului de masă, a răspuns el. Şi te voi chema când am rezultatele. Acum trebuie să te las, Charles Dart.

Imaginea a dispărut. Cimpanzeul a rămas iar singur.

Brookida a fost foarte nepoliticos, s-a gândit el. *E posibil să-l fi jignit?*

Charlie îşi dădea seama că jignea adesea multă lume. Nu ştia cum să evite asta. Chiar şi cimpanzeii îl considerau sarcastic şi egocentric. Spuneau că neo-cimpanzeii ca el pătau reputaţia rasei.

Ei bine, am încercat, s-a gândit Charlie. *Şi, când cineva încearcă şi dă greş de atâtea ori, când eforturile lui de a fi amabil se transformă în* faux pas, *când uită numele altora, poate că acea persoană ar trebui să renunţe. Dar nici alţii nu sunt atât de amabili cu mine.*

Charlie Dart a ridicat din umeri. Nu avea importanţă. La ce bun să încerci să câştigi o popularitate care îţi scăpa mereu? Avea întotdeauna la dispoziţie lumea lui de roci, magmă, miezuri topite şi planete în viaţă.

Totuşi, credeam că măcar Brookida mi-e prieten…

A alungat repede acel gând.

Trebuie să-l contactez pe Metz. El îmi va face rost de lucrul care îmi trebuie. Le voi demonstra tuturor că planeta asta este atât de unică… încât o să-i schimbe numele cu al meu ca să mă onoreze! S-a mai întâmplat aşa ceva.

Charlie a râs pe înfundate, s-a tras de o ureche şi a tastat un cod cu mâna cealaltă.

I-a trecut prin minte un gând cât timp aştepta ca motorul de căutare al computerului să-l găsească pe Metz. *Nu aştepta toată lumea veşti de la Tom Orley? Despre asta vorbeau toţi cu puţin timp în urmă.*

Apoi şi-a amintit că raportul lui Orley trebuia să ajungă cu o zi în urmă, cam când avusese Creideiki accidentul.

Ah! Atunci poate că Tom reuşise să facă ce avea de gând… şi nimeni nu s-a ostenit să-mi spună şi mie. Sau poate că mi-a zis cineva, dar eu nu eram atent nici atunci. Totuşi, sunt sigur că i-a aranjat pe extratereştri. Era şi timpul. Ce afurisită de pacoste au fost să ne urmărească prin toată galaxia, să ne constrângă să umplem nava cu apă…

Pe interfon a apărut numele lui Metz. Linia suna.

Păcat de Creideiki. Era tare scorţos şi serios pentru un fin şi nu întotdeauna raţional… dar Charlie nu reuşea să se bucure că

nu-i mai stătea în cale. Ba chiar i se strângea stomacul când se gândea că Creideiki dispăruse din peisaj.

Atunci nu te mai gândi la asta! Când ţi-a servit la ceva să-ţi faci griji?

— A, doctore Metz! Tocmai ieşeai? Mă întrebam dacă n-am putea sta de vorbă. În după-amiaza asta, mai târziu? Bine! Da, am o mică, foarte mică favoare să-ţi cer...

39

MAKANEE

Un medic trebuie să fie atât savant, cât şi alchimist, atât detectiv, cât şi şaman, s-a gândit Makanee.

Dar la facultatea de medicină nu i se spusese niciodată că trebuia să devină şi soldat, şi politician.

Makanee îşi păstra cu greu un aer demn. De fapt, era cât pe ce să se revolte. Lovea suprafaţa apei cu coada şi împroşca jeturi pe canalele infirmeriei.

— Îţi zic că nu pot-t-t opera singură! Asistentele mele nu au calificarea necesară să mă poată ajuta! T-t-trebuie să vorbesc cu Gillian Baskin!

Cu un ochi ridicat leneş din apă şi cu un braţ al armurii ţinându-se de un suport din canal, Takkata-Jim i-a aruncat o privire lui Ignacio Metz. Omul s-a uitat la rândul său cu o expresie răbdătoare. Se aşteptaseră ca medicul navei să aibă o asemenea reacţie.

— Sunt sigur că te subestimezi, doamnă doctor, a zis Takkata-Jim.

— Eşti şi chirurg acum? Crezi că am nevoie de părerea ta? Lasă-mă să vorbesc cu Gillian!

Metz a intervenit împăciuitor:

— Doamnă doctor, locotenentul Takkata-Jim tocmai ţi-a explicat că sunt raţiuni militare pentru întreruperea parţială a comunicaţiilor. Datele de la baliza de detectare indică o scurgere psi undeva, la vreo sută de kilometri de aici. Probabil că de vină este echipa condusă de Hikahi şi de Suessi sau de cei care lucrează pe insulă. Până nu depistăm sursa scurgerii…

— Acţionaţi pe baza informaţiilor date de o baliză? Pe CCCreideiki aproape l-a omorât o baliză defectă!

Metz s-a încruntat. Nu era obişnuit să fie întrerupt de delfini. Vedea că Makanee era foarte agitată. Prea agitată ca să vorbească anglica, să vorbească având o dicţie demnă de un fin în poziţia ei. Era, cu siguranţă, un aspect care trebuia notat în dosarele lui… atitudinea ei recalcitrantă.

— Aia era altă baliză, doamnă doctor Makanee. Nu uita că avem trei în funcţiune. În plus, nu susţinem că scurgerea chiar există, ci numai că trebuie s-o *tratăm* ca fiind reală până nu se dovedeşte contrariul.

— Dar întreruperea nu e totală! Am auzit că cimpanzeul primeşte încă date de la afurisssitul lui de rrrobot! Atunci de ce nu mă laşi să vorbesc cu doctoriţa Baskin?

Metz ar fi vrut să înjure. Îi ceruse lui Charlie să nu sufle o vorbă despre asta. Blestemată să fie necesitatea de a-l ţine pe cimpanzeu la distanţă!

— Eliminăm posibilităţile una câte una, a intervenit Takkata-Jim, încercând s-o îmbuneze pe Makanee. Dar, în acelaşi timp, şi-a luat o postură încrezătoare şi dominantă, cu capul în jos şi în faţă. De îndată ce tipii aflaţi în contact cu Charles Dart – tinerele fiinţe umane Iwashika şi Sudman, precum şi poetul Sha'ot – vor fi excluşi ca posibile cauze ale scurgerii, o vom contacta pe doctoriţa Baskin. Cu siguranţă îţi dai seama că ea e mai puţin probabil să fie cea de la care se scurge energie psi decât alţii, aşa că trebuie să-i verificăm pe ei mai întâi.

Metz a ridicat uşor din sprâncene. Bravo! Pretextul nu rezista la o examinare mai atentă, bineînţeles. Dar avea în el ceva raţional. N-aveau nevoie decât de puţin timp, atâta tot! Dacă asta o calma pe Makanee pentru câteva zile, era de-ajuns.

Takkata-Jim a observat ceva în aprobarea lui Metz. Încurajat, a devenit mai categoric.

— Acum nu mai amâna, doamnă doctor! Am coborât să ne interesăm de starea căpitanului. Dacă nu e în stare să-şi reia postul, trebuie alesss un nou comandant. Suntem într-o situaţie critică şi nu mai putem amâna.

Dacă vorbele lui erau menite să intimideze, efectul a fost contrar. Makanee şi-a agitat coada şi a scos capul din apă. Şi-a îndreptat un ochi spre delfinul mascul şi a şuierat nişte versuri sarcastice:

**Crezusem că tu*
– nu-ţi aminteşti bine
– ordinele datoriei
**Ce plăcut e să descopăr*

– că ţi-am interpretat greşit
– comportamentul
Nu vei pretinde
– în mare grabă
– onorurile de comandant, *nu?*
–

Takkata-Jim a deschis gura, dezvelind două rânduri de dinţi albi, de formă trapezoidală. Pentru o clipă, Metz a avut impresia că o va ataca pe mica femelă.

Dar Makanee a acţionat prima, sărind din apă şi căzând apoi la loc, împroşcându-i pe Metz şi Takkata-Jim. Omul a bolborosit ceva, a scuipat apă şi a alunecat de pe peretele curbat.

Makanee s-a răsucit şi a dispărut în spatele unui şir de unităţi de susţinere a vieţii. Takkata-Jim s-a rotit sub apă, emiţând clicuri sonar ca s-o caute. Metz l-a apucat de înotătoarea dorsală înainte să poată porni după Makanee.

— Ah… hmm! S-a prins de balustrada din perete. Nu putem înceta cu aceste manifestări de irascibilitate, neo-finilor? Doamnă doctor Makanee, te rog să te întorci! E destul de grav faptul că jumătate din universul cunoscut vrea să pună mâna pe noi. Nu mai trebuie să ne luptăm şi între noi!

Takkata-Jim şi-a ridicat privirea şi a văzut că Metz era serios. Locotenentul a continuat să respire anevoios.

— Te rog, Makanee! a strigat din nou Metz. Să vorbim ca nişte persoane civilizate.

Au aşteptat, şi un pic mai târziu, capul lui Makanee s-a ivit între două autodocuri. Expresia ei nu mai era sfidătoare, ci doar obosită. Armura ei de chirurg emitea sunete scurte şi şuierate. Instrumentele delicate tremurau uşor, de parcă erau ţinute în mâini nesigure.

S-a înălţat suficient ca să-i iasă la suprafaţă doar orificiul de respirat.

— Îmi cer scuze, a şuierat ea. Ştiu că Takkata-Jim nu şi-ar asuma conducerea navei fără să fie votat de consiliu.

— E normal! Asta nu e o navă militară. Îndatoririle unui secund la bordul unei nave de explorare sunt mai mult de ordin administrativ, iar trecerea lui în postul de comandant trebuie

aprobată de consiliul navei de îndată ce se poate întruni. Takkata-Jim cunoaşte bine regulamentul, nu-i aşa, locotenente?

— Da.

— Dar până atunci trebuie să executăm ordinele lui Takkata-Jim sau va fi un haos aici. Şi în acest timp, pe *Streaker* trebuie să existe o ierarhie. Situaţia va rămâne ambiguă până când nu vei dovedi că Creideiki nu îşi mai poate îndeplini obligaţiile de căpitan.

Makanee a închis ochii, respirând cu greu.

— Creideiki nu-şi va recăpăta cunoştinţa dacă nu e operat încă o dată. Nici atunci nu se ştie sssigur. Unda de şoc s-a deplasat de-a lungul conexiunii nervoase până la creier. Majoritatea leziunilor sunt în Noile Zone ale cortexului… unde materia cenuşie a finilor Turs*iops a f*ost modificată substanţial prin elevaţie. Sunt leziuni în zonele responsabile de vedere şi vorbire. Corpul calos este ars…

Makanee a deschis din nou ochii, dar nu părea să-i privească pe cei doi interlocutori ai ei.

Metz a dat din cap aprobator.

— Mulţumesc, doamnă doctor, a zis. Ne-ai spus ce voiam să ştim. Sunt sigur că vei face tot ce poţi.

Când a văzut că Makanee nu-i răspunde, omul şi-a pus masca de oxigen şi a intrat în apă. I-a făcut un semn lui Takkata-Jim şi apoi s-a îndepărtat înot.

Delfinul a mai scos câteva clicuri în direcţia lui Makanee, dar, văzând că doctoriţa rămâne nemişcată, s-a întors şi l-a urmat pe Metz spre ieşire.

Femela s-a înfiorat când cei doi au intrat în camera de compensare. Şi-a ridicat capul să strige:

— Când convocaţi consiliul navei, nu uitaţi că şi *eu fac parte* din el! Şi Hikahi, şi Gillian, şi T-Tom Orley!

Uşa s-a închis după ei cu un şuierat. Nu ştia dacă au auzit-o.

Makanee s-a băgat din nou în apă, cu un oftat. *Şi Tom Orley,* s-a gândit ea. *Nu uitaţi de el, ticăloşi nenorociţi ce sunteţi! N-o să vă lase să scăpaţi nepedepsiţi!*

Makanee a scuturat din cap, ştiind că nu gândea raţional. Suspiciunile ei nu se bazau pe fapte. Şi, chiar dacă erau corecte, Thomas Orley nu putea să întindă mâna de la o distanţă de

două mii de kilometri ca să rezolve situaţia. Se zvonea că murise deja.

Metz şi Takkata-Jim o dezorientaseră. Avea senzaţia viscerală că îi spuseseră o groază de adevăruri, jumătăţi de adevăr şi minciuni gogonate, din care nu ştia ce să aleagă.

Au crezut că pot să mă păcălească pentru că sunt o femelă bătrână, cu două generaţii mai primitivă în ceea ce priveşte elevaţia, decât oricare alt fin de pe Streaker, *cu excepţia lui Brookida. Dar cred că ştiu de ce i se acordă favoruri deosebite singurului cimpanzeu din consiliul navei. În acest moment, au majoritatea necesară pentru a-şi impune orice decizie. Nu mă mir că nu prea vor să le cheme înapoi pe Hikahi şi pe Gillian!*

Poate că trebuia să-i fi minţit... să le fi spus că Creideiki îşi poate recăpăta cunoştinţa din clipă în clipă.

Dar, pe de altă parte, cine poate spune cât de disperaţi sunt? *Sau la ce ar recurge? A fost oare accidentul cu baliza chiar un accident*? *Cei doi puteau să mintă ca să-şi ascundă ignoranţa sau... o conspiraţie. Pot eu să-l apăr pe Creideiki cu doar două femele care să mă ajute?*

Makanee a scos un geamăt surd. Nu era de competenţa ei! Câteodată regreta că să fii un delfin-medic nu mai însemna, ca pe vremuri, să-l ridici cu fruntea pe cel pe care încercai să-l salvezi şi să-i ţii capul deasupra apei până îşi revenea sau rămâneai tu fără puteri ori ţi se rupea inima.

S-a întors din nou în Secţia de Terapie Intensivă. Camera era cufundată în întuneric, în afară de lampa ce lumina un neo-delfin mare şi cenuşiu, suspendat într-un bazin cu scuturi de gravitate. Makanee i-a verificat semnele vitale şi a văzut că erau stabile.

Creideiki clipea fără să vadă nimic şi, o dată, corpul lung i-a fost străbătut de un fior.

Makanee a oftat şi a plecat. A ajuns înot la sistemul de comunicaţii cel mai apropiat şi a început să se gândească.

Metz şi Takkata-Jim nu puteau să fi ajuns încă pe punte, i-a trecut prin minte. A lansat un cod sonar care activa unitatea. Aproape imediat a apărut în faţa ei capul unui tânăr delfin cu înotătoare albastre.

— Comunicaţiile. Cu ce te pot ajuta?

— Akki? Da, copile, sunt doctoriţa Makanee. Ai vreun plan pentru prânz? Ştii, cred că mai am ceva din caracatiţa aia glasată. Eşti liber? Ce drăguţ! Atunci ne vedem în curând. Oh, să nu spui nimănui că te întâlneşti cu mine. E-n regulă? Bravo!

A părăsit Secţia de Terapie Intensivă pe când în minte i se contura un plan.

40

CREIDEIKI

În liniştea bazinului cu gravitaţie se auzea un geamăt slab:

Disperat, el înoată
Împins de vânturile gri ale furtunii, urlând:
Mă înec! Mă înec! *

41

TOM ORLEY

Un munte furios bolborosea în mijlocul mării înspumate.

Ploaia se oprise de puţin timp. Vulcanul bubuia şi scotea foc înspre norii joşi, colorându-i în portocaliu. Fuioare subţiri de cenuşă zburau către cer. Acolo unde cădeau rocile în flăcări, nu erau stinse de apa limpede a mării: se prăbuşeau într-un strat noroios, peste un covor de alge murdare ce părea să se întindă la infinit.

Thomas Orley tuşea în aerul umed, plin de funingine. Se târa în sus pe un mic povârniş acoperit cu buruieni încâlcite şi alunecoase. Trăgea sania rudimentară de chinga înfăşurată în jurul mâinii lui stângi. Cu dreapta a apucat un lujer robust, aflat aproape de vârful colinei vegetale.

Aluneca mereu în timp ce se căţăra. Chiar şi când reuşea să-şi proptească picioarele în adânciturile din masa cleioasă, se afunda adesea în noroiul dintre liane. Când le smulgea fără îndemânare, mlaştina tot nu-l lăsa să înainteze, emiţând un sunet înfiorător de sucţiune.

Câteodată, unele „lucruri“ ieşeau din mâl odată cu picioarele lui, mişunându-i în sus pe gambe şi căzând apoi în mlaştina scârboasă.

Chinga, strânsă în jurul mâinii stângi, ameninţa să-l rănească în timp ce trăgea sania, un rest mizerabil din avionul solar, şi câteva materiale. Era un miracol că reuşise să salveze câteva lucruri după ce se prăbuşise.

Vulcanul arunca scântei de culoare pământie în împrejurimile acoperite de buruieni. Particule iridescente de pulbere metalică acopereau vegetaţia în toate direcţiile. Era după-amiază spre seară, trecuse aproape o zi pe Kithrup de când întorsese planorul spre insulă, căutând un loc sigur de aterizare.

Tom a ridicat capul, privind confuz câmpia ierboasă. Toate planurile lui întocmite cu grijă se duseseră pe apa sâmbetei din cauza acestei câmpii cu buruieni robuste, cleioase.

Spera să găsească un refugiu pe o insulă unde nu bătea vântul dinspre vulcan, sau măcar să aterizeze pe mare şi să transforme planorul într-o plută solidă, de pe care să-şi ducă la bun sfârşit experimentul.

Trebuia să mă gândesc la posibilitatea asta. Prăbuşirea, acele clipe îngrozitoare în care s-a scufundat după echipament şi a pus totul într-o sanie improvizată pe când se dezlănţuia furtuna, iar apoi ore întregi de târât printre liane putrede către un petic solitar de vegetaţie… toate astea s-ar fi putut evita.

A încercat să înainteze, dar un tremur în braţul drept ameninţa să se prefacă într-un cârcel insuportabil: făcuse o întindere musculară neplăcută în timpul accidentului, când s-au desprins pontoanele de la aripa avionului şi fuzelajul s-a rostogolit în mlaştină, căzând până la urmă într-o baltă izolată.

O tăietură adâncă în partea stângă a feţei fusese cât pe ce să-i provoace un şoc în acele prime momente critice. Se întindea de la maxilar până la orificiul nervos de deasupra urechii stângi. Plasturele care proteja interfaţa nervoasă îi zburase în noapte şi era iremediabil pierdut.

Dar o infecţie era acum cea mai mică dintre grijile sale.

Tremurul din braţ s-a accentuat. Tom încercase să şi-l potolească, întinzându-se pe burtă în ierburile cauciucate, puternic mirositoare. Mâlul nisipos îi zgâria obrazul şi fruntea de fiecare dată când tuşea.

Trebuia să-şi recapete energia într-un fel sau altul. Nu avea timp pentru subtilităţile autohipnozei care să-i facă organismul să funcţioneze din nou. Prin puterea voinţei, le-a *comandat* muşchilor obosiţi să facă un ultim efort. Nu putea să facă decât foarte puţine ca să schimbe ce dezlănţuise universul împotriva lui; dar, *la naiba,* după treizeci şi două de ore de luptă, la câţiva metri de obiectiv, nu putea accepta ca organismul lui să se revolte!

Un alt acces de tuse i-a sfâşiat gâtlejul dureros. Tremura din tot corpul şi, tuşind, se ţinea din ce în ce mai slab de rădăcina uscată. Chiar când credea că plămânii nu-i mai rezistă, accesul i-a trecut. Tom a rămas întins în mâl, extenuat, cu ochii închişi.

**Să înşir bucuriile mişcării? **

Primul avantaj:
*Te scapă de Plictiseală...**

Nu avea suflu să fluiere acest haiku în trinară, însă tot i-a trecut prin minte; dar şi-a economisit energia pentru surâsul care i-a arcuit buzele crăpate şi murdare de mâl.

Nu se ştie cum, dar a găsit energie pentru încă un efort. A strâns din dinţi şi s-a târât pe ultima porţiune. Braţul drept aproape i-a cedat, dar Tom a reuşit să reziste până şi-a ridicat capul peste vârful micii coline.

A clipit ca să îndepărteze cenuşa şi s-a uitat la ce era dincolo. Doar vegetaţie, cât vedeai cu ochii.

Din vârful micii coline ieşea un mănunchi de liane neustonice. Tom a târât sania la o înălţime suficient de mare ca să înfăşoare frânghia pe o rădăcină.

Sensibilitatea i-a revenit în mâna stângă până acum amorţită, lăsându-l cu gura căscată de durere. A căzut pe dâmb, respirând rapid şi superficial.

Contracţiile i-au revenit în forţă şi s-a încovoiat de durere. Tom ar fi vrut să smulgă miile de colţi care îi sfâşiau braţele şi gambele, dar nu-şi putea mişca mâinile. A rămas aşa, ghemuit în poziţie fetală.

Partea logică din mintea lui rămânea oarecum detaşată de suferinţă. Continua să facă planuri şi să fixeze termene-limită. La urma urmei, venise aici dintr-un motiv. Trebuia să fie un motiv pentru care trecea prin asemenea chinuri... Dac-ar fi reuşit măcar să-şi amintească de ce era acolo în duhoare şi praf şi suferea atât.

Schema liniştitoare pe care o căuta nu i se forma în minte. Şi Tom simţea că o să leşine în curând.

Deodată, cu ochii închişi de durere, a avut impresia că vede chipul lui Gillian.

În spatele ei, unduiau crengi de vegetaţie aeriană. Ochii ei cenuşii priveau în direcţia lui, ca şi cum căutau ceva departe. Se părea că îşi aţintise privirea de două ori dincolo de el, în timp ce Tom tremura, incapabil să se mişte. Apoi, în cele din urmă, a întâlnit ochii lui Gillian şi a zâmbit!

Rafalele statice de suferinţă ameninţau să şteargă cuvintele din vis.

*Îţi trimit **** pentru totdeauna ****
Chiar dacă tu **** sceptic, iubire
**** chiar dacă întreg **** ne-ar asculta.*

Tom s-a străduit să se concentreze asupra mesajului… Era o halucinaţie, aproape sigur. Dar nu-i păsa. Era o ancoră. S-a agăţat de ea în timp ce contracţiile îi prefăceau tendoanele în strune vibrante de vioară.

Surâsul lui Gillian exprima milă.

*În ce hal **** eşti! Bărbatul **** iubesc
e **** şi imprudent! Să ****
mai bine?*

Jumătate din Orley nu era de acord. Dacă acela era într-adevăr mesajul lui Gillian, îşi asuma un risc foarte mare. „Şi eu te iubesc”, a spus el, inaudibil. „Dar vrei să dezlănţui iadul îndată ce te aud Galacticii?”

Imaginea psi (sau halucinaţia?) a tremurat când pe Tom l-a apucat un acces de tuse. A tuşit până a avut impresia că plămânii i se transformă în două carapace dure. Într-un final, s-a prăbuşit din nou, oftând.

Şi jumătate din el a renunţat la mândrie.

Da!

A căutat în întunericul din faţa ochilor lui, chemând imaginea ei care dispărea încet.

*Da, iubito. Te rog, întoarce-te şi fă-mă
să mă simt mai bine…*

Chipul lui Gillian părea că se împrăştie în toate direcţiile, ca razele de lună, amestecându-se cu cenuşa vulcanică

scânteietoare din cer. Fie că fusese un mesaj adevărat sau o halucinaţie a delirului, dispărea ca un portret făcut din fum.

Dar lui Tom tot i se părea că aude vocea lui Gillian…

*** *** e *adică, adică…*

şi vindecarea vine în vis…

Tom asculta, neştiind că timpul trecea. Şi, încetul cu încetul, tremurăturile i s-au domolit. A renunţat treptat la poziţia fetală.

Vulcanul bubuia şi lumina cerul. „Pământul” pe care era Tom întins se clătina încet şi îl legăna, ademenindu-l să adoarmă.

42

TOSHIO

— Nu, domnule Dart. De incluziunile de enstatite nu sunt sigur. Energia statică de la robot era foarte puternică atunci când am citit asta. Dar pot să verific imediat.

Lui Toshio i se închideau ochii de oboseală. Pierduse noţiunea timpului petrecut apăsând pe butoane şi citind informaţii, aşa cum îi ceruse Charles Dart. Cimpanzeul planetolog nu era niciodată mulţumit! Oricât de bine şi de prompt îi răspundea Toshio, tot nu îi era suficient.

— Nu, nu, nu avem timp, i-a răspuns Charles pe un ton ţâfnos de pe holoecranul de la malul micului lac format de copacul-burghiu. Vezi dacă poţi s-o faci şi singur după ce întrerup comunicaţia, de acord? Ar fi un proiect interesant pentru tine, Toshio, să continui pe baza a ce ştii acum. Unele dintre rocile alea sunt absolut unice! Dacă ai face un studiu mineralogic minuţios, aş fi bucuros să te ajut la redactare. Imaginează-ţi ce victorie vei repurta! Să apari într-o publicaţie atât de importantă n-o să-ţi facă deloc rău la carieră!

Toshio îşi imagina foarte bine. Într-adevăr, învăţa multe lucruri în timp ce lucra pentru doctorul Dart. Iar unul dintre aceste lucruri era că, dacă se înscria la un curs postuniversitar, trebuia să fie foarte atent când avea să-şi aleagă îndrumătorul în cercetare.

Dar acum nu se punea problema, cu toţi extratereştrii aceia de sus, hotărâţi să pună mâna pe ei. Toshio a încercat să nu se gândească la bătălia spaţială în curs. L-ar fi deprimat.

— Mulţumesc, doctore Dart, dar…

— Nicio problemă! a lătrat Charlie, cu o condescendenţă ţâfnoasă. Dar o să discutăm în detaliu despre proiectul tău mai târziu, dacă nu te superi. Acum să vedem care e poziţia sondei.

Toshio a scuturat din cap, uimit de fixaţia tenace a tipului. Dacă lucrurile se înrăutăţeau, avea să-şi piardă răbdarea cu cimpanzeul, chiar dacă era profesor universitar şi îndrumătorul lui.

— Hmm… Toshio şi-a verificat aparatele de măsură. Robotul a coborât la puţin peste un kilometru, doctore Dart. Puţul devine mai îngust, iar pereţii lui mai netezi pe măsură ce coborâm spre săpăturile recente şi de aceea ancorez sonda de perete la fiecare oprire.

Băiatul s-a uitat peste umăr spre nord-est, dorindu-şi să apară Dennie şi Gillian. Dar Dennie era cu băştinaşii ei Kiqui şi, ultima dată când o văzuse pe Gillian, femeia stătea în poziţia lotus, privind oceanul şi nepăsându-i de nimeni.

Gillian fusese cam necăjită mai devreme, când Takkata-Jim îi spusese că toţi de la bordul lui *Streaker* erau prea ocupaţi să pregătească nava de plecare pentru a mai vorbi cu ea. Chiar şi întrebările pe care le pusese despre Orley fuseseră tratate cu o politeţe forţată. Aveau s-o contacteze când vor şti ceva, îi spusese Takkata-Jim înainte să întrerupă legătura.

Toshio o văzuse pe Gillian încruntându-se ori de câte ori apelurile îi erau zadarnice. Un alt ofiţer de comunicaţii îi luase locul lui Akki. Finul îi spusese lui Gillian că nicio persoană cu care voia ea să vorbească nu era disponibilă. Singurul pe care reuşise să-l contacteze era Charlie Dart, probabil pentru că nu era nevoie de priceperea lui la bord. Iar cimpanzeul nu voia să vorbească despre munca lui.

Gillian începuse imediat să se pregătească de plecare. Apoi veniseră ordinele de la navă, date de Takkata-Jim personal. Ea trebuia să rămână acolo un timp şi s-o ajute pe Dennie să facă un raport despre Kiqui.

De această dată, Gillian primise veştile cu indiferenţă. Nu comentase şi se dusese în junglă să fie singură.

— … alte liane despre care a pomenit Dennie.

Charles Dart continuase să vorbească, dar Toshio se gândea la altceva.

— … Cele mai interesante lucruri sunt profilele izotopilor de potasiu şi iod. Corespund ipotezei mele că, într-o eră geologică recentă, o rasă de sofonţi şi-a îngropat gunoiul în zona asta de subducţie! E extrem de important, Toshio! Rocile astea dovedesc că mai multe generaţii şi-au aruncat gunoaiele de sus şi au reciclat rapid materialul care a erupt din vulcanii apropiaţi. Se pare că au făcut-o într-un anumit ritm, de flux şi reflux. Aici

se întâmplă ceva foarte suspect de mult timp! Kithrup trebuia părăsită de când trăia aici rasa străveche Karrank%. Totuşi, cineva a ascuns în scoarţa acestei planete material foarte rafinat până de curând!

Toshio era cât pe ce să fie nepoliticos.

— De curând, într-adevăr!

Dart făcea studii în termenii timpului geologic. De la o zi la alta, extratereştrii aveau să-i atace, iar cimpanzeul trata presupusa îngropare a deşeurilor industriale, de acum mii de ani, ca şi cum era ultimul caz al Scotland Yardului!

— Da, domnule. Mă ocup imediat.

Toshio nici nu ştia ce îl rugase Dart să facă, dar s-a arătat de acord, ca să nu aibă probleme.

— Nu vă faceţi griji, domnule, robotul va fi supravegheat zi şi noapte. Keepiru şi Sah'ot au ordin de la Takkata-Jim să rămână în legătură cu rândul când nu pot eu. Mă vor chema dacă apare vreo modificare.

Oare asta îl mulţumea pe cimpanzeu? Delfinii nu fuseseră prea încântaţi de ordinul secundului de pe *Streaker*, dar aveau să se supună, chiar dacă îi încetinea lui Sah'ot lucrul cu Kiqui.

Minunea minunilor, Charles părea să fie de acord.

— Da, drăguţ din partea lor, a mormăit el. Mulţumeşte-le în numele meu. Asta-i altceva! Poate, cât timp e Keepiru conectat, să descopere ce e cu energia statică intermitentă pe care continuăm s-o primim de la robot? Nu-mi place, şi e din ce în ce mai rău.

— Da, domnule, o să-l rog.

Cimpanzeul şi-a frecat ochiul drept cu dosul păros al palmei şi a căscat.

— Ascultă, Toshio, a spus el. Îmi pare rău, dar am mare nevoie de o pauză. Te supără să întrerupem şi să reluăm mai târziu? Te chem imediat după cină şi îţi voi răspunde la toate întrebările, ei, ce zici? Bine, atunci îţi zic la revedere.

Charlie a întins o mână şi imaginea holografică a dispărut.

Pentru o clipă, Toshio s-a uitat fix în spaţiul rămas gol, uşor consternat. Dacă mă supăr? Păi, domnule, cred că deloc. O să aştept aici liniştit până mă chemi sau cade cerul pe capul meu!

A pufnit. Oare mă deranjează?

Toshio s-a ridicat, iar încheieturile i-au trosnit de prea mult stat picior peste picior.

Credeam că sunt prea tânăr ca să mi se întâmple aşa ceva. Dar un elev-ofiţer trebuie să treacă prin toate.

S-a uitat spre pădure. Dennie lucra mult cu Kiqui. *S-o deranjez oare pe Gillian? Probabil îşi face griji pentru Tom. Trebuia să primim veşti de la el de ieri-dimineaţă.*

Dar poate are nevoie de companie.

În ultimul timp, începuse să aibă fantezii cu Gillian. Era normal, cu siguranţă. Era o femeie frumoasă, mai în vârstă decât el… avea cel puţin 30 de ani, dar era mai atrăgătoare decât Dennie Sudman din mai multe puncte de vedere.

Nu că Dennie nu era atrăgătoare în felul ei, dar Toshio nu voia să se mai gândească la ea. Refuzul ei implicit prin faptul că nu-l băga în seamă când erau singuri şi multe altele… ei bine, îl durea.

Toshio bănuia că femeia percepuse atracţia pe care o exercita asupra lui şi se purta exagerat de rece cu el. Şi-a spus că era o reacţie imatură din partea ei, dar asta nu-l împiedica să sufere.

Fanteziile lui cu Gillian erau altceva. Toshio avusese visuri cu ochii deschişi, obscene, dar convingătoare, imaginându-şi că va fi lângă ea când Gillian va avea nevoie de un bărbat care s-o ajute să uite pierderea suferită…

Ea ştia probabil ce simţea tânărul, dar asta nu-i schimbase comportamentul faţă de el. Avea o atitudine indulgentă faţă de el, care făcea din ea obiectul sigur al unei adoraţii aproape tainice.

Poate că e aşa doar pentru că sunt foarte confuz, s-a gândit Toshio. *Încerc să fiu analitic într-un domeniu în care nu am experienţă, iar sentimentele mă împiedică.*

Tare aş vrea să nu fiu un puşti stângaci, ci să semăn mai mult cu Tom Orley.

Un ton electronic neregulat din spatele lui i-a întrerupt şirul gândurilor… comunicatorul funcţiona din nou.

— O, nu! a gemut Toshio. Nu încă!

Comunicatorul scotea şuierături şi paraziţi de la energia statică, în timp ce selectorul de canale căuta să prindă o undă purtătoare capricioasă. Toshio a simţit dorinţa nestăvilită de a

da cu piciorul în aparat, trimiţându-l în abisul fără sfârşit al puţului săpat de copacul-burghiu.

Deodată, a auzit un fluierat strident, aproape acoperit de paraziţi.

**Dacă (paraziţi) elevii ofiţeri*
Se solidarizează
Cine ne poate opri?
**Şi dintre elevii ofiţeri*
Cine poate să zboare Precum calafienii?

— Akki!

Toshio a îngenuncheat rapid în faţa comunicatorului.

**Ai ghicit,*
Tovarăş de scufundări
**Îţi aduci aminte cum pe timpuri*
Ne duceam să vânăm homari?

— Dacă îmi amintesc? Ifni! Aş vrea să fim acum acasă şi să facem acelaşi lucru! Ce s-a întâmplat? Sunt probleme pe punte? Nu primesc imagini şi simt multă energie statică. Credeam că ai fost înlocuit de la comunicaţii. Şi de ce vorbeşti în trinară?

— *Nevoia*
E mama (paraziţi) oricui –
**Transmit*
Prin orificiul nervos –
**Nerăbdător, o caut –*
pe Stăpâna Supremă cea blândă –
**De urgenţă, ca să transmit*
o avertizare (paraziţi) –

Toshio a strâns din buze, repetând în tăcere mesajul... „Stăpâna Supremă cea blândă." Erau puţine fiinţe umane cărora le dădeau finii un astfel de titlu. Şi una singură se găsea pe insulă în acel moment.

— Vrei să vorbeşti cu Gillian?

De urgenţă, ca să-i transmit
o avertizare –

Toshio a clipit, apoi a spus:
— Mă duc s-o chem, Akki! Rămâi pe fir!
S-a întors pe călcâie şi a alergat în pădure, strigând-o pe Gillian din toţi rărunchii.

43

AKKI

Cablul monofilament era aproape invizibil în pietrişul şi aluviunile de pe fundul mării. Chiar şi lumina emanată de lampa de la armura lui Akki abia reflecta o strălucire de pânză de păianjen printre rocile şi sedimentele din vârful acestei creste neregulate.

Cablul fusese conceput special să fie greu de detectat; era singurul mod sigur prin care *Streaker* putea să comunice cu echipele de lucru fără să-şi trădeze poziţia. Akki trebuise să caute mai bine de o oră, folosind cele mai bune instrumente de care dispunea şi ştiind unde să se uite, până să găsească cablul care făcea legătura cu insula. Şi, când s-a conectat la cablu prin orificiul său nervos, consumase peste jumătate din oxigenul existent în aparatul său de respirat.

Îi luase mult timp să se îndepărteze de navă. Şi Akki nici măcar nu era sigur că plecarea lui trecuse neobservată. Electricianul taciturn care păzea echipamentul n-ar fi trebuit să discute ordinele când Akki îi ceruse aparatul de respirat. Un alt fin, de gardă la sala motoarelor, care nu funcţionau, îl urmărise de la distanţă după ce plecase de la magazia cu echipament, iar Akki trebuise să se strecoare în grabă în camera de compensare externă ca să scape de urmăritorul *Stenos.*

În mai puţin de două zile avusese loc o schimbare subtilă în echipajul lui *Streaker.* Se stabilise o nouă ierarhie a puterii. Unii membri ai echipajului, care avuseseră înainte prea puţină influenţă, se băgau acum în faţă la cozile pentru distribuirea alimentelor şi adoptau posturi dominante, pe când alţii îşi vedeau de treburile lor cu ochii în pământ şi cozile lăsate în jos. Rangul şi poziţia oficială nu contau: oricum, nu avuseseră niciodată prea multă importanţă. Delfinii acordau mai multă atenţie modificărilor în echilibrul puterii decât autorităţii oficiale.

Acum rasismul părea să fie un factor important. Un număr disproporţionat de noi personaje influente aparţineau subspeciei *Stenos.* Era o adevărată lovitură de stat. Oficial, Takkata-Jim

acţiona în numele lui Creideiki, care era încă inconştient, aşteptând să fie convocat consiliul navei. Dar apa de pe *Streaker* avea mirosul unui nou grup de conducere, cu un mascul dominant în frunte. Cei din jurul fostului comandant erau în declin, iar tovarăşii celui nou, în ascensiune.

Akki găsea totul foarte ilogic şi dezgustător. Îl deranja că şi cei mai selecţionaţi delfini de pe *Streaker* cădeau pradă vechilor modele de comportament în situaţii stresante. Acum înţelegea ce voiseră să spună Galacticii cu afirmaţia că trei sute de ani de elevaţie erau prea puţini ca să pregătească o rasă pentru zborurile spaţiale.

Această conştientizare dureroasă l-a făcut pe Akki să se simtă mai „client” decât se simţise vreodată în colonia mixtă şi egalitară Calafia. Asta conferea o satisfacţie primitivă actului său de revoltă, în care părăsise nava ca s-o contacteze pe Gillian Baskin, în ciuda ordinelor stricte ale căpitanului în funcţie.

Acum Akki simţea că aflase adevărul: era membrul unui echipaj de falşi astronauţi. Dacă Creideiki nu-şi revenea în mod miraculos, nu vor reuşi să iasă din acest necaz fără intervenţia stăpânilor lor.

În această privinţă, nu-i dădea mult credit lui Ignacio Metz… sau lui Emerson D'Anite şi nici lui Toshio. În schimb, era de acord cu Makanee: singura lor speranţă era să se întoarcă doctoriţa Baskin sau domnul Orley. Acum ajunsese să accepte gândul că Orley era pierdut. Restul echipajului credea asta, şi era unul dintre motivele pentru care i se prăbuşise moralul după accidentul lui Creideiki.

Linia de comunicaţii transmitea un ton direct la nervul său statoacustic, în timp ce Akki aştepta cu nerăbdare să se întoarcă Toshio cu Gillian. Linia nu era folosită acum în alte scopuri, deoarece Charles Dart întrerupsese legătura, dar cu fiecare secundă creşteau şansele ca operatorul de comunicaţii de pe *Streaker* să îi detecteze intervenţia. Akki stabilise legătura în aşa fel încât să-şi ascundă convorbirea cu Toshio, dar şi un fin prost pe post de ofiţer de comunicaţii ar fi observat cu timpul efectele secundare.

Unde sunt? s-a întrebat el. Trebuie să ştie că nu mai am mult aer! Şi apa asta atât de bogată în metale îmi irită pielea!

Akki a respirat încet ca să se calmeze. I-a venit în minte o poezioară educativă din Keneenk.

*„Trecut” _e tot ce-a fost odată –_
Un vestigiu numit memorie...
*În el sunt „cauzele” –
A ceea ce se întâmplă acum.

*„Viitor” _e tot ce va fi –_
Imaginat, rareori văzut...
*În el sunt „efectele” –
A ce se întâmplă acum.

*„Prezentul” _e această strâmtoare –_
Trecând şi mereu pâlpâind...
*E dovada „glumei” –
A tot ce se petrece acum.

Trecutul, viitorul şi prezentul erau printre cele mai grele noţiuni de exprimat în trinară. Poezioara era menită să-i înveţe legătura dintre cauză şi efect aşa cum o vedeau stăpânii umani şi mulţi alţi sofonţi, rămânând totuşi esenţialmente fidelă concepţiei despre viaţă a cetaceelor.

Lui Akki i se părea totul foarte simplu. Câteodată se întreba de ce unii delfini de pe Pământ înţelegeau atât de greu asemenea noţiuni. Trebuia doar să gândeşti, să-ţi închipui acţiunile şi consecinţele, apoi să acţionezi! Dacă viitorul nu era clar, făceai tot ce puteai şi sperai să iasă bine.

Aşa s-au descurcat oamenii în epocile marcate de teribila ignoranţă de orfani. Akki nu vedea de ce trebuia să fie atât de greu pentru specia lui, mai ales că i se arătase ce drum să aleagă.

— Akki? Aici e Toshio. Vine şi Gillian. A trebuit să se întrerupă din ceva important, aşa că am venit eu înaintea ei. Eşti bine, nu?

Akki a oftat.

**În adâncuri –*
Cu orificiul respirator dureros
**Rămân în aşteptare –*
făcându-mi datoria
**Pe când cicloida –*
se rostogoleşte deasupra mea…

— *Aşteaptă,* a strigat Toshio, întrerupându-i poezia. Akki a făcut o strâmbătură. Toshio nu-şi va dezvolta niciodată simţul artistic. *Iat-o pe Gillian,* a spus pe urmă băiatul. *Ai grijă de tine, Akki.*

Linia era plină de paraziţi.

**Şi tu –*
*Tovarăş de scufundări şi zbor**

— *Akki?*

Era vocea lui Gillian, metalică din cauza legăturii slabe. Totuşi, simţea o uşurare imensă să o audă.

— *Ce e, dragă? Poţi să-mi spui ce se întâmplă la bordul navei? De ce nu vorbeşte Creideiki cu mine?*

Nu asta crezuse Akki că va întreba ea în primul rând. Se aşteptase ca Gillian să fie îngrijorată mai degrabă în privinţa lui Tom Orley. Bine, dacă ea nu aducea vorba de el, nici el nu avea s-o facă.

**Makanee –*
Vindecătoare răbdătoare
**Mă trimite –*
Să vă avertizez de pericol
**Tăcut, fără înotătoare*
Zace Creideiki
**Soarta lui* Streaker
E într-un straniu declin

**Şi gustul*
Atavismului

**Poluează apele –*

S-a aşternut tăcerea la capătul celălalt al firului. Fără îndoială că Gillian îşi formula următoarea întrebare în aşa fel încât el să poată răspunde în trinară, fără ambiguităţi. Era un talent care lui Toshio îi lipsea câteodată, din păcate.

Akki şi-a ridicat repede capul. Era oare un sunet? Nu venea prin cablu, ci din apele întunecate din jurul lui.

— *Akki,* a început Gillian, *o să-ţi pun întrebări formulate în aşa fel încât să răspunzi pe trei niveluri. Când răspunzi, te rog să renunţi la forma artistică de dragul conciziei.*

Cu plăcere, dacă pot, s-a gândit Akki. Se întrebase mereu de ce era atât de greu să susţii conversaţii în trinară fără să te pierzi în aluzii poetice. Era limba lui maternă la fel ca şi anglica, dar tot se simţea frustrat de rezistenţa pe care o opunea la exprimarea concisă.

— *Akki, Creideiki ignoră Peştii din Vis, îi vânează sau îi hrăneşte?*

Gillian îl întreba dacă Creideiki încă funcţiona ca un utilizator de unelte sau era pierdut din cauza unei leziuni şi plutea fără direcţie, într-o vânătoare onirică inconştientă, sau, mai rău, dacă nu murise. Gillian intrase imediat în miezul chestiunii. Akki putea să-i dea un răspuns concis.

— *Vânează calmari –*

*În apa cea mai adâncă**

Din nou acel sunet! Un clic rapid ce venea de la o distanţă nu prea mare. Afurisită să fie necesitatea de a-şi ţine orificiul nervos conectat la paraziţii de pe linie! Sunetele erau prea aproape ca să mai aibă vreo îndoială. Cineva îl urmărea acolo, jos.

— *Bine, Akki. Altă întrebare. Hikahi îi linişteşte pe toţi cu poezioarele Keneenk, dă glas supunerii grupului sau cântă în tăcere, absentă?*

Sonarul delfinilor este ceva foarte direcţional. Akki a simţit marginea unui lob de undă sonică trecând deasupra lui, fără să-l lovească în părţile laterale. A coborât cât mai aproape de fundul oceanului şi a încercat să-şi direcţioneze propriile clicuri

nervoase în nisipul moale. Ar fi vrut să întindă un braţ al armurii şi să se ţină de o piatră ca să fie mai stabil, dar îi era teamă să nu fie auzit torsul încet al motoarelor.

**Liniştea absentă –*
Păleşte amintirea –
Lui Hikahi

**Linişte absentă –*
De la Tsh’t
Şi Suessi

Şi el, Akki, ar fi vrut să fie absent din acel loc, să se afle din nou în liniştea din cabina lui de pe *Streaker.*

— Bine, e tăcerea lor aceea a unor fiinţe prinse în plasă? Sau a aşteptării înfiorate a celor ce se tem de balene ucigaşe? Sau tăcerea peştilor care mănâncă?

Akki tocmai voia să răspundă când, ca o persoană ai cărei ochi au fost loviţi de o lumină orbitoare, a fost izbit de o rază de sunet pulsatil, extrem de bine

direcţionată, care venea din stânga, de sus. Fără îndoială că vreun delfin care era acolo îl descoperise.

**Takkata-Jim –*
Muşcă din cabluri

**Munca mea*
Nu mai e a mea

**Finii lui transmit –*
*Cântecele sale mincinoase **

Akki era atât de agitat că a exprimat o parte din răspuns în sunete, nu în impulsuri trimise prin cablul monofilament. Era inutil să mai încerce să păstreze secretul. S-a pregătit să întrerupă comunicarea şi şi-a întors cupola de pe cap spre intrus. A scos un impuls sonar destul de puternic să-l zăpăcească… sau aşa spera.

Ecoul izbucnirii sale s-a întors, aducându-i o imagine clară. A auzit un sunet brusc când un delfin mult mai mare decât el ieşea din raza lui.

K'tha-jon! Akki a recunoscut imediat ecoul.

— Akki? Ce-a fost asta? Ai chef de luptă? Întrerupe, dacă trebuie. Vin acasă cât de repede pot...

Akki îşi făcuse datoria, aşa că şi-a deconectat orificiul nervos şi s-a îndepărtat înotând pe-o parte.

Acţionase exact la timp. O rază laser albastră-verzuie a trecut prin locul în care fusese cu câteva secunde înainte.

Deci asta e, s-a gândit el pe când se scufunda în canionul de lângă creasta oceanică. *Acest cap-de-ciocan a ieşit să mă prindă, fără niciun fel de menajamente.*

S-a întors repede pe partea dreaptă şi a ţâşnit în jos spre întuneric.

***

Delfinii erau cunoscuţi pentru reţinerea lor de a omorî orice creatură care respira aer, dar nu erau o specie limitată. Chiar şi înainte de elevaţie, oamenii văzuseră cazuri în care delfinii se omorau între ei. Dându-le cetaceelor posibilitatea să călătorească în spaţiu, fiinţele umane le făcuseră şi mai eficiente la ucis.

O rază laser subţire a fulgerat la doar un metru în faţa lui. Akki a strâns din dinţi şi s-a ascuns în dâra de bule fierbinţi lăsată de rază. Un alt fulger îngust, arzător l-a atins între înotătoarele pectorale. S-a răsucit şi s-a cufundat în lunga umbră sonică a unor stânci ascuţite. Arma cu laser a lui K'tha-jon putea să ucidă de la mare distanţă, în timp ce lampa de sudură de la armura lui Akki, ca toate uneltele, era utilă doar de aproape. Evident, singura lui şansă era fuga sau o şmecherie.

Acolo, jos, era foarte întuneric. Toate nuanţele de roşu dispăruseră. Doar albastrul şi verdele din lumina zilei puteau pătrunde atât de adânc pentru a lumina un peisaj atât de întunecat. Akki a profitat de terenul accidentat şi s-a strecurat printre pereţii unei crăpături dintr-o stâncă. Apoi s-a oprit acolo şi a aşteptat, ascultând.

Ecourile pe care le prindea doar ascultând pasiv îi spuneau că K'tha-Jon era pe undeva prin apropiere şi îl căuta. Akki şi-a dorit

ca respiraţia lui gâfâită să fie mai puţin zgomotoasă decât i se părea lui.

A trimis o întrebare armurii, pe cale nervoasă. Microcomputerul de acolo i-a spus că mai avea aer în respirator pentru mai puţin de jumătate de oră. Aşa că ştia acum cât timp mai putea să aştepte.

Akki a strâns din dinţi. Ar fi vrut să muşte din pectoralii lungi ai lui K'tha-Jon, cu toate că era conştient că nu se putea măsura cu marele *Stenos* ca dimensiune şi forţă.

Nu avea cum să ştie dacă K'tha-Jon era acolo din proprie iniţiativă sau la ordinul lui Takkata-Jim. Dar, dacă era un complot al delfinilor *Stenos*, aceştia erau cu siguranţă capabili să-l ucidă pe Creideiki, neajutorat acum, pentru a le reuşi planul. Dacă era absolut necesar, ar fi fost în stare să-i facă rău şi lui *Gillian*, dacă nu era precautã când se întorcea la navă. Doar gândul că vreun fin putea să comită asemenea delicte îi făcea greaţă lui Akki.

Trebuie să mă întorc şi s-o ajut pe Makanee să-l apere pe Creideiki până vine Gillian!

A ieşit din crăpătură şi a înotat în zigzag aproape pe fundul mării spre micul canion de la sud-est, în direcţia opusă lui *Streaker,* îndepărtându-se atât de insula lui Toshio, cât şi de epava thennanină. Era direcţia în care, aproape sigur, K'tha-Jon nu avea să-l urmărească.

Îl auzea pe uriaş căutându-l. Puternicele unde sonore lipseau deocamdată. Probabil că va reuşi să aibă un anumit avantaj înainte să fie descoperit.

Totuşi, nimic nu se compara cu *satisfacţia* pe care ar fi avut-o dacă l-ar fi luat pe K'tha-jon prin surprindere, lovindu-l cu botul în organele genitale!

***

Gillian s-a întors cu spatele la unitatea de comunicare şi a citit teama de pe faţa lui Toshio. Părea şi mai tânăr. Îşi dăduse jos masca de mascul dur şi atotştiutor. Toshio era un elev-ofiţer adolescent care tocmai aflase de invaliditatea comandantului său. Şi acum prietenul cel mai bun ar putea să lupte pentru viaţa lui. S-a uitat la Gillian, sperând să-l liniştească.

Gillian l-a luat de mână şi l-a îmbrăţişat. L-a ţinut strâns, în ciuda protestelor lui, până când Toshio s-a relaxat şi şi-a lăsat capul pe umărul ei, strângând-o şi el în braţe.

Când, în cele din urmă, s-a îndepărtat de ea, Toshio nu a mai privit-o. S-a întors cu spatele la ea şi şi-a şters un ochi cu dosul palmei.

— O să-l iau pe Keepiru cu mine, a spus Gillian. Crezi că tu şi Sha'ot vă descurcaţi fără el?

Toshio a dat din cap că da. Avea vocea tremurătoare, dar a reuşit să se stăpânească.

— Da, doamnă. Sah'ot ar putea să-mi facă probleme când îi voi da să facă unele dintre treburile lui Keepiru. Dar am văzut cum te porţi tu cu el şi cred c-o să mă descurc.

— Bine. Vezi dacă poţi să-l ţii departe de Dennie. Tu eşti acum comandantul. Sunt sigură că ai să te descurci de minune.

Gillian s-a îndreptat spre tabăra ei de pe malul iazului să-şi ia echipamentul. Toshio s-a dus pe malul apei şi a deschis amplificatorul hidrofonului pentru a-i chema pe cei doi delfini. Sah'ot şi Keepiru plecaseră de o oră, ca să asiste la ieşirea de seară a aborigenilor.

— Vin cu tine dacă vrei, Gillian.

Ea a scuturat din cap în timp ce-şi aduna notiţele şi ustensilele.

— Nu, Toshio. Munca lui Dennie cu băştinaşii Kiqui era al naibii de importantă. Dat fiind că e aşa de ocupată, tu eşti cel care nu trebuie s-o lase să dea foc la pădure cu un chibrit stins. Şi apoi am nevoie de tine ca să dau impresia că n-am plecat. Crezi că îmi poţi face acest serviciu? Gillian şi-a închis rucsacul impermeabil şi a început să-şi scoată şortul şi cămaşa. Toshio s-a uitat în altă parte şi a roşit. Apoi şi-a dat seama că lui Gillian nu părea să-i pese dacă se uita. *Poate că n-o voi mai vedea niciodată,* s-a gândit el. *Mă întreb dacă ştie ce îmi face.*

— Da, doamnă, i-a spus. Avea gura foarte uscată. O să mă arăt la fel de exasperat şi nerăbdător ca de obicei cu doctorul Dart. Şi, dacă întreabă Takkata-Jim de tine… o să-i spun că eşti undeva pe-aici… a… supărată.

Gillian îşi ţinea în faţă costumul, pregătindu-se să intre în el. Şi-a ridicat ochii spre Toshio, surprinsă de ironia din replica lui. Apoi a pufnit în râs.

Din doi paşi mari a fost iar lângă el şi l-a îmbrăţişat. Fără să se gândească la ce face, Toshio i-a înconjurat talia cu braţele.

— Eşti un tip pe cinste, Tosh! a zis ea şi l-a sărutat pe obraz. Ştii că ai crescut un pic mai înalt decât mine? Minte-l pe Takkata-Jim pentru mine şi te asigur că vom face din tine un răsculat *în adevăratul sens al cuvântului.*

Toshio a încuviinţat şi a închis ochii.

— Da, doamnă, a şoptit, ţinând-o strâns în braţe.

44

CREIDEIKI

Îl mânca pielea. Îl mânca întotdeauna, de când mergea în siajul maică-si… când învăţase pentru prima dată, din atingerile ei blânde, că trebuia să iasă la suprafaţă ca să respire aer.

Învăţase repede că existau şi altfel de atingeri. Erau ziduri şi plante, şi clădirile aşezării Catalina-Under; era jocul cu cei de aceeaşi vârstă cu el, făcut din mângâieri, lovituri cu capul şi… da, muşcături; era atingerea blândă, o, atât de variată, a fiinţelor umane, masculi şi femele, care înotau ca focile şi leii-de-mare, râzând şi jucând prinselea cu el sub apă şi la suprafaţă.

Era şi senzaţia produsă de apă. Toate senzaţiile diverse din apă.

Împroşcatul şi *prăbuşirea* când se arunca în ea. Curgerea ei laminară când treceai prin apă ca săgeata, mai repede decât oricine altcineva! Clipocitul ei blând chiar sub orificiul respirator când te odihneai, şoptindu-ţi un cântec de leagăn.

O, ce mâncărime!

Cu mult timp înainte, învăţase să se frece de lucruri şi descoperise efectul pe care îl avea acest gest. De atunci încolo se masturbase ori de câte ori avea chef, aşa cum ar fi făcut orice fin sănătos…

Creideiki voia să se scarpine. Voia să se masturbeze.

Numai că acolo nu era niciun perete de care să se frece. Părea incapabil să se mişte sau să deschidă ochii ca să vadă ce era în jurul lui.

Plutea în aer cu greutatea nesusţinută de nimic… printr-o vrajă cunoscută… „antigravitatea“. Cuvântul – ca amintirile lui frecvente despre plutitul în acest fel – i se părea ciudat de străin, lipsit de sens.

Îl mira senzaţia de oboseală. De ce nu deschidea ochii să se uite? De ce nu emitea o rază sonoră şi nu asculta forma şi consistenţa acestui loc?

Din când în când simţea un spray de apă care îi menţinea pielea udă. Părea să vină din toate direcţiile.

S-a, gândit şi a ajuns la concluzia că trebuia să se fi întâmplat ceva foarte rău cu el. Era probabil bolnav.

Un oftat involuntar i-a arătat că era totuşi în stare să scoată sunete. A căutat mecanismele corecte şi, după câteva încercări, a reuşit să repete suspinul de dinainte.

Cred că îşi dau toată osteneala să mă vindece, s-a gândit el. *Trebuie să mi se fi întâmplat ceva rău. Deşi nu simt durere, doar un gol. Mi s-a scos ceva.*

Un testicul? O ustensilă? O capacitate? Oricum, probabil vor încerca să mi-l pună înapoi.

Am încredere în oameni, şi-a spus el, mulţumit. Şi gura i s-a arcuit într-un zâmbet vag.

!!!
Ce a făcut cu gura?
O, da. A zâmbit. E ceva nou.
Ceva nou? Am făcut-o toată viaţa!
De ce?
E expresiv! Împrumută delicateţe
trăsăturilor mele! E...
E de prisos.

Creideiki a scos un ţipăt slab, confuz.

**În strălucirea*
Luminii soarelui –
**Răspunsuri roiesc*
*În bancuri, ca peştii**

Acum îşi amintea ceva. Visase. Se întâmplase ceva groaznic, care îl cufundase într-un coşmar al dezorientării. Forme ţâşniseră spre şi departe de el şi simţise cântece străvechi luând forme noi şi ciudate.

Şi-a dat seama că probabil mai visa, cu ambele emisfere în acelaşi timp. Asta explica de ce nu se putea mişca. A încercat să se trezească folosind un cântec.

**Sunt niveluri –*
Cunoscute doar de caşaloţi

**Physeter care merge la vânătoare*
În abisurile visului

**Să se bată cu calmarii*
Ale căror ciocuri sunt munţi marini

**Şi ale căror tentacule enorme*
Cuprind oceanele…

Nu era o poezie liniştitoare. Avea armonii tenebroase care îl îndemnau să fugă oripilat. Creideiki a încercat să tacă, temându-se de ce putea să evoce cântecul. Dar nu reuşea să înceteze de a mai modela hieroglifele sonore.

**Coboară la niveluri –*
În întuneric

**Unde* „cicloida” *ta*
Nu ajunge niciodată

**Unde toată muzica*
Tace în sfârşit

**Şi adună*
Îngrămădite în straturi

**Cânturi urlătoare ale*
Străvechilor furtuni

**Şi ale uraganelor*
Ce nu mor nicicând…

O prezenţă a apărut lângă Creideiki. Era o creatură uriaşă pe care o simţea formându-se din structura cântecului său.

Percepea impulsurile lente de sonar care umpleau cămăruţa în care se afla… şi care nu putea să cuprindă monstrul care se materializa lângă el.

Nukapai?

**Zgomote de cutremure*
Stocate de epoci

**Sunete de roci*
Primordiale topite…

Creatura din sunete devenea mai solidă cu fiecare vers. Era o putere musculară în prezenţa care prindea formă lângă el. Loviturile lente ale înotătoarelor enorme ameninţau să-l răstoarne. Când colosul răsufla, spuma Lui părea o furtună ce se năpustea asupra unui ţărm stâncos.

Până la urmă, frica i-a dat puterea de a deschide ochii. Mucusul i se scurgea pe globii oculari în timp ce făcea eforturi să-şi ridice pleoapele. Ochii îi erau afundaţi în orbite şi a durat minute până a reuşit să-i focalizeze ca să vadă în aer.

La început, nu a zărit decât că se afla într-o cuvă de suspensie dintr-un spital, mică şi mărginită. Era singur.

Dar sunetul îi spunea că se află în largul mării şi că un monstru înota lângă el! Îi simţea imensa putere!

A clipit şi, deodată, viziunea i s-a schimbat. Vederea a adoptat cadrul de referinţă al sunetului. Camera a dispărut, iar Creideiki *L-a văzut!*

!!!!!!

Creatura de lângă el n-ar fi putut niciodată să trăiască într-un ocean pe care îl cunoscuse. Creideiki aproape se sufoca de spaimă.

Se deplasa cu forţa unui tsunami, cu atracţia irezistibilă a mareelor.

Era o creatură a întunericului şi a adâncurilor.

Era un zeu.

K-K-Kph-kree!!

Era un nume pe care Creideiki nu avusese niciodată habar că-l cunoaşte. Apărea de cine ştie unde, ca dragonii dintr-un coşmar.

Un ochi întunecat îl privea pe Creideiki, speriindu-l. Ar fi vrut să fugă... să se ascundă sau să moară.

Apoi creatura i-a vorbit.

Nu a folosit trinara, aşa cum îşi imaginase Creideiki. A ignorat primitiva, dispreţuind-o ca pe o limbă pentru animale inteligente. A intonat un cântec care îl atingea uşor cu forţa lui fizică, îl învăluia şi îl umplea de o înţelegere teribilă.

: Te-ai îndepărtat înot De Noi Creideiki: Ai început Să înveţi: Apoi Mintea Ta S-a îndepărtat: Dar Noi Nu Am Terminat: Încă

: Am Aşteptat Mult Timp Unul Ca Tine: Acum Ai Nevoie De Noi La Fel De Mult Ca Noi De Tine: Nu Mai Există întoarcere:

: Aşa Cum eşti: Ai Fi O Bucată Bună: De Carne Moartă: Gol Fără Un Cântec: Niciodată Visător Sau Utilizator Al Focului:

: Inutil Creideiki: Nici Căpitan: Nici Cetaceu: Carne Inutilă:

: E Un Singur Drum Pentru Tine: Prin Pântecele Visului Balenelor: Acolo Poate Vei Găsi O Cale: O Cale Dificilă: Dar O Cale De A-ţi Face Datoria: Acolo Poţi Găsi O Cale De A-ţi Salva Viaţa...:

Creideiki a gemut. S-a zbătut fără vlagă şi a invocat-o pe Nukapai. Dar apoi şi-a amintit. Era una de-a lor. Aştepta, în adâncuri, cu alţi torţionari, dintre care unii erau zei străvechi ale căror nume erau pomenite în saga, iar de alţii nu auzise niciodată, nici de la balenele cu cocoaşă... K-K-Kph-kree venise să-l ducă înapoi.

Cum pentru el anglica era pierdută, Creideiki a adresat o rugăminte într-o limbă pe care nu ştiuse că o cunoaşte.

: Sunt Rănit!: Sunt Inutil! Ar Trebui Să Fiu Carne Moartă!: Mi-am Pierdut Vorbirea!: Mi-am Pierdut Cuvintele!: Lasă-mă Să Mor!

Creatura a răspuns cu un bubuit sonor ce părea că vine din măruntaiele pământului, de sub aluviuni.

: Prin Cântecul Balenelor Te Duci: Unde Verii Tăi N-au Fost Niciodată: Nici Când Se Jucau Ca Animalele Şi Abia Cunoşteau Oamenii: La Adâncime Mai Mare Decât Ajung Balenele Cu Cocoaşă: în Reveria Lor Indolentă: Mai Mare Decât Cea Unde Ajunge *Physeter:* **în Vânătoarea Lui Diabolică: Mai Adânc Decât Întunericul Însuşi…**

:*Acolo* **Vei Putea Hotărî Să Mori Dacă Nu Suporţi Adevărul…:**

Pereţii cămăruţei au dispărut în timp ce torţionarul lui începea să-şi atribuie o nouă realitate. Avea fruntea mare şi dinţi strălucitori de caşalot, dar ochii îi scânteiau ca farurile, iar flancurile îi erau dungate cu argintiu lucitor. Totul în jurul Lui sclipea de o aură ca… strălucirea câmpurilor protectoare din jurul unei nave interstelare…

Camera a dispărut cu totul. Pe neaşteptate, totul în jurul său a devenit o mare imensă, deschisă, de imponderabilitate. Bătrânul zeu a început să înainteze înot cu lovituri puternice de aripioare. Creideiki s-a tânguit, scoţând un ţipăt slab şi cântat, incapabil să împiedice să fie târât în siajul leviatanului. Accelerau, mai repede, tot mai repede…

Deşi nu se putea orienta, Creideiki ştia, în mod inexplicabil, că mergeau în JOS.

***

— Ai auzit asta?

Asistenta lui Makanee şi-a ridicat ochii spre cuva în care stătea în suspensie căpitanul. Un reflector palid din interiorul camerei cu gravitate a luminat suturile intervenţiilor chirurgicale repetate. La câteva secunde, duzele încastrate aruncau o ceaţă fină pe delfinul în stare de inconştienţă.

Makanee s-a uitat în aceeaşi direcţie cu asistenta.

— Poate. Mi s-a părut că aud ceva mai înainte, ca un suspin. Tu ce-ai auzit?

Asistenta a scuturat tare din cap.

— Nu sunt sigură. Mi s-a părut că vorbeşte cu cineva, dar nu în anglică. Parcă am auzit o frază scurtă în trinară, apoi… altceva. Era foarte ciudat!

Asistenta s-a înfiorat.

— Crezi că visează?

Makanee s-a uitat la ea şi a oftat.

— Nu ştiu dacă ar trebui să-i dorim să viseze sau să ne rugăm fierbinte să nu aibă vise.

45

TOM ORLEY

O briză marină rece sufla dinspre vest. L-a zgâlţâit tremuratul, trezindu-l în toiul nopţii. Ochii i s-au deschis în beznă şi s-au fixat în gol.

Nu reuşea să-şi amintească unde era.

Aşteaptă o clipă, s-a gândit el. *Îţi vei aduce aminte.*

Visase planeta Garth, unde mările erau mici şi râurile nenumărate. Trăise acolo un timp printre oameni şi cimpanzei, într-o colonie mixtă la fel de bogată şi surprinzătoare cum era Calafia, unde coexistau oameni şi delfini.

Garth era o lume prietenoasă, deşi izolată, aflându-se departe de alte colonii terestre.

În visul lui, Garth era invadată. Gigantice nave de război planau peste oraşele planetei şi scuipau nori de gaze pe câmpiile fertile, punându-i pe fugă pe coloniştii înspăimântaţi. Cerul se umpluse de lumini orbitoare.

Îi era greu să separe resturile visului de realitate. Fixa cu privirea bolta de cristal a nopţii de pe Kithrup. Corpul îi era rigid, picioarele îndoite. Mâinile încrucişate şi încleştate pe umeri – mai mult de extenuare decât de frig. Încet-încet, a reuşit să-şi dezmorţească muşchii. Tendoanele pocneau şi articulaţiile gemeau pe când învăţa din nou să se mişte.

Vulcanul din nord se stinsese, nu mai rămăsese decât o lucire roşiatică slabă. Erau deschideri lungi, cu margini neregulate, în nori. Tom urmărea cu privirea punctişoarele luminoase de pe cer.

S-a gândit la stele. Astronomia îl ajuta să se concentreze.

Roşu însemna frig. Steaua aceea roşie de acolo ar putea să fie mică, apropiată şi veche… sau enormă, îndepărtată şi deja în pragul morţii. Şi cea strălucitoare de acolo putea fi o supergigantă albastră. Foarte rară. Era oare una în zona asta a spaţiului?

Ar fi trebuit să-şi amintească.

Tom a clipit. „Steaua” albastră se mişca.

A privit-o trecând încet prin câmpul stelar, până când a interceptat un alt punct strălucitor, de această dată verde. A străfulgerat când cele două lumini minuscule s-au întâlnit. Când scânteia albastră a trecut mai departe, cea verde a dispărut.

Ce şanse aveam să asist la scena asta? Cât de probabil era să mă uit în locul corect la timpul nimerit? Bătălia trebuie să fie încă aprigă acolo sus. Nu s-a terminat încă.

Tom a încercat să se ridice, dar trupul i-a căzut din nou pe stratul de liane.

Bine, încearcă din nou.

S-a răsucit, ridicându-se într-un cot, a făcut o pauză să-şi adune puterile, apoi s-a săltat în picioare.

Lunile lui Kithrup, mici şi slab luminate, nu apăruseră, dar strălucirea stelelor îi era suficientă să zărească straniul peisaj vegetal. Apa inunda mlaştina. Se auzeau orăcăieli şi foşnete de târâtoare. La un moment dat, Tom a distins un ţipăt slab, înăbuşit brusc, o victimă micuţă murind pe neaşteptate, s-a gândit el.

Îi era recunoscător încăpăţânării care îl adusese pe această înălţime modestă. Şi doi metri însemnau ceva. N-ar fi supravieţuit o noapte acolo jos, în mlaştina aceea scârboasă.

S-a întors, încă ţeapăn, şi a început să caute pe bâjbâite în puţinele lucruri din sania improvizată. Cel mai important era să se încălzească. A scos partea de sus a costumului din grămada dezordonată de lucruri şi şi-a pus-o cu grijă.

Ştia că ar fi trebuit să se ocupe de rănile sale, dar mai puteau să aştepte un pic, ba chiar mai mult. Ca şi o masă… recuperase suficiente alimente pentru câteva zile.

În timp ce mânca un baton energizant şi lua câteva înghiţituri din gamelă, Tom şi-a evaluat grămăjoara de materiale. În acest moment, cele mai importante dintre ele erau trei bombe psi.

Şi-a ridicat privirea spre cer. În afară de o ceaţă purpurie abia vizibilă lângă o stea foarte luminoasă, nu erau alte semne de luptă. Doar o privire îi era de-ajuns. Tom ştia deja ce bombă să detoneze.

Gillian petrecuse câteva ore cu Niss înainte să părăsească nava *Streaker* ca să-l întâlnească pe insula lui Toshio. Conectase computerul tymbrimienilor la microfiliala thennanină a *Bibliotecii*

pe care o recuperase el de pe epavă. Apoi ea şi computerul găsiseră semnalele exacte pe care să le încarce în bombă.

Cel mai important era apelul de ajutor către thennanini. Dacă soarta capricioasă, Ifni, l-ar lăsa pe Tom să facă experimentul crucial şi să descopere dacă Planul avea să funcţioneze.

Toată munca pe care Suessi şi Tsh't o dedicaseră „Calului Troian Marin” nu ar fi avut niciun sens dacă thennaninii nu se numărau printre cei care luau parte acum la luptă. La ce i-ar fi servit lui *Streaker* să se strecoare în carcasa goală a unei nave thennanine pentru a se lansa camuflată în spaţiu dacă toţi combatanţii erau gata să tragă în ultima rămăşiţă a unei facţiuni care pierduse deja bătălia?

Tom a luat o bombă psi. Era sferică şi o ţinea în mijlocul mâinii sale. În vârf erau un întrerupător de siguranţă şi un cronometru. Gillian etichetase cu grijă fiecare bombă cu o bucată de bandă adezivă. Pe aceasta adăugase o semnătură tremurată şi o inimă străpunsă de o săgeată.

Tom a zâmbit şi a dus bomba la buze.

Se simţea vinovat că făcuse pe cocoşul, insistând să vină aici în timp ce Gillian rămăsese pe insulă.

Dar acum ştia că nu greşise. Oricât de dură şi de eficientă era Gillian, nu era un pilot atât de bun ca el şi ar fi murit probabil în accident. Sigur nu ar fi avut forţa fizică să tragă sania aşa departe.

La naiba! s-a gândit Tom. *Mă bucur că e teafără şi cu prieteni care o ocrotesc. Şi asta e destul. Poate că e în stare să bată zece şopârle din peşterile de pe Blenchuq cu o mână legată, dar e femeia mea şi nu voi permite să i se întâmple nimic rău, dacă pot să o apăr.*

Vulcanul cel nemulţumit tuna şi bubuia, amintindu-i în mod ironic de Muntele Deanna când îl văzuse ultima dată scuipând lavă topită pe panta impunătoare în terase a Ţării Afroditei, continentul ale cărui ţărmuri erau scăldate de apele arzătoare, absolut uscate ale unei fantomatice mări moarte primitive. Sub norii sulfuroşi ai lui Venus, acele scântei de lavă luminaseră o altă noapte lungă de suferinţă, pe care şi-o amintea prea bine, doar că această fumarolă kithrupană din apropiere abia ar fi

strălucit pe povârnişul arzător al puternicului Deanna din depărtare. Oricum, pe Venus noaptea nu avea sfârşit.

Şi acolo zăcuse printre pietre, pe jumătate terminat, întrebându-se dacă avea să moară sau să trăiască. Prin viziera căştii sale deformate, urmărise dârele de infraroşii prin atmosfera sufocantă, lăsate de o ploaie lentă de comete ce cădeau în depărtare, ca nişte bulgări de gheaţă, ale căror ţinte păreau să fie peste orizontul curbat, dincolo de ce se putea vedea sau auzi.

Fusese tânăr şi naiv pe-atunci, altminteri nu s-ar fi încrezut în cuvântul unui străin care îi spusese că avionul închiriat fusese verificat în întregime pentru un zbor rapid prin Nisipurile Arzătoare ale Ellei… un străin care, şi-a amintit Tom mai târziu, nu se uitase niciodată în ochii lui când completase formularele de închiriere. Prim*a impresie poate fi greşită, s-*a gândit el după ce abia supravieţuise accidentului. Dar, *când ai îndoieli, încrede-te în ce-ţi spun simţurile.*

Şi atunci avusese o senzaţie copleşitoare de frustrare şi eşec. Cu informaţiile din buzunarul de pe burtă, Proiectul terraformării planetei Venus putea să reziste obiecţiilor aduse de consilierii extratereştri, Galactici de la Institutul pentru Progres, care urmau să plece chiar în ziua următoare, respingând ca fantezist visul bizar al omenirii de a trezi la viaţă mări moarte de trei miliarde de ani. Cu sprijinul tehnologic şi cunoştinţele lor, se puteau face minuni, însă doar dacă acei consilieri erau convinşi să rămână. Dacă datele le parveneau la timp…

S-a înfiorat aducându-şi aminte prin ce trecuse. Asemănările erau înşelătoare. Pe Venus, ajutorul era la doar o oră distanţă şi problemele, deşi serioase, nu erau chiar aşa de înspăimântătoare. *Pe Venus problema era să nu ia foc.* O briză rece a pătruns prin hainele lui umede, făcându-l să clănţăne din dinţi pentru scurt timp.

Totuşi, de-acum înainte ar trebui să stau departe de vulcani.

Tom a înghiţit şi restul de baton energizant. A examinat bomba şi şi-a evaluat strategia. Planul său iniţial fusese să aterizeze lângă vulcan şi să aştepte până când planorul era reîncărcat pentru decolare, apoi să pună bomba şi să-şi ia zborul înainte să explodeze. Ar fi putut profita de curenţii termici ai

vulcanului pentru a ajunge la o altitudine convenabilă şi a găsi altă insulă de pe care să urmărească rezultatele experimentului său. Deoarece nu avea la dispoziţie altă insulă, ar fi putut totuşi să se îndepărteze suficient, să aterizeze în ocean şi să se uite cu telescopul. De acolo.

Era un plan ingenios, dar sabotat de o furtună puternică şi o junglă de liane întortocheate, apărută pe neaşteptate. Telescopul său sfârşise printre rocile metalice sfărâmate de pe fundul oceanului kithrupan, împreună cu mare parte din epava avionului său solar.

Tom s-a ridicat în picioare, cu prudenţă. Hrana şi căldura făcuseră această mişcare mai puţin dureroasă.

Scotocind prin puţinele lucruri pe care le mai avea, a rupt o fâşie lungă şi îngustă de material din resturile sacului său de dormit. Bucata aceea de mătase trainică i se părea potrivită.

Bomba psi era grea şi concretă în mâna lui. Era dificil să-ţi închipui că acel glob era plin de iluzii puternice – o contrafacere superpotentă, gata să explodeze la comandă.

A reglat cronometrul la două ore şi a apăsat pe dispozitivul de siguranţă, armând bomba. A pus-o

cu grijă în praştia improvizată. Tom îşi dădea seama că era teatral. Distanţa nu avea să-l ajute prea mult. Senzorii din tot sistemul Kithrup se vor aprinde în momentul exploziei. Putea foarte bine s-o declanşeze la picioarele sale.

Dar nu se ştie niciodată. Avea s-o lanseze cât mai departe posibil.

A lăsat praştia să se legene de câteva ori ca să-şi facă mâna, apoi a început s-o rotească. Mai întâi încet, apoi mai tare, timp în care i se răspândea prin corp o stranie senzaţie plăcută, din piept în braţe şi picioare. Oboseala părea să i se risipească. A început să cânte.

Oh, Tata era un om al cavernelor
Se batea îmbrăcat în piei
Visa la lumina stelelor
Pe când scormonea prin ţărână.

Voi, extratereştrii şi stelele voastre…

Oh, *Tata era un luptător temerar*
Şi-a omorât verii, pe al patrulea şi al treilea.
Visa la pacea eternă A murit doborât de o lance.

Voi, extratereştrii şi stelele voastre…

Oh, Tata era un îndrăgostit,
Şi totuşi îşi bătea nevasta.
Visa, tânjind după raţiune
Regretând toată viaţa.

Voi, extratereştrii şi stelele voastre…

Oh, Tata era un conducător,
Visa şi spunea minciuni sfruntate.
A convins masele speriate
Să lanseze rachete pe cer.

Voi, extratereştrii şi stelele voastre…

Oh, Tata nu ştia carte,
Dar se străduia mereu,
Îşi detesta propria ignoranţă,
Şi se lupta cu mândria lui…

A păşit singur pe un încărcător, apoi
S-a trezit în vid, a strigat.
Acest orfan tragic mi-a lăsat,
O minte şi inimă, apoi a murit.

Aşa că dispreţuiţi-mă,
Râdeţi de cicatricile mele de orfan!
Dar spuneţi-mi „Care e scuza voastră?”
Voi, extratereştrii şi stelele voastre!

Voi, extratereştrii şi stelele voastre!

Tom şi-a rotit umerii şi a mai făcut un pas. Braţul i s-a întins şi a dat drumul la praştie. Bomba a zburat în noapte, vâjâind. Sfera rotitoare a strălucit o clipă, a continuat să urce şi să scânteieze până s-a pierdut din vedere. El a ascultat, dar nu a auzit-o aterizând.

Tom a rămas nemişcat un timp, respirând adânc.

Bine, s-a gândit el în cele din urmă. *Asta mi-a făcut poftă de mâncare. Am la dispoziţie două ore să mănânc, să-mi îngrijesc rănile şi să-mi fac un adăpost. Şi tot timpul pe care îl voi avea după asta, o Doamne, va fi acceptat cu smerită recunoştinţă.*

Şi-a pus peste umăr fâşia zdrenţuită de material şi s-a întors să-şi pregătească o masă la lumina stelelor.

PARTEA A V-A

EXPLOZIE

Într-o lume mai veche şi mai complexă decât a noastră se mişcă, terminate şi complete, dotate cu extensii ale simţurilor pe care noi le-am pierdut sau nu le-am avut niciodată, trăind prin voci pe care noi nu le vom auzi nicicând… acestea sunt alte naţiuni, prinse ca şi noi în plasa vieţii şi a timpului…

HENRY BATESON

46

SAH’OT

Era seară şi Kiqui plecau spre terenurile lor de vânătoare. Sah’ot îi auzea chiţăind surescitaţi pe când se strângeau într-o poiană aflată la vest de copacul-burghiu doborât. Vânătorii au trecut aproape de micuţul lac, îndreptându-se către un horn în stâncă de pe panta sudică a insulei, ciripind şi umflându-şi cu pompa sacii pulmonari.

Sah’ot a stat să asculte până când aborigenii au plecat. Apoi s-a scufundat la un metru de suprafaţă, suflând bule de depresiune. Nimic nu mergea bine.

Dennie se schimbase şi asta nu-i plăcea. În loc să fie încântător de zăpăcită şi intimidată ca de obicei, practic îl ignora. Ascultase două dintre cele mai bune poezii absurde ale lui şi răspunsese serios, fără să prindă sensurile duble.

În ciuda importanţei studiilor ei legate de populaţia Kiqui, Takkata-Jim îi dăduse ordin să analizeze pentru Charles Dart şi sistemul copacilor-burghiu. De două ori intrase în apă să ia mostre de sub movila metalică. Ignorase avansurile lui Sah’ot sau, lucru şi mai îngrijorător, îl mângâia uneori absentă în chip de răspuns.

Sah’ot îşi dădea seama că, oricâte eforturi făcuse s-o înduplece, nu voia de fapt s-o vadă schimbată. Cel puţin, nu în *acest* fel.

S-a lăsat să plutească trist în voia valurilor, până când l-a reţinut funia legată la una dintre sănii, amintindu-i de afrontul cel mai serios. Noua sa misiune îl ţinea legat de monstrul acesta electric, prizonier într-un lac minuscul, când ar fi trebuit să fie în largul mării cu preconştienţii!

Când au plecat Gillian şi Keepiru, îşi închipuise că în absenţa lor avea să fie liber să facă aproape tot ce vrea. Ah! Nu se îndepărtaseră bine pilotul şi doctoriţa, că Toshio şi preluase comanda.

Ar fi trebuit să-l reduc la tăcere. Pentru numele celor Cinci Galaxii, cum a reuşit băiatul ăsta să ajungă la comandă?

Dar acum era blocat aici, monitorizând un afurisit de robot pentru un cimpanzeu îngâmfat şi egocentric, căruia nu-i păsa decât de roci! Robotul acela mic şi idiot nu avea nici măcar un creier cu care să poată VORBI cineva! Nu se poate discuta cu microprocesoarele. Le spui ce să facă, apoi te uiţi, resemnat, să vezi ce dezastru pricinuiesc când îţi execută întocmai ordinele.

Armura sa a scos un clinchet. Era timpul să verifice sonda. Sah'ot a cloncănit un răspuns sarcastic:

**Da, într-adevăr,*
Domn şi stăpân!
**Idiot de metal*
Şi dezastru ce eşti!
**Mai emite un bip*
Şi voi munci de zor!

Sah'ot şi-a dus ochiul stâng la nivelul ecranului saniei. A trimis un cod de impulsuri robotului şi a primit în schimb un flux de date. Robotul asimilase în sfârşit cea mai recentă mostră de rocă. Sah'ot a ordonat micii memorii a sondei să se golească în banca de date a saniei. Toshio îl învăţase, iar acum delfinul era în stare să controleze maşinăria aproape fără să-şi dea seama.

L-a ancorat cu un capăt al cablului monofilament de stânca brută, apoi l-a coborât alţi cincizeci de metri.

Vechea explicaţie pentru puţul de sub movila metalică fusese respinsă. Copacul-burghiu nu se putea să fi avut nevoie să sape o galerie la un kilometru adâncime pentru a căuta substanţe nutritive. N-ar fi fost *în stare* să găurească atât de mult scoarţa. Masa rădăcinii copacului-burghiu era evident prea mare pentru a putea fi rotită de modestul arbore care se ridica odată în vârful movilei.

Cantitatea de material excavat nu ar fi încăput nici pe în vârful a zece movile de metal. Formase sedimente de jur împrejurul crestei înalte pe care se afla insula.

Pentru Sah'ot aceste mistere nu erau deloc fascinante. Dovedeau încă o dată că universul era ciudat şi că oamenii, delfinii şi cimpanzeii trebuiau poate să mai aştepte înainte de a dezlega enigmele cele mai profunde.

Robotul şi-a terminat coborârea. Sah'ot i-a ordonat să se prindă de peretele cavităţii cu cleştii de diamant, apoi să renunţe la ancorajul de sus.
Aşa avea să coboare în etape. Pentru mica maşină nu va mai exista urcare. Sah'ot avea câteodată şi el aceeaşi senzaţie, mai ales de când ajunsese pe Kithrup. Nu era prea convins că va părăsi vreodată această lume letală.
Din fericire, manevrele sondei pentru prelevarea de mostre erau automate odată ce se declanşau. Chiar Charles Dart ar fi avut puţine motive să se plângă. Doar dacă nu…
Sah'ot a tras o înjurătură. Iată că începea din nou… descărcările electrice care deranjaseră sonda după ce coborâse jumătate de kilometru. Toshio şi Keepiru se străduiseră, dar nu reuşiseră să descopere care era problema.
Zgomotul era diferit de cel făcut de alte descărcări electrice pe care le auzise în viaţa lui… chiar dacă nu era specialist în electricitatea statică. Erau tot felul de sincope, nu toate atât de neplăcute auzului, de fapt, Sah'ot auzise că unor oameni le plăcea să asculte aşa-numitul zgomot alb. Cu siguranţă că nimic nu era mai puţin pretenţios.
Ceasul de la armură continua să ticăie. Sah'ot asculta descărcările electrice şi se gândea la contradicţii, la iubire şi la singurătate.

**Înot –*
în cercuri – ca şi alţii
Şi învăţ–*
din păcate – că sunt
Orb–*
Oftând – singur

Încet, Sah'ot şi-a dat seama că adoptase ritmul „zgomotului" de jos. A scuturat din cap. Dar, când a ascultat din nou, ritmul era acelaşi.
Un cântec. Era un cântec!
Sah'ot s-a concentrat. Era de parcă încercai să urmăreşti în acelaşi timp toate cele şase părţi ale unei fugi. Motivele se împleteau într-o complexitate incredibilă.

Nu era de mirare că toţi crezuseră că e un zgomot! Până şi *el* abia îl recunoscuse!

Ceasul de la armură a sunat plăcut, dar Sah'ot nu l-a băgat în seamă. Era prea concentrat să asculte planeta care cânta pentru el.

47

STREAKER

Moki şi Haoke se oferiseră amândoi voluntari în serviciul de pază, dar din motive diferite.

Ambilor le plăcea să mai iasă din navă pentru variaţie. Şi niciunuia dintre ei nu îi displăcea să stea legat într-o sanie ore în şir în apele întunecate, liniştite, din afara navei.

Dar, în afară de asta, erau diferiţi. Haoke era acolo pentru că simţea că e o treabă necesară. Moki, în schimb, spera că serviciul de pază îi va oferi şansa de a omorî pe cineva.

— Regret că Takkata-Jim nu m-a trimis după Akki, în locul lui K'tha-jon, a scrâşnit Moki. Aş fi reuşit să-l urmăresc.

Sania lui Moki era la douăzeci de metri de a lui Haoke, pe creasta subacvatică înaltă, cu vedere spre navă. Lămpi cu arc încă străluceau pe carena lui *Streaker*, dar zona era pustie acum, interzisă tuturor, în afară de cei câţiva autorizaţi de secund.

Moki s-a uitat la Haoke prin cupola flexibilă a saniei sale. Haoke era tăcut, ca de obicei. A ignorat complet remarca lui Moki.

Odraslă arogantă a unui calmar împuţit! Haoke era alt şmecher din finii *Tursiops,* exact ca şi Creideiki şi micul elev-ofiţer îngâmfat, Akki.

Moki şi-a format în minte o mică sculptură sonoră. Era o imagine de atacuri şi muşcături sfâşietoare. Odată, îl pusese pe Creideiki în rolul victimei. Căpitanul care îl prinsese de atâtea ori lenevind şi îl făcuse de ruşine, corectându-i greşelile de gramatică anglică, primise în sfârşit ce merita. Moki era mulţumit, dar acum avea nevoie de altă ţintă pentru fanteziile lui. Nu avea niciun haz să-ţi imaginezi că spinteci pe cineva dacă nu-ţi închipuiai cine trebuia să fie.

Calafianul, Akki, o încurcase de când se descoperise că tânărul elev-ofiţer îl trădase pe secund. Moki sperase că aveau să-l trimită pe el în urmărirea lui, dar Takkata-Jim îi ordonase lui K'tha-jon să plece şi explicase că scopul era să-l aducă înapoi pe

Akki pentru a i se da o sancţiune disciplinară şi nu să comită un asasinat.

Uriaşul păruse să nu facă asemenea diferenţe când plecase, înarmat cu o puternică puşcă laser. Poate că Takkata-Jim nu exercita un control absolut asupra lui K'tha-jon şi îl trimisese departe pentru propria sa siguranţă. Judecând după felul în care îi sclipeau ochii lui K'tha-Jon, Moki nu-l invidia pe tânărul calafian.

Dar K'tha-Jon n-avea decât să şi-l *păstreze* pe Akki! O mică plăcere ratată nu-i răpea lui Moki marea bucurie generală!

Era bine să fii MARE, era măcar o schimbare! Când era în afara serviciului, toţi se dădeau la o parte din calea lui, de parcă era comandant! Pusese deja ochii pe una sau două femele sexy care lucrau la infirmeria lui Makanee. Şi chiar unii dintre masculii tineri arătau bine… Moki nu era mofturos.

Aveau să devină maleabili foarte curând, când vor vedea în ce direcţie merge curentul. Pentru scurt timp a rezistat impulsului, dar apoi nu s-a mai putut reţine. A scos un strigăt scurt de triumf într-o formă interzisă.

#Glorie! Este, este,
Glorie!
#Să muşti e şi Glorie!
Femele, supuneţi-vă!
#Un nou mascul este! este! #

L-a văzut pe Haoke reacţionând în sfârşit. Cealaltă gardă a tresărit şi a ridicat capul să-l privească pe Moki. Dar a rămas tăcut, iar Moki i-a susţinut privirea, sfidător. A trimis o rază sonar direcţionată spre Haoke, să-i arate că *şi* el îl asculta!

Odraslă arogantă de calmar împuţit! Şi Haoke va primi ce merită după ce Moki va deveni stăpân pe situaţie. Şi oamenii de pe Pământ nu-l vor dezaproba pentru că Marele Om Metz era de partea lui Takkata-Jim, fiind de acord cu el în toate!

Moki a scos un alt schelălăit în primitivă, gustând cu încântare din sălbăticia interzisă. Exercita o fascinaţie ciudată asupra a ceva profund din el. Fiecare înghiţitură îi mărea foamea.

Haoke n-avea decât să clămpăne dezgustat! Moki era gata să-i provoace şi pe Galactici să-şi măsoare forţele cu el şi cu noul său căpitan!

***

Haoke a suportat cu stoicism strigătele sălbatice ale lui Moki. Dar îi amintea că se alăturase unei bande de cretini şi inadaptaţi.

Din păcate, cretinii şi inadaptaţii aveau dreptate, iar membrii mai inteligenţi ai echipajului lui *Streaker* erau implicaţi într-o aventură dezastruoasă.

Haoke era foarte trist din cauza schilodirii lui Creideiki. Căpitanul fusese, fără îndoială, printre cele mai reuşite exemplare ale rasei. Dar accidentul făcuse posibilă o schimbare calmă şi perfect legală a politicii pe care el nu putea s-o regrete. Măcar Takkata-Jim recunoştea că ar fi o nebunie să pună în aplicare planul disperat supranumit Calul Troian Marin.

Chiar dacă *era posibil* să ducă în tăcere nava *Streaker* până la epava thennanină şi chiar dacă echipa lui Tsh't ar fi reuşit printr-o minune să aranjeze lucrurile în aşa fel ca *Streaker* să poarte carcasa ca pe o mască gigantică – şi să decoleze în aceste condiţii – ce ar fi obţinut?

Chiar dacă Tom Orley raportase că thennaninii participau încă la bătălia spaţială, rămânea problema să-i păcălească pe thennanini să vină în ajutorul unei nave de război presupuse pierdute şi s-o escorteze în spatele frontului. O şansă îndoielnică.

Totuşi, era o problemă inutilă. Orley era cu siguranţă mort. Nu primiseră veşti de la el zile întregi, iar acum jocul de noroc se prefăcuse într-o dorinţă disperată, aproape fără speranţă.

De ce să nu le dea Galacticilor, blestemaţi să fie de trei ori, ce îşi *doreau?* Ce sens avea absurda idee romantică de a salva datele pentru Consiliul Terragenilor? Ce ne pasă *nouă*, la urma urmei, de o flotă de nave periculoase, de mult pierdute? Nu e treaba noastră dacă Galacticii vor să se bată pentru flota abandonată. Şi nu merită să murim nici pentru aborigenii de pe Kithrup.

Lui Haoke toate acestea i se păreau evidente. Şi aşa erau şi pentru Takkata-Jim, pe care îl respecta pentru inteligenţa lui.

Dar, dacă era atât de evident, de ce nu erau de acord fiinţe ca Creideiki, Orley şi Hikahi?

Asemenea îndoieli constituiau cauza pentru care rămăsese Haoke subofiţer la sala motoarelor, în loc să devină ofiţer, aşa cum indicau rezultatele testelor sale.

Moki a enunţat o altă frază lăudăroasă în primitivă. A fost şi mai tare de această dată. Finul *Stenos* încerca să obţină cumva o reacţie din partea lui.

Haoke a oftat. Mulţi membri ai echipajului începuseră să se poarte tot aşa, nu chiar ca Moki, dar destul de urât. Şi nu erau numai finii *Stenos.* Încetul cu încetul, se alegea praful de morală, ca şi de motivaţia de a menţine spiritul Keneenk, aşa că trebuia continuată lupta zilnică împotriva laturii animalice din fiinţa lor care încerca tot timpul să se afirme. Acum câteva săptămâni ar fi fost greu de prezis cine va deveni susceptibil mai târziu.

Desigur, cei mai buni fini din echipaj erau plecaţi, împreună cu Suessi şi Hikahi.

Din fericire, s-a gândit Haoke. A reflectat la ironia situaţiei: binele se prefăcea în rău şi dreptatea lua naştere din nedreptate. Măcar Takkata-Jim părea să înţeleagă ce simţea el şi nu-i aducea nicio vină. Secundul acceptase cu recunoştinţă sprijinul lui Haoke.

L-a auzit pe Moki agitându-şi coada, dar, înainte ca micul *Stenos* furios să-l poată provoca din nou, ambele difuzoare de pe sănii s-au trezit la viaţă.

— *Haoke şi Moki? Aici secundul de la comunicaţii, Heurkapete... Răs-pundeţi.*

Apelul venea de la operatorul de comunicaţii şi detectare. Faptul că acele misiuni diferite fuseseră încredinţate unui singur ofiţer arăta cât de gravă era situaţia.

— Recepţionat, aici Haoke. Moki e indisponibil în momentul de faţă. Ce sss-a întâmplat?

A auzit protestul înăbuşit al lui Moki. Dar era clar că finului îi lua ceva timp să-şi adapteze din nou mintea la anglică.

— *Avem o fantomă sonică la essst-t, Haoke... sunete ca acelea de sanie. Dacă e ostilă, distruge-ţi-o. Şi, dacă vine cineva*

de pe insulă, trebuie să fie întors din drum. Dacă refuză, trageţi ca să avariaţi sssania!

— Am înţeles. Aici Haoke şi Moki. Plecăm acum. Bine, flecarule, i-a spus el tăcutului Moki. Haoke i-a rânjit ceva timp partenerului său. Hai să verificăm. Şi atenţie la trăgaci! Nu asigurăm decât carantina. Nu ne împuşcăm colegii din echipaj dacă nu e absolut necesar.

Cu un impuls nervos a pornit motorul saniei. Fără să se uite înapoi, s-a ridicat de pe înălţimea mocirloasă, apoi a accelerat treptat spre est.

***

Moki l-a privit pe Haoke cum se îndepărta înainte să-şi întoarcă sania şi să-l urmeze.

#Tentat, tentat… tentat, Moki, este, este
Tentaţie, delicioasă este – este – este! #

Una după alta, săniile au dispărut în întuneric. Pe un ecran de sonar pasiv erau mici puncte neclare care se mişcau încet dincolo de umbra muntelui marin, apoi dispăreau în spatele acestuia.

Keepiru a deschis cangea dreaptă a armurii şi a lăsat să cadă unitatea de ascultare portabilă. S-a rostogolit în noroiul moale. S-a întors spre Gillian.

**Făcut şi plecat –*
Ne urmăresc umbrele
**N-o să se bucure –*
*Să prindă o pradă falsă!**

Gillian se aşteptase să găsească gărzile. Cu mai mulţi kilometri în urmă trecuseră săniile pe pilot automat cu întârziere şi se îndreptaseră înot spre nord-vest. Până să pornească din nou sania, străbătuseră o anumită distanţă şi descriseseră un cerc la câteva sute de metri de uşa etanşă a navei.

Gillian l-a atins pe Keepiru pe o parte. Pielea lui sensibilă a tremurat sub mâna ei.

— Îţi aminteşti planul, Keepiru?

Mai e nevoie să întrebi?

Gillian a ridicat o sprânceană, surprinsă. Un triplu tril şi un clic interogativ tremurat? Era un răspuns neobişnuit de concis pentru trinară. Keepiru era capabil de mai multă subtilitate decât îşi închipuise.

— Sigur că nu, dragul meu călăreţ de valuri la provă. Îmi cer scuze. O să-mi fac partea mea de treabă şi n-o să mă preocupe nicio clipă cum ţi-o faci tu pe a ta.

Keepiru a privit-o de parcă regreta că poartă un aparat de respirat. De parcă voia să-i vorbească în limba *ei* maternă. Gillian i-a simţit reacţia ca pe o blândă atingere teleempatică.

I-a îmbrăţişat torsul cenuşiu şi neted.

— Ai grijă de tine, Keepiru. Nu uita că eşti admirat şi iubit. Foarte mult.

Pilotul a dat din cap.

**Pentru a înota – sau*
A lupta
**Pentru a avertiza – sau*
A salva
**Pentru a merita –*
*Încrederea ta**

Amândoi s-au îndreptat rapid înot spre uşa exterioară a navei.

48

TAKKATA-JIM

Îi era imposibil să se odihnească.

Takkata-Jim invidia la oameni starea de totală inconştienţă pe care o numeau somn. Când un om se întindea să doarmă noaptea, nu mai era conştient de lumea din jur, iar nervii din muşchii săi se destindeau. Dacă *visa,* de regulă nu trebuia să participe *fizic* la vis.

Nici măcar un neo-delfin nu putea să se deconecteze aşa. Una sau alta din emisferele creierului era tot timpul la datorie pentru a-i controla respiraţia. Pentru un fin, somnul era atât un lucru mai uşor, cât şi unul mult mai serios.

Takkata-Jim a şovăit în faţa apartamentului căpitanului, dorindu-şi să se poată întoarce în micuţa lui cabină. Dar simbolismul era important pentru echipajul pe care îl moştenise. Adepţii lui aveau nevoie de ceva mai presus de logica legalităţii pentru a-i confirma comanda. Trebuiau să-l vadă ca pe Noul Mascul. Iar asta îi impunea să ducă acelaşi stil de viaţă ca fostul şef.

A tras adânc aer în piept la suprafaţă şi a emis o serie de clicuri pentru a lumina camera cu imagini sonore.

Creideiki avea cu siguranţă gusturi eclectice. Numai Ifni ştia ce de lucruri care nu rezistau la apă avea fostul comandant şi care fuseseră, aşadar, depozitate în altă parte înainte să aterizeze *Streaker* pe Kithrup. Colecţia care rămăsese era impresionantă.

Opere realizate de artişti dintr-o duzină de rase conştiente erau închise în casete de sticlă. Fotografii sonore ale unor lumi stranii şi ciudate stele aberante împodobeau pereţii.

Instalaţia muzicală a lui Creideiki era senzaţională. Avea mii de discuri, cântece şi... lucr*uri str*anii care îi trimiteau lui Takkata-Jim fiori pe şira spinării când le asculta. Colecţia de balade ale balenelor era preţioasă, iar mare parte fuseseră culese personal.

Lângă unitatea de comunicaţii de pe birou era o fotografie a lui Creideiki cu ofiţerii de pe *James Cook.* Era semnată de însăşi comandanta Helene Alvarez, în faţa obiectivului, celebra exploratoare îşi ţinea braţul pe spinarea lată şi netedă a delfinului.

Takkata-Jim servise pe vase importante – navete de transport care aprovizionau coloniile Atlast şi Calafia –, dar nu luase parte la misiuni ca aceea a legendarei nave *Cook.* Nu văzuse niciodată asemenea peisaje, nu auzise niciodată asemenea sunete.

Până la Mica Grămadă… până când nu găsiseră nave moarte, mari cât nişte luni…

Şi-a agitat coada de frustrare şi s-a izbit dureros de tavan. Respira cu dificultate acum.

Nu avea importanţă. Nimic din ce făcuse nu avea importanţă dacă îi reuşea planul! Dacă decola cu *Streaker* de pe Kithrup şi echipajul era în viaţă! Dacă ar fi reuşit, ar fi avut şi el o poză ca aceea! Numai că lui i-ar ţine mâna pe spinare preşedintele Confederaţiei Terestre.

Mai multe particule luminoase au început să se adune în dreapta lui. Scânteile au format o imagine holografică la câţiva centimetri de ochiul său.

— Da, ce e? s-a răstit el.

Un delfin agitat, cu braţele armurii îndoindu-se şi revenind în poziţie normală, a încuviinţat cu nervozitate. Era comisarul de bord, Suppeh.

— Domnule! S-a întâmplat ceva ciudat. Nu eram siguri că trebuie să vă trezim, dar…

Lui Takkata-Jim anglica subacvatică a finului i se părea aproape de neînţeles. Registrul înalt al lui Suppeh tremura incontrolabil.

— Calmează-te şi vorbeşte mai rar! i-a ordonat pe un ton aspru.

Finul a tresărit, dar s-a străduit să se supună.

— Eram… eram în camera de compensare externă. Am auzit pe cineva spunând că s-a dat alarma. Heurka-pete i-a trimis pe Haoke şi pe Moki după sunetele emise de sanie…

— De ce n-am fost informat?

Suppeh s-a dat înapoi, speriat. Pentru o clipă, a părut prea înspăimântat ca să poată vorbi. Takkata-Jim a oftat, dar şi-a păstrat tonul calm.

— Nu contează. Nu e vina ta. Continuă.

Vizibil uşurat, Suppeh s-a conformat:

— Dddupă câteva minute, s-a aprins lumina în camera de compensare a personalului. Wattaceti s-a dus acolo şi eu nu l-am băgat în seamă. Dar când au intrat Purificatoarea Vieţii şi Pilotul-Gaură de Vierme…

Takkata-Jim spumega. Doar nevoia cumplită de a asculta povestea lui Suppeh îl împiedica să se arunce încoace şi încolo prin cameră de exasperare.

— … am încercat să-i opresc, cum ai dat ordin, dar Wattaceti şi Hiss-kaa făceau tumbe de bucurie şi alergau de colo colo să-i asculte!

— Acum unde sunt? a întrebat Takkata-Jim.

— Baskin a intrat în bazinul principal cu Wattaceti. Hiss-kaa a plecat să răssspândească zvonul prin toată nava. Keepiru a luat o sanie şi aparate de respirat şi a plecat!

— Unde a plecat?

— Înapppoi afară! a gemut Suppeh.

Îşi pierdea cu rapiditate controlul asupra anglicii. Takkata-Jim a încercat să profite de puţinul calm care îi mai rămăsese comisarului de bord.

— Spune-i lui Heurka-pete să-l trezească pe doctorul Metz şi să-i zică să vină la mine la infirmerie cu trei gărzi. *Tu* du-te la vestiarul roţii uscate, cu Saw-toot; şi nu lăsaţi pe nimeni să intre acolo! S-a înţeles?

Suppeh a încuviinţat cu multă convingere, apoi imaginea lui a dispărut.

Takkata-Jim s-a rugat ca Heurka-pete să aibă bunul-simţ să-i recheme pe Moki şi pe Haoke şi să-i trimită în urmărirea lui Keepiru. Cu inteligenţa lui Haoke şi cruzimea sălbatică a lui Moki, amândoi ar fi fost în stare să-l oprească pe pilot să ajungă la epava thennanină.

De ce nu s-a întors încă K'tha-jon? L-am trimis pe urmele elevului-ofiţer ca să-l scot pentru un timp din navă. Mi-era teamă că devine periculos şi pentru mine. Voiam un răgaz să

mă reorganizez fără să-l am prin preajmă. Dar acum femeia Baskin s-a întors mai devreme decât mă aşteptam. Poate trebuia să-l ţin aici pe K'tha-jon. Calităţile uriaşului ar putea fi utile acum.

Takkata-Jim a fluierat să deschidă uşa şi a ieşit pe coridor. Îl aştepta o confruntare pe care sperase s-o amâne măcar cu patruzeci de ore, dacă nu pentru întotdeauna.

Ar fi trebuit să mă ocup de Creideiki înainte de asta? Ar fi fost uşor… O pană de curent în cuva lui cu gravitate, un cateter schimbat…

Metz n-ar fi fost de acord, dar erau multe lucruri pe care nu le ştia doctorul. Atât de multe, că Takkata-Jim îşi dorea să nu le afle.

A înotat energic spre liftul din interiorul carenei.

Poate că nu voi avea nevoie de K'tha-jon ca să se ocupe de Gillian Baskin, s-a gândit. *La urma urmei, ce putea face o femelă umană?*

49

BOMBA PSI

Grămada de ierburi uscate forma o cupolă pe marea de liane. Tom ridicase un acoperiş la mică înălţime folosind suporturi recuperate de pe sanie, făcând un fel de grotă naturală. Stătea pe jos la intrare şi aştepta în întunericul dinaintea zorilor, mestecând unul dintre puţinele sale batoane energizante. Îşi curăţase rănile atât cât fusese cu putinţă şi le acoperise cu un strat de spumă medicinală. Acum, că avea ceva mâncare în burtă şi durerea se mai calmase, se simţea aproape ca o fiinţă umană.

Şi-a examinat micul distilator osmotic. Partea de sus, o pungă transparentă cu un cioc de filtrare la un capăt, conţinea un strat gros de apă sărată cu mâl. Sub filtru, unul dintre bidoane era deja aproape plin.

Tom s-a uitat la ceas. Mai erau doar cinci minute. Nu mai avea timp să pună apă tulbure în distilator.

Nu avea să fie în stare să cureţe filtrele înainte să explodeze bomba.

A luat bidonul, i-a înşurubat bine dopul şi l-a pus într-un buzunar de pe coapsă. Când a scos filtrul de pe cadru şi a scuturat distilatorul, a făcut să cadă aproape tot mâlul, apoi l-a împăturit bine şi l-a pus sub centură. Probabil că filtrul nu reţinuse toate sărurile metalice dizolvate în apă. Nu fusese conceput pentru Kithrup. Dar acel mic pachet era probabil cel mai de preţ bun al său.

Trei minute, l-au anunţat cifrele luminoase de pe cadran.

Tom s-a uitat la cer. Era o strălucire vagă la est, iar stelele începeau să pălească. Avea să fie o dimineaţă senină şi, deci, foarte rece. S-a înfiorat şi şi-a închis costumul până sus. S-a ridicat în genunchi.

Din nou i-a venit în minte Venus, poate pentru că şi atunci viaţa lui şi tot ce avea mai drag pe lume atârnaseră de trimiterea unui mesaj. Doar acolo putuse să conteze pe un sprijin. Mai mult, inamicii săi fuseseră puţini şi ascunşi, dar de

jur împrejurul său oameni şi extratereştri prietenoşi străbăteau cerul clocotitor, căutând indiciul cât de mic pe care urma să li-l dea el.

De această dată lucrurile stăteau cu totul altfel. Prietenii erau marfă rară, iar semnalul său avea să fie un strigăt, un ţipăt îndreptat spre nenumăraţi duşmani. Duşmani care, în cel mai bun caz, i-ar tortura corpul şi i-ar stoarce creierul de tot ce avea în el. Totuşi, trebuia să-i aducă aici, poate chiar unde se afla el acum.

Cum de intru întotdeauna în asemenea încurcături?

Un minut.

Când va veni, avea să fie cel mai tare sunet pe care îl auzise vreodată. Ca lumina cea mai intensă. I-ar fi imposibil să-l evite.

Ar fi vrut să-şi acopere urechile şi ochii, ca şi cum s-ar apăra de o explozie adevărată. În schimb, a fixat cu privirea un punct la orizont şi a numărat, ritmându-şi fiecare respiraţie. Intenţionat s-a lăsat să alunece în transă.

— … şapte… opt… nouă… zece…

O senzaţie de uşurare i s-a răspândit prin piept, apoi în afară, calmându-l şi amorţindu-l.

Lumina venită de la cele câteva stele din vest refracta raze subţiri prin genele sale abia despărţite în timp ce aştepta explozia fără zgomot.

***

— Sah'ot, sunt gata să preiau schimbul!

Sah'ot s-a întors şi s-a uitat în sus la Toshio.

— Mai lasă-mă câteva minte, OK? Assscult ceva!

Băiatul s-a încruntat. Nu se aşteptase la aşa ceva de la Sah'ot. Venise să-l schimbe mai devreme pe delfinul lingvist, pentru că acesta *detesta* să lucreze cu sonda-robot.

— Ce e, Tosh?

Dennie s-a ridicat în capul oaselor în sacul ei de dormit, frecându-se la ochi, scrutând întunericul de dinainte să se crape de ziuă.

— Nu ştiu, Dennie. M-am oferit să preiau robotul pentru ca Sah'ot să nu-l vadă pe Charlie când ne va contacta. Dar nu vrea să iasă din schimb.

Femeia a ridicat din umeri.

— Atunci aş zice că-i treaba lui. Ce-ţi pasă, la urma urmei?

Toshio ar fi vrut să-i răspundă tăios, dar s-a abţinut şi a ridicat şi el din umeri. A hotărât să n-o bage în seamă pe Dennie până nu se trezea de-a binelea şi să se comporte civilizat.

Dennie îl surprinsese după ce plecaseră Gillian şi Keepiru, acceptând să preia el comanda, fără să protesteze. În ultimele două zile nu se arătase interesată decât de microscoapele şi eşantioanele ei, ignorând chiar şi aluziile sexuale ale lui Sah'ot, răspunzând la întrebări monosilabic.

Toshio a îngenuncheat lângă unitatea de comunicaţii conectată prin cablu cu sania lui Sah'ot. A tastat o întrebare pe monitor şi s-a încruntat când a văzut răspunsul.

— Sah'ot! a spus pe un ton sever. Vino aici!

— Într-o sssecundă…

Delfinul părea distrat.

Toshio şi-a făcut gura pungă.

**IMEDIAT AICI*
Vei veni
**Sau nu vei mai asculta*
*NIMIC!**

A observat că Dennie îşi ţinea respiraţia în spatele lui, deşi probabil că nu-i înţelesese pe deplin izbucnirea în trinară. Toshio se simţea îndreptăţit. Acesta era un test. Nu era aşa subtil ca Gillian Baskin, dar trebuia să se facă ascultat sau nu ar fi fost bun de nimic ca ofiţer.

Sah'ot a ridicat capul şi l-a fixat cu privirea, clipind năucit. Apoi delfinul a oftat şi s-a apropiat de malul iazului.

— Sah'ot, sunt patru ore de când n-ai mai înregistrat informaţii geologice şi, în acest timp, ai coborât sonda la două sute de metri. Ce te-a apucat?

Finul *Stenos* s-a unduit, nesigur. În cele din urmă, a vorbit încet.

— Primessssc un cântec…

Ultimul cuvânt s-a auzit mai slab, aşa că Toshio nu l-a înţeles.

— *Ce* primeşti?

— Un cântec…

Toshio şi-a ridicat braţele şi le-a lăsat apoi să cadă pe lângă corp. *A înnebunit complet. Mai întâi Dennie, acum Sah'ot. Am fost lăsat aici la comandă cu doi bolnavi mintal!*

A simţit-o pe Dennie apropiindu-se de micul lac.

— Ascultă, Sah'ot, a spus Toshio. Doctorul Dart ne va contacta în curând. Ce crezi că va spune când…

— Mă voi ocupa eu de Charlie când ne cheamă, a zis Dennie pe un ton scăzut.

— Tu?

Dennie îşi petrecuse ultimele patruzeci de ore blestemând problema copacului-burghiu care i se dăduse ca sarcină la ordinul lui Takkata-Jim şi la rugămintea lui Charles Dart. O împiedicase să lucreze cu băştinaşii Kiqui. Toshio nu reuşea să-şi închipuie cum de *dorea* să discute cu cimpanzeul.

— Da, eu. Ce am să-i spun îl poate face să uite complet de robot, aşa că lasă-l în pace pe Sah'ot. Dacă spune că a auzit un cântec, poate că aşa şi e.

Toshio s-a holbat la ea şi a ridicat din umeri. *Foarte bine. Treaba mea e să-i apăr pe ăştia doi, nu să le corectez erorile ştiinţifice. Sper doar ca Gillian să aranjeze lucrurile la navă ca să pot raporta ce se întâmplă aici.*

Dennie a îngenuncheat pe mal ca să-i vorbească lui Sah'ot. Îi vorbea încet, foarte serioasă şi răbdătoare, în ciuda lentorii cu care se descurca el în anglică, după şederea lungă în compania sondei-robot. Dennie voia să se scufunde ca să vadă miezul colinei metalice. Sah'ot a fost de acord s-o însoţească, numai să-l aştepte până transcrie mai mult din „muzica" sa. Femeia a consimţit, în aparenţă nefiindu-i deloc frică să se scufunde cu Sah'ot.

Toshio s-a aşezat şi a aşteptat inevitabilul bâzâit al liniei de comunicaţii de la navă. Oamenii se schimbau peste noapte şi el n-avea nici cea mai vagă idee de ce!

Îi venea să se frece la ochi. Aşa a şi făcut, dar nu a părut să-l ajute.

A clipit şi a încercat să se uite la Dennie şi la Sah'ot. Îi era din ce în ce mai greu să focalizeze imaginea. O ceaţă stranie a început să se răspândească între el şi micul lac. Deodată, a avut

o senzaţie de aşteptare îngrozită. Pulsa, părea să migreze din ceafă într-un punct dintre umeri.

Şi-a dus mâinile la urechi.

— Dennie? Sah'ot? Voi nu…?

A strigat ultimele cuvinte, dar abia îşi auzea propria voce.

Ceilalţi s-au uitat la el. Dennie s-a ridicat şi a făcut un pas spre el, părând îngrijorată.

Apoi a făcut ochii mari, surprinsă. Toshio a văzut ceva mişcându-se ca prin ceaţă. Erau Kiqui care se repezeau spre ei printre tufişuri!

Băiatul a încercat să-şi scoată pistolul cu ace, ştiind că era deja prea târziu. Aborigenii îi atacau deja, agitându-şi armele scurte şi ţipând cu vocile lor firave şi stridente. Trei s-au năpustit asupra lui şi doi au doborât-o pe Dennie. S-a luptat cu ei şi a căzut, străduindu-se să-şi ţină faţa departe de ghearele lor ascuţite în timp ce un sunet asurzitor îi pătrundea în creier.

Apoi, într-o clipă, aborigenii Kiqui au dispărut!

În ciuda bubuitului chinuitor din cap, Toshio a făcut un efort să se întoarcă şi să se uite în sus.

Dennie se zvârcolea pe jos şi gemea, acoperindu-şi urechile. Toshio se temea să nu fi fost rănită de ghearele băştinaşilor Kiqui, dar a văzut doar nişte tăieturi superficiale.

Şi-a scos pistolul cu ace cu mâinile tremurânde. Puţinii aborigeni din câmpul lui vizual nu se îndreptau spre ei, ci ţipau strident, dând fuga la iaz pentru a se scufunda în apă.

Nu ei au făcut asta, şi-a dat seama vag.

A recunoscut „sunetul” a o mie de unghii care zgâriau o tablă.

Un atac psi! Trebuie să ne ascundem! Apa poate amortiza asaltul. Trebuie să plonjăm cum au făcut aborigenii!

Capul îi bubuia pe când se târa spre mal. Acolo s-a oprit.

Nu pot s-o trag pe Dennie în apă şi nu ne putem pune aparatele de respirat când tremurăm aşa!

A schimbat direcţia până a ajuns la un copac de pe malul iazului. S-a aşezat cu spatele sprijinit de trunchi şi a încercat să se concentreze, în ciuda bubuiturilor pe care le auzea.

Aminteşte-ţi ce te-a învăţat domnul Orley, elev-ofiţer! Gândeşte-te la mintea ta şi intră acolo. VEZI iluziile inamicului… ascultă-i cu nepăsare minciunile… foloseşte Yin şi Yang… cele

două salvări... Logica pentru a străpunge vălul lui Mara... şi credinţa pentru a te susţine...

Dennie gemea şi se zvârcolea în praf la câţiva metri de el. Toshio şi-a pus pistolul în poală, să-l aibă pregătit atunci când avea să vină inamicul. A strigat-o pe Dennie, acoperind zgomotul.

— *Dennie!* Ascultă-ţi bătăile inimii! Ascultă-ţi fiecare respiraţie! *Astea* sunt sunete reale! Ăsta nu este!

A văzut-o întorcându-se puţin în direcţia vocii lui, cu suferinţă în ochi, pe când îşi astupa urechile cu mâinile livide. Urletul s-a amplificat.

— Numără-ţi bătăile inimii, Dennie! Sunt... sunt ca ocea*nul, ca* valurile! Dennie! a strigat el. Ai auzit vreodată un sunet care să acopere zgomotul valurilor? Poate cine*va sau* ceva... să urle atât de tare ca să împiedice mareea să-i răspundă *râzând?*

Dennie l-a fixat cu privirea, încercând. Toshio a văzut-o inspirând adânc şi mişcându-şi încet buzele în timp ce număra.

— Da! Numără, Dennie! Respiraţiile şi bătăile inimii! Există *vreun* sunet de care ritmul inimii tale să nu-şi râdă?

Dennie l-a privit în ochi şi Toshio a imitat-o. Încet-încet, urletul din capul lui a ajuns la apogeu, a văzut-o dând din cap şi zâmbindu-i slab, cu recunoştinţă.

***

Şi Sah'ot îl auzea. Şi, pe când unda psihică îl năpădea, iazul a clocotit deodată de prezenţa băştinaşilor Kiqui care intraseră în panică. Pe delfin l-a zăpăcit rumoarea din jur şi de dinăuntru. Era mai rău decât să fii orbit de un reflector.

Ar fi vrut să se scufunde cât mai departe, numai să scape de acea cacofonie. Şi-a stăpânit atacul de panică şi a încercat să stea nemişcat. S-a străduit să separe zgomotul în părţile lui componente. Dennie şi Toshio păreau într-o formă mai proastă decât el. Poate că erau mai sensibili la atac. Nu aveau cum să-l ajute!

Băştinaşii Kiqui erau îngroziţi şi ţipau zbătându-se în iaz.

:?: Să fugim! Fuga...
De lucrurile mari şi triste
:?: Cineva Să ajute

Marile lucruri triste şi rănite!

Înţelepciune ieşită din gura copiilor…? Când s-a concentrat, „atacul psi" i s-a părut într*-adevăr un s*trigăt de ajutor. Aducea suferinţă ca infernul abisurilor, dar l-a înfruntat şi a încercat să-i înţeleagă caracterul.

Credea că face progrese – fără îndoială că îi făcea faţă – când *încă* o voce a intrat în cor, aceasta venind prin legătura lui nervoasă! Cântecul din adâncuri, pe care încercase zadarnic toată noaptea să-l descifreze, se trezise la viaţă. Zbiera din măruntaiele lui Kithrup. Simplitatea lui *impunea* înţelegerea.

+Cine cheamă? –

– Cine îndrăzneşte să deranjeze+

Sah'ot a gemut, smulgându-şi conexiunea cu robotul. Trei ţipete, toate la diferite niveluri ale minţii, erau mai mult decât suficiente! Încă unul, şi ar fi înnebunit!

***

Buoult, din tabăra thennanină, era speriat, deşi un ofiţer în slujba Marilor Spectre dispreţuia moartea şi duşmanii în viaţă.

Naveta spaţială a trecut prin camera de compensare a navei sale amiral, *Focul lui Queg.* Uşile enorme, masive şi rezistente, s-au închis după ei. Pilotul navetei a calculat o rută spre nava-amiral a rasei Tandu.

Tandu.

Buoult şi-a îndoit creasta ca dovadă a încrederii în sine. În atmosfera îngheţată a navei Tandu, avea să piardă căldură din reţeaua de nervi şi vase sangvine, dar era absolut necesar să salveze aparenţele.

Poate ar fi fost mai puţin dezgustător să încheie o alianţă cu rasa Soro. Cel puţin membrii rasei Soro semănau mai mult cu thennanini decât antropoizii Tandu şi trăiau la temperaturi decente. Şi clienţii acestei rase erau fiinţe interesante, de genul pe care şi poporul lui Buoult ar fi vrut să le eleveze.

Ar fi fost mai bine pentru ele dacă am fi făcut-o noi, s-a gândit el. *Pentru că noi suntem stăpâni generoşi.*

Dacă împieliţaţii de Soro erau intriganţi şi insensibili, Tandu cei fusiformi erau fiinţe înfricoşătoare. Clienţii lor erau creaturi

ciudate care îi trimiteau lui Buoult fiori de gheaţă la baza cozii, atunci când se gândea la ei.

Buoult a făcut o mutră dezgustată. Politica presupunea mutaţii genetice bizare. Acum Soro erau cei mai puternici dintre supravieţuitori. Thennaninii erau cei mai slabi dintre marile puteri. Chiar dacă filosofia rasei Tandu era cea mai respingătoare din cele ce contrastau cu Crezul Abdicatorilor, totuşi acum erau singurii care stăteau în calea triumfului rasei Soro. Thennaninii trebuiau să se alieze cu ei pentru moment. Dacă Tandu păreau să învingă, vor avea altă şansă să schimbe tabăra. Se întâmplase deja de multe ori şi avea să se mai întâmple.

Buoult s-a pregătit pentru întâlnirea ce îl aştepta. Era hotărât să nu-şi arate deloc spaima când va urca la bordul unei nave Tandu.

Tandu păreau să nu-şi dea seama de riscurile pe care şi le asumau cu motoarele lor de probabilitate, nebuneşti şi prost înţelese. Manipularea haotică a realităţii făcută de clienţii lor Episiarch le permitea să se mişte mai repede decât adversarii lor. Dar uneori aberaţiile spaţio-temporale ce rezultau înghiţeau flote întregi, alungându-i din univers fără deosebire şi pentru totdeauna pe Tandu şi pe duşmanii lor. Era o nebunie!

Măcar să nu-şi folosească motoarele perverse cât timp sunt eu la bord, a subvocalizat organul-de-rugăciune al lui Buoult. *Să ne facem planurile de bătaie şi să terminăm odată.*

Navele Tandu au apărut, structuri nebuneşti pe picioroange, care dispreţuiau blindajele pentru a avea viteză şi putere mai mari.

Fireşte, chiar şi cele mai ciudate nave erau doar variante ale vechilor modele din *Bibliotecă.* Tandu erau îndrăzneţi, dar nu adăugau la crimele lor niciun pic de originalitate. Pământenii erau în multe privinţe mai puţin convenţionali decât Tandu. Mecanica lor mizerabilă era un obicei popular ce deriva dintr-o educaţie mediocră.

Buoult se întreba ce făceau „delfinii” în acel moment. Îi era milă de bietele creaturi dacă ar fi căzut în mâna raselor Tandu sau Soro! Chiar şi acele mamifere marine primitive, clienţi ai

unei rase orfane şi păroase, meritau să fie protejaţi, dacă era posibil.

Normal, existau anumite priorităţi. De plâns sau nu, nu trebuia să li se permită să deţină informaţiile pe care le aveau! Trebuiau împărtăşite cu facţiunea Abdicatorilor sau cu nimeni altcineva.

Buoult a observat că îi ieşiseră ghearele din degete în agitaţia de care era cuprins. Le-a retras şi şi-a impus să fie calm în timp ce naveta lui se apropia de escadrila Tandu.

Meditaţia lui Buoult a fost întreruptă de frigul neaşteptat care i-a făcut creasta să tremure… o perturbaţie pe o bandă psi.

— Centralist! s-a răstit. Contactează nava-amiral. Întreabă dacă verifică acel apel!

— Imediat, protector-general!

Buoult şi-a stăpânit surescitarea. Energiile psihice pe care le percepea puteau fi o înşelătorie. Totuşi, păreau reale. Purtau imaginea *Focului lui Krondor*, pe care niciunul dintre ei nu sperase s-o mai vadă vreodată!

O nouă fermitate a pus stăpânire pe el. În negocierile care îl aşteptau, avea să mai ceară o favoare. Rasa Tandu trebuia să mai ofere o colaborare în schimbul ajutorului primit din partea thennaninilor.

— S-a confirmat, domnule. E nava de luptă *Focul lui Krondor,* a spus pilotul cu o voce înecată de emoţie.

Creasta lui Buoult s-a înălţat în semn de recunoaştere. S-a uitat fix în faţă la siluetele de metal, făcându-şi curaj pentru confruntare, negocieri şi aşteptare.

***

Beie Chohooan asculta cântecele balenelor – exemplare rare şi preţioase care o costaseră salariul pe o lună cu ceva timp în urmă – când detectorii ei au captat unda. Fără tragere de inimă, şi-a scos căştile şi a observat direcţia şi intensitatea. Erau atâtea semnale… bombe şi explozii, şi capcane. Apoi unul dintre micii ei wazooni i-a semnalat că acea undă provenea de pe planeta acvatică.

Beie şi-a aranjat mustăţile şi s-a gândit.

— Cred că asta va schimba lucrurile, drăguţii mei. Ce-ar fi să părăsim centura asta de sfărâmături care nu-şi au originea în

univers şi să ne apropiem, să acţionăm? E timpul să afle şi Pământenii că aici în spaţiu e cineva care le este prieten, nu?

Wazoonii i-au răspuns ciripind că politica era de competenţa ei. Potrivit regulamentelor uniunii, ei erau spioni, nu strategi.

Beie a fost de acord cu sarcasmul lor. Era foarte savuros.

— Foarte bine, a spus ea. Să încercăm să ne apropiem puţin.

***

Hikahi s-a grăbit să consulte computerul de război al schifului.

— E o armă psi, a anunţat apoi prin hidrofoane echipajul care lucra la epava extraterestră. Anglica ei era calmă şi precisă, cu accente senine de Keneenk. Nu detectez alte semne de atac, astfel încât cred că percepem o undă marginală a bătăliei spaţiale. Am simţit şi altele înainte, dar mai puţin intense.

— Suntem în apă la o adâncime considerabilă, dar parţial apăraţi de undele psi. Strângeţi din dinţi, fini de pe *Streaker.* Încercaţi s-o ignoraţi. Continuaţi-vă lucrul cu o logică clară.

A stins megafoanele. Hikahi ştia că în acel moment Tsh’t se învârtea deja printre muncitori, pentru a schimba cu ei replici glumeţe şi a le menţine moralul la cote înalte.

Zgomotul psi era ca o mâncărime enervantă, dar avea un ritm ciudat. Pulsa parcă într-un anumit cod pe care nu reuşea să-l înţeleagă.

S-a uitat la Hannes Suessi, care se afla în apropiere, pe o balustradă din perete, părând foarte obosit. Fusese pe punctul de a se duce la culcare pentru câteva ore, dar acum se părea că asaltul psionic îl afectase mai mult decât pe delfini. Îl comparase cu nişte unghii care zgâriau o tablă.

— Mă gândesc la două posibilităţi, Hikahi. Una ar fi veşti foarte bune. Cealaltă ar fi răul cel mai mare la care ne putem aştepta.

Hikahi a dat din capul ei neted.

— Am verificat de mai multe ori circuitele noassstre, am trimis trei curieri la navă cu mesaje şi totuşi *Streaker* tace. Trebuie să mă gândesc la ce e mai rău.

— *Streaker* a fost capturată.

Suessi a închis ochii.

— Da. Acest psi vine dintr-un loc de pe suprafaţa planetei. Galacticii se luptă poate acum pentru navă sau pentru ce a mai rămas din ea.

Hikahi a luat o decizie.

— Mă întorc la *Streaker* cu barca asta. Voi aştepta până vei sigila spaţiile pentru echipă din interiorul epavei. Vei avea nevoie de energie electrică de la schif ca să reîncarci acumulatoarele thennanine.

Suessi a încuviinţat. Era clar că Hikahi voia să plece cât mai repede posibil.

— Atunci mă duc afară să dau o mână de ajutor.

— Tocmai ai ieşit din tură. Nu pot să te las.

Suessi a scuturat din cap.

— Ascultă, Hikahi, când va fi gata refugiul din interiorul navei de război, putem pompa apă filtrată cu bule pentru delfini şi vor putea să se odihnească aşa cum trebuie. Epava este bine protejată şi de scârţâiturile astea psihice. Suplimentar, eu voi avea o cabină numai a mea, *uscată*, fără copii care să ţipe, să glumească şi să-şi bată joc de mine.

Privirea inginerului era blândă şi totodată ironică.

Maxilarul lui Hikahi s-a arcuit de parcă zâmbea.

— Atunci aşteaptă o clipă, Constructorule de Jucării Minunate. Ies şi eu cu tine. Munca ne va dissstrage de la zgâriatul unghiilor extraterestre.

***

Regina Soro, Krat, nu auzea niciun zgomot strident. Nava ei era protejată de atacurile psi. A aflat de perturbaţie de la personal. A luat sulul cu date adus de Pila Cullalberra şi l-a examinat fără prea mult interes.

Detectaseră multe semnale de acest gen în timpul bătăliei. Dar niciunul nu fusese emis de pe planetă. Doar câteva încăierări duseseră războiul până jos pe Kithrup.

În mod normal, Krat ar fi ordonat doar lansarea unei torpile direcţionale şi ar fi uitat întreaga întâmplare. Se aştepta la formarea alianţei Tandu-Thennanin împotriva rasei Soro în apropierea uriaşei planete gazoase şi trebuia să-şi facă planuri. Dar în acel semnal era ceva care o intriga.

— Determină originea exactă a semnalului pe harta planetară, i-a cerut lui Pila. Să incluzi toate locurile cunoscute de aterizare ale navelor inamice.
— Trebuie să fie zeci până acum şi poziţiile sunt foarte vagi, a lătrat pilul statistician.
Vocea îi era înaltă şi acută. Căsca gura la fiecare silabă şi genele păroase îi vibrau la ochişorii negri.
Krat nu l-a învrednicit cu nicio privire.
— Când au intervenit Soro şi au pus capăt aservirii pililor de către rasa Kisa, a şuierat ea, nu a fost ca să vă eleveze la statutul de Mari Seniori. Trebuie oare să fiu eu luată la întrebări, ca un om care îşi răsfaţă cimpanzeul?
Cullalberra s-a înfiorat şi s-a înclinat repede în faţa ei. Pilul cel îndesat a zbughit-o apoi la centrul său de date.
Krat a murmurat fericită: da, rasa Pila era atât de aproape de perfecţiune. Aroganţi şi dominatori cu clienţii şi vecinii lor, se grăbeau să satisfacă orice capriciu al rasei Soro. Ce minunat era să fii un Mare Senior!
În această privinţă, le datora ceva fiinţelor umane, în câteva secole, aproape îi înlocuiseră pe cei din rasa Tymbrimi pe post de sperietoare menită să-i ameninţe pe clienţii recalcitranţi. Simbolizau tot ce era greşit în Liberalismul Elevaţiei. Când Terra va fi în cele din urmă umilită şi oamenii „adoptaţi” cu statutul de clienţi, poate că ar fi nevoie de alt exemplu negativ.
Krat a deschis o linie de comunicaţii privată. Afişajul s-a luminat cu imaginea lui Soro Pritil, tânăra comandantă a uneia dintre navele reginei.
— Da, mamă a flotei? Pritil abia s-a înclinat încet. Te ascult.
Limbile lui Krat au tremurat ca reacţie la insolenţa tinerei femei.
— Nava numărul şaisprezece a fost prea lentă în ultima încăierare, Pritil.
— Asta-i doar o părere.
Pritil şi-a examinat gheara de acuplare. Şi-a curăţat-o în faţa ecranului, un gest nedelicat menit să arate nepăsare. Tinerele femele înţelegeau rar că o adevărată insultă trebuia să fie subtilă, iar victimei trebuia să-i ia ceva timp s-o priceapă. Krat a hotărât să-i dea această lecţie lui Pritil.

— Aveţi nevoie de odihnă pentru reparaţii. În următoarea bătălie nava numărul şaisprezece va fi aproape inutilă. Există totuşi un mod în care ar putea să găsească onoare şi poate pradă, de asemenea.

Pritil a ridicat capul, deja curioasă.

— Da, mamă a flotei?

— Am captat un semnal care pretinde să fie un anumit lucru, poate un inamic care cere ajutor, dar bănuiesc că e altceva.

Era evident că parfumul de intrigă o încânta pe Pritil.

— Am ales să te ascult, mamă a grupului.

Krat a oftat, văzând cât de predictibilă era tânăra. Ştia că acei căpitani mai tineri credeau în taină în toate legendele despre previziunile lui Krat. Îşi dăduse seama că Pritil nu făcea excepţie.

Mai ai multe de învăţat, s-a gândit ea, *până să mă dai jos şi să-mi iei locul. Mai întâi vei căpăta multe cicatrici de la rănile ce-ţi vor sfâşia pielea tânără. Va fi o plăcere pentru mine să-ţi dau lecţii până atunci, fata mea.*

***

Gillian şi Makanee şi-au ridicat ochii când au intrat în infirmerie Takkata-Jim şi doctorul Ignacio Metz, însoţiţi de trei fini *Stenos* robuşti, echipaţi de luptă.

Wattaceti a ţipat de o indignare indescifrabilă şi a dat să se posteze între ei. Asistentele lui Makanee s-au strâns în spatele chirurgului-şef.

Gillian a întâlnit privirea lui Makanee. Venise clipa confruntării. Acum se va vedea dacă Makanee îşi închipuia lucruri inexistente. Gillian tot mai spera că Takkata-Jim şi Metz aveau motive temeinice pentru comportamentul lor şi că rana lui Creideiki fusese cauzată de un accident.

Makanee hotărâse deja. Akki, tânărul elev-ofiţer din Calafia, nu se întorsese încă. L-a privit pe Takkata-Jim cu aceeaşi furie cu care s-ar fi uitat la un rechin-tigru. Expresia botului delfinului mascul făcea foarte puţin să dezmintă acea imagine.

Gillian avea o armă secretă, dar jurase să n-o folosească decât într-o situaţie de urgenţă maximă. *Să-i lăsăm să-şi arate cărţile înainte să ne scoatem atuul.* Primele etape ar putea fi cam periculoase. Nu avusese timp decât să facă un scurt apel la

computerul Niss înainte să dea fuga la infirmerie. Poziţia ei aici ar putea fi dificilă dacă evalua greşit gradul de atavism care se dezlănţuise pe *Streaker.* Poate că ar fi fost mai bine să-l ţină pe Keepiru lângă ea.

— Doamnă doctor Baskin! Ignacio Metz nu s-a apropiat prea mult de ea decât după ce s-a prins de balustrada din perete şi a lăsat un *Stenos* înarmat să i-o ia înainte. E o plăcere să te revăd, dar de ce nu ţi-ai anunţat venirea?

— O încălcare gravă a regulamentului de securitate, doamnă doctor, a adăugat Takkata-Jim.

Deci aşa stau lucrurile, s-a gândit Gillian. *Şi ar putea încerca să forţeze nota ca să mă închidă într-o celulă.*

— Dar am venit pentru şedinţa consiliului navei, domnilor. Am primit un mesaj de la doctoriţa Makanee care mă chema să particip. Îmi pare rău dacă echipajul de pe punte mi-a interpretat greşit răspunsul. Am auzit că finii de acolo sunt noi şi n-au experienţă.

Takkata-Jim s-a încruntat. Era totuşi posibil ca femeia *să fi dat* un mesaj care se rătăcise în confuzia generală.

— Mesajul lui Makanee a contravenit ordinelor mele! Şi întoarcerea ta a contravenit instrucţiunilor mele ssspeciale.

Gillian şi-a aşternut pe faţă o expresie uimită.

— Nu mi s-a transmis convocarea la întrunirea consiliului? Regulile sunt clare. Trebuie să convoci lumea la şedinţă în douăzeci şi patru de ore de la moartea căpitanului sau când e în imposibilitatea de a-şi exercita funcţia.

— Făceam pregătiri! Dar în situaţii de urgenţă, secundul se poate dispensa de părerea consiliului. Când mă confrunt cu un caz evident de nerespectare a ordinelor, sssunt îndreptăţit să…

Gillian a devenit tensionată. Pregătirile ei nu aveau să fie de niciun folos dacă Takkata-Jim era iraţional. Ar putea să încerce să fugă, sărind peste rândul de autodocuri şi apoi pe parapetul de deasupra. Biroul ei era la câţiva paşi.

— … ordon să fii reţinută şi audiată imediat după ce se termină situaţia de urgenţă.

Gillian a observat postura finilor de pază. Erau oare pregătiţi să facă rău unei fiinţe umane? Le-a citit expresiile şi a tras concluzia că ar putea fi.

Îşi simţea gura uscată, dar nu şi-a trădat tulburarea.
— Ţi-ai interpretat greşit statutul legal, locotenente, a răspuns ea cu prudenţă. Cred că foarte puţini fini de pe navă ar fi surprinşi să afle că…
Vorbele i s-au oprit în gât. Gillian a simţit un fior rece pe şira spinării, iar aerul din jurul ei părea să vibreze şi să tremure. Apoi, când s-a prins de balustradă să se sprijine, un mârâit profund a început să-i emane din *interiorul* capului.
Ceilalţi au fixat-o cu privirea, nedumeriţi de comportamentul ei. Apoi au început să-l perceapă şi ei.
Takkata-Jim s-a întors dintr-un salt şi a strigat:
— Armă psi! Makanee, fă-mi legătura cu puntea! Suntem atacaţi!
Doctoriţa-delfin s-a dat deoparte, uimită de rapiditatea cu care trecea Takkata-Jim pe lângă ea. Gillian şi-a apăsat mâinile pe urechi şi l-a văzut pe Metz făcând la fel când sunetul strident a început să crească în intensitate. Gărzile s-au îndepărtat în dezordine, văitându-se disperate, cu pupilele mărite de frică.
Să încerc acum să fug? Gillian a încercat să se gândească. *Dar, dacă acesta* este *un atac, trebuie să lăsăm deoparte certurile şi să ne unim forţele.*
— … incompetenţilor! a zbierat Takkata-Jim în comunicator. Ce înssseamnă „la doar 1 500 de kilometri depărtare”? Localizaţi-l… De ce nu funcţionează sssenzorii activi?
— Aşteaptă! a strigat Gillian.
A bătut din palme. A început să râdă, prin ceaţa emoţiei crescânde. Takkata-Jim a continuat să zbiere la personalul din sala de comandă, dar ceilalţi s-au întors spre femeie şi au privit-o uimiţi.
Gillian a râs. A înotat până la cel mai apropiat autodoc şi l-a înşfăcat pe Wattaceti de flancul tremurând. Chiar şi Takkata-Jim a încetat atunci să zbiere, fascinat de bucuria ei frenetică. A privit-o fix, uitând de ţipetele înnebunite ale celor de pe punte.
— Tom! a strigat Gillian. Ţi-*am spus* că n-ai voie să mori! La naiba, te iubesc, fir-ai… O, dacă aş f*i plecat, aş* fi fost acas*ă acu*m!

Finii s-au holbat la ea, făcând ochii şi mai mari când au început să-şi dea seama despre ce vorbea Gillian, care râdea cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Tom, a spus încet. Ţi-am spus că nu ai voie să mori! Şi a luat în braţe, orbeşte, pe oricine era mai aproape de ea.

***

Sunetele au ajuns la Creideiki care plutea în imponderabilitate.

Era de parcă asculta Beethoven sau încerca să *înţeleagă* pe deplin o balenă cu cocoaşă.

Cineva lăsase deschisă legătura audio în caz că mai emitea şi alte sunete. Nimeni nu se gândise că circuitul era bidirecţional. Cuvintele pătrundeau din infirmerie în cuva de gravitate.

Erau fugitive şi ademenitoare, ca fantasmele de semnificaţii dintr-o mare simfonie – aluzie la faptul că acel compozitor întrevăzuse ceva ce notele nu puteau exprima decât vag, iar cuvintele nu reuşeau deloc.

Takkata-Jim bolborosea şi mormăia. Tonul lui ameninţător era evident. La fel era şi claritatea prudentă a vocii lui Gillian Baskin. Măcar de-ar fi reuşit să înţeleagă cuvintele! Dar anglica era pierdută pentru el.

Creideiki ştia că nava lui e în pericol şi nu putea să facă nimic ca să ajute. Străvechii zei nu erau de partea lui şi nu îl lăsau să se mişte. Aveau multe lucruri să-i arate înainte să fie gata să le slujească scopurile.

Se resemnase la perioade episodice de spaimă – cum ar fi să se scufunde şi să se lupte cu o caracatiţă uriaşă, apoi să urce să se odihnească un pic înainte să coboare din nou în haos. Când veneau să-l tragă în JOS, se cufunda iar în vârtejul hieroglifelor-idei din visurile palpitante care băteau la poarta minţii lui de inginer cu impresii insistente de ceva diferit.

Asaltul nu ar fi fost posibil fără distrugerea centrilor vorbirii. Creideiki regreta amarnic pierderea cuvintelor. Asculta sunetele discuţiei din lumea exterioară şi se concentra din răsputeri asupra acelei stranii familiarităţi muzicale.

Nu era o pierdere *totală,* a decis după un timp. Reuşea să recunoască unele cuvinte, ici şi colo. Cuvinte simple, mai ales nume de obiecte sau oameni, sau acţiuni asociate cu ei.

Asta era ce puteau să facă strămoşii lui din vremuri îndepărtate.

Dar nu putea să-şi amintească mai mult de trei sau patru cuvinte deodată, aşa că îi era imposibil să urmărească o conversaţie. Reuşea cu greu să descifreze o frază, dar o uita complet când trecea la următoarea. Era dificil şi chinuitor, iar în cele din urmă a renunţat să mai facă eforturi zadarnice.

Aşa nu merge, a tras el concluzia.

Trebuia să încerce în schimb structura globală, şi-a spus. Să folosească aceleaşi trucuri pe care le utilizau vechii zei cu *el.* Să cuprindă totul. Să absoarbă… ca şi cum ar încerca să simtă ce a simţit Beethoven cufundându-se în misterul Conc*ertului pentru vioară.*

Din difuzor ieşeau bolboroselile sofonţilor furioşi, răspândindu-se în încăpere, izbindu-se de pereţi ca nişte picături de ploaie amară. După frumuseţea înspăimântătoare a ABISULUI, se simţea dezgustat. Se forţa să asculte, să găsească o cale – o cale umilă de a ajuta nava *Streaker* şi echipajul.

Şi nevoia creştea în el pe măsură ce se concentra. Căuta un centru, un punct focal, în sunetele haotice.

**Ranchiună*
Tulbure
În mareea crescândă
**Ignorând*
Rechinii!
Luptă devastatoare…
**Atrăgându-i*
Pe rechini!
Oportunism nebunesc…

Împotriva voinţei sale, s-a pomenit începând să scoată clicuri puternice. A încercat să se oprească, ştiind unde aveau să-l ducă, dar clicurile îi ieşeau involuntar din frunte, urmate imediat de gemete slabe.

Sunetele discuţiei din infirmerie s-au îndepărtat în timp ce cântul său slab ţesea o pânză din ce în ce mai groasă în jurul lui. Ecourile bolborosite făceau să dispară încet pereţii în timp ce o

nouă realitate lua formă. O prezenţă întunecată creştea încet lângă el.

Fără cuvinte, Creideiki i-a cerut să plece.

:Nu: Ne-am întors: Ai Altceva De învăţat:

Din câte ştiu, sunteţi expresia delirului meu! Niciunul dintre voi n-a emis niciodată un sunet adevărat! Vorbiţi întotdeauna prin reverberaţiile sonarului meu!

:Au Fost Vreodată Ecourile Tale Atât de Complexe?:

Cine ştie ce poate plăsmui inconştientul meu? În memoria mea sunt sunete mai stranii decât au auzit vreodată toate cetaceele! Am fost acolo unde norii însufleţiţi fluierau să îmblânzească uraganele! Am auzit bubuitul terifiant al găurilor negre, am ascultat cântecele stelelor!

:Cu Atât Mai Mult Eşti Cel Pe Care îl Vrem: Cel De Care Avem Nevoie:

E nevoie de mine aici!

:Într-adevăr.
Vino,
Creideiki:

Străvechiul zeu, K-K-Kph-kree, s-a apropiat. Forma lui sonică transparentă a scânteiat. Dinţii săi ascuţiţi au sclipit. Plăsmuire sau nu, lucrul acela mare a început să se mişte, ducându-l cu el, ca înainte, neputând să-i reziste.

: J0S:

Atunci, exact când pe Creideiki îl cuprindea resemnarea, a auzit un sunet. Ca prin minune, era unul scos de el, refractat pe visul lui nebunesc. Venea din altă parte, puternic şi poruncitor!

: Nu Da Atenţie: Vino:

Mintea lui Creideiki a pornit în urmărirea sunetului, de parcă era un banc de chefali, chiar când zgomotul devenea asurzitor.

:Eşti Sensibilizat: Ai Un Psi De Care Nu Ştiuseşi înainte: încă Nu Ştii La Ce E Bun: Abandonează-i: Răsplată Rapidă: Vino Pe Calea Cea Grea…:

Creideiki a râs şi s-a deschis zgomotului ce venea din exterior. Şi zgomotul l-a pătruns, dizolvând întunecimea strălucitoare a vechiului zeu în particule fonice care scânteiau şi apoi dispăreau încetul cu încetul.

:Acea Cale Nu E Pentru Tine: Creideiki…:

Apoi zeul cu fruntea înaltă a plecat. Scăpat din capcana crudei sale iluzii, Creideiki a râs, recunoscător noului sunet care îl eliberase.

Dar zgomotul continua să se intensifice. Sentimentul victoriei a fost înlocuit de o panică uşor crescândă care a devenit presiune în cutia craniană, apăsându-i pereţii, încercând să iasă de acolo. Lumea s-a transformat într-un geamăt tulburător de ajutor.

Creideiki a scos o fluierătură tremurată de disperare în timp ce încerca să se menţină la suprafaţă în mareea zdrobitoare.

50

STREAKER

Undele pseudosunetului s-au atenuat în cele din urmă.

— Creideiki! a strigat Makanee şi a înotat până la cuva căpitanului.

Şi ceilalţi s-au întors şi au observat durerea delfinului rănit.

— Ce are?

Gillian a ajuns-o din urmă înotând pe Makanee. Vedea că Creideiki se zbătea slab, scoţând o serie de gemete din ce în ce mai înăbuşite.

— Nu ştiu. Nu-l supraveghea nimeni atunci când a ajuns bomba psi în punctul culminant! Abia acum văd că a fost tulburat.

Forma neputincioasă din cuvă, de culoare gri-închis, părea mai calmă acum. Muşchii de-a lungul coloanei lui Creideiki au tresărit uşor când căpitanul a scos un ţipăt slab şi melodios.

Ignacio Metz a înotat până la Gillian.

— Ah, Gillian… a început el, ţin să-ţi spun că mă bucur mult că Tom trăieşte, chiar dacă întârzierea asta nu prevesteşte nimic bun. Tot mai pun pariu pe viaţa mea că planul lui cu Calul Troian Marin este prost conceput.

— Va trebui să discutăm asta la şedinţa consiliului navei, nu-i aşa, doctore Metz? i-a răspuns ea cu răceală.

Metz şi-a dres glasul.

— Nu sunt sigur că va permite căpitanul în funcţie…

S-a întrerupt când l-a privit Gillian şi s-a uitat în altă parte.

Ea s-a uitat fix la Takkata-Jim. Dacă ar fi făcut vreun gest necugetat, avea să fie ultima picătură care umplea paharul şi ar fi distrus moralul celor de pe *Streaker.* Gillian trebuia să-l convingă pe Takkata-Jim că ar pierde cu siguranţă confruntarea cu ea. Şi trebuia să-i ofere o cale de scăpare, pentru a împiedica izbucnirea unui război civil la bord.

Takkata-Jim a privit-o şi el cu un amestec de ostilitate şi calcul în ochi. Gillian vedea cum îşi muta capătul sensibil al maxilarului spre unul sau altul din fini, pe rând, evaluându-le reacţiile.

Vestea că Thomas Orley era încă în viaţă avea să se răspândească pe navă iute ca fulgerul. Una dintre gărzile înarmate de *Stenos,* care fusese probabil aleasă cu grijă de secund, avea deja un aer revoltător de triumfător şi sporovăia pe un ton plin de speranţă cu Wattaceti.

Trebuie să acţionez rapid, şi-a dat seama Gillian. Takkata-Jim e disperat.

S-a apropiat înot de secund, zâmbind. Takkata-Jim s-a dat înapoi, iar unul dintre cei mai credincioşi fini *Stenos* ai lui a scrutat-o ameninţător.

Gillian a vorbit încet ca să n-o audă ceilalţi.

— Nici să nu te gândeşti la asta, Takkata-Jim. Amintirea lui Tom este proaspătă acum în minţile finilor de la bord. Dacă ai crezut înainte că poţi să-mi faci rău, acum cred că-ţi dai şi tu seama că ar fi absurd.

Takkata-Jim a făcut ochii mari. Gillian a înţeles că nimerise drept la ţintă, adeverind legenda despre capacităţile ei psi.

— În plus, o să stau pe lângă Ignacio Metz. E un mare credul, dar, dacă o să vadă că păţesc ceva, o să-l pierzi şi pe el. Ai nevoie de un om de paie, nu? Fără cel puţin unul, chiar şi finii tăi *Stenos* ar lua-o care încotro.

Takkata-Jim a clămpănit zgomotos.

— Nu încerca să mă intimidezi! Nu am nevoie să-ţi *fac rău.* Pe nava asta, eu sunt autoritatea legitimă. O să te închid în cabina ta!

Gillian şi-a privit unghiile.

— Eşti aşa de sigur?

— Ai incita echipajul să nu dea ascultare comandantului legitim al navei? Takkata-Jim părea sincer şocat. Ştia, cu siguranţă, că mulţi dintre delfinii *Tursiops,* poate chiar toţi, ar urma-o pe ea, indiferent ce zicea legea. Că ar avea loc o revoltă şi s-ar distruge unitatea echipajului. Am legea de partea mea! a şuierat el.

Gillian a oftat. Trebuia să joace partida până la capăt, în ciuda tuturor pagubelor pe care le-ar face dacă delfinii de pe Terra ar afla. A spus în şoaptă cele două cuvinte pe care nu voia să le rostească.

— Ordine secrete, a zis ea.

Takkata-Jim a fixat-o cu privirea, apoi a scos un ţipăt puternic. S-a ridicat pe coadă şi a făcut un plonjon în spate în timp ce garda sa clipea des, cu un aer nedumerit. Gillian s-a întors şi i-a văzut pe Metz şi pe Wattaceti holbându-se la ei.

— Nu te cred! a şuierat Takkata-Jim, împroşcând cu apă în toate direcţiile. Pe Terra ni s-a promis că *Streaker* va fi nava *noastră.*

Gillian a ridicat din umeri.

— Întreabă-ţi personalul de pe punte dacă funcţionează comenzile de luptă, i-a sugerat ea. Pune pe cineva să încerce să iasă trecând prin camera de compensare externă. Să încerce să deschidă uşa sălii de arme.

Takkata-Jim s-a întors în loc şi s-a dus repede la ecranul unui comunicator din partea din spate a infirmeriei. Garda lui s-a holbat o clipă la Gillian, apoi l-a urmat. Părea dezamăgit.

Nu toţi membrii echipajului ar fi gândit aşa despre ea, iar Gillian o ştia. Cei mai mulţi ar fi probabil încântaţi. Dar implicarea ar fi lăsat urme. Unul dintre principalele obiective ale misiunii *Streaker,* să creeze la neo-fini un sentiment de independenţă şi încredere în ei înşişi, fusese compromis.

Aveam de făcut altă alegere? Există altceva pe care să-l fi putut încerca mai întâi?

Gillian a scuturat din cap, regretând că Tom nu era cu ea. Tom ar fi rezolvat totul cu o poezioară sarcastică în trinară, făcându-i pe toţi să se ruşineze de comportamentul lor.

O, Tom, s-a gândit Gillian. *Trebuia să fi plecat eu în locul tău.*

***

— Gillian!

Aripioarele lui Makanee loveau apa, iar armura îi zăngănea. Cu un braţ metalic l-a arătat pe delfinul rănit care plutea în cuva cu gravitate.

Creideiki o privea!

— Doamne sfinte! dar ai spus că i s-a prăjit creierul.

Metz a făcut ochii mari.

Pe trăsăturile lui Creideiki a apărut o expresie de profundă concentrare. A respirat cu greu, apoi a scos un ţipăt disperat.

— Afară!

— E imposssibil! a oftat Makanee. Centrii vorbirii…

Creideiki s-a încruntat din cauza efortului.

**Afară:*
Creideiki!
**Înoată:*
Creideiki!

Era limbajul copiilor mici în trinară, dar avea un ton ciudat. Şi ochii lui negri sclipeau de inteligenţă. Simţul teleempatic al lui Gillian pulsa.

— *Afară!*

Creideiki s-a răsucit în cuvă şi a bătut cu coada lui puternică în sticlă, cu mult zgomot. A repetat cuvântul în anglică. Tonul descendent era ca al unei fraze în primitivă.

— *Afaa-a-ră!:*

— Ajutaţi-l să iasă! le-a ordonat Makanee asistentelor ei. Repede! Cu blândeţe!

Takkata-Jim se întorcea în viteză de la comunicator, cu o expresie furioasă pe bot. Dar s-a oprit brusc în faţa cuvei cu gravitate şi s-a uitat fix la ochiul strălucitor al căpitanului.

A fost ultima picătură care a umplut paharul.

S-a legănat în faţă şi în spate, de parcă nu era în stare să decidă care era limbajul corporal adecvat. Takkata-Jim s-a întors spre Gillian.

— Am făcut tot ce am crezut că e în interesul navei, al echipajului şi al misiunii. Aş putea să-mi susţin cauza pe Terra.

Gillian a ridicat din umeri.

— Să sperăm că vei avea şansa asta.

Takkata-Jim a râs sec.

— Foarte bine, vom ţine prostia asssta de consiliu al navei. Îl voi convoca peste o oră. Dar te avertizez, doctoriţă Baskin, nu împinge lucrurile prea departe. Am încă anumite puteri. Trebuie să ne gândim la un compromis. Încearcă să-mi faci necazuri şi echipajul se va scinda. Iar eu îţi voi opune rezistenţă, a adăugat aproape în şoaptă.

Gillian a dat din cap afirmativ. Obţinuse ceea ce îşi propusese. Chiar dacă Takkata-Jim făcuse toate lucrurile urâte de care îl bănuia Makanee, nu aveau nicio probă, aşa că trebuiau să

ajungă la un compromis ca să nu scape din mână echipajul. Era necesar să-i ofere primului ofiţer o cale de a scăpa cu faţa curată.

— N-o să uit, Takkata-Jim. Într-o oră. Voi fi acolo.

Takkata-Jim s-a întors să plece, urmat de gărzile sale credincioase.

Gillian a văzut că Ignacio Metz îl urmărea cu privirea pe secund.

— Ai pierdut controlul, nu? l-a întrebat pe un ton sec pe când trecea pe lângă el înot.

Geneticianul a ridicat capul.

— Cum, Gillian? Ce vrei să spui?

Dar expresia îi trăda gândurile. Ca atâţia alţii, Metz avea tendinţa de a-şi supraevalua puterile parapsihice. Acum se întreba probabil dacă Gillian îi citise gândurile.

— Nu contează. Gillian a zâmbit printre dinţi. Hai să mergem să vedem minunea asta.

A pornit înot spre locul unde Makanee aştepta emoţionată să iasă Creideiki din cuvă. Metz s-a uitat nesigur după ea, apoi a urmat-o.

51

THOMAS ORLEY

Cu mâinile-i tremurânde, a dat deoparte lianele de la intrarea în peşteră. A ieşit târându-se din adăpost şi a clipit, privind cu uimire dimineaţa ceţoasă.

Se adunaseră nori joşi într-un strat gros. Încă nu se vedea nicio navă extraterestră şi era mai bine aşa. Se temuse să nu vină când era neputincios, luptându-se cu efectele bombei psi.

N-ar fi fost plăcut. În primele minute exploziile parapsihice îi zdrobiseră mecanismele de apărare hipnotice, învingându-le şi inundându-i creierul cu urlete străine. Două ore – care i se păruseră o veşnicie – se luptase cu imagini nebuneşti, lumini şi sunete vibrante. Tom mai tremura încă în urma reacţiei.

Sper din tot sufletul că mai sunt thennanini acolo care să cadă în capcană. Altfel, degeaba mi-am dat atâta osteneală.

Potrivit lui Gillian, Niss fusese aproape sigur că găsise codurile corecte ale *Bibliotecii* luate de pe epava thennanină. Dacă mai erau thennanini în sistem, ar fi încercat să răspundă. Bomba ar fi trebuit să fie percepută la milioane de kilometri în toate direcţiile.

Tom a scos o mână de noroi din deschizătura făcută în liane şi a aruncat-o departe. Apa cu spumă a urcat aproape până la suprafaţa găurii. Probabil se afla o altă deschizătură la doar câţiva metri de următoarea movilă – peisajul vegetal se unduia şi respira necontenit –, dar Tom voia să aibă la îndemână accesul la apă.

A scos mâlul cât de bine putea, apoi s-a şters pe mâini şi s-a aşezat să scruteze cerul din adăpostul său. Şi-a aranjat în poală bombele psi rămase.

Din fericire, acestea nu aveau puterea apelului la ajutor adresat thennaninilor. Erau doar mesaje preînregistrate, concepute să transmită un cod scurt la numai câteva mii de kilometri distanţă.

Tom recuperase doar trei globuri cu mesaje de pe epava avionului, aşa că nu putea transmite decât puţine fapte. În

funcţie de ce bombă lansa, Gillian şi Creideiki aveau să ştie care dintre extratereştri veniseră să cerceteze apelul la ajutor.

Desigur, se putea întâmpla ceva care nu se înscria în niciunul din planurile pe care le discutaseră. Atunci avea să decidă dacă să transmită un mesaj ambiguu sau nu şi să aştepte.

Poate ar fi fost mai bine să aibă şi un radio la el. Dar orice navă de război din apropiere ar fi interceptat imediat o transmisie şi l-ar fi localizat înainte să spună câteva cuvinte. O bombă cu mesaje putea să-şi facă treaba într-o secundă sau două şi ar fi fost mult mai dificil de localizat.

Tom s-a gândit la *Streaker.* Tot ce îşi dorea era acolo: mâncare, somn, duşuri fierbinţi, femeia lui. A zâmbit de ordinea în care aranjase priorităţile. Nu-i nimic, Jill ar fi înţeles.

Poate că *Streaker* va fi nevoită să-l abandoneze dacă experimentul său ar fi creat cea mai mică posibilitate de a decola de pe Kithrup. N-ar fi fost un mod dezonorant de a muri. Nu îi era frică de moarte, ci numai să nu facă tot posibilul pentru a-i salva pe ceilalţi şi să nu reuşească să scuipe moartea în faţă când avea să vină după el. Gestul final era important.

I-a apărut în minte altă imagine, mult mai neplăcută: *Streaker* deja capturată, bătălia spaţială terminată, toate eforturile lui în zadar.

Tom s-a înfiorat. Era mai bine să-şi închipuie că acel sacrificiu va servi *la* ceva.

***

O briză constantă făcea norii să se deplaseze mereu. Se contopeau şi se despărţeau în grămezi groase, umede. Tom şi-a ferit ochii de lumina din est. Aproape în linie dreaptă spre sud de soarele învăluit în ceaţă, a avut impresia că vede mişcare pe cer. S-a băgat mai adânc în peştera improvizată.

Dintr-una din grămezile de nori dinspre sud, cobora încet un obiect întunecat. Vălătucii de vapori îi ascundeau deocamdată forma şi mărimea, aşa cum atârna sus, deasupra mării de alge.

Un sunet slab, ca de tobe, a ajuns la urechile lui Tom. A închis ochii, regretând că-şi pierduse binoclul. Apoi vălul de ceaţă s-a spart pentru o clipă şi a văzut clar nava spaţială planând. Arăta ca o libelulă monstruoasă, cu formă conică distinctă şi ameninţătoare.

Puţine rase scotoceau prin *Bibliotecă* atât de temeinic pentru a găsi modele bizare, aşa cum făceau hipersensibilii şi cruzii Tandu. Din carena îngustă ieşeau protuberanţe în toate direcţiile, o altă caracteristică a rasei Tandu.

Dar la un capăt era un apendice rotunjit, de formă triunghiulară, care contrasta cu impresia generală de delicateţe nepăsătoare, nemiloasă. Nu părea să se potrivească deloc cu restul modelului.

Înainte ca Tom să poată vedea mai bine nava, norii s-au unit din nou, ascunzând-o vederii. Dar zgomotul motoarelor puternice se amplifica.

Tom şi-a scărpinat barba de cinci zile care îl mânca. Apariţia navei Tandu însemna necaz. Dacă erau singurii care se arătau, va trebui să lanseze bomba cu mesaje numărul trei, pentru a-i avertiza pe cei de pe *Streaker* să se pregătească de o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Acela era un inamic cu care Omenirea nu reuşise niciodată să negocieze. În încăierările din mlaştinile galactice, navele terestre reuşiseră rareori să înfrângă vasele Tandu, chiar dacă sorţii le erau favorabili. Şi, când nu erau martori prin jur, rasei Tandu îi plăcea să atace rapid. Ordinele în vigoare erau să-i evite cu orice chip, în aşteptarea momentului când consilierii tymbrimieni învăţau echipajele umane cum să-i învingă pe aceşti maeştri ai atacului mişelesc.

Chiar dacă Tandu erau singurii care veneau împotriva lor, însemna că Tom văzuse probabil ultimul răsărit al soarelui. Pentru că, lansând o bombă cu mesaje, şi-ar fi dezvăluit poziţia. Tandu aveau clienţi în stare să adulmece chiar şi un singur gând, odată ce prindeau mirosul mintal.

Îţi spun eu ce trebuie să faci, Ifni, s-a gândit Tom. *Să trimiţi pe altcineva la această confruntare. Nu insist să fie thennaninii. Ar ajunge un planetoid de luptă al rasei Jophur. Amestecă un pic lucrurile acolo sus şi îţi promit cinci sutra, zece Ave Maria şi un Kiddush când mă întorc acasă. De acord? Şi, dacă vrei, bag şi nişte bani într-o maşină de jocuri mecanice.*

Şi-a imaginat o flotă de război tymbrimiană-synthiană năpustindu-se din nori, dezintegrând nava de luptă Tandu şi eliberând cerul de fanatici. Era o imagine foarte frumoasă, deşi

nu era greu să-ţi închipui cel puţin zece motive pentru care era imposibilă. În primul rând, synthienii, deşi prietenoşi, nu ar fi intervenit dacă nu erau siguri de victorie. Cât despre tymbrimieni, ar fi ajutat probabil Terra să se apere, dar nu şi-ar fi riscat *prea* mult frumoasele gâturi umanoide pentru o mână de orfani pierduţi.

De acord, Ifni, stăpână a norocului şi a întâmplării. A strâns bomba numărul trei. O *să mă mulţumesc cu un singur crucişător thennanin vechi şi avariat.*

Infinitul nu i-a dat imediat un răspuns. Dar Tom nici nu se aştepta să-l primească.

Bubuitul părea să-i treacă pe deasupra capului. A simţit că i se ridică părul de pe ceafă când câmpul puternic al navei a măturat zona. Scuturile au zăngănit la modestul lui simţ psi.

Apoi zgomotul a început să se îndepărteze încet la stânga. Tom s-a uitat spre vest. Norii s-au dat la o parte cât să se vadă crucişătorul Tandu – un distrugător, acum îşi dădea seama, nu o adevărată navă de război – la doar câţiva kilometri distanţă.

Pe când îl urmărea cu privirea, apendicele s-a detaşat de nava-mamă şi a început să coboare încet spre sud. Tom s-a încruntat. Nu semăna cu navele de cercetare pe care le cunoştea. Era un model total diferit, solid şi practic, ca…

Pâcla s-a închis din nou, acoperind cele două nave, lucru frustrant. Bubuitul lor acompania bolboroselile surde ale vulcanului din apropiere.

Pe neaşteptate, trei jeturi de lumină verde, strălucitoare au ţâşnit în jos din norii în care Tom văzuse ultima oară nava Tandu şi au lovit marea cu o incandescenţă orbitoare. Apoi s-a auzit un tunet supersonic.

La început, Tom s-a gândit că Tandu trăgeau în suprafaţa de jos. Dar o explozie strălucitoare şi zgomotoasă din nori i-a dat de înţeles că ţinta era distrugătorul. Ceva, deasupra păturii de nori, trăgea în nava Tandu!

Era prea ocupat să-şi strângă lucrurile pentru a pierde timpul cu manifestări de entuziasm. Şi-a ţinut capul într-o parte ca să elimine riscul de a fi orbit când distrugătorul avea să tragă cu raze actinice de antimaterie în atacatorul său. Valuri de căldură

i-au ars ceafa şi braţul stâng pe când îşi punea la centură bombele psi şi îşi aranja masca aparatului de respirat.

Razele distrugătoare brăzdau cerul cu dâre de căldură solară. Tom şi-a înşfăcat rucsacul şi s-a băgat în deschizătura pe care o curăţase de plantele dese şi încâlcite.

Bubuitul s-a estompat brusc când a căzut în jungla de liane agăţătoare. Raze drepte de lumină emanată din bătălie pătrundeau în penumbră. Tom s-a pomenit că-şi ţine respiraţia involuntar. Nu avea sens. Masca aparatului de respirat nu lăsa mult oxigen să scape, dar permitea bioxidului de carbon să pătrundă. A început să inspire şi a apucat o rădăcină robustă ca punct de sprijin, dar şi-a dat repede seama că respira cu greu. Cu toată vegetaţia din jur, se aşteptase să fie mult oxigen. Dar micuţul indicator de pe marginea măştii îi arăta contrariul. Apa era săracă în oxigen, spre deosebire de cea de obicei suprasaturată a mării de pe Kithrup. Aripioarele unduitoare ale măştii captau abia o treime din oxigenul de care avea nevoie pentru supravieţuire, chiar dacă ar fi rămas perfect nemişcat.

În doar câteva minute, avea să-l apuce ameţelile. La scurt timp după aceea avea să leşine.

Zgomotul bătăliei pătrundea prin acoperământul de alge într-o serie de detonări. Raze strălucitoare străbăteau întunericul prin găurile din acoperiş, una chiar în faţa lui Orley. Deşi era indirectă, lumina l-a orbit pe moment. A văzut un pic deasupra apei ramuri cu frunze care rezistaseră recent căderilor de cenuşă vulcanică, dar erau afectate de căldură, deveniseră maro şi se desprindeau uşor.

Pot să spun adio restului materialelor.

Şi tot adio posibilităţii de a urca la suprafaţă ca să respir.

A înconjurat cu picioarele rădăcina groasă şi şi-a dat rucsacul jos din spinare. A început să scotocească prin el după ceva pentru o improvizaţie. În umbra întunecată trebuia mai mult să bâjbâie. Sistemul inerţial pe care i-l dăduse Gillian, o pungă cu batoane energizante, două bidonaşe cu apă „proaspătă”, benzi explozive pentru pistolul cu ace, o trusă de unelte.

Contorul de aer devenea de un portocaliu ameninţător. Tom şi-a pus rucsacul între genunchi şi a deschis trusa cu unelte. A luat un colac mic de tub de cauciuc. Punctuleţe purpurii i-au

apărut la marginea câmpului vizual pe când folosea cuţitul cu mâner să taie o bucată din furtunul îngust de cauciuc.

A îndesat un capăt în valva măştii. Sigiliul a rezistat, dar conţinutul tubului l-a împroşcat în gură, făcându-l să se sufoce şi să tuşească.

Nu era timp pentru subtilităţi. S-a căţărat pe rădăcină ca să ajungă la deschizătura din vegetaţie. Tom a strâns puţin tubul sub celălalt capăt, dar a ţâşnit o apă amară, uleioasă, când a îndreptat colacul. Filtrul măştii avea să purifice lichidul... dacă *flux*ul nu era prea puternic. Şi-a întors faţa, dar a înghiţit oricum un pic. Avea un gust mizerabil.

Tom a ridicat braţul şi a împins tubul la suprafaţa micii deschizături, unde fulgerele bătăliei trimiteau raze de lumină în adâncuri. A supt cu putere din furtun, scuipând mizerie cu un intens gust metalic, încercând cu disperare să-l cureţe.

Una dintre exploziile arzătoare a luminat mai aproape ca oricând, pârlindu-i degetele de sub apă. S-a luptat cu instinctul care îi spunea să ţipe sau să-şi retragă mâna. Simţea că-şi pierde cunoştinţa, împreună cu voinţa de a-şi ţine mâna stângă în căldura aceea teribilă.

A aspirat cu forţă şi, într-un final, a fost răsplătit cu un firicel de aer umed. L-a supt cu frenezie. Aerul cald, aburind, avea gust de fum, dar era preţios. A expirat în mască, încrezător în capacitatea ei de a reţine acel oxigen atât de greu obţinut.

Durerea din plămâni s-a mai calmat, ca şi cea de la mână. Tocmai când se gândea că nu va mai rezista acolo, căldura arzătoare de deasupra s-a potolit, lăsând în urma ei o scânteiere opacă pe cer.

La câţiva metri distanţă era o altă gaură în alge, unde ar fi putut propti tubul între două rădăcini groase fără să se expună. Tom a mai luat câteva guri de aer, apoi a strâns tubul de cauciuc ca să-l închidă. Dar, înainte să poată continua pregătirile, apa s-a umplut de o lumină albastră intensă, mai strălucitoare ca oricând, care arunca peste tot umbre orbitoare. S-a auzit o explozie teribilă, apoi marea a început să-l azvârle de colo colo ca pe o păpuşă de cârpă.

Ceva enorm a lovit oceanul şi l-a tulburat. Rădăcina de care se ţinea Tom a ieşit din pământ şi el a căzut într-un vârtej de liane şfichiuitoare.

Valul i-a luat rucsacul. S-a întins după el şi a prins capătul unei curele, dar l-a lovit ceva în ceafă, ameţindu-l. Rucsacul a dispărut în zgomot şi umbre strălucitoare.

Tom s-a ghemuit, ţinând marginea măştii cu antebraţele ca să nu i-o agaţe lianele.

***

Fusese un alt vârtej – de nisip şi vânt arzător. Aerul de pe Venus, mult mai gros ca apa, îi sfâşiase costumul fragil şi casca, iar strânsoarea sălbatică în care îi ţinea pieptul făcea fiecare respiraţie preţioasă. Nu după mult timp, încetase să mai meargă, se poticnea, se târa printre dune. În cele din urmă, se ghemuise într-un loc ferit, la baza unui pinten crestat de bazalt, şi îşi aşteptase moartea. Delirase o oră sau un eon, după care vederea îi revenise pe neaşteptate.

Deci aveau dreptate... se gândise cu mintea încă înceţoşată, privind în sus cum o flacără de lumină adevărată străpungea ceaţa fierbinte de culoarea cernelii de pe Venus, înfigându-i pumnale în ochii neadaptaţi, umplându-i cu lacrimi. *Cei din vechime aveau până la urmă dreptate. Când vine moartea, e ca un înger...*

Îngerul se aplecase spre el. În spatele măştii brodate cu diamante, părul blond înconjura o faţă pe care ştia vag că ar trebui s-o recunoască. O faţă cunoscută, pe care o ştia parcă de jumătate de viaţă...

Buzele ei s-au mişcat. *Deci tu eşti acel Orley.* Vocea ei amplificată fusese alinătoare, deşi mai fermă decât cea a unui înger. *Nu-i prea mult de văzut în comparaţie cu poza ta. Dar nu o să-mi exprim o părere până nu vei fi curăţat de mizerie.*

„Au-u-u-“, a bâiguit el pe când nişte mâini îl trăgeau pe o targă, iar ea nu-şi lua ochii de la el. Tom simţise că viaţa s-ar scurge din el dacă ea nu l-ar mai fi privit. Punându-i perfuzii cu doctorii în vene, ea a continuat să şoptească: *Acum o să fie totul bine... Spune, nu mă recunoşti? N-*am *făcut niciodată cunoştinţă, dar ne-au tot bătut la cap să ne întâlnim şi să ne căsătorim.*

De atunci, când o văzuse de prima dată sub cerul infernal al lui Venus, nu-şi mai pierduse niciodată cunoştinţa din cauza ei. Dar acum, tot ce avea era amintirea de care să se agaţe. Conştiinţa se scurgea din el ca aerul amar, irecuperabil.

Primul lui gând când şi-a recăpătat cunoştinţa a fost o uimire vagă faţă de faptul că încă respira. Tom s-a gândit apoi că furtuna bătăliei continua încă, până şi-a dat seama că tremurul pe care îl simţea era al propriului său corp. Bubuitul din urechile lui era doar acolo, în urechile lui.

Braţul stâng, care îi pulsa, era încolăcit în jurul unui ciot gros, în poziţie orizontală. Apa verde cu spumă îi ajungea până la bărbie, clipocind lângă masca lui cu aripioare. Plămânii îl dureau şi aerul era stătut.

A ridicat mâna dreaptă tremurândă şi şi-a tras masca în jos, lăsând-o să-i atârne de gât. Filtrele eliminaseră duhoarea de ozon, iar el a inspirat adânc, cu recunoştinţă. În ultimul moment, probabil că preferase să moară repede decât să fie asfixiat şi se avântase către suprafaţă. Din fericire, bătălia se terminase cu o clipă înainte.

Tom a rezistat tentaţiei de a se freca la ochii care îl mâncau; mizeria de pe mâinile lui nu le-ar fi făcut deloc bine. Lacrimile i-au umplut la o comandă de feedback biologic, eliminând mare parte din secreţiile care îi lipeau pleoapele. S-a uitat în sus de îndată ce a fost în stare să vadă din nou.

La nord, vulcanul fumega în continuare, ca de obicei. Pătura de nori se spărsese un pic, dând la iveală numeroase fuioare răsucite de fum în toate culorile. Peste tot în jurul lui Tom, fiinţe mici, târâtoare ieşeau din vegetaţia pârjolită şi reîncepeau să mănânce sau să fie mâncate. În cer nu mai erau nave de război care să se lupte cu raze la fel de fierbinţi ca novele.

Pentru prima oară Tom s-a bucurat de topografia monotonă a covorului de alge. Nu trebuia să se ridice în apă ca să vadă mai multe coloane de fum ieşind din epavele ce se scufundau încet. În timp ce se uita, resturile unei nave din depărtare au explodat. Sunetul s-a auzit după câteva secunde într-o serie de pocnituri şi pârâituri estompate, întrerupte la intervale diferite de fulgere. Forma neclară s-a scufundat şi mai mult. Tom şi-a ferit ochii de

explozia finală. Când s-a uitat din nou, n-a văzut decât nori de vapori. Un şuierat slab se răspândea în tăcerea deplină.

În altă parte erau resturi care pluteau. Tom s-a întors încet, în cerc, în jurul lui, oarecum speriat de atâtea distrugeri. Erau cam multe pagube pentru o încăierare de dimensiuni medii.

A râs de acea ironie, deşi l-au durut plămânii epuizaţi. Galacticii veniseră cu toţii să investigheze un fals semnal de alarmă şi aduseseră cu ei duşmăniile lor de moarte într-o misiune ce ar fi trebuit să fie de caritate. Acum erau morţi, iar el era încă în viaţă. Acesta nu părea să fie rezultatul unui capriciu întâmplător al lui Ifni. Semăna prea mult cu o lucrare misterioasă a lui Dumnezeu.

Asta înseamnă că sunt singur din nou? s-a întrebat el. *Asta ar fi prea mult. Toate aceste focuri de artificii şi o umilă fiinţă umană să fie singurul supravieţuitor?*

Dar poate nu pentru prea mult timp. Din cauza bătăliei îşi pierduse toate proviziile pe care încercase din răsputeri să le recupereze. Tom s-a încruntat brusc. Bombele cu mesaje! Şi-a dus mâinile la centură, iar lumea a părut să se năruiască în jurul lui. Îi rămăsese doar una dintre sfere! Celelalte probabil îi căzuseră când se luptase dedesubt cu lianele agăţătoare.

Când mâna dreaptă nu i-a mai tremurat, a întins-o cu grijă şi a băgat-o sub centură, scoţând bomba psi, ultima lui legătură cu *Streaker*… cu Gillian.

Era confirmarea… aceea că el ar fi trebuit să o detoneze dacă era sigur că planul Calului Troian Marin trebuia să fie pus în aplicare. Acum trebuia să decidă dacă s-o lanseze sau nu. Nu putea spune altceva în afară de Da sau Nu.

Tare aş vrea sa ştiu ale cui erau navele care au deschis focul asupra acelei a rasei Tandu.

A pus deoparte bomba şi şi-a continuat întoarcerea lentă în jurul său. O epavă la orizont, spre nord-vest, părea un ou cu coaja parţial spartă. Ieşea încă fum din ea, dar focul se stinsese. Nu erau explozii şi, din câte se părea, nu se mai scufunda.

E bine, s-a gândit Tom. *E bună ca obiectiv. Pare destul de intactă ca să ofere unele posibilităţi. Poate sunt acolo echipamente şi mâncare ce se pot recupera. Cu siguranţă poate fi un adăpost, în caz că nu e prea radioactivă.*

Părea la numai vreo cinci kilometri, dar aparenţele pot fi înşelătoare. O destinaţie i-ar da măcar ceva de făcut. Avea nevoie de mai multe informaţii, iar epava ar fi putut să-i spună ce avea nevoie să ştie.

Tom s-a întrebat dacă ar trebui să o ia „pe uscat", bazându-se că picioarele lui obosite puteau să străbată terenul cu vegetaţie sălbatică, sau să încerce drumul subacvatic, înotând de la o gaură cu aer la alta şi provocând fiinţele necunoscute din adâncuri.

A auzit deodată un zumzet intermitent în spatele lui. S-a întors şi a văzut o mică navă spaţială la circa un kilometru distanţă; se îndrepta încet spre nord, înaintând şovăielnic la câţiva metri de suprafaţa oceanului. Scuturile scânteietoare pâlpâiau. Motoarele i se gripau, părând obosite.

Tom şi-a pus masca şi s-a pregătit să se scufunde, dar micuţa navă nu venea în direcţia lui. Trecea spre vest şi scotea scântei din flanşele scurte de stază. Dâre negre, urâte îi pătau carena şi o porţiune din ea se umflase şi dispăruse.

Tom şi-a ţinut respiraţia când a trecut pe lângă el. Nu văzuse niciodată un model de acest fel, dar ştia mai multe rase al căror stil ar fi fost compatibil cu un asemenea design.

Nava de recunoaştere cobora cu motoarele pe moarte. Zumzetul puternic al generatorului de gravitate a început să scadă în intensitate.

Evident că echipajul ştia că nava era pierdută. A virat ca să schimbe ruta spre insulă. Tom tot îşi ţinea respiraţia, neputând să nu-l simpatizeze pe pilotul extraterestru disperat. Micuţa navă a trecut razant peste ierburi, apoi a dispărut în spatele muntelui.

Zgomotul uşor al trenului de aterizare s-a amestecat cu şuieratul alizeelor.

Tom a aşteptat. După câteva secunde, câmpul de stază s-a eliberat cu o explozie zgomotoasă. Din navetă au ieşit resturi în flăcări care au plutit scurt timp deasupra mării, apoi au căzut şi s-au stins în apă sau au continuat să ardă încet pe vegetaţie.

Tom se îndoia că reuşise cineva să iasă la timp din vehicul.

***

A schimbat direcţia. Destinaţia lui pe termen lung era tot nava ovoidală care plutea la câţiva kilometri. Dar voia mai întâi să scotocească prin epava navei de recunoaştere. Poate că va găsi ceva care să-i facă decizia mai uşor de luat. Poate era mâncare acolo.

A încercat să se ridice un pic din ierburi, dar era prea greu. Tremura încă.

Bine, atunci. Să mergem pe sub apă. Oricum, probabil că va fi inutil. Poate o să-mi placă totuşi peisajul.

52

AKKI

Ticălosul ăla însetat de sânge nu voia să-l slăbească!

Akki era extenuat. Izul metalic al apei amestecate cu bila ce îi ieşea din stomac îi făcea greaţă pe când înota din răsputeri spre sud-est. Trebuia să se odihnească, dar ştia că nu putea să permită ca urmăritorul să-l ajungă din urmă.

Din când în când îl zărea pe K'tha-jon la vreo doi kilometri în spatele lui. Şi se apropia. Uriaşul delfin cu dungi negre părea să nu fi obosit deloc. În timp ce înainta prin apă, respiraţia i se condensa în jeturi verticale înalte, ca nişte dâre de vapori lăsate de rachete.

Respiraţia lui Akki era neregulată, se simţea slăbit şi îi era foame. A înjurat în anglică, dar fără prea mare satisfacţie. S-a simţit un pic mai bine când a rostit tare o frază obscenă în delfina primitivă.

Ar fi trebuit să fie capabil să se distanţeze de K'tha-jon, măcar pentru scurt timp. Dar în apă era ceva care îi influenţa proprietăţile aerodinamice ale pielii. O substanţă care provoca o reacţie alergică. Pielea, de obicei netedă şi moale, îi era iritată şi plină de umflături. Avea senzaţia că înoată prin sirop, şi nu în apă. Akki s-a întrebat de ce nu semnalase şi altcineva acel inconvenient. Oare îi afecta doar pe delfinii din Calafia?

Era o nedreptate în plus, dintr-o lungă serie care începuse din clipa în care părăsise nava.

Să fugă de K'tha-Jon nu era aşa uşor cum crezuse, îndreptându-se spre sud-est, trebuia să fie în stare să vireze la dreapta sau la stânga pentru a ajunge la tovarăşii săi, Hikahi şi echipa de la epava thennanină sau la insula lui Toshio. Dar, de câte ori încerca să cotească, K'tha-Jon încerca să-i taie calea. Akki nu-şi putea permite pierderea micului său avantaj.

O undă concentrată de sonar a trecut peste el, venind din spate. Ar fi vrut să se ghemuiască de câte ori se întâmpla asta. Nu era normal ca un delfin să fugă de altul atât de mult timp. În trecutul îndepărtat, un tinerel care îl înfuria pe un mascul în

vârstă, de exemplu, încercând să se cupleze cu o femelă din haremul masculului bătrân, putea fi rău lovit sau zgâriat. Dar duşmănia nu dura mult decât în cazuri rare. Akki şi-a reprimat impulsul de a se opri să discute raţional cu K'tha-Jon.

Ce rost ar fi avut? Uriaşul era evident nebun.

Avantajul vitezei mai mari era anulat de acea misterioasă mâncărime a pielii. Nu putea fi vorba nici să se scufunde ca să se rotească în jurul lui K'tha-Jon.

Stenos bredanensis era o specie de delfini pelagici. K'tha-jon era probabil în stare să coboare la adâncime mai mare decât orice alt membru al echipajului lui *Streaker.*

Când Akki a privit iar în urmă, K'tha-jon redusese distanţa dintre ei la aproximativ un kilometru. Cu un suspin tremurat, Akki şi-a dublat eforturile.

Un şir de movile verzi în vârf se întindeau aproape de orizont, la patru sau cinci kilometri. Trebuia să reziste până ajungea acolo!

53

MOKI

Moki conducea sania spre sud, cu viteză maximă, lansând înaintea sa rafale de sonar de parcă ar fi cântat la trompetă.

— … îl chem pe Haoke, îl chem pe Moki. Aici Heurka-pete. Răspundeţi. Răspundeţi, vă rog!

Moki a scuturat din cap de iritare. Nava încerca încă să-l contacteze. A activat transmiţătorul saniei şi s-a străduit să vorbească limpede.

— Da! Ce vrei?

S-a lăsat o clipă tăcerea. Pe urmă:

— Moki, fă-mi legătura cu Haoke.

Moki abia şi-a stăpânit râsul.

— Haoke… e mort! A fost ucis de un intrus! Sssunt la vânătoare. Spune-i lui Takkata-Jim că îl prind eu!

Anglica lui Moki abia se putea înţelege. Dar nu se hazarda să folosească trinara. Ar fi riscat să treacă la primitivă în public şi nu era pregătit pentru asta.

Când el şi Haoke găsiseră sania lui Baskin care plutea în derivă către vest – goală şi cu motorul la minim ceva se dezlănţuise în el. Intrase într-o stare de confuzie, dar şi de euforie şi acţiune frenetică, era ca un vis violent!

Poate că fusese o ambuscadă sau poate şi-o imaginase el. Dar, când se terminase, Haoke era mort, iar el, Moki, nu avea regrete.

Apoi sonarul lui localizase un obiect care se îndrepta spre sud. Fără să se mai gândească, pornise în urmărirea lui.

Vocea din sonar a izbucnit:

— Aici tot Heurka, Moki! Ai ieşit din raza de acţiune a saserului şi nu putem folosi încă radioul, îţi dau două ordine: transmite-i un mesaj sonar lui K'tha-jon, ordonă-i să se întoarcă! Misiunea lui a fost contramandată.

Al doilea: întoarce-te şi tu! Acesta e un ordin direct!

Luminile şi punctele nu mai aveau mare importanţă pentru Moki. Contau, în schimb, sunetele pe care le transmiteau

senzorii saniei. Auzul mai fin îi oferea o senzaţie divină, de parcă era el însuşi unul dintre Marii Visători. Îşi imagina că era un enorm *catodon,* un caşalot stăpân al adâncurilor, urmărind o pradă care fugea de el când se apropia.

Nu departe, la sud, se auzea sunetul înăbuşit al altei sănii, cea pe care o urmărea de câtva timp. Îşi dădea seama că acum începuse să se micşoreze distanţa.

Mult mai departe şi la stânga, se auzeau două minuscule semnale ritmice, sunetele înotului rapid al cetaceelor. Trebuiau să fie K'tha-Jon şi îngâmfatul acela de calafian.

Moki ar fi fost încântat să-i fure prada lui K'tha-jon, dar putea să aştepte. Primul duşman era chiar în faţa lui.

— Moki? M-ai auzit! Răspunde-mi! Ţi-am transmis ordinele! Trebuie…

Moki a clămpănit din fălci, dezgustat. A închis receptorul sonar în mijlocul frazei lui Heurka-pete. Îi era din ce în ce mai greu să-l înţeleagă pe micul subofiţer arogant. Nu fusese niciodată un *Stenos* adevărat, care să studieze Keneenk cu finii *Tursiops* şi să încerce să „facă progrese".

Moki a decis că se va ocupa de tip după ce avea să termine cu duşmanii lui *din exteriorul* navei.

54

KEEPIRU

Keepiru ştia că e urmărit. Se aşteptase să fie trimis cineva după el pentru a-l împiedica să ajungă la Hikahi.

Dar urmăritorul lui era cam idiot. Îşi dădea seama după zgomotul motoarelor că sania finului era condusă cu viteză prea mare. Ce spera să realizeze astfel? Keepiru avea iniţial un avantaj destul de mare ca să ajungă în raza comunicatorului sonar înainte să-l prindă urmăritorul său. Nu trebuia decât să împingă încet maneta de alimentare până la roşu.

Finul din spatele lui răspândea zgomote de sonar peste tot, ca şi când voia să anunţe întreaga lume că sosea.

Cu toată acea gălăgie, idiotul îi făcea mai greu de înţeles lui Keepiru ce se întâmpla la sud-est. Delfinul s-a concentrat şi a încercat să facă abstracţie de zgomotul care îi venea din spate.

Păreau să fie doi delfini: unul la capătul puterilor, celălalt vânjos, încă plin de vigoare, care înotau cu furie spre un banc de unde sonar aflat la cincizeci de kilometri distanţă.

Ce se întâmpla? Cine era urmăritul? Cine era urmăritorul?

Keepiru asculta cu auzul atât de încordat, că la un moment dat a fost nevoit să cotească pentru a nu se izbi de un munte submarin înalt. A trecut mai departe, spre vest, ocolindu-l brusc ca să-l evite. Pentru o clipă, mărimea muntelui l-a făcut să se scufunde în tăcere.

**Fereşte-te de bancurile de peşti,*
*Fiu al finilor Tursiops!**

Keepiru a ciripit acea strofă educativă şi apoi a trecut la un haiku în trinară:

**Ecourile plajei!*
Sunt ca penele plutitoare
*Pierdute de pelicani!**

Keepiru avea ce să-şi reproşeze. Delfinii aveau faima că erau piloţi temerari şi de aceea luaseră primele imagini de la bordul navelor interstelare cu mai bine de un secol în urmă; iar el era cunoscut ca fiind printre cei mai buni. Şi atunci de ce erau aşa de dificile pentru el patruzeci de noduri sub apă, cu o viteză de cinci ori mai mare ca a luminii, într-o „gaură de vierme”?

Sania a lăsat în urmă umbra lunii şi a înaintat în larg. Din est-sud-est a ajuns încă o dată o palidă imagine-gestalt de cetaceu în cursă.

Keepiru s-a concentrat. Da, urmăritorul era un *Stenos,* unul uriaş. Folosea o schemă ciudată de căutare cu sonarul.

Şi cel aflat în faţă...

Trebuie să fie Akki, s-a gândit Keepiru. *Băiatul a dat de necaz. Mare necaz.*

Aproape l-a asurzit o rafală sonoră de la sania din spatele lui, care l-a prins direct într-o undă concentrată. A mormăit o înjurătură hieroglifică şi a scuturat din cap ca să-şi limpezească mintea.

Se simţea tentat să se întoarcă din drum ca să se ocupe de cretinul care îl urmărea, dar ştia că datoria îi cerea să-şi continue drumul.

Keepiru era chinuit de necesitatea unei alegeri. Datoria îi cerea să-i ducă un mesaj lui Hikahi. Totuşi, ideea de a-l abandona pe elevul-ofiţer contravenea sentimentelor sale. Tânărul părea epuizat, iar urmăritorul lui se apropia din ce în ce mai mult.

Dar, dacă ar fi deviat spre est, Keepiru i-ar fi dat urmăritorului *său* o şansă să-l ajungă...

Însă poate ar fi reuşit să-i distragă atenţia lui K’tha-Jon şi să-l constrângă să se întoarcă din drum.

Nu era o chestie potrivită pentru un ofiţer de pe Terra. Contravenea filosofiei Keneenk. Dar nu reuşea să se decidă folosind logica.

Şi-ar fi dorit să fie aici şi acum unul din strănepoţii lui îndepărtaţi... un delfin matur şi raţional, capabil să-l înveţe pe strămoşul său primitiv, pe jumătate animal, ce să facă.

Keepiru a oftat. *Ce mă face să cred oare că îmi vor permite să am strănepoţi?*

A hotărât să rămână credincios convingerilor sale. A virat sania la stânga şi a mutat maneta motorului la altă gradaţie după roşu.

55

CHARLES DART

Unul din cei doi pământeni aflaţi în cameră, fiinţa umană, scotocea prin sertare şi arunca distrat diferite lucruri în valiza deschisă de pe patul său. Şi asculta, iar cimpanzeul continua să vorbească.

— … sonda a coborât la mai bine de doi kilometri. Radioactivitatea creşte repede, la fel ca şi temperatura. Nu sunt sigur că mai rezistă la mai mult de o sută de metri, dar puţul continuă! Oricum, acum sunt sigur că a fost un depozit de deşeuri al unei rase tehnologice, şi în vremuri destul de apropiate! Poate cu vreo sută de ani în urmă!

— E foarte interesant, doctore Dart, într-adevăr.

Ignacio Metz încerca să-şi ascundă exasperarea.

Îţi trebuia răbdare cu cimpanzeii, mai ales cu Charles Dart. Dar îi erau greu să-şi facă bagajele în timp ce el turuia, cocoţat pe un scaun din cabina sa.

Neavând habar de toate astea, Dart a continuat:

— Dacă e ceva pentru care îl apreciez pe Toshio – aşa ineficient cum e băiatul ăsta este că trebuie să lucreze cu delfinul ăla cretin de lingvist, Sah'ot! Totuşi, obţinea rezultate frumoase înainte să explodeze bomba aia blestemată a lui Tom Orley şi Sah'ot să înceapă să zbiere ceva în privinţa „vocilor" alea ce urcă din adâncuri. Finul ăla e nebun de legat…

Metz îşi sorta lucrurile. *Unde e costumul meu albastru pentru uscat? O, da, l-am pus deja. Să vedem. Copiile după toate însemnările mele sunt deja la bord. Ce mai e acolo?*

— … am spus, doctore Metz!

— Hmm? Metz şi-a ridicat capul în grabă. Scuză-mă, doctore Dart. Toate schimbările astea, aşa pe neaşteptate… Sunt sigur că înţelegi. Ce ziceai?

Dart a gemut de exasperare.

— Am spus că vreau să vin cu tine! Călătoria asta va fi pentru tine un fel de exil, dar pentru mine ar fi o evadare! *Trebuie* să mă duc acolo unde am de lucru!

A bătut cu pumnii în pereţi şi şi-a arătat două şiruri de dinţi mari şi îngălbeniţi.

Metz s-a gândit o clipă, scuturând din cap. Exil? Şi, în mod sigur, el şi Gillian erau incompatibili. Gillian era hotărâtă să pună în aplicare planul Calul Troian Marin, conceput de Orley şi de Creideiki. Dar Takkata-Jim era hotărât să se opună.

Metz era de acord cu Takkata-Jim şi a fost uimit când locotenentul a renunţat la comandă în şedinţa consiliului navei şi, în consecinţă, i-a fost încredinţată conducerea lui Gillian până la întoarcerea lui Hikahi. Asta însemna că planul Calul Troian Marin avea să fie pus în aplicare. *Streaker* avea să înceapă să se deplaseze pe sub apă în câteva ore.

Dacă voiau într-adevăr să recurgă la acel truc, Metz era încântat să părăsească nava. Şalupa cea mare era spaţioasă şi destul de confortabilă. El şi însemnările sale vor fi în siguranţă. Documentaţia despre experimentele lui speciale avea să ajungă pe Terra, chiar dacă… chiar dacă nava Stre*aker era* distrusă în timp ce încerca să fugă.

În plus, acum putea să i se alăture lui Dennie Sudman la studiul aborigenilor Kiqui. Metz era mai mult decât dornic să arunce o privire la băştinaşii preconştienţi.

— Va trebui să vorbeşti cu Gillian despre intenţia ta de a veni cu noi, Charlie, a spus el, dând din cap. Ne lasă să luăm cu noi noul tău robot pe insulă. Ar trebui să te mulţumeşti cu asta.

— Dar tu şi Takkata-Jim aţi promis că, dacă aş colabora, dacă nu i-aş spune nimic lui Toshio mai înainte şi aş fi dispus să vă dau împuternicirea mea în consiliu…

Cimpanzeul s-a oprit când a văzut expresia de pe faţa lui Metz. Buzele cimpanzeului s-au strâns şi s-a ridicat în picioare.

— Mulţumesc pentru nimic! a mormăit el, în drum spre uşă.

— Dar, Charlie…

Dart a ieşit pe coridor. Uşa închisă a înăbuşit ultimele cuvinte ale lui Metz.

Cimpanzeul a luat-o pe coridorul înclinat, cu capul lăsat în jos şi un aer hotărât.

— Trebuie să mă duc acolo! a bombănit el. *Trebuie* să existe o cale!

56

SAH'OT

Când l-a chemat Gillian să-l roage să discute cu Creideiki, primul lui gând a fost să refuze.

— Ştiu, ştiu, aprobase imaginea ei minusculă. Dar tu eşti singurul de care dispun acum şi care e calificat s-o facă. Să reformulez. Tu *eşti* singurul care poate să facă treaba asta. Fără îndoială, Creideiki e conştient şi alert, numai că nu poate să vorbească! Avem nevoie de cineva care să-l ajute să comunice prin alte părţi ale creierului, cele care nu au fost afectate. Tu eşti specialistul nostru.

Sah'ot nu-l plăcuse niciodată prea mult pe Creideiki. Şi tipul de leziune suferită de căpitan îi dădea fiori. Totuşi, fiind vanitos, provocarea îl atrăgea.

— Dar Charlesss Dart? Ne-a cocoşat cu munca pe mine şi pe Toshio şi are prioritate în domeniul ăsta.

În micuţa imagine holografică, Gillian părea foarte obosită.

— Nu, nu mai are. Trimitem o nouă sondă cu Takkata-Jim şi Metz, şi el va putea s-o controleze prin sistemul de comunicaţii. Până atunci proiectul lui trece pe ultimul loc. *Ultimul.* E clar?

Sah'ot a clămpănit zgomotos în semn că era de acord. Era o plăcere să aibă iar de-a face cu un comandant care ştia ce face. Şi era mai bine că vocea era a unei fiinţe umane pe care o respecta.

— Apropo de Metz şi de Takkata-Jim…

— L-am informat deja pe Toshio, a spus Gillian. Te va pune la curent cu prima ocazie. Acum el ia toate deciziile. Va trebui să-i execuţi ordinele cu promptitudine. S-a înţeles?

Gillian avea grijă cum vorbea, chiar dacă era tensionată. Lui Sah'ot îi plăcea asta.

— Da. Foarte bine. Acum să vorbim despre rezonanţele pe care le primesc din scoarţa planetei. Ce trebuie să fac? Din câte ştiu, sunt fără precedent? Poţi să pui pe cineva să caute în *Bibliotecă* pentru mine?

Gillian s-a încruntat.

— Spui că rezonanţe de origine aparent inteligentă provin din străfundurile scoarţei lui Kithrup?

— Exact.

Gillian şi-a dat ochii peste cap.

— Ifni! Să explorezi lumea asta de *pace şi linişte* ar cere un deceniu de muncă din partea unei duzini de nave de explorare! A scuturat din cap. Nu, aşa, fără pregătire, aş zice că o formaţiune de roci sensibile la probabilitate, de sub suprafaţă, rezonează cu emanaţii de la bătălia din cer. Oricum, e un lucru care vine după alte priorităţi: siguranţa, băştinaşii Kiqui şi comunicarea cu Creideiki. Ai deja prea multe lucruri de făcut.

Sah’ot s-a abţinut să protesteze. Dacă s-ar fi văitat, Gillian i-ar fi ordonat să nu se mai ocupe de sondă. N-o făcuse încă, aşa că cel mai bine era să-şi ţină gura.

— Acum gândeşte-te ce posibilităţi avem, i-a amintit Gillian. Dacă *Streaker* intenţionează să fugă, vom încerca să scoatem schiful şi să-l luăm de pe insulă pe Tom şi pe oricine vrea să vină cu noi. Poţi să vii cu noi sau să rămâi cu Metz şi cu Takkata-Jim şi să aştepţi la bordul şalupei mari. Să-i comunici lui Toshio ce hotărâre ai luat.

— Înţeleg. Mă voi gândi la asssta.

Problema i se părea lui Sah’ot mai puţin urgentă decât o crezuse acum câteva zile. Sunetele ce ieşeau din adâncuri aveau un efect ciudat asupra lui.

— Chiar dacă rămân aici, vă doresc mult noroc, a adăugat el.

— Mult noroc şi ţie. Gillian i-a zâmbit. Eşti un tip ciudat, dar, dacă mă întorc acasă, voi recomanda să ai mulţi nepoţi.

Imaginea ei a dispărut când s-a întrerupt legătura.

Sah’ot a fixat ecranul gol. Complimentul cu totul neaşteptat îl lăsase mut de uimire. Apoi câţiva Kiqui care căutau hrană pe acolo au fost surprinşi să vadă un delfin mare ridicându-se pe coadă şi dansând pe malul micului lac.

Ca să fiu remarcat de –
O balenă cu cocoaşă
**Ca să fiu onorat*
Până la urmă
*Pentru ce sunt eu**

57

DENNIE ŞI TOSHIO

— Mi-e frică.

Aproape fără să se gândească, Toshio a luat-o de umeri pe Dennie. A strâns-o puţin ca s-o liniştească.

— De ce? Nu e nimic aici de care să te temi.

Dennie şi-a ridicat privirea de la talazurile ce se spărgeau la mal să vadă dacă Toshio vorbea serios. Şi-a dat seama că o tachina. A scos limba la el.

Băiatul a inspirat adânc, mulţumit. Nu îi era clar încotro se îndrepta noua lui relaţie cu Dennie. Nu era una de natură fizică, de asta era sigur. Noaptea trecută dormiseră unul lângă altul, dar complet îmbrăcaţi. Toshio se gândise că avea să fie frustrant şi aşa a şi fost, într-un fel. Dar nu aşa mult pe cât se aşteptase.

Lucrurile aveau să se rezolve într-un fel sau altul. Dennie avea nevoie acum de cineva lângă ea şi era o satisfacţie să fie el acela.

Poate, când toate astea se vor termina, Dennie avea să gândească din nou că el nu era decât un puşti cu patru ani mai mic decât ea. Dar se îndoia. Acum îl atingea mai des, îl lua de braţ şi îl lovea în glumă, chiar dacă amintirile legate de bomba psi păliseră.

— Când ar trebui să ajungă aici cu şalupa cea mare?

Dennie s-a mai uitat o dată la ocean.

— Mâine pe seară, i-a răspuns Toshio.

— Takkata-Jim şi Metz vor să negocieze cu extratereştrii. Ce i-ar opri dacă decid să nesocotească ordinele şi să încerce oricum?

— Gillian le dă suficientă energie să ajungă aici, dar nu mai mult. Au un regenerator, aşa că vor putea să reîncarce şi să mai facă o călătorie în spaţiu peste o lună, dar până atunci *Streaker* va fi plecat de aici, într-un fel sau altul.

Dennie s-a înfiorat uşor.

Toshio şi-a blestemat gura slobodă.

— Takkata-Jim nu va avea radio. Eu trebuie să-l păzesc pe al nostru până vine schiful să ne ia. Şi apoi ce le-ar putea oferi el Galacticilor? Secundul nu are nicio hartă cu poziţia flotei abandonate. Eu bănuiesc că el şi Metz vor aştepta să plece toată lumea, apoi o vor şterge şi ei pe Pământ, cu înregistrările şi ranchiuna care îi macină.

Dennie şi-a ridicat privirea la primele stele apărute în crepusculul lung de pe Kithrup.

— Te întorci? l-a întrebat ea.

— *Streaker* e nava mea. Slavă cerului, Creideiki e încă în viaţă. Chiar dacă nu mai e căpitan, îi datorez să rezist în continuare, aşa cum ar trebui să facă toţi ofiţerii lui.

Dennie l-a mai privit o clipă, apoi s-a uitat iar la mare.

Crede că nu avem nicio şansă, şi-a dat seama Toshio. *Şi poate că nu avem. Ascunşi într-un crucişător thennanin, vom putea să manevrăm cu încetineala unui vas de dragare calafian. Şi să-i încurcăm pe Galactici nu cred că ar fi o idee bună. Vor să-l captureze pe* Streaker *şi nu vor ezita să tragă dacă văd un inamic înfrânt luându-şi zborul. Pentru ca planul să funcţioneze, trebuie să fie încă thennanini prin jur.*

Dar nu putem sta aici cu mâinile în sân să aşteptăm, nu? Dacă facem aşa, Galacticii vor înţelege că pot dispune de pământeni după bunul lor plac. Nu ne permitem să profite cineva de pe urma capturării uneia dintre navele noastre de explorare.

Toshio a schimbat subiectul.

— Cum merge raportul tău?

— Bine sau cel puţin aşa cred. E clar că aborigenii Kiqui sunt complet preconştienţi. Au fost lăsaţi de capul lor pentru prea mult timp. De fapt, unii darwinişti eretici ar putea crede că sunt destul de maturi pentru a se eleva singuri. Sunt semne care o dovedesc.

Unii iconoclaşti încă susţineau ideea că o rasă preconştientă putea face marele salt la inteligenţa spaţială fără intervenţia unui protector. Aproape toţi Galacticii considerau absurdă şi ciudată această idee, dar faptul că fusese imposibil să fie descoperit binefăcătorul dispărut al omenirii mărise numărul adepţilor teoriei.

— Şi acea movilă metalică? s-a interesat Toshio de celălalt domeniu de cercetare al lui Dennie, cercetare făcută la cererea lui Charlie Dart, atunci când cimpanzeului îi fusese acordată prioritate absolută, iar acum o continua pentru că era interesantă.

Dennie a ridicat din umeri.

— Păi, movila e însufleţită. Biologul din mine şi-ar da braţul stâng ca să rămână pe insula asta, cu tot echipamentul de laborator. Pseudocoralii care mănâncă metalul, copacii-burghiu, miezul viu al insulei, toate sunt simbiotice. De fapt, sunt organe ale unei singure entităţi gigantice! Dacă aş scrie acasă o lucrare pe tema asta, aş deveni celebră… cu condiţia să mă creadă cineva.

— O să te creadă, a asigurat-o Toshio. Şi vei deveni celebră.

I-a făcut semn să se întoarcă în tabără. După cină aveau puţin timp să mai vorbească şi să se plimbe. Acum, că ea era la comandă, trebuia să respecte programul cu mai multă mai stricteţe decât oricând.

Dennie l-a luat de braţ când au pornit-o spre tabără. Prin foşnetul frunzişului bătut de vânt veneau chiţăiturile băştinaşilor, care se trezeau să plece la vânătoarea de seară.

Toshio şi Dennie au străbătut cărarea în tăcere.

58

GALACTICI

Krat şi-a lins încet gheara de acuplare, ignorând intenţionat creaturile care dăduseră fuga să şteargă pata de sânge dintr-un colţ.

Vor fi necazuri din cauza asta. Marele Consiliu al Pililor avea să protesteze.

Ea avea, normal, toate drepturile, ca prim-amiral, să-l trateze cum considera oportun pe fiecare membru al flotei sale. Dar, conform tradiţiei, printre ele nu se număra şi acela de a înjunghia un Bibliotecar în vârstă pentru că adusese veşti proaste.

Îmbătrânesc, *şi-a dat ea seama.* Iar fiica mea, care speram să devină suficient de puternică pentru a mă înlocui, e moartă. Cine mă va mai onora acum, până să devin schimbătoare şi să prezint un pericol pentru clan?

Corpul micuţ, acoperit cu blană, a fost luat de acolo şi un Paha solid a spălat sângele de pe jos.

Se uită fix la mine, n-au decât. Când îi vom prinde pe pământeni, nu va mai conta. Voi fi vestită şi acest incident va fi uitat de toată lumea, şi în special de pili.

Dacă vom fi primii care să le facem o ofertă Strămoşilor, Legea nu va mai avea importanţă. Pilii nu vor mai fi doar clienţii şi vasalii noştri. Vor fi *ai noştri* din nou, să-i manipulăm genetic, să-i schimbăm şi să-i modelăm încă o dată.

— Întoarceţi-vă la treburile voastre! Krat a pocnit din gheara de acuplare. Zgomotul i-a făcut pe membrii echipajului să plece în grabă la locurile lor de muncă, unii să repare stricăciunile fumegânde cauzate de o lovitură aproape ratată a inamicului în cea mai recentă bătălie cu rasa Tandu.

Gândeşte-te, mamă Soro. Îţi permiţi să trimiţi şi alte nave pe planeta asta? La vulcanul acela infernal unde fiecare flotă a trimis deja luptători să se bată şi să moară?

Nu mai trebuia să fie niciun Gubru acolo! Dar o iscoadă Gubru ca vai de ea apăruse în locul de unde venise apelul la ajutor.

Fusese redusă la o ruină fumegândă împreună cu un distrugător Tandu, nava pritililor numărul şaisprezece şi alte două vase pe care nici chiar computerele ei de luptă nu le putuseră identifica. Poate că unul era o navă-lance a Fraţilor Nopţii, care se ascunsese pe una dintre lunile lui Kithrup.

Între timp, acolo se dădea bătălia „decisivă” *cu alianţa blestemată a celor din rasa Tandu, care se transformase într-o încleştare sângeroasă. Soro aveau încă un mic avantaj, aşa că thennaninii rămaşi în viaţă le erau credincioşi tot aliaţilor Tandu.*

Să rişte oare totul în următoarea confruntare? Ar fi cumplit să câştige Tandu. Dacă ar fi ajuns la putere, ar fi distrus atât de multe din frumoasele specii pe care Soro le-ar putea supune într-o zi.

Dacă ar veni clipa alegerii, bănuia că thennaninii ar schimba din nou tabăra.

— Sectorul strategie! a strigat regina.

— Mamă a flotei?

Un războinic Paha s-a apropiat, dar s-a oprit la oarecare distanţă de ea, privind-o prudent.

Dacă ar fi avut posibilitatea, ar fi inoculat atât de adânc respectul în genele rasei Paha, că nimic n-ar fi reuşit să-l extirpe de acolo.

Luptătorul Paha s-a dat înapoi instinctiv când regina şi-a întins gheara spre el.

— Identifică navele la care am putea renunţa cel mai uşor. Formează cu ele o mică escadrilă. Vom cerceta din nou planeta.

Paha a salutat-o şi s-a întors la locul său de muncă. Krat s-a aşezat mai comod pe perna de vletoor.

Trebuie să le distragem atenţia. Poate că o altă expediţie la vulcanul acela îi va enerva pe thennanini, iar Tandu vor bănui că ştim ceva.

Desigur, *şi-a amintit ea,* e posibil şi ca Tandu să ştie ceva ce noi nu ştim.

59

CREIDEIKI

Din depărtare
Ei cheamă
Giganţii
Spiritele OCEANULUI
Monştrii

Creideiki începe să înţeleagă... da, da, începe... Vechii zei sunt parţial plăsmuiri ale minţii, parţial memorie rasială, parţial nămluci... şi parţial altceva... ceva ce un inginer nu şi-ar fi îngăduit niciodată să audă sau să vadă...

Din depărtare

Ei cheamă
Monştrii.

Nu încă. Nu încă, nu. Creideiki mai are o obligaţie de îndeplinit, are o datorie.

Nu mai, nu mai e inginer, dar Creideiki rămâne un astronaut. Nu în zadar, Creideiki va face tot ce poate, ce poate, ce poate să ajute.

Tot ce îi stă în puteri să-şi salveze echipajul, nava...

60

GILLIAN

Ar fi vrut să se frece la ochi, dar masca nu-i permitea. Îi rămâneau prea multe de făcut.

Finii veneau şi plecau, trecând repede pe lângă ea pe oriunde se ducea în navă, aproape se izbeau de ea în graba de a da raportul şi de a se întoarce cu noile ei ordine.

Sper ca Hikahi să se întoarcă în curând. Nu mă descurc rău, cred, dar nu sunt ofiţer. *Ea* are pregătirea necesară pentru conducerea unei nave.

Hikahi nici nu ştie că acum e căpitan, s-a gândit Gillian. Chiar dacă mă rog să pot deschide linia de comunicaţii cât mai repede, mă întristează să-i dau vestea.

A scris un mesaj scurt pentru Emerson D'Anite, iar ultimul curier s-a şi repezit spre sala motoarelor. Wattaceti i-a rămas alături şi după ce a pornit înot spre camera de compensare externă.

Erau două grupuleţe de delfini în bazinul principal, unul la uşa dinspre provă şi altul în jurul şalupei mari.

Prova micuţei nave aproape atingea diafragma unuia din bocaporturile externe. Pupa dispărea într-o teacă metalică la celălalt capăt al camerei de compensare externă.

Când şalupa cea mare va fi plecată, locul ăsta va fi foarte gol, şi-a spus Gillian.

Un fin din grupul de lângă camera de compensare externă a văzut-o şi s-a îndreptat rapid spre ea. S-a oprit brusc în faţa ei, plutind ca să-i atragă atenţia.

— Escorta şi exploratorii sunt gata de plecare imediat ce le dai ordin, Gillian.

— Mulţumesc, Zaa'pht. În scurt timp. Nu s-a aflat încă nimic de echipa trimisă să repare linia de comunicaţii sau de Keepiru?

— Nu, doamnă. Dar curierul pe care l-ai trimis după Keepiru ar trebui să ajungă în scurt timp la epava thennanină.

Era frustrant. Takkata-Jim tăiase legătura cu epava thennanină, iar acum părea imposibil să găsească punctul în

care era rupt cablul. Gillian a blestemat faptul că monofilamentele puteau fi atât de bine ascunse.

Conform informaţiilor de care dispuneau, o catastrofă i se putuse întâmpla echipei de lucru chiar în locul unde se gândeau să-l mute pe *Streaker.* Cel puţin, detectorii indicau că bătălia spaţială continua, aproape la fel de crâncenă ca la început.

Dar ce se întâmpla cu Tom? Ar fi trebuit să lanseze o bombă cu mesaje când au apărut extratereştrii să vadă ce se întâmplase. Dar, după apelul la ajutor, nu mai primiseră nimic de la el.

Şi, pe lângă toate astea, afurisitul de Niss insista să-i vorbească. Nu armase alarma din biroul ei pentru a semnala o situaţie de urgenţă, dar, de fiecare dată când folosea unitatea de comunicare, auzea un uşor clic, semn că maşina voia să discute cu ea.

Era mai mult decât suficient ca să vrea să se suie în pat şi să rămână acolo.

Pe neaşteptate, lângă uşa dinspre camera de compensare externă s-a produs agitaţie. Difuzorul din perete a emis un chiţăit scurt în trinară, urmat de un raport lung într-o anglică neglijentă, cu un ton înalt.

— Doamnă! Zaa’pht s-a întors spre ea, surescitat. Raportează…

— Am auzit. Gillian a dat din cap aprobator. Linia a fost reparată. Felicită din partea mea echipa de reparaţii şi spune-le tuturor să revină şi să se odihnească un timp, măcar câteva ore. Apoi, te rog, roagă-l pe Heurka-pete să o contacteze imediat pe Hikahi. Să-i explice în ce situaţie suntem şi s-o anunţe că începem să mutăm nava la ora 21.00, chiar dacă nu e de acord. O voi apela în scurt timp.

— Da, doamnă! a zis Zaa’pht şi a plecat în mare grabă.

Wattaceti a rămas s-o privească pe Gillian în tăcere, aşteptând.

— Bine, a spus ea. Să-i forţăm să plece pe Takkata-Jim şi pe Metz. Te-ai asigurat că echipajul a descărcat tot ce nu figurează pe lista noastră şi ai inspectat tot ce au adus la bord exilaţii?

— Da. Nu au nici măcar un pistol la ei. Nici radio, doar combustibil să ajungă până la insulă.

Gillian inspectase personal şalupa cu câteva ore în urmă, în timp ce Metz şi Takkata-Jim îşi făceau bagajele. Şi îşi luase câteva precauţii suplimentare, de care nu ştia nimeni.

— Cine se duce cu ei?

— Trei voluntari, nişte *Stenos* „ciudaţi”. Toţi masculi. I-am mobilizat la datorie. Sunt curaţi. Acum sssunt toţi pe şalupa mare, gata de plecare.

Gillian a încuviinţat.

— Atunci, bine sau rău, să-i facem să plece şi apoi să ne ocupăm de alte lucruri.

Începuse deja să repete în gând ce avea să-i spună lui Hikahi.

61

HIKAHI ŞI SUESSI

— Nu uitaţi, le-a spus Hikahi lui Tsh’t şi lui Suessi, păstraţi tăcerea radio cu orice preţ. Şi încercaţi să-i opriţi pe nebunii ăia de fini din epavă să mănânce toate proviziile în primele zile, bine?

Tsh’t a aprobat clămpănind din fălci, deşi ochii ei exprimau rezervă.

— Eşti sigură că nu vrei să te însoţească unul din noi? a întrebat Suessi.

— Foarte sigură. Dacă mi se întâmplă o nenorocire, nu vreau să se mai piardă şi alte vieţi. Dacă găsesc cumva supravieţuitori, voi avea nevoie de tot ssspaţiul disponibil. În orice caz, schiful poate naviga sssingur. Nu trebuie să fac altceva decât să-l supraveghez.

— Nu poţi să lupţi când pilotezi, i-a atras atenţia Hannes.

— Dacă aş avea un mitralior cu mine, poate aş fi *tentată* să lupt. Aşa va trebui doar să fug. Dacă *Streaker* e distrus sau capturat, trebuie să fiu în stare să vă aduc aici schiful, altfel veţi fi pierduţi cu toţii.

Suessi s-a încruntat, dar a trebuit să fie de acord cu raţionamentul ei. Îi era recunoscător lui Hikahi pentru că rămăsese acolo atât de mult, permiţându-le să folosească energia schifului pentru a termina pregătirea unui habitat în interiorul epavei.

Cu toţii ne facem griji pentru Streaker *şi căpitan*, s-a gândit el. *Dar Hikahi trebuie să fie înnebunită.*

— Atunci e-n regulă. La revedere şi mult noroc, Hikahi, fie ca Ifni să vegheze asupra ta!

— La fel vă doresc şi vouă.

Hikahi a luat cu delicateţe mâna lui Suessi între fălci, apoi a repetat gestul cu înotătoarea pectorală a lui Tsh’t.

Tsh’t şi Suessi au ieşit din micuţa cameră de compensare a schifului. Au băgat sania în marşarier spre intrarea în cuirasatul extraterestru scufundat.

Un zgomot slab a emanat din schif când energia a fost activată. Sunetul a făcut ecou, izbindu-se de enorma stâncă submarină care domina locul accidentului.

Micul vas spaţial a început să se deplaseze încet spre est, accelerând treptat. Hikahi alesese o rută ocolitoare, care s-o ducă departe înainte să vireze spre ascunzătoarea lui *Streaker.* Astfel, avea să rămână fără contact cu nava câteva zile, dar mai însemna că locul din care venea nu putea fi depistat în caz că stătea la pândă vreun inamic acolo unde fusese *Streaker.*

Cei doi s-au uitat după schif până s-a pierdut în zare. La mult timp după ce Suessi nu a mai auzit zgomotul motorului, Tsh’t îşi mişca încă maxilarul în faţă şi în spate, urmărind sunetul din ce în ce mai slab.

***

După două ore, când Hannes se întindea să tragă primul său pui de somn în noua lui cabină uscată, interfonul aflat lângă culcuşul său improvizat a zbârnâit.

Să nu mai fie alte veşti proaste, s-a gândit el, oftând.

A rămas întins în întuneric, cu un braţ pus pe ochi, şi a atins comunicatorul.

— Ce e? a întrebat laconic.

Era Kaa Norocosul, tânărul tehnician electronist şi pilot de rezervă. Vocea îi tremura de emoţie.

— Domnule! Tsh’t zice ssssă vii imediat! E vorba despre navă!

Suessi s-a ridicat într-un cot.

— Streaker?

— Da! S-a reparat cablul! Vor să vorbească imediat cu Hikahi!

Suessi a simţit cum i se scurge puterea prin braţe. A căzut pe spate, gemând. *Vai, ce zi nefericită! Vai, Hikahi e acum în afara razei sonarului!*

În clipe ca astea, regret că nu ştiu să vorbesc jargonul delfinilor ca Tom Orley. Poate că în trinară aş reuşi să-mi exprim părerea, cu ironia şi vulgaritatea cuvenite, despre felul în care funcţionează universul.

62

EXILAŢII

Şalupa cea mare a ieşit încet prin poartă şi a intrat în albastrul crepuscular al oceanului de pe Kithrup.

— Mergi în direcţia greşită, i-a zis Ignacio Metz lui Takkata-Jim, când diafragma s-a închis în urma lor.

În loc s-o ia spre est, micuţa navă a descris o spirală în sus.

— Doar un mic ocol, doctore Metz, a răspuns Takkata-Jim. Sneekaj-jo, transmite-i lui *Streaker* că-mi reglez asieta.

Delfinul de lângă copilot a început să fluiere un mesaj omologului său de pe navă. Sonarul de acolo i-a răspuns furios. Şi *Streaker* observase schimbarea de rută.

Locul lui Metz era deasupra şi în spatele lui Takkata-Jim. Apa îi ajungea la centură.

— Ce faci? a întrebat doctorul.

— Doar mă deprind cu aceste comenzi…

— Bine, fii atent! Eşti exact în direcţia balizei de detectare!

Metz se uita, uimit, cum şalupa se îndrepta cu viteză maximă spre delfinii care demontau dispozitivele de ascultare. Lucrătorii s-au dat deoparte în grabă, înjurând cu voci stridente, pe când şalupa s-a izbit de balizele ancorate. Fragmente de metal au zăngănit la contactul cu prova, scufundându-se în beznă.

Se auzeau chiţăituri prin comunicatorul sonar. Doctorul Metz a roşit. Finii bine educaţi nu ar trebui să folosească un asemenea limbaj! Takkata-Jim nu părea să fie deranjat. Calm, a întors micuţa navă şi a pilotat-o apoi încet spre est, către insula de destinaţie.

— Spune-le că a fost un accident-t. Asieta nu era la locul ei, dar acum e sub control. Înaintăm pe sub apă spre insulă, aşa cum ni s-a ordonat.

— Accident pe naiba!

Cuvintele au fost urmate de un râs batjocoritor ce venea din partea din spate a cabinei de comandă.

— Ştii, *îmi imaginam* că n-ai să pleci fără să distrugi mai întâi probele incriminatorii, Takkata-Jim.

Doctorul Metz îşi slăbise centura de siguranţă ca să se întoarcă pe locul său. A făcut ochii mari.

— Charles Dart! Ce cauţi aici?

Cocoţat pe un raft dintr-un dulap, care avea acum uşa deschisă, cimpanzeul în costum de astronaut îl privea zâmbind.

— Păi, eu am avut această mică *iniţiativă*, doctore Metz. Nu uita să notezi asta în însemnările dumitale! Aş vrea să mi se recunoască meritul.

Apoi a izbucnit într-un râs strident, amplificat de difuzorul costumului.

Takkata-Jim s-a întors în cabina lui să se uite o clipă la cimpanzeu. A pufnit şi a continuat să piloteze.

Charlie şi-a adunat tot curajul să se arunce din dulap în apă, deşi lichidul nu putea pătrunde prin costumul spaţial. A încercat să se menţină la suprafaţă, cufundându-se până la cască.

— Dar cum…? l-a întrebat doctorul Metz.

Charlie a luat din dulap un sac mare, impermeabil şi l-a pus pe un scaun de om de lângă al lui Metz.

— Am folosit un raţionament deductiv. Mi-am închipuit că delfinii credincioşi lui Gillian îi ţin sub supraveghere doar pe cei câţiva *Stenos* nemulţumiţi. Şi atunci m-am gândit de ce să nu mă duc la schif pe o rută pe care nici *nu le trecea prin minte* s-o supravegheze?

Metz a făcut ochii mari.

— Mâneca! Te-ai strecurat într-unul din drumurile de întreţinere blocate pe care le foloseau constructorii pe Pământ şi ai ajuns la panourile de acces ale şalupei, trecând pe lângă motoare…

— Întocmai!

Charlie a zâmbit radios şi şi-a pus centura.

— Probabil a trebuit să scoţi câteva plăci din zidul mânecii, folosind o bară. Niciun delfin n-ar fi putut s-o facă într-un spaţiu atât de îngust, aşa că nu s-au gândit la asta.

— Exact.

Metz l-a măsurat pe Charlie cu privirea.

— Ai trecut foarte aproape de motoare. Nu te-ai ars?

— Îhî. Contorul meu de radiaţii arată că sunt pe jumătate prăjit, l-a ironizat Charlie, suflând în vârful degetelor.

Metz a zâmbit.

— Voi lua notă de această excepţională demonstraţie de ingeniozitate, doctore Dart. Şi fii binevenit la bord! Oricum, voi fi prea ocupat cu băştinaşii Kiqui ca să mă pot îngriji şi de robotul tău. Te vei ocupa tu de el.

Charlie a încuviinţat cu nerăbdare.

— Pentru asta sunt aici.

— Excelent. Poate jucăm şi câteva partide de şah.

— Cu plăcere.

S-au rezemat în scaune, privind crestele din ocean care treceau pe lângă ei. La câteva minute se uitau unul la altul şi izbucneau în râs. Finii *Stenos* tăceau.

— Ce e în sac? a întrebat Metz arătând spre bagajul voluminos din poala cimpanzeului.

Charlie a ridicat din umeri.

— Lucruri personale, instrumente. Doar un minim necesar.

Metz a dat din cap aprobator şi s-a rezemat din nou. Avea să fie plăcut să-l aibă cu el pe cimpanzeu în această călătorie. Delfinii erau tipi de treabă, dar cea mai veche rasă clientă a Omenirii era şi mai bună la conversaţii. Şi delfinii nici nu jucau prea bine şah.

A trecut o oră până să-şi amintească Metz primele cuvinte ale lui Charlie când îşi anunţase prezenţa la bord. Ce voise să spună cimpanzeul când îl acuzase pe Takkata-Jim că „a distrus probele”? Era ceva foarte ciudat.

L-a rugat pe Dart să-l lămurească.

— Întreabă-l pe locotenent, i-a sugerat Charlie. El părea să fi înţeles la ce m-am referit. Suntem în relaţii bune, noi doi, a mormăit.

Metz a aprobat, dând din cap cu seriozitate.

— *O să-l* întreb. De îndată ce ne instalăm pe insulă, îl voi întreba cu siguranţă.

63

TOM ORLEY

În umbrele de sub covorul de alge încâlcite, Tom trecea cu prudenţă de la o pungă cu aer la alta. Masca îl ajuta să reţină o inspiraţie mai mult timp, mai ales când s-a apropiat de insulă şi a trebuit să caute o deschizătură spre ţărm.

Într-un final, s-a târât pe plajă tocmai când Kthsemenee, soarelele portocaliu, a intrat într-o grămadă de nori groşi dinspre vest. Ziua lungă de pe Kithrup nu se terminase încă, dar îi lipsea acum căldura razelor solare. Frigul provocat de evaporare l-a făcut pe Tom să se înfioreze în timp ce se târa printr-o gaură în vegetaţie şi urca apoi pe malul stâncos. A urcat în patru labe până la un afloriment care ieşea din ţărm cu vreo câţiva metri peste mare şi apoi s-a aşezat greoi pe bazaltul aspru. Şi-a scos masca de pe faţă, lăsând-o să-i atârne la gât.

Insula părea să se legene încet, ca un dop în valuri. Îi mai trebuia puţin timp să se obişnuiască din nou cu terenul solid – exact timpul necesar să termine ceea ce venise să facă aici şi să se întoarcă iar în apă, şi-a dat el seama, uimit de ironie.

Şi-a îndepărtat de pe umeri algele verzi şi lipicioase şi a început să tremure când apa s-a evaporat încet.

Foame. Da, îi era şi foame.

Măcar îi lua gândul de la frig şi umezeală. S-a gândit să-şi scoată ultimul baton energizant, dar a hotărât să-l păstreze. Era singurul lucru comestibil pe o rază de mii de kilometri, în caz că nu găsea ceva pe epava extraterestră.

Fumul ieşea încă din micuţa navă-spion care se prăbuşise chiar dincolo de coama muntelui. Firicelul subţire urca şi se contopea sus cu cenuşa vulcanică ieşită din crater. Din când în când, auzea muntele bubuind.

Bine. Să plecăm de aici.

Şi-a luat elan şi a ponit la drum.

Lumea se clătina, instabilă, în jurul lui. Dar a avut o surpriză plăcută să descopere că putea sta în picioare fără prea mult efort.

Poate că Jill are dreptate, s-a gândit. *Poate că am rezerve de energie la care nu am apelat până acum.*

S-a întors la dreapta a făcut un pas, fiind cât pe ce să se împiedice. Apoi a mers poticnit pe panta stâncoasă. Din fericire, purta mănuşi de cauciuc, căci a trebuit să se caţere pe stâncile ascuţite şi crestate. Pas cu pas, a ajuns aproape de locul de unde ieşea fumul.

Nava-spion era ruptă în trei bucăţi. Pupa se scufundase, doar capătul îi ieşea printre ierburile carbonizate din apa puţin adâncă. Tom s-a uitat la contorul de radiaţii de pe marginea măştii. Dacă trebuia, ar fi putut rezista la acea doză câteva zile.

Jumătatea din faţă a epavei se despicase longitudinal, revărsând conţinutul cockpitului pe o plajă cu pietre. O mulţime de sârme ieşeau din pereţii metalici, unele rupte, altele contorsionate ca nişte crenguţe de vâsc.

Pare destul de uşor, s-a gândit Tom. *Pot să cobor şi să inspectez drăcovenia asta. Încetul cu încetul.* S-a gândit să-şi scoată pistolul cu ace, dar a decis că era mai bine să aibă ambele mâini libere în cazul unei căderi.

***

Nu rămăsese prea mult.

Tom a cercetat fragmentele risipite: erau bucăţi din diferite maşini. Dar nu îi spuneau ce voia să ştie.

Nu erau alimente. Peste tot erau panouri mari de metal, îndoite. Tom s-a apropiat de unul ce părea că se răcise şi a încercat să-l ridice. Era prea greu să-l clintească mai mult de câţiva centimetri, aşa că l-a lăsat din mâini.

Pentru un moment, a rămas acolo, gâfâind şi respirând anevoie, cu mâinile pe genunchi.

La câţiva metri de el era o grămadă mare de lemne aruncate de valuri pe mal. Tom s-a dus să ia de acolo câteva bucăţi mai groase. Erau tari, dar prea flexibile să le poată folosi pe post de pârghii.

S-a scărpinat în barbă şi s-a gândit. A privit marea, acoperită până în zare de scârboasele alge vâscoase. În cele din urmă, a început să adune alge uscate în două grămezi.

***

După ce s-a lăsat întunericul, s-a aşezat lângă foc, împletind liane robuste în două evantaie mari şi plate, cam ca rachetele de tenis, cu cercuri laterale. Nu era sigur că vor funcţiona aşa cum dorea el, dar avea să afle a doua zi.

A cântat încetişor în trinară, ca să mai uite de foame. Versurile pentru copii fluierate răsunau din stâncile aflate în apropiere.

**Mâini şi foc?*
Mâini şi foc!
**Foloseşte-le, foloseşte-le*
Pentru a sări mai sus!

**Visuri şi cântec?*
Visuri şi cântec!
**Foloseşte-le, foloseşte-le*
*Pentru a sări mai departe!**

Tom s-a oprit brusc din cântat şi şi-a înclinat capul. După o clipă de tăcere, şi-a scos pistolul cu ace din toc.

Auzise oare un sunet? Sau era doar o plăsmuire a imaginaţiei?

S-a rostogolit afară din lumina focului şi s-a ghemuit în întuneric, privind bezna, şi, ca un delfin, a încercat să asculte formele lucrurilor. A trecut dintr-un adăpost în altul, ca un om la pândă, cu spatele încovoiat, şi a făcut încet un tur al plajei acoperite de resturile epavei.

— *Barkeemkleph Annatan P'Klenno. V'hoomimph?*

Tom s-a ascuns după un panou din carenă şi s-a întors pe partea cealaltă. Respirând cu gura deschisă ca să nu facă zgomot, a ascultat cu atenţie.

— *V'hoomin Kent'thoon ph?*

Vocea avea un ecou de parcă venea dintr-o cavitate de metal… oare de sub una din bucăţile mari de navă? Un supravieţuitor? Cine şi-ar fi închipuit?

Tom a strigat:

— *Birkech'kleph. V'human ides'k. V'Thennnan' kleph phf*

A aşteptat. Când vocea din întuneric a răspuns, Tom s-a ridicat în picioare şi a rupt-o la fugă.

— *Idatess. V'Thennan'kleeph...*

Tom s-a aruncat din nou la pământ în spatele altei bucăţi de metal. S-a târât pe coate şi a aruncat o privire de după panou.

A ţintit cu arma direct în ochii unei feţe mari de reptilă, aflată la un metru de el. Faţa s-a strâmbat în lumina slabă a stelelor.

Tom se întâlnise o singură dată cu thennaninii şi îi studiase o săptămână la şcoala de Cathrhennlin.

Creatura era pe jumătate strivită sub o placă masivă de metal. Tom îi vedea expresia de suferinţă. Braţele şi spatele spionului fuseseră zdrobite de panoul metalic.

— *Vhoomin t'barrchitpa...*

Tom s-a adaptat dialectului vorbit de celălalt, o variantă de galactică şase.

— ... Nu te-aş ucide, fiinţă umană, nici dacă aş avea posibilitatea. Vreau doar să te conving să vorbeşti un pic cu mine ca să-mi distragi atenţia un timp.

Tom şi-a pus iar în toc pistolul cu ace şi s-a apropiat de pilot, aşezându-se picior peste picior în faţa lui. Ar fi politicos să o asculte pe creatură şi să fie gata să-i pună capăt chinului dacă i-ar fi cerut-o.

— Mă doare că nu pot să te salvez, i-a spus Tom în galactică şase. Chiar dacă eşti un inamic, eu nu mă număr printre cei care susţin că thennaninii sunt malefici.

Făptura a mai făcut o grimasă. Creasta sa se lovea din când în când de acoperişul metalic, tresărind de fiecare dată.

— Nici noi nu-i considerăm pe *hooman'vlech* o rasă care nu promite nimic, deşi reprezentanţii ei sunt recalcitranţi, nebuni şi ireverenţioşi.

Tom s-a înclinat, luându-i oarecum cuvintele drept un compliment.

— Sunt gata să-ţi fac favoarea de a-ţi lua viaţa, dacă asta vrei, i-a propus creaturii.

— Eşti amabil, dar noi nu facem aşa ceva. Voi aştepta ca suferinţa să-mi pună capăt vieţii. Marile Spectre mă vor considera curajos.

Tom şi-a coborât privirea.

— Îţi doresc să fie aşa.

Thennaninul respira neregulat, cu ochii închişi. Tom şi-a dus mâna la centură şi a atins bomba cu mesaje. *Oare mai aşteaptă încă cei de pe* Streaker? s-a întrebat el. *Ce va hotărî să facă Creideiki dacă nu primeşte veşti de la mine?*

Trebuie să aflu ce se întâmplă în bătălia de pe cerul lui Kithrup.

— Ca să conversăm şi să-ţi distrag atenţia, a propus el, n-ai vrea să ne punem reciproc nişte întrebări şi să dăm răspunsuri?

Thennaninul a deschis ochii în care se ivise un licăr de recunoştinţă.

— Perfect. O idee bună. Voi începe eu, pentru că sunt mai în vârstă. Voi întreba lucruri simple ca să nu te obosesc.

Tom a ridicat din umeri. *Avem* Biblioteca *de aproape trei sute de ani. Am avut şase mii de ani de civilizaţie complicată. Şi nimeni încă nu crede că oamenii sunt şi altceva decât nişte sălbatici ignoranţi.*

— De ce, de la Morgran, nu aţi fugit într-un loc mai sigur? a întrebat pilotul. Terra nu vă putea proteja şi nici ticăloşii ăia de tymbrimieni care vă duc pe drumuri greşite. Dar Abdicatorii sunt puternici. Cu noi aţi fi fost în siguranţă. De ce nu v-aţi refugiat în braţele noastre?

Când îl auzeai, totul părea aşa simplu! Măcar să fi fost aşa! Dacă ar fi existat într-adevăr o alianţă puternică la care să ceară ajutor, una care să nu ceară în schimb mai mult decât îşi permitea să plătească echipajul de pe *Streaker* sau Pământul. Cum să-i spună thennaninului că Abdicatorii erau aproape la fel de dezgustători ca majoritatea fanaticilor?

— E politica noastră să nu cedăm niciodată în faţa ameninţărilor, a zis Tom. Istoria noastră ne dovedeşte valoarea acestei tradiţii mai mult decât îşi pot închipui cei educaţi cu analele *Bibliotecii.* Descoperirea noastră va fi oferită numai Institutelor Galactice şi numai de către conducătorii noştri din Consiliul Terragenilor.

Auzindu-l pe Tom vorbind despre descoperirea lui *Streaker*, faţa thennaninului a arătat un interes inconfundabil. Dar şi-a aşteptat rândul, lăsându-l pe pământean să pună următoarea întrebare.

— Thennaninii sunt învingători acolo sus? a întrebat Tom cu teamă. I-am văzut pe Tandu. Cine are şanse de izbândă în cer?

Aerul şuiera prin orificiile respiratorii ale pilotului.

— Glorioşii pierd. Ucigaşii Tandu triumfă, iar păgânii Soro sunt peste tot. Noi facem tot posibilul, dar Glorioşii au dat greş. Ereticii vor pune mâna pe pradă.

Era cam lipsit de tact să o spună, dat fiind că în faţa lui stătea unul care făcea parte din „pradă“. Tom a înjurat pe un ton scăzut. Ce urma să facă? Unii thennanini supravieţuiseră, dar putea el să-i spună lui Creideiki să decoleze pe baza acestui lucru? Să încerce un şiretlic care, chiar dacă ar fi reuşit, le-ar fi adus aliaţi prea nevolnici pentru a le fi de folos?

Respiraţia pilotului continua să fie neregulată.

Chiar dacă nu era rândul lui, Tom i-a mai pus o întrebare:

— Ţi-e frig? O să mut focul aici. De altfel, mai am ceva de făcut în timp ce vorbim. Iartă-l pe acest stăpân mai tânăr dacă te jigneşte.

Thennaninul l-a privit cu ochii lui purpurii de felină.

— Foarte amabil din partea ta. Se spune că voi, fiinţele umane, nu aveţi maniere. Poate sunteţi mai puţin educaţi, dar aveţi intenţii bune…

Spionul a şuierat şi a suflat din branhii un jet de fire de nisip, pe când Tom se grăbea să mute focul, în lumina flăcărilor săltăreţe, pilotul a oftat.

— E bine ca, prins în capcană şi în agonie într-o lume primitivă, să fiu încălzit datorită priceperii şi ingeniozităţii cu care aprinde focul un orfan. Acum aş vrea să-mi vorbeşti despre descoperirea voastră, pentru că sunt pe moarte… Niciun fel de secrete, doar o poveste… povestea miracolului Marii întoarceri…

Tom a evocat o amintire care îl înfiora încă.

— Închipuie-ţi multe nave, a început el. Gândeşte-te la nave interstelare străvechi, avariate şi mari cât nişte luni…

Când s-a trezit lângă tăciunii calzi încă, abia se iveau zorile, aruncând umbre lungi pe plajă.

Tom se simţea mult mai bine. Stomacul i se resemnase cu postul, iar somnul îl revigorase. Era încă slăbit, dar se simţea pregătit să fugă la următorul adăpost posibil.

S-a ridicat, şi-a scuturat de pe spate nisipul multicolor şi a privit spre nord. Da, epava plutea încă acolo. O speranţă la orizont.

La stânga, prins sub batardoul masiv, pilotul thennanin respira superficial, în agonie. Adormise în timp ce Tom îi vorbea despre Mica Grămadă, despre enormele nave strălucitoare şi despre simbolurile misterioase de pe părţile lor laterale. Tom se îndoia că acea creatură se va mai trezi vreodată.

Se pregătea să se întoarcă să-şi ia încălţările pe care şi le împletise noaptea trecută, când a rămas nemişcat şi, frecându-se la ochi cu o mână, s-a uitat în direcţia orizontului estic.

Dacă nu şi-ar fi pierdut binoclul!

Şi-a mijit ochii şi a zărit în sfârşit un şir de umbre ce se mişcau încet pe orizontul mai luminos, nişte siluete cu picioare fusiforme şi una mai mică, mergând greoi. O coloană de siluete micuţe care se deplasau încet spre nord.

Tom s-a înfiorat. Se îndreptau spre epava în formă de ou. Dacă nu se mişca repede, aveau să-l lipsească de singura lui şansă de a supravieţui.

Şi îşi dăduse deja seama că erau din rasa Tandu.

PARTEA A VI-A

ÎMPRĂŞTIERE

Cine ştie dacă leviatanul poate să suporte multă vreme o urmărire aşa masivă şi un asalt atât de nemilos... şi, poate, ultima balenă, la fel ca ultimul om, îşi va fuma ultima pipă şi apoi va pieri şi ea, scoţând un ultim suspin.

HERMAN MELVILLE

64

CREIDEIKI/SAH’OT

Creideiki s-a uitat fix la ecranul holografic şi s-a concentrat. Era mai uşor să vorbeşti decât să asculţi. Putea să evoce un cuvânt, unul sau două, să le rostească încet şi să le înşire ca perlele pe un fir.

— … legătura neurală… reparată… de… Gillian şi Makanee… dar… vorbirea… încă… încă…

— Încă nu a revenit. Imaginea lui Sah’ot a dat din cap. Dar acum poţi folosi uneltele?

Creideiki s-a concentrat asupra întrebării simple a lui Sah’ot. „Poţi-folosi-…“ fiecare cuvânt e clar, înţelesul său evident. Dar înlănţuite nu însemnau nimic. Era frustrant!

Sah’ot a trecut la trinară.

**Unelte să mânuieşti?*
Mingile
Navele spaţiale –-

**Şi maxilarul tău?*
Jucătorul
*Pilotul…**

Creideiki a încuviinţat din cap. Aşa era mult mai bine, cu toate că şi trinara îi venea greu în minte, ca o limbă străină.

**Păianjeni mergători, mergători, mergători*
**Holograme vorbitoare, vorbitoare, vorbitoare*
*Sunt jucăriile mele, sunt…**

Creideiki şi-a ferit privirea. Ştia că erau elemente de primitivă în acea frază simplă, în repetiţie şi în fluierăturile înalte. Era umilitor să aibă o minte încă activă şi eficientă, dar să li se pară celorlalţi un retardat.

În acelaşi timp, se întreba dacă Sah'ot depista o urmă din limbajul viselor lui – vocile zeilor străvechi.

***

Ascultându-l pe căpitan, Sah'ot s-a simţit uşurat. Prima lor conversaţie începuse bine, dar, spre sfârşit, Creideiki nu mai fusese atent, mai ales când delfinul îl supusese la o serie de teste lingvistice. Acum, după ultima operaţie a lui Makanee, părea să fie mult mai concentrat.

A hotărât să pună la încercare capacitatea de ascultare a lui Creideiki, vorbindu-i despre descoperirea lui. I-a explicat încet şi cu grijă în trinară „cântecul" pe care îl auzise când era conectat la sonda-robot din puţul săpat de copacul-burghiu.

Creideiki a părut confuz mai mult timp, pe când se concentra asupra explicaţiei lente şi simplificate a lui Sah'ot, dar a părut să o înţeleagă până la urmă. De fapt, după expresia lui, părea să considere cel mai normal lucru din lume că o planetă cântă.

— Refă-mi legătura… refă-mi legătura… te… r-rog… eu… eu… eu voi… asculta… asculta…

Satisfăcut, Sah'ot a clămpănit din fălci aprobator. Bineînţeles, cu centrii vorbirii arşi, Creideiki nu ar fi reuşit să perceapă decât energia statică. Era nevoie de toată pregătirea şi experienţa lui Sah'ot ca să perceapă refrenul. În afară de acea dată, când vocile din adâncuri zbieraseră parcă înfuriate, sunetele fuseseră mereu aproape amorfe.

Încă îl treceau fiori când îşi amintea acel unic episod de luciditate.

— De acord, Creideiki, a spus el în timp ce restabilea legătura. Ascultă cu atenţie!

Ochii căpitanului s-au adâncit în orbite, de concentrare, pe când energia statică pârâia şi pocnea prin linie.

65

GILLIAN

— La naiba de trei ori! Ei bine, nu o putem aştepta să ajungă aici înainte să plecăm. Lui Hikahi poate să-i ia şi două zile să facă turul cu şalupa cea mică. Până atunci, vreau ca *Streaker* să fie în siguranţă în interiorul Calului Marin.

Imaginea lui Suessi a ridicat din umeri.

— Bine, ai putea să-i laşi un bilet.

Gillian s-a frecat la ochi.

— Asta o să şi facem. Vom lăsa un cablu monofilament în poziţia actuală a lui *Streaker,* aşa putem rămâne în contact cu echipa de pe insulă. O să las un mesaj în releu, să-i spun că am plecat.

— Dar Toshio şi Dennie?

Gillian a dat din umeri.

— Speram să trimit schiful după ei şi Sah'ot… şi poate după Tom. Dar, aşa cum stau lucrurile, aş zice că e mai bine să-i avertizăm pe Dennie şi pe Sah'ot să se îndrepte cu sania spre poziţia noastră. Îmi pare rău. E periculos şi am nevoie de Toshio acolo pe insulă să stea cu ochi pe Takkata-Jim până la plecarea noastră.

N-a mai menţionat şi celălalt motiv pentru care voia ca Toshio să rămână pe insulă cât mai mult timp cu putinţă. Ştiau amândoi că Tom Orley, dacă reuşea să se întoarcă apoi cu planorul, s-ar duce pe insulă. Trebuia să fie cineva acolo să-l aştepte.

— Şi chiar o să-i abandonăm aici pe Metz şi pe Takkata-Jim?

Suessi părea perplex.

— Şi pe Charlie Dart, din câte de pare. S-a ascuns pe şalupa mare. Da, e alegerea lor. Speră să ajungă acasă după ce Galacticii ne trimit pe noi pe lumea cealaltă. Din câte ştiu, decizia finală o va lua Hikahi, când va apărea în sfârşit şi va afla că e la comandă.

Gillian a scuturat iar din cap.

— Se pare că Ifni a făcut totul ca să ne dezorienteze, nu, Hannes?

Bătrânul inginer a zâmbit.

— Fortuna a fost întotdeauna capricioasă. De aceea este femeie.

— Nu zău?

Dar Gillian nu mai avea destulă energie să-i arunce o căutătură urâtă. O lumină a pâlpâit pe consolă, lângă ecranul holografic.

— Uite, Hannes. Sala motoarelor e gata. Trebuie să plec acum. Pornim în curând.

— Mult noroc, Gillian!

Suessi a făcut semnul victoriei şi a întrerupt comunicaţia.

Gillian a intrat pe linia de comunicaţii dintre *Streaker* şi insulă.

— Sah'ot, sunt Gillian. Scuză-mă dacă te întrerup din ceva, dar, te rog, spune-i căpitanului că pornim în curând.

Era politicos să-l anunţe şi pe Creideiki. Odată, *Streaker* fusese a lui.

— Da, Gillian.

S-au auzit o serie de fluierături înalte, repetitive, într-o trinară asemănătoare cu primitiva. În mare parte, depăşea capacitatea de percepţie a sunetelor acute a auzului lui Gillian, care era totuşi mărită genetic.

— Căpitanul vrea să iasă afară ca să vadă, a zis Sah'ot. A promis că nu va încurca pe nimeni.

Gillian nu vedea niciun motiv pentru care să-l refuze.

— E-n regulă. Spune-i totuşi să discute mai întâi cu Wattaceti, să ia o sanie şi să fie prudent! Nu putem trimite pe nimeni după el dacă se rătăceşte!

S-au auzit o altă serie de fluierături acute pe care Gillian abia le putea urmări. Creideiki semnala că a înţeles.

— Apropo, Sah'ot, a adăugat Gillian. Te rog să-i ceri lui Toshio să mă apeleze de îndată ce soseşte şalupa mare.

— Da!

Gillian a întrerupt legătura şi s-a ridicat să se îmbrace. Erau atâtea lucruri de care trebuia să se ocupe în acelaşi timp!

Mă întreb dacă am făcut bine, lăsându-l pe Charlie Dart să plece pe furiş, s-a gândit ea. *Dacă el sau Takkata-Jim se poartă*

într-un fel ciudat, ce mă fac? O lumină minusculă s-a aprins în colţul consolei sale. Computerul Niss tot voia să discute cu ea. Beculeţul nu semnala nicio urgenţă. Gillian a hotărât să-l ignore şi a ieşit în grabă să supravegheze plecarea.

66

AKKI

Cu muşchii dureroşi, Akki a ieşit încet înot din adâncitura unde se odihnise până în zori.

A inspirat adânc se câteva ori şi s-a scufundat, împrăştiind un banc de peşti cu solzi strălucitori în razele soarelui matinal. Fără să se gândească, s-a avântat în mijlocul lor şi a prins cu dinţii un peşte mare, savurând zbaterea lui frenetică între fălcile lui. Dar gustul metalic era amar. L-a aruncat, scuipând.

Norii roşietici răspândeau o lumină roz la est când a ieşit din nou la suprafaţă. Foamea îi bolborosea în stomacurile compuse. S-a întrebat dacă acele sunete erau destul de puternice pentru a fi auzite şi de urmăritorul său.

Nu e drept. Când mă va găsi, K'tha-Jon va avea ce să mănânce.

Akki s-a scuturat. Ce gând bizar! *Înnebuneşti, elev-ofiţer? K'tha-Jon nu e canibal. Este un...*

Ce e? Akki şi-a amintit ultima porţiune pe care îl urmărise K'tha-Jon ieri la apus, când reuşise într-un fel să scape de el, luând-o spre lanţul de movile metalice. Urmărirea printre insulele minuscule fusese un haos de bule, jeturi şi ţipete. Ore întregi, până îşi găsise în sfârşit o ascunzătoare, ascultase clicurile ritmice de sonar ce indicau că finul uriaş nu era departe.

Gândul la nostrom îi trimitea lui Akki fiori de gheaţă pe şira spinării. Ce fel de creatură *era?* Nu îl speria doar lipsa de raţiune a acelei vânători; mai era şi altceva, *ceva* în felul în care vâna K'tha-Jon. Undele sonar ale uriaşului aveau o răutate care îl făcea pe Akki să se crispeze.

Normal, grefele genetice ale delfinilor *Stenos* puteau explica parţial iritabilitatea lui. Dar în K'tha-Jon mai era ceva. În structura genetică a nostromului trebuia să fi intrat şi altceva foarte diferit. Ceva înspăimântător. Ceva pe care Akki, crescut în Calafia, nu-l mai întâlnise până atunci.

Akki s-a apropiat înot de marginea movilei de corali şi şi-a întins botul dincolo de latura nordică. Nu se auzeau decât sunetele naturale ale mării de pe Kithrup.

S-a ridicat pe coadă şi a scrutat împrejurimile. S-o ia spre vest sau spre nord? Către Hikahi sau Toshio?

Mai bine spre nord. Lanţul de movile se putea extinde până la cel unde era tabăra. Poate îi oferea un adăpost.

A trecut repede peste groapa de un sfert de kilometru şi a luat-o spre insula următoare, apoi a ascultat fără să facă zgomot. Nu era nicio schimbare. A început să respire mai calm, a traversat canalul următor şi apoi încă unul, înotând viguros, apoi s-a oprit să asculte şi a făcut în continuare mişcări prudente.

La un moment dat, i-a atras atenţia un zgomot ciudat la dreapta. A rămas nemişcat până şi-a dat seama că nu putea fi K'tha-Jon. A ocolit un pic să vadă despre ce era vorba.

Era un şir subacvatic de creaturi ca nişte baloane, cu băşicile de aer umflate şi chipuri de un albastru intens. Aveau unelte şi năvoade rudimentare, pline cu pradă care se zbătea. În afară de puţinele holograme transmise de către Dennie Sudman şi Sah'ot, era prima dată când Akki îi vedea pe indigenii Kiqui de pe Kithrup. S-a uitat la ei, fascinat, apoi s-a apropiat de ei. Crezuse că e încă mult mai la sud de Toshio, dar, dacă grupul era acelaşi…

De îndată ce l-au zărit, vânătorii au ţipat speriaţi. Lăsându-şi năvoadele, s-au căţărat pe ţărmul stâncos cu alge al insulei din apropiere. Akki şi-a dat seama că întâlnise probabil un alt trib, unul care nu mai văzuse niciodată delfini.

Totuşi, era ceva că îi văzuse. S-a uitat după ei până au dispărut şi ultimii. Apoi s-a îndreptat înot spre nord.

Dar, când a trecut de ţărmul nordic al următoarei movile, o undă sonoră puternică l-a depăşit pe deasupra.

Akki a început să tremure. Cum era posibil ca uriaşul delfin să fi folosit aceeaşi logică în privinţa lanţului de insule? Sau poate un instinct diabolic l-a mânat spre locul unde era prada?

Un semnal ciudat a trecut pe deasupra lui încă o dată. În timpul nopţii, se transformase într-un strigăt descendent pătrunzător care l-a făcut pe Akki să se înfioare.

Strigătul a răsunat din nou – mai aproape –, iar Akki şi-a dat seama că nu se mai putea ascunde. Îl va căuta în orice ungher sau crăpătură, până îşi va pierde minţile de spaimă. Trebuia să fugă cât timp mai putea încă să raţioneze!

67

KEEPIRU

Lupta începuse în întunericul de dinainte de revărsatul zorilor.

Acum câteva ore, Keepiru îşi dăduse seama că sania urmăritorului său nu dădea niciun semn că ar fi avariată. Motorul scotea ţipete îndurerate, dar nu avea să se gripeze. Keepiru a tras maneta de alimentare dincolo de linia roşie, dar era prea târziu. După scurt timp, a auzit şuieratul unei torpile ţintindu-l din spate. A luat-o în zigzag la stânga şi în jos, aruncând balastul şi lăsând o dâră de bule în urma lui.

Torpila a trecut pe lângă el şi a dispărut în beznă. Un chiţăit dezamăgit şi indignat a răsunat printre văile şi colinele submarine. Keepiru se obişnuise să audă obscenităţi în primitivă de la urmăritorul lui.

Aproape că ajunsese la linia movilelor metalice în spatele căreia dispăruseră înot cei doi delfini. În timp ce se apropia, Keepiru auzise strigătele de vânătoare din depărtare şi rămăsese încremenit, făcând o asociaţie cumplită căreia nu era dispus să-i dea crezare. Îl făcea să se teamă pentru soarta lui Akki.

Acum Keepiru avea propriile probleme. Ar fi vrut ca norocul lui Akki să ţină până când reuşea el să scape de idiotul care îl urmărea.

Sus, se lumina de ziuă. Keepiru şi-a ascuns sania după o creastă, apoi a oprit motorul şi a aşteptat.

Moki a înjurat când a văzut că torpila nu detonează.

#Dinţii, dinţii sunt... sunt...
Mai buni, mai buni ca...
Ca obiectele!#

A clămpănit din fălci la stânga şi la dreapta. Abandonase senzorii saniei şi o controla acum doar din obişnuinţă.

Unde era şmecherul ăla? Numai să iasă de acolo şi avea să-i vină de hac!

Moki era obosit, furios şi cumplit de plictisit. Nu-şi închipuise niciodată că era aşa obositor să fii un Mare Mascul. Moki îşi dorea să-i revină furia teribilă, aproape orgasmică. A încercat să evoce din nou setea de sânge, dar tot se gândea să ucidă peşti, nu delfini.

Măcar de-ar putea să imite furia sălbatică pe care o percepuse în strigătul de vânătoare al lui K'tha-Jon! Moki nu-l mai ura pe înfricoşătorul nostrom. Începuse să-l considere pe uriaş un spirit al răului. L-ar fi ucis pe deşteptul ăla de *Tursiops* şi i-ar fi adus lui K'tha-Jon capul lui ca dovadă a meritelor sale ca discipol. Şi apoi ar fi devenit el însuşi un spirit al naturii sălbatice, o teroare cu care n-ar fi îndrăznit să se pună nimeni.

Moki a întors sania, rămânând aproape de fundul mării, pentru a profita de umbrele undelor sonore. Delfinul *Tursiops* virase la stânga în plină viteză. Virajul său *trebuise* să fie mai amplu decât cel al lui Moki, aşa că tot ce putea face Moki era să vâneze în arcul de cerc descris.

Moki fusese în serviciul de pază când începuse urmărirea, de aceea sania lui era dotată cu torpile. Era sigur că şmecherul ăla nu avea. A fluierat, anticipând sfârşitul acelei urmăriri obositoare.

Un sunet! S-a întors atât de repede că şi-a lovit botul de cupola din plastic. Moki a pornit înainte cu sania şi a pregătit altă torpilă. *Asta* avea să-l termine pe duşman.

O prăpastie s-a deschis într-un larg canion oceanic. Moki a căzut vertical, razant cu peretele stâncos. A tras în spate de manetă şi a aşteptat.

Au trecut minute întregi până să audă zgomotul de motoare amplificându-se la stânga lui. Sania care venea se ţinea aproape de peretele stâncos, la o adâncime mai mare.

Deodată, a ajuns sub el! Moki a hotărât să nu tragă imediat. Era prea uşor! Mai bine să audă şmecherul ăla şuieratul morţii venind din spatele lui, prea aproape ca să fugă. Să-l chinuie spaima înainte să-l sfâşie torpila lui Moki!

Motorul saniei s-a ambalat, apoi a coborât în urmărire. Victima lui nu avea cum să vireze la timp! Moki a cântat:

#Un mascul este! este!

#Un Mare Mascul...#

Moki şi-a întrerupt incantaţia. De ce nu fugea deşteptul ăla? Se bizuise în întregime pe sunet. Doar acum şi-a întors privirea spre victima aproape sigură.

Sania era goală! Înainta încet, fără pilot. Şi atunci, unde era?

**Urechile de vânător*
Pot face din tine un mascul –
**Dar ochii*
Şi creierul
Îţi sunt de fin astronaut –

Vocea venea de deasupra lui! Moki a urlat, încercând să întoarcă sania şi să lanseze o torpilă în acelaşi timp. Cu un vaiet sfâşietor, motoarele s-au oprit. Legătura nervoasă s-a întrerupt în aceeaşi clipă în care Moki a văzut un *Tursiops* cenuşiu la doi metri deasupra lui, cu dinţii albi strălucind în lumina ce venea de la suprafaţa apei.

**Şi proştii Ajung*
*Doar cadavre –**

Moki a ţipat de durere când arzătorul cu oxigen de la armura pilotului a explodat în lumina albastră de laser.

68

TOM ORLEY

De unde au venit cu toţii?

Tom Orley s-a ascuns după o movilă joasă acoperită cu ierburi şi s-a uitat la diferitele facţiuni extraterestre de la orizont. A numărat cel puţin trei tabere, toate apropiindu-se din diferite direcţii de epava în formă de ou.

La circa un kilometru şi jumătate în spatele lui, vulcanul bubuia încă. În zori, îl părăsise pe spionul thennanin muribund, lăsându-i o gamelă de apă preţioasă la gură ca să poată bea dacă avea să-şi revină vreodată în simţiri.

Pornise la scurt timp după ce văzuse grupul de Tandu, punându-şi la încercare noii „pantofi împletiţi” pe suprafaţa neregulată şi cleioasă. Îl ajutau să se deplaseze cu atenţie pe covorul gros de liane.

La început, a mers mai repede decât ceilalţi. Dar în curând luptătorii Tandu au adoptat o nouă tehnică. Au încetat să se mişte anevoie prin mâl şi au început să iuţească pasul. Tom a stat ascuns, întrebându-se ce se va întâmpla cu el dacă îl descopereau.

Şi acum erau şi alte grupuri, unul apropiindu-se dinspre sud-vest, celălalt dinspre vest. Nu reuşea încă să-i vadă clar: nu erau decât puncte care se unduiau încet şi anevoie pe orizontul zimţat. De unde naiba veneau toţi?

Tandu erau cel mai aproape. Erau cel puţin opt sau nouă care se apropiau în coloană. Fiecare creatură îşi răscrăcăra picioarele fusiforme pentru a-şi distribui mai bine greutatea. În braţe aveau instrumente lucitoare care nu puteau fi decât arme. Înaintau repede în marş.

Tom s-a întrebat ce tactică adoptaseră acum. Apoi a observat că acea creatură Tandu din fruntea lor nu era înarmată. În schimb, ţinea în lesă o făptură păroasă şi greoaie, stând un pic aplecată, de parcă îl îndemna pe sclav să-şi îndeplinească sarcina încredinţată.

Tom s-a hazardat să ridice capul la circa jumătate de metru deasupra movilei.

Al naibii să fiu!

Creatura cea păroasă *crea* pământ sau cel puţin ceva solid: un pod îngust în faţa cetei! Drept înainte şi pe ambele părţi ale drumului era o slabă strălucire, unde realitatea părea să lupte împotriva unei intruziuni nocive.

Un Episiarch! Pentru o clipă, Tom a uitat situaţia în care se găsea, recunoscător pentru acest spectacol rar.

În timp ce privea, digul a cedat într-un punct. Banda luminoasă ce înconjura marginile s-a închis cu un zgomot puternic. Războinicul Tandu care se afla acolo s-a zvârcolit şi a căzut printre plantele erbacee. Zbătându-se, a rupt covorul de liane, făcând o gaură prin care, în cele din urmă, s-a prăbuşit în mare ca un pietroi.

Ceilalţi Tandu nu păreau să-şi fi dat seama. Cei doi din spatele deschizăturii au sărit pe „terenul” deocamdată solid. Detaşamentul, cu un membru mai puţin, şi-a continuat înaintarea.

Tom a scuturat din cap. Trebuia să ajungă primul la epavă! Nu putea să-i lase pe luptătorii Tandu să-l întreacă. Şi totuşi, orice ar fi făcut, chiar dacă şi-ar fi continuat marşul, ei l-ar fi localizat. Nu se îndoia că ştiau să-şi folosească eficient armele. Niciun războinic terestru nu-i mai subestima de mult pe luptătorii Tandu.

Şovăielnic, a îngenuncheat şi şi-a desfăcut legăturile de la pantofii împletiţi. I-a lăsat acolo şi s-a târât cu precauţie până la marginea deschizăturii.

A numărat încet până a auzit coloana Galacticilor apropiindu-se, programându-şi în minte fiecare mişcare.

A inspirat profund de câteva ori, şi-a pus masca pe faţă, asigurându-se că era curată, ca şi aripioarele ce o fixau. Apoi şi-a scos din toc pistolul cu ace şi l-a ţinut strâns, cu ambele mâini.

Şi-a proptit picioarele pe două rădăcini solide, apoi le-a verificat stabilitatea. Mlaştina era chiar în faţa lui. A închis ochii.

**Ascultă –*
Plesnetul cozii

*Rechinului-tigru –**

Simţul său empatic a localizat puternicele emisii psi ale adeptului extraterestru nebun, aflat acum la optzeci de metri de el.

*Gillian... a o*ftat Tom. Apoi, cu o neaşteptată mişcare fluidă, s-a ridicat şi a întins arma. A deschis ochii şi a tras.

69

TOSHIO

În ciuda obiecţiilor lui Toshio, folosiseră ultimul strop de energie al şalupei pentru a o lansa şi a ateriza într-un loc din vârful insulei. Băiatul se oferise să deschidă o breşă mai mare în cavitatea de sub movila metalică, dar Takkata-Jim îl refuzase cu răceală.

Şi asta însemna două ore de muncă grea pentru a camufla micuţa navă cu ramuri tăiate. Toshio nici măcar nu era sigur că ar servi la ceva dacă Galacticii şi-ar fi terminat bătălia şi şi-ar fi îndreptat atenţia spre suprafaţa planetei.

Metz şi Dart trebuiau să-l ajute. Toshio îi pusese să taie arbuştii, dar descoperise că trebuia să le explice totul. Cimpanzeul era ursuz şi supărat că îl comanda un elev-ofiţer căruia îi dăduse ordine până acum câteva zile. Voia, evident, să pună mâna pe materialele lăsate lângă lacul cel mic al copacului-burghiu, înainte să se apuce de lucrul în echipă.

Metz se arătase destul de binevoitor, dar se temea să se ducă să discute cu Dennie, astfel încât era mereu neatent şi nu de prea mare folos.

Până la urmă, Toshio i-a trimis pe amândoi la plimbare şi a terminat singur treaba.

În sfârşit, şalupa a fost camuflată. Frânt de oboseală, băiatul s-a trântit pe jos să se odihnească, sprijinit de trunchiul unui copac cu nuci uleioase.

Să-l ia naiba pe Takkata-Jim! Toshio şi Dennie aveau misiunea să garanteze siguranţa taberei, să-i raporteze lui Metz ce aflaseră despre Kiqui, apoi să se urce în săniile lor şi să *o şteargă* de acolo! Gillian se aştepta să plece în câteva ore, dar încă nu terminaseră nimic!

Mai rău era că *Streaker* îl avertizase cu vreo oră în urmă că trebuia să se aştepte la un pasager clandestin. Gillian hotărâse să nu-l aresteze pe Charlie pentru încălcarea ordinelor, chiar dacă furase materiale din vreo zece laboratoare ale navei. Toshio se bucura că fusese scutit de acea sarcină suplimentară.

Mai ales că nu era nimic prin jur care să poată fi folosit pe post de închisoare.

Frunzişul a foşnit la stânga lui Toshio. O serie de şuierături mecanice au însoţit sunetul vegetaţiei strivite. Apoi au trecut prin tufişuri patru „păianjeni” şi au intrat în poieniţă. Un delfin *Stenos* era întins pe suportul fiecărui vehicul şi controla cele patru picioare lungi prin comenzi conectate la orificiul său nervos. Toshio s-a ridicat când i-a văzut apropiindu-se.

Takkata-Jim a trecut pe lângă el, aruncându-i în tăcere o privire glacială. Ceilalţi trei păianjeni l-au urmat prin poiană şi au intrat în pădure. Finii *Stenos* fluierau unul la altul în trinara de baltă.

Toshio i-a urmărit cu privirea. Şi-a dat seama că îşi ţinuse respiraţia.

Nu ştiu ce să zic de Takkata-Jim, dar finii care îl însoţesc sunt mai nebuni decât constructorii de diguri din Atlast, şi-a spus el, scuturând din cap. Întâlnise câţiva aşa-zişi *Stenos* în Calafia. Unii erau excentrici, în sensul bun sau rău, ca Sah’ot. Dar niciunul nu avea în ochi expresia însoţitorilor fostului secund.

Zgomotul făcut de mica escortă s-a pierdut în depărtare. Toshio s-a ridicat în picioare. S-a întrebat de ce îl lăsase Gillian pe Takkata-Jim să plece. De ce nu-l aruncase în închisoare împreună cu adepţii lui, să termine odată cu ei?

Cu siguranţă, era o idee bună să lase o echipă cu şalupa mare, să încerce să se întoarcă pe ascuns pe Terra în caz că *Streaker* era distrusă în cursul tentativei de fugă. Gillian nu putuse să-i trimită în acea misiune pe membrii credincioşi ai echipajului. Totuşi…

Căzut pe gânduri, a luat-o înapoi spre satul băştinaşilor Kiqui.

Bineînţeles, şalupa nu mai avea energie. Teoretic, Takkata-Jim nu ar fi putut să-i contacteze pe Galactici nici dacă ar fi vrut. Iar Toshio nu-şi putea închipui niciun motiv pentru care şi-ar fi dorit-o.

Dar, dacă *avea* un motiv? Şi dacă găsea vreun mijloc?

Toshio a fost cât pe ce să se lovească de un copac, atât de mare îi era concentrarea. S-a uitat în sus şi a evitat impactul.

Trebuie să fiu sigur, a decis el. Diseară va trebui să aflu dacă ne poate face necazuri.

Diseară.

***

Adulţii tribului se aşezaseră într-un cerc în poiana din centrul satului. Ignacio Metz şi Dennie Sudman şedeau într-o parte. Mama-Cuibului stătea în faţa lor, cu sacii respiratori verzi şi roşii complet umflaţi. De fiecare parte a ei, bătrânii păreau o serie de baloane în culori vesele, luminaţi de razele soarelui filtrate prin frunzişul pădurii.

Toshio s-a oprit la marginea poienii din mijlocul satului. Soarele ce cobora printre copaci i-a dezvăluit un conclav de rase. Mama-Cuibului ciripea, agitându-şi labele într-un mod ciudat, în sus şi în jos, despre care Dennie spunea că denotă o însufleţire fericită. Dacă bătrâna femelă ar fi fost furioasă, şi-ar fi mişcat labele în diagonală. Era un model extrem de simplu şi expresiv. Restul tribului repeta sunetele pe care le scotea ea, uneori anticipându-le printr-o melopee aprobatoare.

Ignacio Metz dădea din cap surescitat, acoperindu-şi cu o mână casca la care asculta traducerea făcută de computer. Când s-a oprit cântul, Metz a spus câteva cuvinte la un microfon, iar difuzorul aparatului a emis o lungă serie de ciripituri acute.

Pe faţa lui Dennie se citea uşurarea. Îi fusese groază de prima întâlnire dintre specialistul în elevaţie şi populaţia Kiqui. Dar Metz nu îi stricase lungile şi anevoioasele negocieri cu preconştienţii. Se părea că întrevederea ajungea la concluzii satisfăcătoare.

Dennie l-a văzut pe Toshio şi i-a zâmbit. Fără ceremonie, s-a ridicat în picioare şi a plecat din cerc. S-a îndreptat în grabă spre marginea poienii unde stătea el.

— Cum merge? a întrebat-o Toshio.

— De minune! Se pare că Metz mi-a citit rapoartele cuvânt cu cuvânt. Înţelege spiritul lor de turmă, manifestările fizice ale sexului şi vârstei, şi a considerat analiza mea comportamentală „exemplară”! Exemplară!

Toshio i-a zâmbit, împărtăşindu-i satisfacţia.

— Mi-a spus că-mi face rost de un post la Centrul de Elevaţie! Poţi să-ţi închipui aşa ceva? Dennie nu reuşea să-şi ascundă bucuria.

— Şi tratatul?

— Păi, sunt gata oricând. Dacă vine Hikahi cu şalupa mică, putem lua cu noi pe *Streaker* vreo zece Kiqui. Altminteri, câţiva dintre ei vor ajunge pe Terra conduşi de Metz cu şalupa mare. Totul e deja hotărât.

Toshio s-a întors să se uite la sătenii fericiţi şi a încercat să-şi ascundă presimţirile rele.

Desigur, era spre binele populaţiei Kiqui ca specie. Sub patronajul Omenirii le va fi mai bine decât cu oricare altă rasă spaţială. Iar geneticienii de pe Terra trebuiau să studieze fiinţele acelea, înainte să fie vorba despre adopţie.

Se vor face toate eforturile pentru a menţine sănătatea primului grup de băştinaşi. Jumătate din treaba lui Dennie fusese să le analizeze nevoile fizice, inclusiv trasorii biologici. Dar era puţin probabil ca vreunul din primul grup să supravieţuiască. Şi, dacă va rămâne cineva în viaţă, Toshio se îndoia că specia Kiqui avea idee de aventura stranie în care pornea.

Încă nu sunt conştienţi, şi-a amintit el. *Potrivit legii galactice, sunt încă animale. Şi, spre deosebire de toţi ceilalţi din cele Cinci Galaxii, noi măcar încercăm să le explicăm, deşi nu ştim cât înţeleg, şi să le cerem acordul.*

Dar şi-a amintit de o noapte cu furtună, ploaie torenţială şi fulgere, când micii amfibieni se îngrămădiseră în jurul lui şi al unei femele de delfin rănite care îi era prietenă şi le ţinuseră de cald, ridicându-le moralul prin simpla lor prezenţă.

S-a întors cu spatele la poiana scăldată de lumina soarelui.

— Atunci nu te mai ţine nimic aici, nu? a întrebat-o pe Dennie.

Ea a scuturat din cap.

— Sigur, mi-ar plăcea să mai stau puţin. Acum, că am terminat cu Kiqui, pot să lucrez serios la problema movilei metalice. Iată de ce am fost supărată acum câteva zile. Mă simţeam frustrată pentru că eram aşa de obosită din pricina a două treburi importante. Acum totuşi ne-am apropiat cu un pas de soluţia problemei. Ştiai că nucleul movilei metalice este încă în viaţă?

Toshio s-a văzut nevoit s-o întrerupă.

— Dennie, opreşte-te o clipă, te rog! Răspunde-mi la întrebare. Eşti gata să pleci acum?

Dennie a clipit şi s-a încruntat.

— E ceva cu *Streaker?* S-a întâmplat ceva rău?

— Au început s-o mute acum câteva ore. Vreau să-ţi strângi toate însemnările şi mostrele şi să le pui în sania ta. Tu şi Sah'ot plecaţi mâine-dimineaţă.

Dennie l-a fixat cu privirea, având nevoie de ceva timp să-i înţeleagă cuvintele.

— Vrei să spui *tu* şi Sah'ot, nu?

— Nu, eu mai rămân o zi. Trebuie s-o fac.

— De ce?

— Te rog, Dennie! Nu pot să-ţi spun acum. Dar trebuie să faci ce îţi cer.

Toshio s-a întors cu spatele să o ia spre lacul copacului-burghiu, însă Dennie l-a apucat de braţ şi l-a urmat.

— Trebuia să plecăm împreună! Dacă mai ai ceva de făcut aici, te aştept să termini!

El a continuat să meargă, fără să-i răspundă. Nu ştia ce să spună. Nu-i venea nimic în minte. Era trist, câştigase în sfârşit respectul şi afecţiunea lui Dennie, iar, după câteva ore, le pierdea.

Dacă asta înseamnă să devii adult, renunţ bucuros, s-a gândit el. *E prea trist.*

Pe când se apropiau de micul lac, au auzit o ceartă venind din acea direcţie. Toshio a iuţit pasul şi Dennie s-a ţinut după el până au ajuns în poiană.

Charles Dart ţipa şi trăgea de un cilindru subţire ţinut de braţul manipulator al păianjenului lui Takkata-Jim. Cimpanzeul făcea eforturi zadarnice împotriva forţei de tracţiune a maşinii waldo. Takkata-Jim rânjea cu gura deschisă.

Au tras amândoi de cilindru câteva secunde; cimpanzeul şi-a încordat muşchii puternici, dar apoi obiectul i-a scăpat din mâini. A căzut în praf şi a fost cât pe ce să se rostogolească în lac. S-a ridicat într-o clipă şi a ţipat de furie.

Toshio a văzut alţi trei păianjeni comandaţi de fini *Stenos* îndreptându-se spre şalupa mare. Fiecare din ei avea câte un

asemenea cilindru. Toshio s-a oprit brusc când a observat ce luase Takkata-Jim. A făcut ochii mari.

— Nu mai e niciun pericol, i-a spus Takkata-Jim pe un ton nepăsător. Le-am confiscat pe astea. Le-am pus la loc sigur în şalupa mea, aşa că nu li se va întâmpla nimic rău.

— Sunt ale mele, hoţule! Charles Dart ţopăia în culmea furiei şi îşi agita mâinile. Criminal nenorocit! a mârâit el. Crezi că nu ştiu că ai încercat să-l o-omori pe Creideiki? Toţi ştim! Ai distrus balizele ca să nu mai fie probe! Şi acum vrei să-mi furi uneltele cu care îmi fac m-meseria!

— Pe care le-ai furat, fără îndoială, din arsenalul lui *Streaker.* Sau vrei s-o chem pe doctoriţa Baskin să confirme dacă sunt cu adevărat ale tale?

Dart a mârâit şi şi-a dezvelit dinţii impresionanţi. S-a răsucit pe călcâie şi a plecat de lângă neo-delfin, apoi s-a aşezat în praf, în faţa unui robot-sondă complex, care tocmai fusese descărcat pe malul micului lac.

Păianjenul lui Takkata-Jim a început să se întoarcă, dar finul a observat că Toshio îl fixa cu privirea. Pentru o clipă, rezerva glacială a lui Takkata-Jim s-a făcut praf sub căutătura severă a băiatului. S-a uitat în altă parte, apoi iar la Toshio.

— Să n-nu crezi nimic din ce auzi, băiete, a zis el. Am făcut multe şi voi mai face, dar sunt convins că am dreptate. Dar nu eu l-am rănit pe Creideiki.

— Ai distrus balizele?

Toshio a simţit că Dennie era în spatele lui şi îl privea în tăcere pe marele delfin.

— Da. Dar n-am fossst eu cel care i-a întins cursa. Ca regele Henric cu Beckett-t, am aflat doar după s-a întâmplat. Spune asta Pământului dacă, printr-o întâmplare ciudată, reuşeşti să scapi, şi eu nu. Altcineva a preluat iniţiativa.

— Atunci cine a fost? a întrebat Toshio strângându-şi pumnii.

Din orificiul respirator al lui Takkata-Jim a ieşit un suspin lung.

— Doctorul Metz a obţinut de la Comisia de Explorare îmbarcarea pentru unii care n-ar fi trebuit să plece în călătoria asssta. Nu mai avea răbdare. Câţiva dintre finii lui *Stenos* aveau... arbori genealogici neob*işnuiţi.*

— Finii *Stenos*...

— Câţiva *Stenos!* Eu nu sunt unul dintre experimentele lui Metz! Sunt ofiţer de navă interstelară. Mi-am câştigat postul! Vocea delfinului era sfidătoare. Când au simţit că nu mai pot suporta tensiunea, unii mi s-au adresat mie. Credeam că îi pot stăpâni. Dar a fost prea mult chiar şi pentru mine. Să le spui şi asta, Toshio Iwashika, dacă te întorci vreodată acasă. Spune-le celor de pe Terra că essste posibil să transformi un delfin într-un monssstru.

Takkata-Jim l-a mai privit o dată lung pe băiat, înainte ca păianjenul său să se întoarcă şi să-i urmeze pe ai săi spre şalupa mare.

— E un mincinos! a şoptit Dennie după ce a plecat fostul secund. Pare logic şi raţional, dar mă trec fiorii când îl ascult!

Toshio s-a uitat după păianjenul care dispărea în jos pe cărare.

— Nu, a zis el. E ambiţios, poate şi nebun. Şi probabil un trădător. Dar, nu ştiu de ce, cred că tot ce a spus e adevărat. Poate că se agaţă încă de o onestitate superficială, din orgoliu. S-a întors cu spatele, scuturând din cap. Nu că asta l-ar face mai puţin periculos.

S-a apropiat apoi de Charles Dart, care i-a zâmbit prietenos. Toshio s-a ghemuit lângă cimpanzeul planetolog.

— Doctore Dart, cât de mari erau?

— Cine? Spune! Ai *văzut* sonda asta nouă? E excepţională, poate să se scufunde până la baza puţului, apoi să sape lateral ca să ajungă la marile canale de magmă pe care le-am detectat…

— Cât de mari *erau?* a întrebat din nou Toshio. Era tensionat, gata să-l strângă de gât pe cimpanzeu. *Spune-mi!*

Dart s-a uitat la el pe furiş, cu o expresie vinovată în ochi, apoi a privit lacul cu nostalgie.

— Doar de o kilotonă fiecare, a răspuns el oftând. Nu suficient de puternice să trimită unde decente în scoarţă, pe bune. Şi-a ridicat ochii căprui, inocenţi. De fapt, erau doar bombe A, micuţe de tot, ăsta-i adevărul!

70

HIKAHI

Necesitatea de a înainta fără să facă zgomot o constrângea să menţină o viteză un pic mai mare ca aceea a unei sănii. Era frustrant.

Neavând contact cu nimeni de peste o zi, Hikahi studia peisajul marin din jurul ei pentru a nu se mai gândi la eventuala soartă a lui Creideiki şi a lui *Streaker.* Avea să afle mai devreme sau mai târziu ce se întâmplase. Până atunci, grijile nu-i făceau decât rău.

Lumina matinală se filtra până în fundul canioanelor pe când vira spre est şi apoi spre nord. De sus coborau mănunchiuri tremurătoare de liane şi peşti cu spinările arămii ţâşneau pe lângă ea, până când schiful i-a lăsat în urmă.

La un moment dat, a zărit ceva lung şi sinuos care s-a strecurat într-o peşteră submarină, la apropierea ei. Nu avea timp să se oprească să exploreze, dar Hikahi a făcut o poză monstrului când a trecut pe lângă el.

Ce fac dacă găsesc Streaker *distrusă?* i-a trecut prin minte fără să vrea.

Mă voi întoarce deocamdată la epava thennanină. E nevoie de mine acolo. Dar atunci voi fi comandant. Şi să mă ascund pe fundul oceanului nu va putea fi o soluţie pe termen lung. Nu în lumea asta letală.

Voi hotărî oare să negociez predarea?

Dar nu avea să-i lase pe Galactici s-o ia prizonieră. Ea era printre puţinii care, cu înregistrări corecte, ar fi putut să traseze o rută exactă de întoarcere la flota abandonată.

Poate voi aştepta să văd echipajul în siguranţă şi apoi voi încerca să fug cu schiful acesta, s-a gândit ea. *Nu că aş putea vreodată să ajung acasă cu el, chiar dacă aş reuşi să trec de blocada Galacticilor. Dar cineva trebuie să încerce să avertizeze Terra. Poate există un mod de a-i pedepsi pe fanatici… de a-i face să plătească scump pentru comportamentul lor, pentru ca*

în viitor să se gândească de două ori înainte de a mai încerca să-i intimideze pe pământeni.

Hikahi ştia că acestea erau doar visuri. Poate că peste câteva milenii oamenii şi clienţii lor vor avea acest gen de putere.

A ascultat cu atenţie. Era un sunet…

A mărit amplificarea hidrofoanelor. Filtrele eliminau zgomotul motoarelor şi al mareei. Hikahi a auzit sunetele scurte şi foşnetele produse de creaturile oceanice.

„Computer! Filtrează şi caută sunetele emise de cetacee!”

Tiparele sunetelor s-au schimbat. Marea a devenit tăcută. Totuşi, era o urmă de ceva…

„Mai măreşte volumul!” Nivelul fonic a crescut. Peste şuieratul energiei statice, Hikahi a auzit ţipetele slabe, dar distincte ale delfinilor care înotau. Erau sunetele disperate ale unei lupte.

Capta oare ecourile ultimilor supravieţuitori ai unei catastrofe? Ce trebuia să facă? Ar fi vrut să alerge în ajutorul finilor în dificultate. Dar cine-i urmărea?

„Sssunete de maşini!” a comandat ea. Dar detectorul a aprins o lumină roşie, indicând că nu era niciunul prin jur. Aşadar, delfinii nu aveau sănii.

Dacă ar fi încercat o acţiune de salvare, ar fi riscat singura speranţă a echipajului de pe Calul Marin. Să facă oare un ocol pe la refugiaţi şi apoi să se ducă în grabă la *Streaker,* aşa cum planificase? Era o alegere chinuitoare.

Hikahi a redus viteza pentru a înainta silenţios şi a îndreptat schiful spre nord, în direcţia de unde veneau ţipetele.

71

CHARLES DART

A aşteptat până au plecat toţi înainte să deşurubeze panoul din spate al noului robot pentru a-i controla conţinutul.

Da, era încă acolo. Bine ascunsă.

Ah! s-a gândit el. *Sperasem să repet experimentul. Dar o bombă ar trebui să fie de-ajuns.*

72

STREAKER

DIN JURNALUL LUI GILLIAN BASKIN

Am plecat. Toţi cei de la bord par să fie uşuraţi.

Streaker *s-a ridicat de pe fundul oceanului astă-seară, cu motoarele de propulsie la putere minimă. Eu eram pe punte să primesc rapoartele delfinilor care erau afară şi să supraveghez indicatorii de solicitare, până aveam să mă conving că totul mergea bine. De fapt, nava părea dornică să plece.*

Emerson şi personalul din sala motoarelor trebuiau să fie mândri de munca lor, chiar dacă, desigur, aproape totul s-a datorat bobinelor găsite de Tom şi de Tsh't. Streaker *a reînceput să zumzăie ca o navă interstelară.*

Ne-am îndreptat spre sud. Am lăsat în urma noastră un releu monofilament ca să păstrăm legătura cu echipa de pe insulă şi am lăsat un mesaj lui Hikahi, să-l găsească la întoarcere.

Sper să se grăbească. Să fii comandant e mult mai complicat decât am crezut. Trebuie să mă asigur că totul se face cum trebuie şi în ordinea corectă, şi să le las delfinilor impresia că „bătrâna doamnă” *stă cu ochii pe ei. Îmi pare rău că n-am făcut instrucţie militară ca Tom, când eram la facultatea de medicină.*

În mai puţin de treizeci de ore vom ajunge la carcasa navei thennanine. Suessi zice că totul va fi pregătit acolo. Între timp, am trimis afară o misiune de recunoaştere şi Wattaceti merge deasupra noastră într-o sanie de detectare. Instrumentele lui arată că scurgerile sunt minime, aşa că deocamdată suntem în siguranţă.

Mi-aş da acum salariul pe un an, numai să fie aici Hikahi sau Tsh't, sau chiar Keepiru. N-am înţeles niciodată înainte de ce un căpitan preţuieşte aşa de mult un bun secund.

Apropo de căpitani. Al nostru e o minune.

Creideiki a rămas în aparenţă năuc mult timp după ce a părăsit infirmeria. Dar se pare că discuţia lungă cu Sah'ot l-a ajutat să-şi revină. Nu ştiu ce i-a făcut Sah'ot, dar n-aş fi crezut

niciodată că un delfin rănit atât de grav precum Creideiki ar putea să fie atât de viguros şi să se facă atât de util.

Când am decolat, a cerut să-i supravegheze pe cercetaşi şi cei de pe flancuri. Eu aveam mare nevoie de un delfin de încredere să-l las la comandă acolo afară şi m-am gândit că la vederea lui Creideiki li se va ridica celorlalţi moralul. Chiar şi finii Stenos *erau vizibil emoţionaţi să-l aibă prin preajmă. Păreau să fi uitat de furia ce îi cuprinsese din cauza* „loviturii mele de stat“ şi *a exilării lui Takkata-Jim.*

Creideiki trebuia să se limiteze la fraze simple în trinară, dar părea să fie suficient. Acum e acolo afară, mergând în viteză înainte şi înapoi cu sania lui, punând totul în ordine, arătând, înghiontind, folosindu-se de exemplul personal. În câteva ore, Tsh't ar trebui să-i întâlnească pe cercetaşii pe care i-am trimis înainte şi atunci Creideiki se va putea întoarce la bord.

Pe comunicatorul meu era un beculeţ care se tot aprindea de când mă întorsesem. Era nebunul acela de Niss, computerul dat de tymbrimieni. L-am lăsat pe afurisit să aştepte.

Tom n-ar fi de acord, aşa îmi închipui. Dar o femelă nu are atâta energie ca un mascul, iar eu trebuie să trag un pui de somn. Dacă ar fi fost ceva urgent, Niss m-ar fi întrerupt şi ar fi vorbit cu mine până acum.

O, Tom, rezistenţa ta ne-ar fi de folos acum! Eşti oare pe drumul de întoarcere? Oare micul tău planor zboară acum spre insula lui Toshio?

Pe cine vreau să amăgesc? *De când a explodat prima bombă psi, nu am mai detectat nimic, doar zgomotele bătăliei spaţiale, unele indicând că se luptă deasupra ultimei sale poziţii cunoscute. Tom nu a lansat niciuna dintre bombele cu mesaje. Aşadar, a decis să nu trimită un mesaj ambiguu sau i s-a întâmplat ceva rău.*

Fără veşti de la Tom, cum am putea să decidem ce vom face după ce vom intra în Calul Troian Marin? Să decolăm şi să ne încercăm norocul sau să ne ascundem în carcasă cât mai mult timp cu putinţă?

Va fi decizia lui Hikahi când va sosi timpul.

***

Gillian a închis jurnalul şi a apăsat cu degetul mare pe butonul de autodistrugere. S-a ridicat şi a stins lumina.

Înainte să iasă din laborator, a trecut pe lângă catafalcul cu stază al străvechiului cadavru pe care îl recuperaseră cu un preţ atât de mare de la Mica Grămadă. Herbie era tot acolo, zâmbind sub un mic spot luminos, o enigmă străveche. Un mister.

Un tip care făcea rău.

***

Lovită, avariată, *Streaker* se deplasa încet pe fundul văii. Cu motoarele funcţionând la nivel minim. O ceaţă întunecată şi pufoasă de ridica sub navă, acolo unde propulsoarele atingeau suprafaţa mocirloasă.

Cilindrul greoi aluneca peste şanţurile şi abisurile negre, ocolind baza munţilor submarini şi pereţii stâncoşi aproape verticali. Săniile înaintau pe lângă ea, ghidând nava cu ajutorul sonarului.

Creideiki îşi privea nava care era acum din nou în mişcare. Asculta rapoartele concise ale cercetaşilor şi santinelelor şi răspunsurile personalului de pe punte. Nu putea să urmărească mesajele în detaliu; sofisticatul jargon tehnic era de neînţeles pentru el. Dar îi percepea semnificaţia de bază: echipajul stăpânea situaţia.

Streaker nu avea cum să strălucească în această lumină slabă şi albastră, care domnea la cincizeci de metri adâncime, dar Creideiki putea să asculte – propriul sonar scotea clicuri slabe în timp ce savura zgomotul surd al motoarelor navei şi îşi imagina că va fi la bordul ei când îşi va lua din nou zborul.

:Niciodată Creideiki: Nu Vei Mai Zbura Niciodată Cu Ea:

Fantoma, K-K-Kph-kree, s-a materializat treptat lângă el; era o figură spectrală din argint şi umbre sonice. Prezenţa zeului nu l-a uimit pe Creideiki şi nici nu l-a deranjat. Îl aşteptase să vină. Zeul înota lent, ţinând lejer pasul cu sania.

:Ai Scăpat De Noi: Iar Acum Mă Sculptezi Intenţionat Din Cântec: Din Cauza Vocilor Vechi Pe Care Le-ai Auzit?: Vocile Din Adâncuri?:

:Da:

Creideiki nu gândea în anglică sau în trinară, ci în noua limbă pe care o învăţase.

:E O Furie Străveche în Lumea Asta: I-am Auzit Cântul:

Fruntea înaltă a zeului-vis a scânteiat de lumina stelelor. Micile sale fălci s-au deschis. Dinţii i-au strălucit.

:Ce Ai De Gând Să **Faci?:**

Creideiki a simţit că ştie deja răspunsul.

:Datoria Mea: A Răspuns în propriul Său grai: Ce Altceva Pot Să Fac?:

Din abisurile Visului Balenelor, Zeul a oftat aprobator.

***

Creideiki a dat mai tare hidrofoanele. Veneau ecouri surescitate de deasupra lui, din depărtare – sunete vesele de salut.

Pe ecranul sonarului saniei, la marginea îndepărtată a razei sale de acţiune, era un mic grup de puncte care se apropiau. Au ajuns din urmă punctişoarele care erau cercetaşii de pe *Streaker.* Primul grup trebuia să fie al lui Tsh't, plecat de la Calul Marin.

Asigurându-se că nu era nimeni în jur care să-l vadă, a întors sania într-un mic canion lateral. A alunecat în spatele umbrelor aruncate de o stâncă şi a oprit motorul. Apoi a aşteptat; s-a uitat la *Streaker* cum trecea pe sub refugiul său, până ce a dispărut cu ultimii însoţitori după curba făcută de canionul mai lung.

— Adio… Creideiki s-a concentrat asupra cuvintelor din anglică, pe rând. Adio… şi… noroc… bun…

Când s-a simţit în siguranţă, a virat sania şi s-a înălţat din mica nişă, apoi a luat-o spre nord, către locul pe care îl părăsiseră cu douăzeci de ore înainte.

:Poţi Să Vii Şi Tu Dacă Vrei: i-a spus zeului – parte plăsmuire a minţii sale, parte altceva. Plăsmuirea spectrală a răspuns la necuvintele formate de sunetele sonarului lui Creideiki.

:Te însoţesc: N-aş Vrea Să Pierd Asta Pentru Cântul Lumii:

PARTEA A VII-A

LANŢUL TROFIC

Stăpâne, mă întreb cum trăiesc peştii în mare.
Ca oamenii pe uscat… cei mari îi mănâncă pe cei mici.
WILLIAM SHAKESPEARE – RICHARD AL II-LEA

73

AKKI

Era un ţipăt care îi trimitea fiori de gheaţă pe şira spinării. Doar un monstru putea să emită un asemenea sunet. Fugea de *el* cu aceeaşi disperare cu care fugea şi de fiinţa care îl scotea.

Pe la amiază, Akki şi-a dat seama că totul era aproape pe terminate.

Epuizarea se manifesta prin inima obosită, respiraţia dificilă, dar şi prin suferinţa straturilor ex-terne ale epidermei. Reacţia alergică la apă părea agravată de oboseală. Pielea lui, odată netedă şi suplă, era acum plină de răni. Iar mintea îi era doar un pic mai sprintenă decât corpul.

De mai multe ori, scăpase din capcane mortale. La un moment dat, evitând un ecou de sonar, fusese cât pe ce să fie înşfăcat de fălcile lui K'tha-Jon. Gigantul rânjise şi îl ţintise pe Akki cu puşca lui laser, iar tânărul delfin virase disperat. Nu datorită vitezei sau inteligenţei sale reuşise Akki să scape. Îşi dădea seama că inamicul său îşi bătea joc de el.

Sperase să fugă spre nord, către insula lui Toshio, dar acum era dezorientat şi nu mai ştia unde e nordul. Poate, dacă ar fi putut să aştepte până la apusul soarelui…

Nu. Nu va dura aşa de mult. Era timpul să termine cu asta.

Strigătul înspăimântător de vânătoare s-a auzit din nou. Urletul îi îngheţa sângele în vene.

În mare parte, oboseala lui Akki era provocată de groaza pe care i-o inspira acel strigăt. Ce naiba *era* creatura care îl urmărea?

Cu puţin timp în urmă, a crezut că auzise un alt strigăt din depărtare. Părea chemarea de căutare a unui *Tursiops.* Dar probabil că doar îşi închipuise. Orice i se întâmpla lui *Streaker,* nu se puteau lipsi de niciun membru al echipajului care să-l caute pe el. Şi, chiar dacă ar fi trimis pe cineva, cum ar fi putut să-l găsească în oceanul imens?

l-ar fi făcut un serviciu lui *Streaker* distrăgându-i atenţia lui K'tha-Jon şi îndepărtându-l de locul în care ar fi putut să facă mai mult rău.

Sper că Gillian şi Hikahi s-au întors şi au pus lucrurile la punct, s-a gândit el. *Sunt aproape sigur.*

Şi-a reglat respiraţia la umbra unei crăpături în stâncă. K'tha-Jon ştia unde se află, cu siguranţă. Era doar o chestiune de timp până să se plictisească de urmărire şi să vină să-şi înhaţe prada.

Îmi pierd luciditatea, s-a gândit Akki. *Trebuie să termin odată cu asta cât mai am o şansă să câştig ceva... chiar dacă doar onoarea de a-mi alege momentul morţii.*

A verificat dacă erau încărcate bateriile de la armură. Mai avea suficient curent pentru două rafale de flăcări oxidrice. Ar fi trebuit să le tragă de la mică distanţă, căci, fără îndoială, puşca lui K'tha-Jon era aproape încărcată.

Cu braţele de la armură, Akki şi-a pus masca de oxigen pe orificiul respirator. Mai avea oxigen pentru zece minute. Mai mult decât suficient.

Strigătul strident a răsunat din nou, înspăimântător, obsedant.

E-n regulă, monstrule. Şi-a încleştat fălcile să nu mai tremure de frică. *Aşteaptă-mă! Vin!*

74

KEEPIRU

Keepiru gonea spre nord-est, în direcţia zgomotelor de luptă pe care le auzise în timpul nopţii. Înota energic şi rapid spre suprafaţă, arcuindu-se şi împingând cu forţă să urce. Armura îl îngreuna, dar era de neconceput să şi-o scoată.

Încă o dată şi-a blestemat soarta potrivnică. Sania sa şi a lui Moki erau consumate şi inutile, aşa că trebuiseră părăsite.

Când a intrat în labirintul de insuliţe, a auzit strigătul de vânătoare pentru prima oară clar.

Până acum, putuse să-l pună pe seama imaginaţiei… Să-şi repete că distanţa sau o ciudată refracţie a sunetului în apă îl făcuse să audă ceva inexistent.

Strigătul strident se reflecta de pe movilele metalice. Keepiru s-a întors pe loc şi o clipă i s-a părut că îl înconjoară o haită de urmăritori.

Apoi a venit alt sunet, o provocare temerară, dar foarte slabă, în trinară. Keepiru şi-a îndreptat botul încoace şi încolo, a ales o direcţie şi a înotat din răsputeri într-acolo.

Muşchii i s-au încordat când a trecut ca o săgeată prin labirint. Un scrâşnet l-a avertizat că respiratorul îi era gol. A înjurat şi s-a deconectat de la obiect, apoi şi-a continuat zborul la suprafaţă, gâfâind şi respirând la fiecare salt.

A ajuns la o răscruce de canale şi s-a agitat nedumerit.

În ce parte s-o ia? S-a învârtit pe acolo până când a auzit din nou strigătul de vânătoare. Apoi i-a ajuns la urechi o bufnitură îngrozitoare. A auzit un ţipăt de indignare şi durere, şi zgomotul slab al unei armuri în funcţiune. Altei provocări slabe în trinară i s-a răspuns cu un ţipăt tremurat şi altă bufnitură.

Keepiru a mărit viteza. Nu putea fi departe! S-a străduit din răsputeri să înoate mai repede, când a auzit un ultim ţipăt epuizat:

**Pentru onoarea*
*Calafiei…**

Vocea a fost acoperită de un feroce strigăt victorios, apoi s-a aşternut tăcerea.

Lui Keepiru i-a mai luat cinci minute să străbată, înnebunit, canalele înguste, ca să găsească locul luptei. Gustul apei, când a ajuns la locul faptei, i-a spus că venise prea târziu.

A încetinit brusc, apoi a intrat într-o mică vale, între trei movile de metal. De sus coborau mănunchiuri de liane arămii. O spumă roşiatică se răspândea din mijlocul văii, în pârâiaşe roşii, urmând curenţii dominanţi. În centru, prins între părţile armurii distruse, un tânăr neo-fin *amicus*, deja parţial dezmembrat, plutea cu burta în sus, tras uneori şi sfârtecat de fălcile unui delfin uriaş, înroşite de sângele lui.

Un delfin uriaş? Cum de nu-l observase în tot timpul de când părăsiseră Pământul? Keepiru şi-a pus în grabă alt respirator de la armură şi a inspirat, gâfâind, în timp ce îl fixa şi îl asculta pe ucigaş.

Uită-te la culorile contrastante, şi-a spus el. *Priveşte maxilarul scurt, dinţii mari, aripioara dorsală ascuţită.*

Ascultă-l!

K'tha-Jon a mârâit satisfăcut şi a sfâşiat o bucată de carne din partea laterală a lui Akki. Uriaşul nu părea să observe arsura lungă de pe flancul său stâng şi nici vânătaia care se mărea treptat din punctul în care fusese lovit ultima dată.

Keepiru ştia că monstrul îi detectase prezenţa. K'tha-Jon a înghiţit încet, apoi s-a ridicat la suprafaţă să respire. Când a coborât, s-a uitat drept în ochii lui Keepiru.

— Ei bine, Pilotule? a şoptit el, încântat.

Keepiru i-a vorbit în anglică, chiar dacă respiratorul îi înăbuşea cuvintele.

— Tocmai am lichidat un monstru, K'tha-Jon, dar involuţia *ta* ne contaminează întreaga rasă.

K'tha-Jon l-a luat în râs, scoţând câteva pufnituri stridente, dispreţuitoare.

— Tu crezi că am regresat ca jalnicul ăla de *Stenosss* Moki, nu-i aşa, Pilotule?

Keepiru nu putea face altceva decât să scuture din cap. Îi era imposibil să spună ce devenise nostromul.

— Un delfin care a regresat ar putea să vorbească anglica aşa bine ca mine? a spus uriaşul în batjocură. Sau să folosească logica astfel? Ar fi putut un *Tursiops* sau chiar un *Stenosss* care a regresat să urmărească o pradă care respiră aer cu atâta determinare… Şi plăcere? E adevărat, situaţia de criză din ultimele săptămâni a descătuşat ceva în mine… Dar poţi să mă asculţi cu atenţie şi tot să afirmi că am regre*sat?*

Keepiru a privit balele cu sânge din jurul maxilarelor puternice ale uriaşului. Corpul lui Akki se îndepărta încet, purtat de curenţi.

— Eu ştiu ce eşti, K'tha-Jon.

Keepiru a trecut la trinară.

**Apa rece clocoteşte*
Când urli tu
**Foamea fălcilor roşii*
Îţi umple visul.
**Harpoanele omorau*
Balenele,
**Năvoadele lui Iki*
Ne prindeau pe noi,
**Şi totuşi noaptea*
Ne temeam
**Doar de tine – …*
Cetaceu ucigaş.

K'tha-Jon şi-a deschis fălcile de satisfacţie, de parcă ar fi acceptat acel prinos. A urcat să respire şi s-a întors la câţiva metri mai aproape de Keepiru, rânjind.

— Am ghicit adevărul cu ceva timp în urmă. Sunt unul dintre experimentele preţioase ale scumpului nostru stăpân uman Ignacio Metz. Nătărăul ăla a făcut un lucru măreţ, cu toată prostia lui. Câţiva dintre cei pe care i-a strecurat la bordul lui *Streaker* au regresat sau au înnebunit. Dar *eu* sssunt un successs…

— Eşti o calamitate! a îngăimat Keepiru, împiedicat de respirator să folosească alte cuvinte mai potrivite.

K'tha-Jon s-a mai apropiat de el cu câţiva metri, iar Keepiru s-a dat înapoi din instinct. Uriaşul s-a oprit din nou, emiţând din frunte un clic satisfăcut.

— Chiar aşa, Pilotule? Cum poţi tu, simplu mâncător de peşti, să înţelegi cine e mai bun ca tine? Eşti oare demn să judeci pe cineva ai cărui strămoşi au fost în vârful piramidei trofice a oceanului? Şi îi judecau în mare pe toţi cei din ssspecia ta?

Keepiru abia îl asculta, dându-şi seama că distanţa dintre el şi monstru se micşora încontinuu.

— Eşti prea ar-rogant. Ai doar câteva grefe de gene ale…

— Sunt o BALENĂ UCIGAŞĂ! a ţipat K'tha-Jon. Urletul lui a răsunat ca un imn cântat la bucium. Corpul pe dinafară nu contează *deloc!* Creierul şi *sângele* contează. *Ascultă-mă* şi îndrăzneşte să tăgăduieşti ce sunt!

Clămpănitul fălcilor lui K'tha-Jon a fost ca o salvă de tun. Strigătul de vânătoare a răsunat, iar Keepiru, fiind aşa de aproape, a simţit instinctiv nevoia să se ghemuiască, să se ascundă sau să moară.

Dar a rezistat. Şi-a impus să adopte o postură demnă şi şi-a înghiţit cuvintele sfidătoare.

— *Ai* regresat, K'tha-Jon! Ba, mai rău, ai ajuns un mutant, fără ereditate! Grefele lui Metz nu au reuşit. Crezi că o adevărată balenă ucigaşă ar face ce ai făcut tu? Vânează delfinii neevoluaţi de pe Terra, dar nu când e sssătulă! O adevărată balenă ucigaşă nu omoară din duşmănie!

Keepiru a defecat şi a împins fecalele în direcţia uriaşului cu o lovitură de coadă.

— Eşti un experiment nereuşit, K'tha-Jon! Tu zici că gândeşti încă logic, dar nu mai ai o patrie. Şi, când raportul meu va ajunge pe Terra, plasma ta genetică va fi aruncată la gunoi! Stirpea ta se va stinge aşa cum sfârşesc monştrii!

Ochii lui K'tha-Jon au scăpărat. L-a scăldat pe Keepiru într-un jet de sonar, de parcă voia să-şi întipărească în minte fiecare curbă a următoarei sale victime.

— Ce te face să crezi că vei reuşi să dai raportul? a şuierat el.

Keepiru a rânjit cu gura deschisă.

— Simplul fapt că eşti un monstru diform şi nebun, al cărui bot turtit nu poate găuri nici măcar un carton şi a cărui

masculinitate nu satisface decât grilajul unui bazin şi nu scoate decât apă împuţită…

Uriaşul a urlat din nou, acum de furie. Când a fost atacat, Keepiru a făcut un salt şi s-a repezit într-un canal lăturalnic, abia reuşind să scape de fălcile puternice. Trecând printr-un desiş de alge agăţătoare, Keepiru s-a felicitat. Provocându-l pe K'tha-Jon la o vendetă personală, îl făcuse să uite de armură… şi de carabina cu laser. K'tha-Jon voia acum, fără îndoială, să-l ucidă pe Keepiru la fel cum îl omorâse şi pe Akki.

Keepiru a continuat să fugă, fiind înaintea mutantului cu o lungime de corp.

Până acum totul ieşise bine, s-a gândit el, pe când trecea în goană printre movilele scânteietoare de metal.

Dar era greu să scape de urmăritor. Şi fălcile ameninţătoare l-au făcut pe Keepiru să se întrebe dacă strategia lui fusese, până la urmă, cea potrivită. Urmărirea a continuat toată după-amiaza, până a apus soarele.

***

În întuneric, a devenit pur şi simplu o luptă în care inteligenţa şi sunetul jucau rolurile principale.

Băştinaşii nocturni ai arhipelagului fugeau înspăimântaţi, în timp ce doi monştri străini se fugăreau prin canalele dintre insule, cotind şi repezindu-se prin nori de bule. La trecerea lor, răspândeau în adâncuri şi pe uscat sunete complexe şi uimitoare… imagini compuse şi iluzii puternice de ecouri. Peştii din partea locului, chiar şi cei enormi, fugeau din zonă, lăsând-o la dispoziţia străinilor belicoşi.

Era un joc ciudat de imagini şi umbre, de amăgiri şi ambuscade neaşteptate.

***

Keepiru s-a strecurat afară dintr-un canal îngust, plin de mâl şi a ascultat. Trecuse un ceas de când auzise ultimul strigăt de vânătoare, dar asta nu însemna că monstru rămăsese tăcut. Keepiru şi-a format o imagine mentală a zonei înconjurătoare pe baza ecourilor primite; şi ştia că unele dintre acele imagini erau construcţii făcute cu migală. Uriaşul era prin jur şi îşi folosea extraordinarele organe sonice pentru a aşterne un văl amăgitor pe ecourile din acel loc.

Keepiru regreta că nu vede mai bine. Dar norii de la miezul nopţii cufundau totul în întuneric. Doar plantele uşor fosforescente luminau peisajul submarin.

A ieşit la suprafaţă să respire şi a privit contururile slabe, argintii ale norilor. Sub o burniţă tristă, vegetaţia de pe movilele metalice se unduia şi foşnea.

Keepiru a tras aer în piept de şapte ori, apoi s-a scufundat din nou. Acolo jos se va da lupta decisivă.

Prin canalele deschise înotau fantome. Un fals ecou părea să indice o deschizătură spre nord – direcţia în care încercase Keepiru să-şi ducă urmăritorul –, dar, după o examinare mai atentă, a ajuns la concluzia că era o iluzie.

Un alt fals pasaj îl păcălise mai devreme, dar virase în ultima clipă, însă prea târziu pentru a evita să se izbească de marginea unei movile metalice acoperite de liane. Se lovise rău, se luptase să se elibereze din încâlceala de vegetaţie, scăpând la timp de un alt atac. Botul enorm al lui K'tha-Jon fusese la câţiva centimetri de el. În timp ce fugea, Keepiru a fost atins uşor de o rafală trimisă de puşca laser. Îi provocase o arsură în partea stângă, care îl durea îngrozitor. Doar posibilitatea mai mare de manevră îl salvase de acea dată, permiţându-i să găsească un refugiu unde să aştepte să i se atenueze durerea sfâşietoare.

Probabil va reuşi cu timpul să-l evite pe pseudocetaceul ucigaş. Dar timpul nu era de partea lui. K'tha-Jon se dedicase unei vânători ritualice şi nu se mai gândea la altceva. Nu mai conta pentru el să se întoarcă la civilizaţie. Îi ajungea să-l împiedice pe Keepiru să raporteze pe Terra şi să se încreadă în Ignacio Metz că îi va apăra drepturile acasă.

Dar Keepiru avea totuşi responsabilităţi. Iar *Streaker* nu-l va aştepta, dacă avea şansa de a fugi.

Însă, s-a gândit Keepiru, *mă străduiesc din răsputeri să o şterg?*

S-a încruntat şi a scuturat din cap. Cu două ore în urmă, fusese aproape sigur că scăpase de K'tha-Jon. În loc să profite de ocazie, se întorsese, îndemnat de un raţionament pe care nu şi-l mai amintea acum, până a simţit din nou mirosul sonic al uriaşului. În câteva secunde, strigătul de vânătoare a răsunat din nou, iar mutantul şi-a reluat urmărirea.

De ce am făcut asta?

I-a venit o idee… adevărul… Dar Keepiru a alungat-o. K'tha-Jon se apropia. Abia dacă observa fluxul de adrenalină care îi atenua durerea provocată de lovituri şi arsuri.

Iluziile au dispărut ca nişte fuioare de ceaţă ce se risipesc, dizolvându-se în clicuri şi murmure. Ca un vârtej, lovind puternic din coadă, uriaşul a intrat în canalul de sub Keepiru. Nuanţa albicioasă a burţii monstrului s-a zărit în penumbră când a urcat să respire, apoi a trecut înot prin faţa nişei lui Keepiru, lansând raze de sonar înaintea sa.

Keepiru a aşteptat să treacă uriaşul, apoi s-a ridicat şi el la suprafaţă. A respirat încet de patru ori, apoi s-a scufundat fără să mişte o aripioară.

Monstrul era la zece metri de el. Keepiru n-a scos niciun sunet în timp ce K'tha-Jon a urcat din nou să respire. Dar când a coborât iar delfinul *Stenos,* Keepiru a ţintit rafala de clicuri ca să ricoşeze de două movile metalice aflate de cealaltă parte a canalului.

Cetaceul ucigaş a virat brusc şi s-a năpustit, la stânga lui Keepiru, trecând aproape pe sub el, în urmărirea iluziei sonore.

Ca o rachetă ce se scufundă, Keepiru a coborât, cu botul înainte, spre inamicul său.

Simţurile vânătorului erau incredibile, cu toată tăcerea anormală a lui Keepiru. K'tha-Jon a simţit ceva în urma lui, s-a răsucit pe loc şi s-a ridicat în apă, aproape în faţa lui Keepiru.

Dar unghiul s-a dovedit greşit pentru atac. Puşca laser s-a rotit brusc spre el, iar fălcile enorme… Dacă renunţa şi fugea, ar fi încasat lovitura în plin.

Keepiru şi-a amintit brusc de ceva. I-a revenit în minte instructorul de tactică de la academie, când le vorbea despre avantajele surprizei.

…E o armă unică în arsenalul nostru de pământeni conştienţi, pe care alţii nu o pot copia… "

Keepiru a accelerat şi a frânat apoi în faţa lui K'tha-Jon, ajungând burtă la burtă cu creatura uimită. A rânjit.

**Cine poate refuza*
Un cavaler amabil? –

Să dansăm!

Armura lui Keepiru a scos un zgomot şi trei braţe-waldo au ieşit din ea să le apuce pe ale lui K'tha-Jon şi să le imobilizeze.

Uluit, fostul nostrom a urlat de furie şi a clămpănit din fălci, dar nu a reuşit să se aplece în faţă atât cât era necesar pentru a-l muşca pe Keepiru. A încercat să-l lovească folosindu-şi coada masivă, dar cea a lui Keepiru se îndoia în faţă şi în spate, în acelaşi ritm cu cea a adversarului său.

Keepiru a simţit începutul unei erecţii şi a încurajat-o. În jocurile erotice între masculii adolescenţi, de obicei cel dominant îşi ia rolul de mascul. L-a incitat pe K'tha-Jon, scoţând de la el un ţipăt îndurerat.

Uriaşul se zbătea şi se scutura, se zvârcolea şi lovea, apoi a luat-o la fugă într-o direcţie oarecare, umplând apa cu vaietele sale. Keepiru l-a ţinut din scurt; ştia care avea să fie acum tactica inamicului.

Cetaceul ucigaş a accelerat pe diagonală către o movilă metalică cu pereţi abrupţi. Keepiru a rămas pe loc până când K'tha-Jon a fost cât pe ce să-l strivească de perete. Apoi, deodată, s-a arcuit şi şi-a lăsat greutatea pe o parte, urlând sălbatic.

Poate că era un delfin uriaş, dar K'tha-Jon nu era o balenă ucigaşă adevărată. Keepiru era destul de greu pentru a-i face pe amândoi să devieze cu o clipă înainte de coliziune. Flancul drept al lui K'tha-Jon s-a izbit de peretele din corali ascuţiţi, lăsând urme însângerate de grăsime în urma lui.

K'tha-Jon a continuat să înoate, scuturând din cap ameţit şi lăsând după el un nor de sânge. Pentru moment, pe monstru nu părea să-l intereseze altceva decât aerul, aşa că a urcat la suprafaţă să respire.

Şi eu voi avea nevoie de aer în curând, s-a gândit Keepiru. *Dar acum e momentul să lovesc!*

A încercat să se dea înapoi pentru a-şi folosi aparatul de sudură oxiacetilenică.

Se prinsese! În lama dinţată a armurii lui K'tha-Jon! Keepiru a tras cu toată puterea, dar nu a reuşit să-l deblocheze.

Monstrul l-a fixat cu privirea.

— E rândul tău, focă amărâtă, i-a spus în batjocură. M-ai luat prin sssurprindere. Dar tot ce trebuie să fac e să te ţin sssub apă. Va fi interesssant să te aud cerşind după aer!

Keepiru ar fi vrut să înjure, dar trebuia să-şi păstreze forţele. S-a luptat să-l oblige pe K'tha-Jon să se întoarcă pe spate pentru ca el să poată ajunge la suprafaţă, la doar un metru mai sus, dar monstrul era pregătit să-i împiedice orice mişcare.

Gândeşte-te, şi-a spus Keepiru. *Trebuie să mă gândesc. Păcat că nu cunosc mai bine Keneenk! Măcar...*

Plămânii îi luau foc. Era cât pe ce să strige după ajutor în delfina primitivă.

Şi-a amintit ultima dată când fusese tentat de primitivă. A auzit vocea lui Toshio, mai întâi cu un ton de reproş, apoi pe tonuri liniştitoare. Şi-a adus aminte că jurase să moară decât să mai regreseze vreodată la stadiul de animal.

Sigur! Sunt un peşte cretin, supraevaluat! De ce nu m-am gândit niciodată la asta?

Înainte de toate, a aruncat aparatul de sudură cu o comandă neuronală, deoarece oricum era inutil. Apoi şi-a pus în mişcare braţele armurii.

**Cei ce aleg*
Modele de re gresie
**Nu au nevoie de spaţiu*
*Nici de instrumentele unui astronaut.**

Cu unul din cleşti, a apucat comanda nervoasă de pe capul lui K'tha-Jon. Monstrul a făcut ochii mari, dar, înainte să reuşească să reacţioneze, Keepiru i-a smuls fişa, provocându-i cât mai multă suferinţă şi vătămare. În timp ce duşmanul lui urla, a smuls şi cablul din carcasă, făcându-i armura inutilă pentru totdeauna.

Braţele armurii lui K'tha-Jon, care continuaseră să pulseze sub ale sale, au rămas inerte. Zgomotul uşor al puştii laser s-a oprit. Monstrul a urlat şi s-a zvârcolit.

Keepiru gâfâia după aer când lovitura de coadă a mutantului i-a adus pe amândoi la suprafaţă pentru scurt timp. Au căzut din

nou sub apă în timp ce Keepiru l-a apucat pe inamic de armură din altă parte. Îl ţinea strâns cu două braţe-waldo.

— *Kootchie-Koo,* a fredonat el pe când acţiona al treilea braţ, gata să sfâşie monstrul.

Dar, răsucindu-se disperat, K'tha-Jon a reuşit să-l arunce pe Keepiru departe de el. Acesta a zburat prin aer, aterizând şi împroşcând totul în jur, de partea cealaltă a bancului îngust de mâl.

Gâfâind, s-au privit în ochi prin puzderia de peşti minusculi. Apoi K'tha-Jon a clămpănit din fălci şi s-a mişcat, încercând să găsească o modalitate de a ocoli obstacolul. Urmărirea începea din nou.

Odată ce s-au ivit zorii, lupta şi-a pierdut orice subtilităţi. Nu mai erau amăgiri sonice delicate sau afronturi savuroase. K'tha-Jon îl hăituia pe Keepiru cu o încrâncenare înspăimântătoare. Epuizarea părea să fie un cuvânt fără sens pentru monstru. Pierderea de sânge părea să-i alimenteze furia.

Keepiru se strecura pe canalele înguste, dintre care unele erau adânci de doar patruzeci de centimetri, încercând să-l obosească pe cetaceul ucigaş înainte de a se extenua el. Nu se mai gândea să fugă. Era o luptă care nu se putea termina decât cu o victorie sau cu moartea.

Dar se părea că energia lui K'tha-Jon era nelimitată. Strigătul lui de vânătoare răsuna prin apele puţin adânci. Monstrul îl căuta, la câteva canale distanţă.

— Pilotule! De ce lupţi? Doar şşşti că lanţul trofic e de partea mea!

Keepiru a clipit. Cum putea K'tha-jon să facă apel la *religie?*

Înainte de elevaţie, conceptul de lanţ trofic ca o ierarhie mistică fusese în centrul moralei cetaceelor – al părţii temporale a Visului Balenelor.

Keepiru şi-a transmis mesajul în toate direcţiile.

— K'tha-jon, eşti nebun. Doar pentru că Metz ţi-a băgat în zigot câteva gene de balenă ucigaşă, asta nu-ţi dă dreptul să mănânci pe nimeni!

În timpuri străvechi, oamenii se întrebau de ce delfinii şi multe balene au rămas prietenoşi cu ei, în ciuda faptului că i-au masacrat. Fiinţele umane au început să priceapă ceva când au

încercat pentru prima oară să-i ţină pe delfini şi balenele ucigaşe unii lângă alţii în parcuri oceanice şi au descoperit, spre uimirea lor, că delfinii săreau peste îngrădituri ca să stea cu balenele... cu condiţia ca acestea să nu fie flămânde.

În era primitivă, un cetaceu nu-i reproşa unui membru al altei rase că îl omoară, dacă acesta se afla pe o treaptă mai înaltă a lanţului trofic. Secole întregi, cetaceele presupuseseră că omul se găsea pe treapta cea mai de sus, aşa că nu-i purtase pică decât pentru *cele mai* nebuneşti masacre.

Era un cod al onoarei pe care, când oamenii l-au descoperit, s-au ruşinat şi mai mult de ce făcuseră.

Keepiru s-a strecurat în canalul deschis pentru a-şi schimba poziţia, fiind convins că monstrul îl localizase pe baza ultimului dialog.

Era ceva cunoscut în această zonă. Keepiru nu ştia ce anume, dar era ceva special în gustul apei. Avea duhoarea unui delfin care murise de curând.

**A mânca – mâncat*
A muşca – muşcat
**Răsplăteşte marea...*
*Vino şi hrăneşte-mă!**

Prea aproape. Vocea lui K'tha-Jon era prea aproape şi psalmodia blesteme religioase. Keepiru s-a îndreptat spre o crevasă pentru a se adăposti şi s-a oprit brusc când l-a copleşit mirosul morţii.

L-a inspirat încet şi s-a oprit când a văzut scheletul suspendat printre alge.

— Hist-t! a oftat el.

Astronautul delfin se pierduse din prima zi, când valul o aruncase pe ţărm pe Hikahi şi el se purtase ca un prost. Corpul fusese mâncat cu totul de necrofagii din mare. Cauza morţii nu putea fi stabilită.

Ştiu unde sunt... s-a gândit Keepiru. În acel moment, strigătul de vânătoare a răsunat din nou. Aproape! Foarte aproape!

S-a răsucit şi s-a întors repede în canal, a văzut o formă mişcându-se şi s-a dat la o parte exact când monstrul se

repezea după el. O lovitură de coadă a uriaşului l-a făcut să se învârtă pe loc.

Keepiru s-a arcuit şi a luat-o la fugă, deşi îl durea într-o parte de parcă i se rupsese o coastă. A strigat:

**După mine – ticălos involuat*
Eu ştiu – că acum e timpul să te hrănesc

K'tha-jon a mugit drept răspuns şi s-a repezit după el.

În timp ce distanţa dintre ei se micşora, Keepiru şi-a dat seama că nu mai avea la dispoziţie decât câteva secunde. Fălcile deschise erau acum chiar în spatele lui. *E aici, aproape,* s-a gândit el. *Trebuie să fie!*

Apoi a văzut altă crevasă şi a înţeles.

K'tha-jon a mugit din nou când a văzut că Keepiru era blocat de insulă.

#Încet, încet
Sau repede, repede –
#E timpul să mă hrăneşti – să mă hrăneşti!#

— Te voi hrăni, a spus Keepiru, gâfâind, pe când se repezea în canionul îngust.

De jur împrejurul lui se unduiau alge atârnătoare, de parcă le adusese mareea.

#În capcană! în capcană!
Te-am prins…#

K'tha-Jon a ţipat de uimire. Keepiru a urcat repede deasupra crevasei, străduindu-se să ajungă sus, înainte ca lianele să se închidă în jurul lui. La suprafaţă, a inspirat adânc şi s-a ţinut aproape de perete.

La mică distanţă de el, apa înspumată se învârtejea. Keepiru se uita şi asculta speriat, în timp ce K'tha-Jon se chinuia singur, fără armură sau alte mijloace, să smulgă cu fălcile mănunchiurile de liane ale plantei ucigaşe, zbătându-se inutil pe

măsură ce încă una şi încă una se abătea asupra corpului său uriaş.

Şi Keepiru avea probleme. Şi-a impus să-şi păstreze calmul şi să se folosească de armură. Cleştii puternici ai braţelor-waldo tăiau tentaculele care încercau să-l prindă. Recita în minte tabla înmulţirii ca să rămână la modelul de gândire al anglicii, retezând în acelaşi timp lianele una după alta.

Lupta delfinului pe jumătate balenă ucigaşă trimitea spre cer gheizere de apă de mare şi vegetaţie ruptă.

Dar minutele treceau. Lianele care încercau să-l prindă pe Keepiru erau din ce în ce mai puţine şi tot mai multe cele care coborau asupra uriaşului.

Strigătul de vânătoare a răsunat din nou – încă sfidător, dar şi disperat acum.

Keepiru asculta şi urmărea lupta monstrului cu tentaculele, însă aceasta devenea din ce în ce mai lentă. L-a năpădit o tristeţe ciudată, de parcă i-ar fi regretat sfârşitul.

Ţi-am spus – că te voi hrăni

I-a cântat Keepiru cu blândeţe creaturii care agoniza sub el.

**Dar nu ţi-am spus –*
*Cine se va hrăni din tine…**

75

HIKAHI

De la căderea nopţii îi căutase pe refugiaţi, mai întâi încet şi cu prudenţă, apoi cu disperare. La un moment dat, a renunţat la prudenţă şi a început să acţioneze un far sonar ca s-o poată localiza.

Nimic! Erau fini acolo, dar o ignorau total!

Doar după ce a intrat în labirint, a descoperit sursa sunetului. Apoi a înţeles că unul dintre fini era nebun de legat şi că amândoi erau angajaţi într-un duel ritualic, care excludea întregul univers până lua sfârşit.

Dintre toate lucrurile care se puteau întâmpla, acesta a uluit-o pe Hikahi cel mai mult. O luptă ritualică? Aici? Ce legătură avea asta cu tăcerea lui *Streaker?*

Avea senzaţia neliniştitoare că *această* luptă era pe viaţă şi pe moarte.

Hikahi a pus sonarul pe pilot automat şi a lăsat micul schif să se orienteze singur. A adormit, lăsând întâi o emisferă cerebrală, apoi şi pe cealaltă să treacă în starea alfa, în timp ce vehiculul aluneca prin canalele înguste, îndreptându-se în continuare spre nord-est.

A trezit-o brusc un bâzâit puternic. Instrumentele îi arătau urmele mişcării unui cetaceu aflat chiar după un prag de rocă metalică, îndreptându-se încet spre vest.

Hikahi a activat hidrofoanele.

— Oricine ai fi, a bubuit în apă vocea ei, ieşi imediat de acolo!

A fost un ton interogativ slab, un fluierat obosit şi confuz.

— Pe aici, tâmpitule! Urmează direcţia din care vine vocea mea!

Ceva a ieşit dintr-un canal larg între insule. Hikahi a aprins reflectoarele schifului. Un delfin cenuşiu clipea des în lumina puternică.

— Keepiru! a exclamat Hikahi.

Corpul pilotului era plin de vânătăi, iar pe o parte avea o arsură oribilă, dar zâmbea.

**Ah, ploi blânde –*
Dragă doamnă, căci ai venit aici
*Să mă salvezi...**

Zâmbetul i-a pălit ca un foc ce se stinge, iar ochii s-au dat peste cap. Apoi, din instinct, corpul pe jumătate conştient i s-a ridicat la suprafaţă şi a plutit până când Hikahi a ajuns la el.

PARTEA A VIII-A

CALUL TROIAN MARIN

Semiluni de abanos care urcă
Din lacuri, unde începe lumina pe jumătate
Să apună, pe ce ţărm îndepărtat,
Delfini? Delfini?
HAMISH MACLAREN

76

GALACTICI

Beie Chohooan blestema parcimonia superiorilor săi.

Dacă synthianul comandant suprem ar fi trimis o navă-mamă să supravegheze bătălia fanaticilor, ea ar fi putut să se apropie de zona de luptă cu un vas uşor – prea mic să poată fi detectat. Dar aşa, fusese obligată să ia o navă suficient de mare pentru a călători prin punctele de transfer şi hiperspaţiu, însă prea mică să se apere corespunzător şi prea mare să treacă neobservată printre combatanţi.

Fusese cât pe ce să deschidă foc asupra sferei micuţe care spiona în jurul asteroidului în spatele căruia îşi găsise refugiu nava ei. Exact la timp a recunoscut sonda pilotată de un wazoon. A apăsat pe un buton să deschidă poarta unui post de andocare, dar wazoonul s-a oprit şi a trimis o serie frenetică de impulsuri laser.

— Poziţia ta a fost detectată! *i-a comunicat.* Rachetele inamice te încolţesc…

Beie a proferat cele mai cumplite blesteme. De fiecare data când ajungea destul de aproape să transmită un mesaj pământenilor, era constrânsă să fugă de vreun tentacul paranoic al bătăliei.

— Întoarce-te repede şi andochează! *a tastat Beie ordinul pentru wazoon.*

Muriseră deja pentru ea prea mulţi clienţi mititei, credincioşi.

— Nu. Mai bine fug, Beie. Wazoo-doi le va distrage…

Beie a mârâit, indignată de atâta neascultare. Cei trei wazooni care rămăseseră pe raftul din stânga ei s-au dat înapoi de frică şi au clipit spre ea cu ochii lor mari.

Sfera-spion a luat viteză şi a dispărut în noapte.

Beie a închis poarta de andocare şi a ambalat motoarele. A trecut printre bucăţile de piatră primordială, departe de zona periculoasă.

Prea târziu, *s-a gândit ea pe când arunca o privire la ecran. Rachetele se apropiau prea repede.*

Deodată, o lumină intensă în spatele ei a anunţat-o ce soartă a avut micul wazoon. Buza de sus a lui Beie s-a arcuit în timp ce se gândea la un mod potrivit de a-şi încheia socotelile cu fanaticii, în caz că ar fi avut vreodată ocazia.

Apoi au sosit rachetele, iar ea a avut prea multe de făcut ca să se mai gândească la lucruri plăcute.

A distrus două rachete, transformându-le în vapori, folosindu-şi tunul cu particule. Alte două au explodat şi razele lor abia s-au refractat de scuturile ei.

Ah, pământeni, *s-a gândit,* nici nu veţi şti că am fost aici, sus. Pentru ceea ce ştiţi, aţi fost abandonaţi de întregul univers.

Dar nu vă lăsaţi descurajaţi, pui de lup. Continuaţi lupta! Arătaţi-vă colţii persecutorilor voştri! Şi, dacă nu reuşiţi să-i învingeţi cu armele, muşcaţi-i!

Beie a distrus încă patru rachete înainte ca una să reuşească să explodeze foarte aproape, trimiţându-i nava incendiată în praful întunecat al galaxiei.

77

TOSHIO

Noaptea umedă aducea din când în când rafale de ploaie. Plantele cu frunze mari şi lucioase se unduiau nesigure în bătaia unui vânt care părea incapabil să hotărască din ce direcţie să sufle. Frunzişul ud a strălucit când două din micile luni ale lui Kithrup au ieşit din nori pentru scurt timp.

La extremitatea sudică a insulei, printr-un acoperiş rudimentar de stuf, apa se scurgea încet în picături care cădeau în pârâiaşe pe carena lovită a unei mici nave spaţiale. Apa forma bălţi minuscule pe suprafaţa curbată, apoi curgea mai departe. Răpăitului picăturilor de ploaie pe stuf i se adăuga susurul continuu al pârâiaşelor care se vărsau în noroiul bătătorit şi în vegetaţia strivită de sub vehiculul funcţional în formă de cilindru.

Pârâiaşele curgeau pe flanşele robuste de stază, şerpuiau pe hublourile anterioare, întunecate sau clare în lumina intermitentă a lunilor.

Şi alte pârâiaşe pătrundeau în fisurile subţiri din jurul porţii de la pupa, folosind canale directe pentru a se vărsa în pământul mocirlos.

S-a auzit un şuierat mecanic, doar un pic mai tare ca ploaia. Fisurile din jurul porţii s-au lărgit aproape imperceptibil. Pârâiaşele învecinate s-au unit pentru a umple crăpăturile cele noi. O baltă a început să se formeze pe terenul de sub poartă.

Şi poarta s-a crăpat mai mult. Alte pârâiaşe s-au unit de parcă încercau să intre în navă. Pe neaşteptate, un şuvoi năvalnic s-a revărsat din crăpătură, devenind imediat o cascadă învolburată. Apoi, la fel de brusc, torentul s-a domolit.

Uşa blindată s-a deschis cu un suspin uşor. Ploaia a trimis un vârtej oblic de picături în deschizătură.

O siluetă întunecată, purtând cască, a apărut în prag, indiferentă la asaltul apei. S-a întors să se uite în stânga şi în dreapta, apoi a ieşit şi a călcat în baltă, împroşcând cu apă în jurul ei. Uşa s-a închis la loc cu un scârţâit şi un mic declic.

Silueta s-a încovoiat în vânt, căutând o potecă în întuneric.

***

Dennie s-a ridicat brusc în capul oaselor la auzul unor paşi în apropiere. Şi-a dus mâna la piept şi a spus în şoaptă:

— Toshio?

Pânza de la intrarea în cort a fost dată deoparte. Pentru o clipă, a apărut o formă întunecată în prag. Apoi o voce joasă a îngăimat:

— Da, eu sunt.

Bătăile inimii lui Dennie s-au liniştit puţin.

— Mă temeam să nu fie altcineva.

— Dar cine credeai că e, Dennie? Charlie Dart, părăsindu-şi cortul ca să te violeze? Sau mai degrabă băştinaşii Kiqui?

Toshio o tachina cu blândeţe, dar nu reuşea să-şi ascundă încordarea din voce. Şi-a dat jos costumul, apoi şi casca, pe care a atârnat-o într-un cui de lângă intrare. Doar cu lenjeria pe el, băiatul s-a dus la sacul lui de dormit şi s-a băgat înăuntru.

— Unde ai fost?

— Nicăieri. Dormi, Dennie.

Ploaia răpăia pe cort fără ritm. Dennie a rămas aşezată, uitându-se la Toshio în lumina slabă care intra prin deschizătură. Abia reuşea să distingă albul ochilor băiatului care se uita în gol.

— Te rog, Tosh, spune-mi. Când m-am trezit şi tu nu erai în sacul de dormit…

Vocea i s-a pierdut când el s-a întors s-o privească. Schimbarea care se produsese în Toshio Iwashika în acea ultimă săptămână nu fusese niciodată aşa de evidentă ca acum, în expresia lui concentrată şi intensitatea privirii.

În cele din urmă, l-a auzit oftând.

— Bine, Dennie. M-am dus la şalupa cea mare. Am intrat pe furiş să arunc o privire.

Pulsul lui Dennie s-a accelerat din nou. A vrut să spună ceva, a şovăit, dar până la urmă l-a întrebat:

— Nu e periculos? Vreau să spun că nu se ştie cum ar reacţiona Takkata-Jim. Mai ales dacă este într-adevăr un trădător.

Toshio a ridicat din umeri.

— Era acolo ceva ce trebuia să descopăr.

— Dar cum ai putut să intri şi să ieşi fără să fii prins?

Toshio s-a sprijinit într-un cot şi Dennie i-a văzut o clipă albul dinţilor când a zâmbit un pic.

— Câteodată un elev-ofiţer ştie nişte lucruri pe care nici inginerii nu le cunosc, Dennie. Mai ales când e vorba de ascunzători pe nave. Când vine momentul să ieşi din cart, se găseşte întotdeauna un pilot sau un locotenent care să-ţi mai dea ceva de făcut cu mâinile sau înotătoarele, ca nu cumva să lenevești… E mereu ceva de învăţat în p*lus des*pre navigare în spaţiu sau protocoale, de exemplu. Eu şi Akki petreceam mult timp, în perioadele de odihnă, în cala şalupei mari. Am învăţat cum să deschidem uşile fără ca manevra să fie semnalată pe ecranele din sala de comandă.

Dennie a scuturat din cap.

— Oricum, mă bucur că nu mi-ai spus unde te duci. Aş fi murit de îngrijorare.

Toshio s-a încruntat. Dennie începea iar să vorbească la fel ca mama lui. Tot nu se împăcase cu ideea că trebuia să plece şi să-l lase acolo, iar Toshio spera să nu aducă iar în discuţie acest subiect.

Dennie s-a întins, cu faţa spre el, folosindu-şi braţele pe post de pernă. S-a gândit o clipă, apoi a şoptit:

— Ce ai descoperit?

Toshio a închis ochii.

— Cred că pot să-ţi spun, a zis el. Trebuie să-i spui lui Gillian, în caz că eu nu reuşesc să comunic cu ea mâine-dimineaţă. Am descoperit ce face Takkata-Jim cu bombele alea pe care le-a furat de la Charlie. Le transformă în carburant pentru şalupă.

Dennie a clipit, nedumerită.

— Dar… noi ce putem face în privinţa asta?

— Nu ştiu! Nu ştiu nici dacă *trebuie* să facem ceva în privinţa asta. Oricum, în câteva săptămâni, îşi va reîncărca acumulatorii suficient ca să decoleze. Poate că lui Gillian nu-i pasă. Pe de altă parte, ar putea fi ceva al naibii de important. Încă n-am înţeles cum stau lucrurile. Aş putea fi nevoit să fac ceva drastic.

Toshio văzuse bombele parţial dezasamblate prin geamul gros al uşii de siguranţă de la laboratorul cu mostre. Să ajungă la ele ar fi mult mai greu decât să se mai furişeze o dată la bord.

— Orice s-ar întâmpla, a spus, încercând s-o liniştească pe Dennie, sunt sigur că totul va fi bine. Asigură-te că însemnările tale sunt la locul lor mâine-dimineaţă. Datele despre Kiqui sunt pe locul doi ca importanţă, printre rezultatele acestei odiseei nebuneşti, şi trebuie să ajungă la destinaţie. Ne-am înţeles?

— Sigur, Tosh.

Băiatul s-a întins pe spate. A închis ochii şi a respirat mai încet, prefăcându-se că a adormit.

— Toshio?

Tânărul a oftat.

— Da, Denn…

— Păi, e vorba de Sah'ot. Pleacă doar ca să mă însoţească. Altminteri, cred că ai avea parte de o revoltă.

— Ştiu. Vrea să rămână aici ca să asculte *vocile* alea de sub pământ.

Toshio s-a frecat la ochi, întrebându-se de ce îl ţinea treaz Dennie ca să-i vorbească despre chestiile astea. Ascultase deja reproşurile lui Sah'ot.

— Nu le lua în derâdere, Tosh. El spune că şi Creideiki le ascultă şi că a trebuit să întrerupă canalul ca să-l scoată pe căpitan din transă, pentru că sunetele erau prea fascinante.

— Comandantul are leziuni cerebrale grave. Răspunsul lui Toshio era plin de amărăciune. Iar Sah'ot este egocentric, instabil…

— Şi eu gândeam aşa, l-a întrerupt Dennie. Mi-era teamă de el, până când am descoperit că, în realitate, e blând şi inofensiv. Dar, şi dacă am presupune că aceşti doi fini aveau halucinaţii, tot ar trebui să ţinem cont de ce am descoperit eu în privinţa movilelor metalice.

— Îhî, a făcut Toshio, somnoros. Ce anume? Încă o dovadă că sunt vii?

Dennie a tresărit când i-a auzit tonul uşor dispreţuitor.

— Da, şi extrem de ciudata eco-nişă a copacilor-burghiu. Toshio, am făcut o analiză pe laptopul meu, şi nu există decât o singură explicaţie posibilă. Puţurile săpate de copacii-burghiu sunt parte din ciclul de viaţă al unui organism… un organism care îşi trăieşte o parte din viaţă la suprafaţă, ca o simplă

colonie de corali, iar mai târziu cade în puţul pe care şi l-a pregătit…

— Atâta ingeniozitate şi capacitate de adaptare, cu singurul scop de a-şi săpa mormântul? a întrerupt-o Toshio.

— Nu! Nu mormântul, ci un canal! Movila de metal e doar *începutul* ciclului de viaţă al acestei creaturi… Stadiul larv*ar. Des*tinul său ca formă adultă este jos, în scoarţa subţire a planetei, unde canalele convective ale magmei îi pot furniza energia necesară unei creaturi metaloorganice!

Toshio făcea eforturi serioase să fie atent, dar gândul i se întorcea mereu la bombe, la trădători, la Akki, tovarăşul lui pierdut, şi la un om aflat departe în nord, care merita să-l aştepte cineva, dacă sau *când* va reveni vreodată pe insula de unde plecase.

— … singura problemă e că nu ştim cum a putut să evolueze o asemenea formă de viaţă! Nu se găseşte nimic despre forme intermediare, nicio menţiune despre posibili precursori în vechile informaţii despre Kithrup, deţinute de Bibl*iotecă… şi asta* este cu siguranţă o formă de viaţă excepţională, care ar fi meritat să fie consemnată!

— Hmmm.

Dennie s-a uitat la Toshio. Îşi pusese braţul peste ochi şi respira încet, de parcă se cufunda în somn.

Dar îi vedea pe tâmplă o mică venă care pulsa repede şi pumnul celălalt strângându-se din când în când.

L-a privit în continuare prin semiîntuneric. Ar fi vrut să-l zgâlţâie ca să-l facă s-o asculte!

De ce îl bat atâta la cap? s-a întrebat ea deodată. *Sigur, chestia asta e foarte importantă, dar numai de interes ştiinţific, iar Toshio trebuie să poarte pe umeri povara acestui colţişor de lume al nostru. E atât de tânăr, dar acum are răspunderea unui comandant.*

Şi eu ce simt în privinţa asta?

Un freamăt în stomac i-a spus ce anume. *Îl bat la cap pentru că vreau să-mi acorde atenţie.*

Vreau să-i atrag atenţia, s-a corectat. *În felul meu stângaci, am încercat să-i dau prilejul să…*

Nervoasă, Dennie s-a confruntat cu propria-i nesăbuinţă.

Dacă eu, care sunt mai mare, pot să mă zăpăcesc aşa, nu pot să pretind de la el să înţeleagă semnalele, şi-a dat seama în cel din urmă.

A întins mâna, dar şi-a retras-o înainte să-i atingă părul negru lucios care îi cădea pe tâmple lui Toshio, în şuviţe lungi şi umede. Tremurând, şi-a cercetat din nou sentimentele şi a constatat că doar frica să nu fie respinsă o reţinea.

De parcă ar fi avut propria voinţă, mâna i s-a mişcat să atingă barba scurtă şi moale a lui Toshio. Tânărul a tresărit şi s-a întors s-o privească, mirat.

— Toshio, mi-e frig, a spus Dennie cu vocea înecată de emoţie.

78

TOM ORLEY

Când a venit un moment de calm relativ, Tom s-a gândit la ceva. *Să nu uit data viitoare,* şi-a spus el, *să nu mă mai fâţâi prin jur şi să dau cu piciorul în cuiburi de viespi.*

A aspirat la un capăt al tubului. Celălalt ieşea la suprafaţă într-o mică deschizătură din întinderea ierboasă. Din fericire, de această dată nu îi trebuia mult aer pentru a-l completa pe cel furnizat de mască. În zonă era o mare cantitate de oxigen dizolvat.

Razele trimise de combatanţi sfârâiau din nou sus, iar strigătele slabe indicau o luptă în desfăşurare. De două ori, apa a tremurat de la exploziile din apropiere.

Măcar de data asta nu trebuie să-mi fac griji că voi fi prăjit de raze rătăcite, s-a consolat el. *Cei rămaşi în urmă nu au decât mici arme portabile.*

Tom a zâmbit de acea ironie. *Tot* ce aveau erau arme mici, portabile.

Secerase doi Tandu în prima ambuscadă, înainte ca ei să poată mânui pistoalele cu particule şi să riposteze cu foc. Şi, mai presus de toate, reuşise să-l atingă pe Episiarchul hirsut înainte să plonjeze cu capul înainte într-o gaură din ierburi.

Aproape îl nimerise. O rafală îi lăsase arsuri de gradul doi pe talpa goală a piciorului stâng. În ultima clipă îl văzuse pe Episiarch retrăgându-se indignat, în timp ce un nimb de irealitate îi scânteia în jurul capului, ca un halou de flăcări. Pentru o clipă, Tom a avut impresia că vede stelele prin strălucirea tremurătoare.

Luptătorii Tandu se chinuiau să rămână pe digul care se zgâlţâia puternic. Asta îi făcuse probabil să rateze ţinta, tocmai ei, care se lăudau că sunt trăgători de elită, şi explica faptul că Tom mai era în viaţă.

Aşa cum prevăzuse, vânătoarea vindicativă a războinicilor Tandu îi purtase spre vest. Tom ieşise din apă, din când în când, ca să le menţină viu interesul cu rafale scurte de ace.

Apoi, pe când înota printre deschizăturile din covorul de ierburi, i se păruse că bătălia se îndepărta fără el. Auzise zgomotul luptei şi înţelesese că urmăritorii lui întâlniseră o altă ceată de extratereştri rămaşi în urmă.

Atunci Tom se îndepărtase pe sub apă, căutând alt prilej să le facă rău.

Zgomotul luptei se deplasase din poziţia lui actuală. Judecând după ce văzuse, când aruncase o privire pe furiş acum o oră, această încăierare părea să implice vreo şase Gubru şi trei maşini de teren cu roţi sferice, mai degrabă uzate. Tom nu-şi dădea seama dacă erau conduse de roboţi sau de echipaje, dar păreau să nu se adapteze la suprafaţa nesigură, în ciuda puterii lor de tragere.

A ascultat un minut, apoi a înfăşurat tubul şi l-a pus la centură. A urcat la suprafaţă fără zgomot şi a riscat să-şi ridice privirea la nivelul buclelor încâlcite de ierburi.

Cu toate mişcările sale haotice, se deplasase mereu spre epava în formă de ou. Acum vedea că aceasta era la doar câteva sute de metri de el. Două grămezi de resturi fumegânde l-au lămurit ce soartă avuseseră maşinile cu roţi mari. Pe când se uita la ele, întâi una, apoi cealaltă au început să se scufunde încet. Trei Gubru, plini de noroi, pare-se ultimii supravieţuitori din detaşamentul lor, înaintau cu greu spre nava plutitoare. Penele li se lipiseră de corpurile slabe, împodobite cu pliscuri de şoimi. Păreau foarte nefericiţi.

Tom s-a ridicat în picioare şi a văzut în sud fulgerele altor lupte.

Cu trei ore înainte, o mică navă Soro de recunoaştere coborâse în picaj, trăgând în tot ce vedea, până când o navă Tandu de luptă, cu aripi delta, se repezise din nori să o intercepteze. Începuseră să tragă una în alta, iar de jos făceau obiectul tirului armelor mici, până când s-au ciocnit şi au explodat în flăcări, căzând apoi în mare amândouă, într-o singură grămadă.

După cam o oră, povestea se repetase, dar cu alţi protagonişti: o navă greoaie de salvare a rasei Pthaca şi una avariată, în formă de lance, a Fraţilor Nopţii. Ce a rămas din ele

a ajuns lângă fragmentele fumegânde ale celorlalte două, care se scufundau încet în toate direcţiile.

Nici urmă de mâncare sau ascunzătoare, şi singura rasă de fanatici pe care vreau s-o văd este cea care nu are reprezentanţi aici, în această ciudată capelă funerară.

Bomba cu mesaje îl apăsa sub centură. Din nou Tom ar fi vrut să ştie dacă s-o folosească sau nu.

Gillian trebuie să-şi fi făcut griji până acum, s-a gândit el. *Slavă Domnului, măcar ea e în siguranţă.*

Şi bătălia continuă. Asta înseamnă că e încă timp. Încă mai avem o şansă.

Da. Şi delfinilor le place să facă plimbări lungi pe plajă.

Ah, bine. Să vedem dacă le mai pot face necazuri.

79

GALACTICI

Krat, regina Soro, blestema schema strategică. Clienţii ei îşi luaseră măsuri de precauţie şi se retrăseseră în timp ce ea îşi dădea frâu liber mâniei, sfâşiind perna de vletoor.

Patru nave pierdute! Iar Tandu numai una! Ultima bătălie fusese un dezastru!

Şi, între timp, spectacolul de jos, de pe suprafaţa planetei, o lipsea neîncetat de câteva dintre vasele ei mici de sprijin!

Se părea că resturile minuscule ale tuturor flotelor înfrânte şi ultimii supravieţuitori care se refugiaseră pe luni şi planetoizi hotărâseră probabil că pământenii se ascundeau pe lângă vulcanul acela de pe Kithrup, la jumătatea latitudinii nordice. De ce credeau asta?

Pentru că, în mod sigur, nimeni nu s-ar bate pentru nimic, nu-i aşa? Încăierarea continua acum în virtutea inerţiei. Cine s-ar fi gândit că alianţele învinse ascunseseră o asemenea putere de distrugere pentru o ultimă tentativă disperată de apune mâna pe trofeu?

Gheara de împerechere a lui Krat s-a încovoiat de furie. Nu-şi putea permite să ignore posibilitatea că aceia aveau dreptate. Şi dacă apelul la ajutor venea într-adevăr de la nava terestră? Era negreşit o diabolică diversiune a pământenilor, dar Krat nu-şi putea asuma riscul ca fugarii să fie într-adevăr acolo.

— N-au chemat încă thennaninii? s-a răstit ea.

Un Pil de la sectorul de comunicaţii s-a înclinat repede în faţa ei şi i-a răspuns:

— Nu încă, Mamă a Flotei, deşi au rupt alianţa cu Tandu. Credem că vom avea în curând veşti de la Buoult.

Krat a încuviinţat grăbită.

— Anunţă-mă imediat ce le primeşti!

Pilul a consimţit în grabă şi s-a retras.

Krat a început din nou să-şi cântărească opţiunile. Pe scurt, trebuia să decidă de care vas avariat şi aproape inutil se putea

lipsi în bătălia iminentă ca să-l trimită să cerceteze iarăşi suprafaţa planetei.

Câteva secunde, a cochetat cu ideea de a trimite o navă a thennaninilor, din moment ce avea să încheie noua alianţă cu Tandu, rasa cea mai puternică acum. Dar apoi s-a gândit că ar fi o imprudenţă. Era mai bine să-i ţină pe ipocriţii de thennanini acolo sus, unde îi avea sub ochi. Va alege una dintre propriile nave mici, avariate, pentru misiune.

Krat a contemplat imaginea mentală a pământenilor... Cu pielea moale, membre subţiri şi coama în dezordine, erau laşitatea întruchipată... şi ciudaţii lor clienţi, delfinii.

Când vor ajunge în sfârşit în mâna mea, *s-a gândit regina,* îi voi face să plătească pentru toate necazurile pe care mi le-au pricinuit.

80

JURNALUL LUI GILLIAN BASKIN

Am sosit.

De patru ore sunt conducătoarea unei case de nebuni. Slavă Domnului că sunt aici Hannes, Tsh't şi Kaa Norocosul şi toţi finii frumoşi şi eficienţi care mi-au lipsit atât de mult. Până la sosirea noastră, nu mi-am dat seama că mulţi dintre cei mai buni fuseseră trimişi înainte să ne pregătească noua casă.

A fost o revedere entuziastă. Delfinii se învârteau pe lângă noi, lovindu-se unul de altul şi făcând aşa o gălăgie, că, după mine, până şi Galacticii trebuiau să-i audă... Singurul moment trist a fost când ne-am gândit la membrii echipajului care nu mai erau cu noi, cei şase delfini dispăruţi, inclusiv Hikahi, Akki şi Keepiru. Şi Tom, bineînţeles.

Mai târziu, am observat că dispăruse şi Creideiki.

După ce am sărbătorit puţin, ne-am apucat de treabă. Kaa Norocosul s-a dus la timonă, pilotând aproape cu aceeaşi siguranţă ca şi Keepiru şi ducând nava de-a lungul unei serii de balize de ghidaj, până în interiorul epavei thennanine. Nişte cleme enorme au coborât şi l-au înconjurat pe Streaker, *aproape integrându-l în carcasă. Tehnicienii au început imediat să monteze senzorii şi să regleze impedanţa flanşelor de stază. Propulsoarele cu reacţie sunt deja aliniate. Au fost deschise trapele bine camuflate pentru arme, în caz că va trebui să luptăm.*

Ce realizare! N-aş fi crezut-o posibilă! Cred că nici Galacticii nu se aşteaptă la aşa ceva. Tom are o imaginaţie uimitoare.

Măcar de i-am auzi semnalul...

***

I-am cerut lui Toshio să-i trimită aici pe Dennie şi pe Sah'ot cu sania. Dacă o iau pe un drum direct, cu viteză maximă, ar trebui să ajungă în puţin mai mult de o zi. Voi avea nevoie de acest timp ca să termin pregătirile aici.

E foarte important să primim însemnările lui Dennie şi mostrele de plasmă. Dacă Hikahi intră în contact cu noi, o voi

ruga să se oprească la insulă pentru a-i lua pe reprezentanţii populaţiei Kiqui. Pe locul doi, după necesitatea fugii noastre, vine datoria faţă de micii amfibieni: trebuie să-i salvăm de aservirea de către o rasă nebună de stăpâni galactici.

Toshio a hotărât să mai rămână ca să stea cu ochii pe Takkata-Jim şi pe Metz şi să-l aştepte pe Tom, în caz că se va întoarce. Cred că a adăugat acest al doilea motiv, ştiind că astfel îmi va fi imposibil să-l refuz… Bineînţeles că eu ştiam că se va oferi. Contam pe asta.

Am remuşcări la gândul că mă servesc de el ca să-l ţin sub supraveghere pe Takkata-Jim. Chiar dacă fostul nostru secund mă va dezamăgi şi se va purta bine, nu ştiu cum va reuşi Toshio să se întoarcă aici la timp, mai ales dacă va trebui să decolăm în grabă.

Învăţ sensul expresiei „suferinţele comandantului”.

A trebuit să mă prefac surprinsă şi şocată când mi-a spus Toshio de minibombele pe care le-a furat Charlie Dart din arsenal. Toshio s-a oferit să le recupereze de la Takkata-Jim, dar eu i-am interzis să facă asta. I-am zis că ne vom încerca norocul.

Nu puteam avea încredere în el. Toshio e un tânăr inteligent, dar nu ştie să se prefacă.

Cred că am calculat bine timpul. De-aş putea fi sigură…

***

Blestematul ăla de Niss mă apelează din nou. De data asta, o să văd ce vrea.

O, Tom! Dacă erai aici, l-ai fi lăsat să greşească pe căpitanul navei? *Cum pot să-mi iert că l-am lăsat pe Creideiki să iasă în exterior neînsoţit?*

Dar părea să se descurce atât de bine. Pentru numele lui Ifni, ce a mers prost?

81

CHARLES DART

Din zori era la consola lui de pe malul apei, discutând încântat cu noul său robot, care coborâse la o adâncime de un kilometru şi pusese detectori minusculi pe tot traseul din puţul copacului-burghiu.

Charles Dart flecărea vesel. În doar câteva ore coborâse sonda la aceeaşi adâncime ca şi cealaltă, stricată şi inutilă, pe care o abandonase. Apoi, după alte câteva verificări, menite să-i confirme teoriile despre formaţiunile din scoarţa lui Kithrup, putea începe să răspundă la marile întrebări ca, de exemplu, cum *era planeta* aceasta?

Nimeni, absolut nimeni, nu-l mai putea opri acum!

Îşi amintea de perioada petrecută în California, în Chile, în Italia, unde studiase cutremurele chiar în timp ce aveau loc, lucrând împreună cu cei mai străluciţi geofizicieni. Fusese fascinant. Însă, după câţiva ani, începuse să-şi dea seama că ceva nu era în regulă.

Fusese acceptat în toate asociaţiile profesionale importante, lucrările lui erau fie elogiate, fie respinse cu vehemenţă – ambele reacţii fiind preferabile, pentru orice om de ştiinţă, ignorării. Nu ducea lipsă de oferte la instituţii prestigioase.

Dar venise momentul în care se întrebase unde sunt *studenţii.*

De ce nu-l căutau absolvenţii universităţilor să se consulte cu el? Îşi vedea colegii asediaţi de cereri ale solicitanţilor de posturi de asistenţi, dar la el veneau doar cei slab pregătiţi, în ciuda numeroaselor lucrări pe care le publicase, a teoriilor sale controversate, dar cunoscute de mulţi oameni de ştiinţă, cei care căutau mai degrabă un sprijin pentru obţinerea unei burse decât un mentor.

Desigur, fuseseră câteva cazuri minore în care îşi dăduse frâu liber furiei şi unul sau doi din studenţi îl părăsiseră plini de resentimente, dar asta nu putea să explice eşecul carierei sale pedagogice, nu?

Încetul cu încetul, se convinsese că trebuia să fie altceva… legat de rasă.

Dart se ţinuse întotdeauna departe de obsesiile elevaţioniste ale multor cimpanzei sau de respectul obositor pe care îl aveau majoritatea faţă de fiinţele umane ori de resentimentele nutrite de o minoritate gălăgioasă. Totuşi, acum câţiva ani, începuse să acorde atenţie acestor probleme şi, în scurt timp, formulase şi o teorie. Studenţii îl evitau pentru că era cimpanzeu!

Gândul îl uluise. Şi, trei luni întregi, lăsase totul ca să studieze problema. Citise protocoalele care reglementau patronajul omenirii asupra rasei sale şi îl indignase autoritatea supremă a oamenilor – până când citise despre practicile elevaţiei din galaxie. Atunci descoperise că nicio altă rasă protectoare nu acorda unei rase cliente de 400 de ani locuri în consiliile de conducere, aşa cum făcea omenirea.

Charles Dart a fost confuz, dar apoi s-a gândit la sensul verbului „a acorda”.

Citise despre luptele rasiale de odinioară ale omenirii. Trecuse oare mai puţin de jumătate de mileniu de când oamenii inventaseră minciuni sfruntate unul despre altul în ceea ce priveşte culoarea pielii şi exterminaseră milioane de semeni ai lor, întrucât credeau în propriile minciuni?

A învăţat o expresie nouă, „reprezentare simbolică”, şi s-a simţit profund ruşinat. Asta fusese când se oferise voluntar pentru o misiune în spaţiu, hotărât să nu se întoarcă fără *a-şi dovedi* valoarea academică – pregătirea sa ştiinţifică, egală cu a oricărei fiinţe umane!

Din păcate, fusese desemnat să plece cu *Streaker*, o navă plină de delfini gălăgioşi şi de *apă.* Şi, pe deasupra, arogantul Ignacio Metz începuse să-l trateze ca pe unul dintre experimentele sale nereuşite.

Învăţase să suporte şi asta. Ba chiar flecărea uneori cu Metz. Avea să îndure orice, până se vor anunţa rezultatele obţinute pe Kithrup.

Atunci toţi se vor ridica în picioare când va intra Charles Dart într-o cameră! Studenţi străluciţi vor veni repede la el. Îşi vor da seama cu toţii că *el,* cel puţin, nu este un reprezentant simbolic!

Şirul gândurilor lui Charlie a fost întrerupt de sunetele ce veneau din pădurea învecinată. S-a grăbit să acopere o serie de comenzi din colţul de jos al consolei. Nu voia să rişte să-i descopere cineva partea *secretă* a experienţelor.

Dennie Sudman şi Toshio Iwashika au apărut pe poteca dinspre sat, vorbind în şoaptă şi ducând nişte bocceluţe. Charlie şi-a făcut de lucru, dând robotului comenzi detaliate, dar aruncând pe furiş câte o privire spre cei doi tineri, întrebându-se dacă bănuiau ceva.

Dar nu. Erau prea vrăjiţi unul de celălalt, se atingeau, se dezmierdau, şopteau. Charlie a pufnit, dezgustat de obsesiile sexuale ale oamenilor, dar a zâmbit şi le-a făcut cu mâna când s-au uitat în direcţia lui.

Nu bănuiesc nimic, şi-a spus el, felicitându-se când i-au făcut şi ei semn, apoi au continuat să se mângâie. *Ce noroc am că sunt îndrăgostiţi!*

***

— Tot vreau să rămân. Dacă Gillian se înşală? Dacă Takkata-Jim termină mai repede de convertit bombele?

Toshio a ridicat din umeri.

— Mai am ceva de care are nevoie. Şi-a coborât privirea la a doua sanie de pe lac, cea care îi aparţinea lui Tom Orley. Takkata-Jim nu va decola fără ea.

— Întocmai! a exclamat Dennie. Va avea nevoie de radioul ăla, altfel extratereştrii îl vor arunca în aer înainte să poată începe negocierile! Dar tu vei fi singur! Şi finul ăla e periculos!

— Ăsta-i unul dintre multele motive pentru care te trimit acum de aici.

— Nu vorbeşte oare *masculul feroce* din tine?

Dennie a încercat să-l ironizeze, dar nu a reuşit să fie sarcastică.

— Nu.

Toshio a scuturat din cap.

— Tu vorbeşti ca un comandant militar. Asta e. Acum hai să încărcăm şi ultimele mostre. Vă voi însoţi pe tine şi pe Sah’ot câţiva kilometri, apoi ne vom despărţi.

S-a aplecat să ridice unul dintre pachete, dar, înainte să-l atingă, a simţit o mână pe spate care l-a împins puţin, aşa că şi-a pierdut echilibrul.

— Dennie!

A văzut-o râzând răutăcios. În ultimul moment, a întins mâna stângă şi a prins-o pe a ei. Râsul lui Dennie s-a prefăcut într-un ţipăt când a târât-o după el în apă.

Au ieşit la suprafaţă, scuipând apă, între sănii. Dennie a scos un strigăt triumfător, i-a luat capul în mâini şi l-a băgat din nou sub apă. Apoi a ieşit la suprafaţă, când a lovit-o ceva din spate.

— Toshio! a exclamat Dennie pe un ton acuzator.

— N-am fost eu! Tânărul şi-a recăpătat suflul şi s-a îndepărtat de ea. Trebuie să fi fost celălalt iubit al tău!

— Al meu... O, nu! Sah'ot! Dennie s-a întors brusc, căutând şi lovind cu picioarele, apoi a ţipat când a simţit că era cineva în spatele ei. Voi, masculi fără minte, nu vă gândiţi la nimic altceva?

Un cap de delfin, cenuşiu, a ieşit la suprafaţă. Respiratorul care îi acoperea orificiul îi înăbuşea puţin râsul.

**Cu multă vreme înainte ca oamenii*
Să înveţe vâslitul în trunchiuri de copaci –
**Noi am făcut o invenţie*

**V-ar displăcea*
Să încercaţi
**Un*
*Menage a trois?**

Sah-ot a râs batjocoritor, iar Toshio a fost constrâns să râdă şi el, pe când Dennie roşea şi începea să-l stropească. În cele din urmă, a înotat până la ea şi i-a ţintuit braţele de una dintre sănii şi a sărutat-o, ca să-i oprească ploaia de înjurături.

Buzele ei aveau gustul disperării de pe Kithrup când l-a sărutat şi ea. Sah'ot a venit lângă ei şi i-a muşcat uşor de picioare cu dinţii lui ascuţiţi.

— Ştii c-ar trebui să evităm să stăm în apa asta, dacă e posibil, a spus Toshio, ţinând-o în braţe. Nu ar fi trebuit să faci asta.

Dennie a scuturat din cap, apoi şi-a îngropat faţa în umărul lui.

— Pe cine vrei să păcăleşti, Toshio? a şoptit ea. De ce să ne preocupe intoxicarea lentă cu metale? Vom muri cu mult înainte să ni se albăstrească gingiile…

— O, Dennie, ce absurditate…

El căuta cuvintele potrivite s-o liniştească, dar tot ce putea face era s-o ţină strâns în braţe, în timp ce delfinul se învârtea în jurul lor.

După câteva minute, au auzit sunetul unei alerte. Sah'ot activase unitatea de la sania lui Orley, cea conectată prin cablu monofilament cu fosta poziţie a lui *Streaker.*

A ascultat o rafală scurtă de clicuri primitive, apoi a transmis repede un răspuns. S-a ridicat în apă şi şi-a desprins aparatul de respirat.

— E pentru tine, Toshio!

Băiatul n-a mai stat să întrebe dacă era ceva important. Pe linia aceea, trebuia să fie. S-a desprins cu blândeţe din braţele lui Dennie.

— Tu termină de împachetat. Mă întorc imediat să te ajut.

Ea a dat din cap că da, frecându-se la ochi.

— Tu mai stai puţin cu ea, e-n regulă, Sah'ot? a spus Toshio în timp ce înota spre sanie.

Delfinul *Stenos* a înclinat din cap.

— Cu plăcere, Toshio. E rândul meu sss-o distrez pe doamna. Din păcate, ai nevoie de mine aici să traduc.

Băiatul l-a privit, fără să înţeleagă.

— E căpitanul, l-a informat Sah'ot. Creideiki vrea să dissscute cu noi. Apoi vrea să-l ajutăm să intre în contact cu tehnolocuitorii acestei lumi.

— Creideiki? El ne-a contactat? Dar Gillian a spus că a fost dat dispărut.

Toshio s-a încruntat, dându-şi seama încetul cu încetul de sensul cuvintelor lui Sah'ot.

— Tehno… Vrea să stea de vorbă cu Kiqu*i?*

Sah’ot a rânjit.

— Nu, domnule; nu se califică, comandante neînfricat. Căpitanul nostru vrea să stea de vorbă cu vocile mele. Vrea să discute cu locuitorii din adâncuri.

Fratele celor Douăsprezece Umbre a fluierat încet. Plăcerea lui s-a răspândit prin apele din jurul său, sub covorul de ierburi. S-a îndepărtat înot de locul ambuscadei, în timp ce gemetele slabe ale victimelor muribunde, cuprinse de convulsii, se stingeau în urma lui.

Întunericul de sub ierburi nu-l deranja. Lipsa luminii nu-i displăcea niciodată unui Frate al Nopţii.

— Frate al întunericului, a şuierat el, te bucuri la fel de mult ca mine?

Din stânga lui, dintre algele atârnătoare, a ajuns la el un răspuns vesel.

— Mă bucur, Frate mai Mare. Acel grup de războinici Paha nu va mai îngenunchea niciodată în faţa unei femele Soro depravate. Se cuvine să le mulţumim comandanţilor militari din vechime.

— Le vom mulţumi personal, a răspuns Fratele celor Douăsprezece Umbre, când vom afla poziţia flotei lor de la pământenii pe jumătate conştienţi. Deocamdată, să le mulţumim protectorilor noştri, Vânătorii Nopţii, dispăruţi de atâta vreme, că au făcut din noi luptători formidabili.

— Mulţumesc spiritelor lor, Frate mai Mare.

Au continuat să înoate, la şaizeci de lungimi de corp unul de celălalt, distanţa impusă de doctrina luptelor subacvatice. Era incomod, cu toate algele acelea prin jur şi apa care avea un ecou ciudat, dar doctrina era doctrină, la fel de imperativă ca instinctul.

Fratele mai Mare a ascultat până nu s-a mai auzit niciun sunet de la războinicii Paha care se înecau. Acum el şi tovarăşul său urmau să se îndrepte înot spre una dintre epavele plutitoare, unde aveau să găsească în mod sigur alte victime.

Era de parcă ar fi cules fructe dintr-un copac. Chiar războinici puternici, ca Tandu, ajunseseră nişte peşti prinşi în năvoade pe acest covor de ierburi încâlcite, dar nu şi Fraţii Nopţii!

Adaptabili, maleabili, înotau pe sub *acel* strat şi provocau distrugeri oriunde puteau.

Branhiile îi pulsau, aspirând apa cu gust metalic. Fratele celor Douăsprezece Umbre a detectat o zonă mică, având un nivel de oxigen mai ridicat, şi a făcut un mic ocol ca să treacă prin ea. Era important să respecţi doctrina, bineînţeles, dar aici, sub apă, ce putea să le facă rău?

Din stânga, s-a auzit o succesiune rapidă de bufnituri, un strigăt scurt, apoi s-a făcut linişte.

— Frate mai Mic, ce s-a întâmplat? a strigat în direcţia unde fusese tovarăşul său.

Dar, sub apă, vocea nu ajungea prea departe. A aşteptat, din ce în ce mai speriat.

— Frate al întunericului!

S-a băgat sub un mănunchi de alge atârnătoare, strângând câte un pistol cu săgeţi în fiecare dintre cele patru mâini mecanice.

Ce putuse să-l învingă, acolo jos, pe un luptător formidabil ca fratele lui mai mic? Era sigur că niciunul dintre stăpânii sau clienţii pe care îi cunoştea nu era în stare s-o facă. Un robot îi dezactivase probabil detectorii de metale.

Şi-a amintit brusc că „delfinii” pe jumătate inteligenţi pe care îi căutau puteau fi periculoşi în apă.

Dar nu. Delfinii respirau aer. Şi erau mari. A cercetat zona din jurul său, dar nu a auzit nicio reflexie.

Fratele mai Mare – care comanda ce mai rămăsese din flotila lor dintr-o peşteră de pe o lună mică – ajunsese la concluzia că pământenii nu erau aici, în marea aceasta nordică, dar trimisese un vas mic să-i ţină sub observaţie şi să-i hărţuiască. Cei doi fraţi din apă erau singurii supravieţuitori, şi tot ce văzuseră confirma că prada nu se afla acolo.

Fratele celor Douăsprezece Umbre a ocolit în grabă marginea unei bălţi deschise. Oare tovarăşul său se aventurase în aer liber şi fusese lovit de cineva care stătea pe stratul de iarbă?

A înotat în direcţia din care venea un sunet slab, cu armele pregătite.

În întuneric, a simţit în faţa lui un corp voluminos. A scos un tril şi s-a concentrat asupra ecourilor complexe.

Sunetele ce se întorceau îi arătau că era în apropiere o singură creatură mare, imobilă şi tăcută.

A înotat spre ea, a strâns-o şi a plâns lacrimi amare. Apa îi pulsa prin branhii în timp ce ţipa:

O să te răzbun, Frate!
Voi ucide tot ce gândeşte în această mare!
Voi cufunda în întuneric tot ce speră!
Voi face…

S-a auzit o împroşcătură puternică. A scos un „urk“ scurt când cădea ceva greu de *sus* în dreapta lui, încolăcindu-l cu braţele şi picioarele.

Pe când se lupta să scape, Fratele celor Douăsprezece Umbre şi-a dat seama cu stupefacţie că inamicul său era o fiinţă umană. Un om preconştient, un pui de lup cu pielea delicată!

— *Înainte să faci toate acele lucruri, va trebui să faci mai întâi altceva,* a auzit o voce aspră în galactică zece, chiar în spatele organelor sale auditive.

Fratele a urlat. Ceva ascuţit şi fierbinte i-a străpuns gâtlejul lângă coarda nervoasă dorsală.

Şi-a auzit inamicul spunând aproape cu milă în glas:

— *Să mori.*

83

GILLIAN

— Tot ce pot să-ţi spun, Gillian Baskin, este că a ştiut cum să mă găsească. A venit aici la bordul unui „mergător” şi mi-a vorbit de pe coridor.

— Creideiki a fost *aici?* Tom şi cu mine ne-am închipuit că va deduce că avem un computer foarte performant; dar era imposibil de găsit poziţia…

— Eu n-am fost aşa de surprins, doamnă doctor Baskin, a întrerupt-o Niss, mascându-şi lipsa de politeţe cu o serie captivantă de imagini abstracte. Este evident că Creideiki îşi cunoaşte bine nava. Mă aşteptasem să-mi ghicească poziţia.

Gillian, care şedea lângă uşă, a scuturat din cap.

— Trebuia să vin când mi-ai dat primul semnal. Poate l-aş fi împiedicat să plece.

— Nu e vina ta, a răspuns computerul cu o sensibilitate neobişnuită. Aş fi făcut cererea mai urgentă dacă aş fi considerat că e cazul.

— O, da, nu mă îndoiesc! i-a răspuns Gillian pe un ton sarcastic. Nu e ceva urgent atunci când un ofiţer de valoare cade pradă atavismului din cauza tensiunii în care se află şi se rătăceşte într-un mediu străin, dezolant, poate mortal.

Imaginile abstracte au dansat.

— Te înşeli. Căpitanul Creideiki n-a căzut pradă schizofreniei pricinuite de regresie.

— De unde ştii? a întrebat Gillian, enervându-se. Mai mult de o treime din echipajul navei ăsteia a avut simptomele bolii după ambuscada de la Morgran, inclusiv aproape toţi finii cu grefe de *Stenos.* Cum poţi să spui că Creideiki nu a regresat, după tot ce a suferit? Cum ar putea să practice Keneenk când nu e în stare nici să vorbească?

Niss a răspuns calm:

— A venit aici să caute anumite informaţii. A ştiut că am acces nu numai la mini-*Biblioteca* de pe *Streaker,* ci şi la cea mai completă, luată de pe epava thennanină. N-a putut să-mi

spună ce vrea să ştie, dar am găsit eu un mod de a trece peste bariera lingvistică.

— Dar cum?

Gillian era fascinată, în ciuda furiei şi a sentimentului de vină.

— Prin pictograme, imagini vizuale şi sonore alternative pe care alegeam să i le prezint foarte repede. Creideiki emitea sunete care indicau *da* sau *nu* pentru a-mi spune dacă unde ajungeam era – cum ziceţi voi, oamenii – cald sau rece. Şi aproape imediat a început el să mă conducă *pe mine,* făcând asocieri la care eu nici nu mă gândisem.

— Ca de exemplu?

Particulele luminoase au scânteiat.

— Ca modul în care multe mistere ale acestei lumi unice păreau să se lege între ele, timpul ciudat de lung în care această planetă a rămas pustie de când ultimii săi locuitori au degenerat şi au fost trimişi aici să piară, nişa ecologică anormală a aşa-ziselor movile ale copacilor-burghiu, straniile „voci din adâncuri” auzite de Sah'ot…

— Delfinii cu temperamentul lui Sah'ot aud *tot timpul* „voci“, a spus Gillian, oftând. Şi nu uita că şi el e un *Stenos* experimental. Sunt sigură că unii dintre ei au fost primiţi în echipaj fără să li se facă testul de rezistenţă la stres.

După o scurtă pauză, computerul a răspuns pe un ton realist.

— Sunt probe, doamnă doctor Baskin. Din câte se pare, doctorul Ignacio Metz este reprezentantul unei facţiuni nerăbdătoare de la Centrul pentru Elevaţie.

Gillian s-a ridicat în picioare.

— Elevaţie! Pe naiba! *Ştiu* ce a făcut Metz! Crezi că-s oarbă? Din cauza proiectului său nebunesc, am pierdut mai mulţi prieteni dragi şi colegi de echipaj de neînlocuit. Da, sigur şi-a supus la test „fenomenele”. Şi unele din noile modele n-au rezistat la presiune! Dar toate astea s-au terminat! Ce legătură are elevaţia cu vocile din adâncuri sau movilele făcute de copacii-burghiu sau istoria lui Kithrup, sau amicul nostru Herbie, mumia? Ce legătură au *toate* astea cu decizia de a-i salva pe ai noştri care s-au rătăcit şi de a pleca de aici?

Inima îi bătea cu putere şi avea pumnii strânşi.

— Doamnă doctor Baskin, i-a răspuns Niss, cu mult calm, exact asta l-am întrebat pe căpitan. Când a pus lucrurile cap la cap pentru mine, mi-am dat şi eu seama că elevaţia nu e o problemă irelevantă aici. E singura care contează. Aici, pe Kithrup, este reprezentat tot ce e bun sau rău în acest sistem vechi de câteva miliarde de ani. S-ar zice că e pusă la încercare chiar baza societăţii galactice.

Gillian a clipit, fixând cu privirea imaginile abstracte.

— Ce ironie, a continuat vocea fără trup, să vă revină această problemă tocmai vouă, oamenilor, prima rasă de sofonţi în eoni, care pretinde a avea o inteligenţă „evoluată”.

Descoperirea voastră în aşa-numita Mică Grămadă poate avea ca efect un război distrugător în cele Cinci Galaxii sau poate să nu ducă la nimic, ca multe alte crize himerice. Dar ce se face aici, pe Kithrup, va deveni o legendă. Are toate elementele necesare. Iar legendele au darul de a afecta evenimentele mult timp după ce războaiele sunt date uitării.

Gillian s-a uitat fix la hologramă câtva timp, apoi a scuturat din cap.

— N-ai vrea să-mi spui despre *ce naiba vorbeşti?*

84

HIKAHI/KEEPIRU

— Trebuie sssă ne grăbim! a insistat pilotul.

Keepiru era legat la un autodoc portabil. Catetere şi tuburi plecau de la reţeaua care îl ţinea suspendat deasupra apei. Zgomotul motoarelor schifului răsuna în toată cămăruţa.

— *Trebuie* să te relaxezi, l-a sfătuit Hikahi. Am pus în funcţiune pilotul automat. Înaintăm cu viteza maximă posibilă sub apă. Vom ajunge în scurt timp.

Hikahi era încă puţin nedumerită de veştile despre Creideiki şi şocată de trădarea lui Takkata-Jim. Dar, mai presus de toate, nu reuşea să fie de acord cu graba frenetică a lui Keepiru. Evident, pe fin îl mâna devotamentul faţă de Gillian Baskin şi voia să se întoarcă la ea s-o ajute cât mai repede posibil. Hikahi vedea lucrurile din altă perspectivă. Ştia că Gillian deţine controlul asupra situaţiei de acolo de pe navă. În comparaţie cu dezastrele pe care şi le imaginase în ultimele zile, veştile erau chiar bune. Nici leziunile lui Creideiki nu-i micşorau lui Hikahi uşurarea că *Streaker* era intact.

Armura i-a scârţâit. Cu mâna-waldo a atins o comandă ca să-i dea lui Keepiru un somnifer uşor.

— Acum trebuie să dormi, i-a spus. Trebuie să-ţi recapeţi puterile. Consssideră asta un ordin, dacă, aşa cum spui, eu sssunt acum căpitanul în funcţie.

Ochii lui Keepiru au început să se lase grei şi pleoapele i-au coborât încet.

— Ssscuze, doamnă. Cred că… nu sunt-t mult-t mai logic decât Moki… Vă faccc merrreu necazuri…

Vorbea din ce în ce mai tărăgănat, pe măsură ce medicamentul îşi făcea efectul. Hikahi a trecut înot pe sub pilotul moleşit şi a intonat încet un cântec de leagăn:

* *Visează, apărătorule –*
Visează-i pe cei ce te iubesc
*şi îţi binecuvântează curajul –**

85

GILLIAN

— Şi zici că aceşti… Karrank% au fost ultimii sofonţi cărora li s-a permis să locuiască pe Kithrup, cu o sută de milioane de ani în urmă?

— Întocmai, a răspuns computerul Niss. Au fost trataţi în mod atroce de stăpânii lor, modificaţi genetic cu mult peste măsura admisă de coduri. După *Biblioteca* de pe nava spaţială thennanină, a fost un mare scandal în acea vreme. În chip de compensaţie, Karrank% au fost scutiţi de restul perioadei de aservire şi li s-a dat o planetă adecvată nevoilor lor, una cu un potenţial scăzut pentru dezvoltarea preinteligenţei. Din acest motiv, lumile acvatice sunt un fel de case de odihnă. Pe aceste planete, presofonţii apar rareori. Kiqui par să fie o excepţie.

Gillian mergea înainte şi înapoi pe tavanul în pantă al camerei cu susul în jos. Auzea din când în când un „cling-cling" prin pereţii metalici, care, o anunţa că se făceau ultimele manevre pentru a-l fixa bine pe *Streaker* în interiorul Calului Troian Marin.

— Doar nu vrei să spui că populaţia Kiqui are vreo legătură cu acei antici…

— Nu, par o descoperire autentică şi un motiv în plus pentru care să vă străduiţi să scăpaţi din această capcană şi să vă întoarceţi pe Terra cu tot ce aţi aflat.

Gillian a zâmbit ironic.

— Mulţumesc. Vom face tot posibilul. Deci, ce li s-a făcut celor din specia Karr… Karrank%? Gillian a încercat să redea cât mai bine dublul stop glotal. Ce li s-a făcut de s-au ascuns pe Kithrup şi n-au mai vrut să aibă niciodată de-a face cu civilizaţia galactică?

— În forma lor preconştientă, erau creaturi ca nişte cârtiţe pe o planetă bogată în metale ca asta, i-a explicat Niss. Aveau un metabolism bazat pe carbon şi oxigen, ca voi, dar erau săpători excelenţi.

— Lasă-mă să ghicesc. Au fost formaţi ca mineri care să extragă minereuri pe planete sărace în metale. Era mai ieftin să

importţi şi să hrăneşti săpători Karrank% decât să transporţi mari cantităţi de minereuri prin spaţiu.

— O deducţie excelentă, doamnă doctor Baskin. Clienţii Karrank% au fost într-adevăr transformaţi în mineri şi li s-a modificat metabolismul în aşa fel încât să-şi ia energia direct din substanţele radioactive. Stăpânii lor credeau că asta le va servi drept *stimulent.*

Gillian a fluierat.

— O asemenea mutaţie drastică a structurii lor nu putea să aibă succes! *Ifni,* cât trebuie să fi suferit!

— A fost ceva pervers, a încuviinţat Niss. Când s-a descoperit asta, specia Karrank% a fost eliberată şi i s-a oferit o recompensă. Dar, după câteva milenii în care s-au adaptat la existenţa normală a fiinţelor care călătoreau prin spaţiu, au decis să se retragă pe Kithrup. Planeta le-a fost cedată pe toată durata vieţii rasei lor. Nimeni nu se aştepta să supravieţuiască prea mult timp. Dar, în loc să se stingă ca specie, se pare că au continuat să se modifice de unii singuri. Par să fi adoptat un mod de viaţă unic în universul cunoscut.

Gillian a pus cap la cap informaţiile din prima parte a discuţiei cu Niss şi a făcut o deducţie. Ochii s-au mărit.

— Vrei să spui că *movilele metalice…*

— Sunt larvele unei forme de viaţă inteligentă care trăieşte în scoarţa acestei planete. Da. Aş fi putut să deduc asta din ultimele date trimise de doctoriţa Dennie Sudman, dar Creideiki ajunsese la aceeaşi concluzie înainte ca ea să ne fi transmis însemnările ei. Iată de ce a venit să mă caute: să-şi confirme ipoteza.

— *Vocile* auzite de Sah’ot, a şoptit Gillian. Sunt ale locuitorilor Karrank%!

— O deducţie acceptabilă, a aprobat-o Niss. Ar fi fost descoperirea secolului, de n-ar fi *chestiile acelea vechi* pe care le-aţi găsit înainte în expediţia voastră. Mi se pare că voi, oamenii, aveţi o expresie în engleză: „Nu plouă, ci toarnă”; e ciudată, dar potrivită.

Gillian nu-l mai asculta.

— Bombele! şi-a amintit ea.

— Poftim?

— L-am lăsat pe Charlie Dart să fure din arsenalul nostru câteva bombe cu potenţial scăzut. Ştiam că Takkata-Jim o să i le confişte şi va începe să le transforme în combustibil. Făcea parte din planul pe care îl concepusem. Dar…

— Ai prevăzut că Takkata-Jim va confisca toate bombele?

— Da! Voiam să-l chem şi să-i dau pontul dacă nu le găsea, dar el a fost foarte eficient şi le-a descoperit imediat. A trebuit să-l mint pe Toshio în privinţa asta, dar n-am avut încotro…

— Dacă a mers totul conform planului, nu văd care-i problema.

— Problema e că Takkata-Jim poate nu a confiscat *toate* bombele! Nu mi-a trecut niciodată prin minte că Charlie, dacă ar avea una, ar putea să facă rău unei rase de sofonţi! Trebuie să iau imediat legătura cu Toshio!

— Nu poţi să aştepţi câteva minute? Probabil că Takkata-Jim a fost foarte meticulos, şi mai am ceva de discutat cu tine.

— Nu! Nu înţelegi? Toshio e pe cale să-şi saboteze instalaţia de comunicare! Şi asta face parte din plan! Dacă există vreo *şansă* ca Dart să aibă o bombă, trebuie să aflăm repede… Trebuie s-o găsim imediat!

Modelele hologramei s-au agitat.

— Stabilesc imediat legătura! a anunţat Niss. O să-mi ia câteva clipe să intru în sistemul de comunicaţii al lui *Streaker* fără să fiu detectat. Aşteaptă!

Gillian a continuat să meargă pe podeaua înclinată, înainte şi înapoi, sperând că o vor face la timp.

86

TOSHIO

Toshio a terminat de aranjat firele metalice, a pus la loc capacul pe transmiţătorul saniei lui Thomas Orley şi a împrăştiat un pic de noroi pe placă, să pară că nu fusese deschisă de mult timp. Apoi a scos cablul monofilament din unitate, a pus un marker roşu la capăt şi a lăsat firul aproape invizibil să cadă în adâncuri.

Acum nu mai era în contact cu *Streaker.* Se simţea mai singur ca oricând… chiar mai singur decât atunci când Dennie şi Sah'ot plecaseră mai devreme în acea dimineaţă.

Spera ca Takkata-Jim să urmeze ordinele şi să aştepte aici până decola *Streaker.* Dacă aşa aveau să facă, Gillian avea să-l contacteze când plecau şi îl va avertiza ce modificări se aduseseră şalupei şi transmiţătorului.

Şi dacă Takkata-Jim era un trădător? Dacă decola primul?

Charles Dart va fi probabil la bord atunci, ca şi Ignacio Metz, trei *Stenos* şi poate vreo trei-patru Kiqui. Toshio nu-i dorea răul niciunuia. Era o alegere chinuitoare.

Şi-a ridicat ochii şi l-a văzut pe cimpanzeu care bolborosea ceva, încântat, jucându-se cu noul său robot.

Toshio a dat din cap, mulţumit că măcar Charles Dart era fericit.

A intrat în apă şi a înotat până la sania lui. Cu un ceas înainte îşi aruncase radioul minuscul. Şi-a strâns centura de siguranţă şi a ambalat motoarele.

Mai trebuia să facă o conexiune sub insulă. Vechea sondă-robot, cea stricată, pe care Charles Dart o lăsase aproape de fundul puţului săpat de copacul-burghiu, avea un ultim client. Creideiki, care se învârtea pe fostul loc al lui *Streaker,* voia să mai stea de vorbă cu „vocile" lui Sah'ot. Toshio simţea că-i datorează căpitanului acea favoare, deşi i se părea că întreţine o iluzie.

În timp ce sania cobora, băiatul s-a gândit la restul de treburi care îl aşteptau aici... la lucrurile pe care trebuia să le facă înainte de a pleca.

Sper că Tom Orley mă va aştepta când mă voi întoarce, şi-a dorit el cu disperare. *Asta le va rezolva pe toate. Sper că Orley şi-a terminat treaba acolo în nord şi va ateriza când sunt eu sub apă.*

Toshio a zâmbit ironic. *Şi, de oriunde ai fi, Ifni, de ce să nu trimiţi o flotă imensă de băieţi buni să cureţe cerul de cei răi?*

A coborât în puţul îngust, spre întuneric.

87

GILLIAN

— Fir-ar! La naiba! Linia nu funcţionează. Toshio a tăiat-o deja.

— Nu te mai alarma atâta, i-a spus Niss pe un ton liniştitor. Probabil că Takkata-Jim a luat toate bombele. N-a raportat elevul-ofiţer că a văzut mai multe deja demontate pentru carburant, exact cum te aşteptai?

— Da, şi i-am spus să nu-şi facă griji în privinţa asta. Dar nu mi-a trecut prin minte niciodată să-i zic să le *numere.* Am avut atâtea probleme cu mutatul navei şi nu m-am gândit că Dart ar face vreun lucru rău, chiar dacă reuşise întâmplător să-şi păstreze una!

— Ei bine, a zis computerul, ce-i făcut e bun făcut.

Gillian s-a uitat în sus, întrebându-se dacă maşinăria tymbrimienilor era plină de tact sau sarcastică.

— Bine, a spus ea. Totuşi, sper să nu adăugăm o crimă împotriva unei rase conştiente la restul isprăvilor pe care le-am făcut în călătoria asta. Gillian a oftat. Mai spune-mi din nou, te rog, cum vor deveni toate astea o legendă?

88

TOSHIO

Conexiunea fusese stabilită. Acum Creideiki putea asculta sunetele din adâncuri după pofta inimii. Toshio a lăsat monofilamentul să-i scape în noroi. A aruncat balastul, iar sania s-a ridicat în spirală spre puţul copacului-burghiu.

Când a ieşit la suprafaţă, Toshio era conştient că se schimbase ceva. A doua sanie, care-i aparţinea lui Tom Orley, fusese scoasă pe malul abrupt. Acum era pe pajişte, la sud de lac. Din panoul de control ieşeau fire.

Charles Dart s-a ghemuit pe malul apei. S-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat prin luminiş, dar a văzut doar frunzişul pădurii bătute de vânt.

Charlie a şoptit gutural:

— Cred că Takkata-Jim şi Metz vor decola curând, Toshio, cu sau fără mine.

Dart părea confuz, de parcă acea idee prostească îl zăpăcise.

Toshio s-a străduit să nu lase să i se citească nimic pe chip.

— Ce te face să crezi asta, doctore Dart?

— Imediat ce ai coborât, doi *Stenos* ai lui Takkata-Jim au venit să ia radioul de pe sanie. Când erai jos, au mai verificat şi motoarele. La început păreau cam hodorogite, dar acum lucrează la ele. Cred că nu le mai pasă dacă raportezi ce se întâmplă.

Toshio a auzit un fel de răget spre sud – un suspin care se ridica şi cobora în ritmuri inegale.

Privirea i-a fost atrasă de un foşnet venit dinspre nord. L-a văzut pe Ignacio Metz venind dinspre sud pe poteca din pădure, cu multe dosare după el. În spatele lui mărşăluiau patru voluntari Kiqui masivi din sat. Sacii cu aer erau umflaţi, dar nu le plăcea să se apropie de motoarele care făceau atâta zgomot. Cărau nişte boccele rudimentare.

Din frunziş, mai multe perechi de ochi priveau neliniştite procesiunea.

Toshio asculta sunetul motorului, întrebându-se cât timp a mai rămas. Takkata-Jim reciclase bombele mai repede. Poate că-l subestimaseră pe locotenentul delfin. Oare cât de mult reparase pentru a pregăti vehiculul de plecare înainte de vreme?

Să încerc să le amân decolarea? Dacă mai zăbovesc, probabil nu mai ajung la timp la Streaker.

— Dar tu, doctore Dart? Ai terminat şi poţi urca la bord când te va chema Takkata-Jim?

Cimpanzeul a aruncat o privire consolei şi a scuturat din cap.

— Mai am nevoie de şase ore, a mormăit el. Poate că e în interesul nostru să întârziem plecarea ambarcaţiunii. Ai vreo idee?

Toshio a căzut pe gânduri.

Asta-i situaţia. Tu trebuie să hotărăşti. Pleacă imediat dacă vrei cu adevărat să mai pleci de aici.

Toshio a expirat cu putere. Fie ce-o fi.

— Dacă îmi vine în minte un mijloc prin care să-i mai reţin, doctore Dart, mă vei ajuta? Ar putea fi riscant.

Cimpanzeul a ridicat din umeri.

— Momentan doar aştept ca robotul meu să sape în scoarţă ca să scoată la lumină un… instrument. Până atunci sunt liber. Ce trebuie să fac?

Toshio a scos din sanie bobina de alimentare din monofilament şi a tăiat capătul liber.

— Pentru început, cred că avem nevoie de cineva care să se poată căţăra în copaci.

Charlie s-a strâmbat.

— Ce clişeu, a şoptit el pentru sine. De ce te laşi mereu blocat de clişee?

89

GILLIAN

A scuturat încet din cap. Poate era obosită, dar nu reuşea să înţeleagă nici măcar o mică parte din explicaţiile lui Niss. Ori de câte ori încerca să-l convingă să simplifice o parte subtilă a tradiţiei galactice, computerul se încăpăţâna să-i dea exemple care complicau ulterior lucrurile. Gillian se simţea ca un om de Cro-Magnon care încerca să înţeleagă intrigile de la curtea lui Ludovic al XIV-lea. Maşinăria îi spunea că descoperirile lui *Streaker* vor avea consecinţe mai mari decât criza actuală declanşată de flota abandonată. Însă ea nu pricepea subtilităţile.

— Doamnă doctor Baskin, a încercat din nou computerul. Fiecare epocă are momentele ei decisive. Uneori pe câmpul de bătălie. Alteori este vorba despre un progres tehnologic. În orice caz, evenimentul fundamental e de natură filosofică şi atât de complicat încât speciile din acea vreme nu îşi dau seama că s-a modificat ceva decât atunci când viziunea lor asupra lumii se schimbă complet pe nepusă masă. Însă, de foarte multe ori, aceste răsturnări de situaţie sunt precedate de o legendă. Nu cunosc alte cuvinte englezeşti ca să te lămuresc... o pove*ste car*e stăruie în minţile tuturor sofonţilor... o poveste adevărat*ă plină d*e acţiuni curajoase şi de simboluri arhetipale puternice care anunţă viitoarea schimbare.

— Adică *noi* putem deveni o specie de legendă?

— Întocmai.

Gillian nu-şi amintea să se fi simţit vreodată mai insignifiantă. Nu reuşea să scape de povara cuvintelor rostite de Niss. Datoria sa faţă de Pământ şi de viaţa a o sută cincizeci de prieteni şi colegi era deja o povară mult prea mare.

— Aşadar, îmi vorbeai despre simboluri arhetipale...

— Doamnă doctor Baskin, ce ar putea fi mai simbolic decât *Streaker* şi descoperirile lui? Doar flota abandonată a întors pe dos cele Cinci Galaxii. Ca să nu mai punem la socoteală că descoperirea a fost făcută de cea mai nouă rasă protejată, ai

cărei stăpâni sunt pui de lup orfani care susţin că nu au niciun protector. Aici pe Kithrup, unde nu se credea că poate exista viaţă, *au găsit* o rasă matură, iar acum riscă enorm ca să-i apere pe nevinovaţi de o civilizaţie galactică rigidă şi fosilizată…

— Stai un pic…

— Acum puneţi-i la socoteală şi pe Karrank%. În toate epocile recente, nicio specie inteligentă nu a fost tratată atât de îngrozitor de sistemul care ar fi trebuit să o apere. Aşadar, care erau şansele ca *această* navă să ajungă chiar pe planeta care era ultimul *lor* refugiu? Nu vezi imaginea de ansamblu, doamnă doctor Baskin? De la Strămoşi până la cea mai nouă rasă, se observă o puternică influenţă a Sistemului Elitelor. Oricare ar fi rezultatul încercării voastre de a fugi de pe Kithrup, indiferent dacă reuşiţi sau nu, stelele vor preface într-un mare cânt aventura voastră. Iar eu cred că acest cânt va aduce schimbări mai mari decât vă puteţi închipui.

Vocea lui Niss s-a stins pe un ton aproape reverenţios, lăsând în suspans implicaţiile.

Gillian era în picioare pe tavanul înclinat al camerei întunecate şi deformate, şi clipea în lumina strălucitoare emanată de particulele în mişcare. Tăcerea se prelungea. În cele din urmă, a scuturat din cap.

— O altă glumă proastă făcută de tymbrimieni, a oftat ea. Ce minciună sfruntată! Ţi-ai bătut joc de mine.

Particulele luminoase s-au mai rotit un minut lung de tăcere.

— Te-ai simţi mai bine dacă ţi-aş spune că e aşa, doctoriţă Baskin? S-ar schimba ce ai de făcut dacă ţi-aş spune că nu glumeam absolut deloc?

Ea a ridicat din umeri.

— Cred că nu. Măcar m-ai făcut să uit pentru o clipă de grijile mele. M-au zăpăcit toate absurdităţile alea filosofice, aşa că poate voi reuşi să dorm un pic.

— Sunt mereu la dispoziţia ta.

Gillian a surâs maliţioasă.

— Desigur. S-a urcat pe o ladă pentru a ajunge la plăcuţa metalică a uşii, însă, înainte de a o deschide, s-a întors să se uite la maşinărie. Niss, zi-mi un lucru. I-ai spus şi lui Creideiki aceleaşi prostii?

— Nu în anglică. Dar am dezbătut aceleaşi teme.

— Şi te-a crezut?

— Da, cred că da. Sincer, am fost un pic surprins. Părea să ştie totul dintr-o altă sursă.

Aşadar, acum era întru câtva clar de ce dispăruse căpitanul. Şi nu se putea face nimic.

— Să presupunem că te-a crezut. Dar ce poate Creideiki să facă afară?

Scânteile au mai plutit câteva secunde.

— Doctoriţă Baskin, presupun că îşi caută *aliaţi* înainte de toate. În altă ordine de idei, caută să mai adauge o strofă importantă legendei.

90

CREIDEIKI

Gemeau. Suferiseră mereu. De atâţia eoni, viaţa îi făcea să sufere.

:Ascultaţi:

Creideiki vorbea în limba zeilor antici, astfel încât populaţia Karrank% să-i răspundă.

:Ascultaţi, O Voi Ascunşi În Adâncuri – O Voi Nefericiţi Şi Suferinzi: Eu Vă Chem De La Suprafaţă: Vă Cer Să Mă Ascultaţi:

Cântul sfâşietor s-a oprit. Creideiki a intuit o nuanţă de iritare: ajungea ca sunet şi ca psi, un fel de zgâlţâire care să alunge un purice enervant.

Tânguirea a început din nou.

Creideiki tot insista, sonda. Stătea lângă legătura lăsată de *Streaker* şi respira în cupola cu aer a saniei, încercând să le atragă atenţia anticilor mizantropi folosind sunetul electric al unui robot îndepărtat pentru a-şi amplifica mesajul slab.

:Vă Chem de la Exterior: Vă Cer Ajutorul: Străvechii Voştri Torţionari Sunt şi Duşmanii Noştri: Era o exagerare, dar nu foarte mare. Creideiki s-a grăbit să continue, sculptând imagini sonore când a simţit că ei şi-au îndreptat atenţia spre el.

:Suntem Fraţii Voştri: Ne Veţi Ajuta?: Cantilena mormăită a bubuit deodată. Partea psi era furioasă şi *străină.* Partea sonoră era o succesiune stridentă de bubuituri. Fără să-şi fi făcut ucenicia în Marea Viselor, Creideiki era sigur că va fi imposibil de sondat.

+NU NE DERANJAŢI –
=NU RĂMÂNEŢI! NOI+
+NU AVEM FRAŢI
— NEGĂM UNIVERSUL
— PLECAŢI!+

Puternica respingere a avut ecouri în mintea lui Creideiki. Însă puterea psi era încurajatoare.

Echipajul navei *Streaker* avusese mereu nevoie de un aliat, oricare ar fi fost el. Aveau nevoie de ajutor sau măcar de o diversiune, pentru ca planul ingenios al lui Thomas Orley să aibă şanse de reuşită. Aşa extraterestre şi înverşunate cum erau, fiinţele subpământene navigaseră, la un moment dat, printre stele. Poate le-ar fi plăcut să ajute alte victime ale civilizaţiei galactice.

Creideiki a continuat să insiste.

:Ascultaţi la mine!: Lumea Voastră e Plină de Modificatori de Gene: Ne Caută pe Noi: Iar Cei Mici Care împart Cu Voi Planeta: Vor Să Ne Schimbe: Cum Au Făcut Şi Cu Voi: Vă Vor Invada Suferinţa Personală:

S-a format o imagine sonică a unei flote mari de nave decorate cu guri larg deschise. Şi-a dat seama că nu aveau intenţii paşnice.

Imaginea a fost zdrobită de un răspuns tunător.

+Noi nu suntem implicaţi! –

Creideiki a scuturat din cap şi s-a concentrat.

:Poate O Să Vă Caute Şi Pe Voi:

+CU NOI NU ŞTIU CE SĂ FACĂ!
— PE VOI VĂ CAUTĂ!+
+NU PE NOI! –

Răspunsul l-a lăsat fără replică. Creideiki abia a mai avut puterea să pună o întrebare. A încercat să întrebe ce ar face Karrank% dacă ar fi atacaţi.

Înainte să termine, a auzit un scrâşnet care nu se putea reproduce nici în simbolurile senzoriale ale anticilor zei. Era mai degrabă un muget sfidător. Apoi, dintr-odată, sunetul şi ecoul mintal s-au oprit. A rămas singur, cu furia Karrank% care îi răsuna în minte.

Făcuse tot ce-i stătuse în puteri. Şi acum?

Cum nu mai avea altceva de făcut, a închis ochii şi a mediat. A trimis spirale de sonar şi a ţesut ecourile crestelor înconjurătoare, formând scheme precise. Când Nukapai s-a materializat lângă el, nu s-a mai simţit pierdut. Corpul îi era o împletitură complexă din sunetele emise de Creideiki şi din cele produse de mare. Parcă se freca de el, iar lui Creideiki i se părea că o simte. A încercat să emită un scurt freamăt sexual.

:Nu Sunt De Treabă: a spus Nukapai.

Creideiki a surâs cu tristeţe.

:Nu, Nu Sunt De Treabă: Dar Suferă: Nu I-Aş Deranja Pe Antici Dacă Nu Ar Fi Necesar:
:Cântecul Lumii Pare Să Ne Spună Că Nu Ne Vor Ajuta:

Nukapai a râs batjocoritor din cauza pesimismului său. A schimbat tempoul şi a şuierat cu blândeţe pe un ton amuzat.

**Coboară*
Şi ascultă timpul de mâine
**Coboară*
*Preştiinţă, preştiinţă…**

Creideiki s-a concentrat să înţeleagă. Cum vorbea în trinară, o limbă care era acum pentru el la fel de grea ca anglica? Era un alt limbaj subtil şi puternic, pe care puteau să-l aibă acum în comun. De ce îi amintea de problemele sale?
A scuturat confuz din cap. Nukapai era doar o plăsmuire a minţii sale… sau cel puţin se limita la sunetele pe care putea să le creeze vocea lui. Aşadar, cum putea vorbi în trinară?
Erau şi alte mistere. Cu cât cobora mai mult în adâncuri, cu atât misterele se înmulţeau.

**Coboară*
În adâncuri, Scufundător al Nopţii
**Coboară*
*Preştiinţă, preştiinţă…**

Creideiki a repetat mesajul pentru sine. Nukapai voia să spună că se putea îndrepta cumva viitorul? Ceva inevitabil se va întâmpla, iar Karrank% vor fi smulşi din izolarea lor?

Încă încerca să rezolve acea enigmă, când a auzit un zgomot de motor. A stat să asculte câteva clipe. Dar nu era necesar să activeze hidrofonul saniei ca să-şi dea seama despre ce era vorba.

În canion a intrat pe furiş, cu prudenţă, o navă mică. Sonarul e baleiat-o uşor de la o extremitate la alta. Un reflector a luminat urmele de pe fundul mării lăsate de *Streaker* la plecare. Sonarul şi reflectoarele au scrutat fragmentele şi bucăţile de echipamente abandonate şi în cele din urmă s-au oprit lângă sania sa.

Creideiki a clipit în raza luminoasă. A deschis gura, încercând să zâmbească în chip de salut. Dar nu avea voce. Pentru prima dată după multe zile se simţea intimidat, incapabil să vorbească, de teamă să nu greşească şi cuvintele cele mai simple şi să pară tâmpit.

Portavocele de pe nava cea micuţă au amplificat un oftat fericit, simplu şi elegant.

**Creideiki! **

A recunoscut cu plăcere vocea. A activat motoarele saniei şi s-a desprins de releu. În timp ce se îndrepta cu viteză spre poarta care se deschidea într-o parte a navei, a rostit cu grijă cuvintele în anglică, unul câte unul.

— Hikahi… Cât… mă… bucur… să… te… aud… din… nou…

91

TOM ORLEY

Ceaţa se întindea în fuioare pe marea de alge. Până într-un anumit punct, era bine. Puteai să te mişti fără să te vadă nimeni, dar era mai greu să găseşti capcanele.

Tom era foarte atent pe când se târa prin ultimul strat de alge din faţa capătului deschis al epavei crucişătorului. Acea porţiune nu se putea parcurge sub apă şi era sigur că cei ce se refugiaseră pe epavă lăsaseră o capcană la suprafaţă.

A găsit dispozitivul la câţiva metri de deschidere. Fire metalice subţiri care se întindeau de la un mănunchi de liane la altul. Tom a inspectat mecanismul, apoi a săpat cu grijă sub fir şi s-a strecurat pe dedesubt. După ce a trecut, s-a apropiat de nava care plutea fără să facă zgomot şi s-a sprijinit de carena perforată.

Animalele care populau vegetaţia marină fugiseră să se ascundă pe durata luptei. Acum ieşiseră iar la suprafaţă, pentru că aproape toţi războinicii muriseră. Orăcăitul lor ca de broaşte se auzea într-un mod bizar pe vapor. În depărtare, Tom auzea bubuitul vulcanului. Stomacul său gol chiorăia, un zgomot suficient de puternic ca să-i scoale şi pe Strămoşi.

Şi-a verificat arma. Pistolul cu ace mai avea câteva proiectile. Se ruga să nu fi greşit numărul de extratereştri care se refugiaseră la bordul ambarcaţiunii.

Sper să am dreptate în mai multe privinţe, şi-a zis el. *Mă gândeam că voi găsi şi câteva fiinţe vii aici, pe lângă informaţiile care îmi trebuie.*

A închis ochii şi a meditat pentru scurtă vreme, apoi s-a întors şi s-a scufundat sub deschizătură. A clipit, cu un ochi deasupra marginii deschise.

Trei Gubru ornitomorfi erau ghemuiţi într-o masă de aparate pe puntea înclinată şi plină de fum. Un calorifer mic şi nepotrivit le capta atenţia la doi din ei, care ţineau întinse braţele ca să se încălzească. Cel de-al treilea stătea în faţa unei console

portabile în formă de cochilie şi îşi agita aripile în galactica patru, o limbă foarte răspândită printre păsări.

— Nu e nici picior de oameni sau de clienţi ai lor, se plângea fiinţa. Am pierdut echipamentul în cercetările subacvatice, aşa că nu putem fi siguri. Dar tot nu am găsit urme de oameni. Nu avem ce să facem. Veniţi să ne luaţi!

Radioul a bolborosit.

— Nu putem să ne părăsim ascunzătoarea, nu putem să ne irosim ultimele resurse acum. Trebuie să rămâneţi acolo, să nu vă faceţi simţită prezenţa şi să aşteptaţi.

— Să aşteptăm? Ne-am ascuns pe o navă unde hrana e radioactivă, iar echipamentul distrus. Totuşi, nava e în stare bună! Trebuie să veniţi să ne luaţi!

Tom a înjurat în tăcere când a auzit veştile. Era clar că nu avea să găsească ceva comestibil.

Operatorul radio continua să protesteze. Ceilalţi doi Gubru ascultau, legănându-se nerăbdători. Unul a dat din piciorul terminat cu gheare şi s-a întors deodată de parcă ar fi vrut să-l întrerupă pe operator. Şi-a îndreptat privirea spre spărtura din navă. Înainte ca Tom să se dea într-o parte, creatura a făcut ochii mari şi a întins o labă.

— Un om! Repede…

Tom l-a împuşcat în piept. Fără nicio precauţie, s-a scufundat sub crăpătură şi s-a rostogolit în spatele unei console înclinate. A alergat în partea opusă şi a tras de două ori, când al doilea Gubru care stăteau în picioare a încercat să reacţioneze. O flacără subţire a ieşit din pistolul minuscul şi a atins tavanul deja ars, în timp ce extraterestrul a căzut, scoţând un strigăt.

Galacticul care era la radio l-a fixat pe Tom cu privirea, apoi s-a uitat la aparat.

— Nici să nu te gândeşti, a tunat Tom în galactică patru, cu un accent puternic.

Extraterestrul şi-a întors creasta uimit, apoi a coborât mâinile şi a rămas nemişcat.

Tom s-a ridicat cu grijă, privindu-l pe Gubru care supravieţuise.

— Desfă-ţi centura cu arme şi stai departe de transmiţător. Mişcă-te uşor. Nu uita: noi, oamenii, suntem ca puii de lup:

sălbatici, carnivori şi foarte agili! Nu mă face să te mănânc! A râs batjocoritor, dezvelind cât de mulţi dinţi putea.

Tremurând, creatura i-a executat ordinele. Tom a mârâit: uneori era folositor să ai reputaţie de primitiv.

— Foarte bine, a zis când extraterestrul s-a dus în locul indicat de el, lângă breşă. Ţinând arma îndreptată spre el, Tom s-a aşezat în faţa radioului care scotea ciripituri surescitate.

Slavă lui Ifni, cunoştea acel model. L-a închis.

— Transmiteai când m-a văzut prietenul tău? l-a întrebat pe prizonier.

Se întreba dacă acel comandant al forţelor ascunse Gubru auzise vreodată cuvântul „om".

Creasta Galacticului a tremurat. Răspunsul lui a fost atât de incoerent, încât Tom a crezut pentru o clipă că nu înţelesese întrebarea.

— Trebuie să lăsăm mândria deoparte, i-a spus cântat Gubru, umflându-se în pene. Toţi cei tineri trebuie să lase mândria deoparte. Mândria te face să greşeşti. Orgoliul nemăsurat te face să greşeşti. Doar calea cea dreaptă te poate salva. Noi putem să salvăm…

— Suficient! s-a răstit Tom la el.

— … te putem salva de eretici. Duceţi-ne la Strămoşii întorşi. Duceţi-ne la ei. Ei se aşteaptă să se întoarcă în paradisul stabilit când au plecat cu multă vreme în urmă. Se aşteaptă să ajungă în paradis şi ar fi complet lipsiţi de putere împotriva unor fiinţe ca Soro, Tandu sau Thennanin sau…

— Thennanin! Asta vreau să ştiu! Se mai luptă thennaninii? Sunt victorioşi în bătălie?

Tom tremura din dorinţa de a afla totul.

— … sau de Fraţii Nopţii. Vor avea nevoie de protecţie până o să înţeleagă ce lucruri oribile sunt comise în numele lor: ortodoxiile sunt distruse, ereziile abundă. Duceţi-ne la ei, ajutaţi-ne să curăţăm universul. Veţi fi recompensaţi generos, modificări minime, aservire scurtă…

— Încetează!

Tom simţea că tensiunea şi epuizarea din ultimele zile se transformau într-o furie clocotitoare. După Soro şi Tandu, Gubru

îi prigoniseră cel mai mult pe oameni. Şi se săturase de atâta vorbărie.

— Termină şi răspunde-mi la întrebări!

A tras la picioarele extraterestrului care a sărit în sus mirat, cu ochii bulbucaţi. Tom a mai tras de două ori. Prima oară, Gubru s-a îndepărtat de ricoşeu, iar a doua oară a tresărit când proiectilul şi-a ratat ţinta şi s-a strivit.

Galacticul l-a scrutat cu privirea pe Tom şi a scos un strigăt de bucurie. Şi-a deschis braţele pline de pene, scoţându-şi la iveală ghearele lungi. Pentru prima dată a spus ceva limpede şi inteligibil.

— Acum *tu* vei vorbi, impertinent neobrăzat, pe jumătate format, fără stăpân!

Şi s-a năpustit asupra lui, urlând.

Tom s-a trântit la pământ într-o parte pe când pasărea trecea şuierând pe lângă el. Foamea şi epuizarea i-au încetinit mişcările şi nu a reuşit să evite o gheară ascuţită, care i-a intrat prin costum şi l-a zgâriat în lateral, de-a lungul unei coaste. Şi-a înăbuşit un ţipăt şi s-a dus împleticindu-se la peretele însângerat, în timp ce Gubru se întorcea ca să-l atace din nou.

Niciunul nu s-a gândit să folosească armele care ajunseseră pe podea. Fiind descărcate şi lipicioase, nu merita să rişte şi să se aplece pentru a le lua de jos.

— Unde sunt delfinnnii? a zbierat Gubru, sărind înainte şi înapoi. Spune-mi acum sau te învăţ eu să-ţi respecţi superiorii!

Tom a dat din cap.

— Învaţă să înoţi, creier de găină, şi te voi duce la ei.

Gubru şi-a scos iar ghearele. A strigat din nou şi a pornit la atac.

Tom a încercat să-şi adune toate rezervele de energie rămase. A sărit în aer şi a tras cu furie un şut în gâtul adversarului. Strigătul i s-a frânt imediat, vertebrele s-au fracturat, iar Gubru a căzut, alunecând pe puntea umedă până s-a izbit de perete.

Tom a ajuns lângă el, împleticindu-se. Avea ochii înceţoşaţi. Se uita la inamicul său, gâfâind, cu mâinile sprijinite pe genunchi.

— Ţi-am… ţi-am zis că suntem… pui de lup, i-a şoptit el.

Când a putut, s-a dus nesigur pe el până la spărtura din partea laterală a navei şi s-a sprijinit de marginea inferioară înnegrită şi ondulată, scrutând ceaţa.

Mai avea doar masca, distilatorul de apă, hainele şi., o, da, şi armele acelor Gubru, care nu-i erau de niciun folos.

Şi, evident, bomba cu mesaje. Simţea o greutate în stomac.

Am amânat prea mult decizia, şi-a zis el. Cât timp durase bătălia, putea să pretindă că încercase să găsească unele răspunsuri. Poate că acum era prea târziu.

Voiam să fiu sigur că şiretlicul va funcţiona. Şi, ca să se întâmple asta, trebuiau să fie thennanini.

L-am întâlnit pe acel pilot. Gubru a pomenit de thennanini. Oare trebuie să le văd flota ca să-mi dau seama că mai sunt unii implicaţi în bătălie?

Tom Orley şi-a dat seama că din alt motiv amânase decizia.

Când voi detona bomba, Creideiki şi Gillian vor fi plecaţi. Nu se vor putea opri ca să mă ia la bord. Trebuie să mă întorc la navă prin mijloace proprii, dacă e posibil.

În timp ce se lupta pe întinderea de buruieni, continua să spere că va găsi o navă care să funcţioneze, ceva care să-l ducă acasă. Dar nu erau decât epave.

S-a aşezat greoi, cu spatele rezemat de metalul rece, şi a scos bomba cu mesaje.

Să o detonez?

Calul Marin era planul său. De ce era aici, departe de casă şi de Gillian, dacă nu să se asigure că funcţionează?

În cealaltă parte a punţii însângerate a crucişătorului extraterestru, privirea i-a fost atrasă de staţia radio a creaturilor Gubru.

Dar, şi-a spus el, *mai pot face un lucru. Chiar dacă o să mă transform într-o ţintă, măcar pot să le spun lui Jill şi celorlalţi tot ce ştiu.*

Şi poate voi reuşi să fac mai mult.

Tom a încercat să-şi adune puterile şi s-a ridicat din nou. *Ei bine,* s-a gândit el pe când se sălta anevoie în picioare. *Oricum nu e nimic de mâncare. Mai bine să mor în stil mare.*

PARTEA A IX-A

DECOLAREA

Apusul şi luceafărul,
Şi o voce limpede ce mă cheamă!
Şi să nu se tânguie timona,
Când voi pleca pe mare.
A. TENNYSON

92

DENNIE ŞI SAH’OT

— E cel mai lung drum, Dennie. Eşti sssigură că nu trebuie s-o tăiem spre sud-vesssst?

Sah’ot înota pe lângă sanie, ţinând pasul destul de bine. La intervale scurte ieşea la suprafaţă ca să respire, apoi îşi ajungea colega din urmă, fără să schimbe ritmul.

— Sah’ot, ştiu că am ajunge mai repede, i-a răspuns Dennie, fără să-şi ridice privirea de la ecranul sonarului.

Era preocupată să stea cât mai departe de movilele metalice, pentru că în acea zonă creşteau algele ucigaşe. Când Toshio le povestise păţania cu acele plante letale, ea fusese îngrozită, aşa că prefera să ocolească înălţimile necunoscute.

— Atunci de ce ne întoarcem la fostul loc al lui *Streaker* înainte s-o pornim spre sssud?

— Din mai multe motive, i-a răspuns Dennie. Întâi de toate, ştim partea asta a drumului, pentru că am mai luat-o pe aici. Şi de la vechiul sit la Calul Marin se ajunge fix la sud, aşa că nu riscăm să ne rătăcim.

Sah’ot a râs pe înfundate, puţin convins.

— Şi apoi?

— Şi astfel o să avem şansa de a o găsi pe Hikahi. Cred că acum dă târcoale pe la vechiul loc.

— Te-a rugat Gillian să o cauţi?

— Da, a minţit Dennie.

De fapt, avea motivele ei pentru care voia să o găsească pe Hikahi.

Lui Dennie îi era frică de ce voia să facă Toshio. Era posibil să întârzie plecarea până când se terminau reparaţiile la *Streaker* şi Takkata-Jim nu mai avea cum să se amestece. Evident, ar fi fost prea târziu pentru el şi nu ar fi reuşit să ajungă la navă cu sania.

Şi acum mica şalupă ar fi fost unica speranţă a lui Toshio. Trebuia s-o găsească pe Hikahi înainte să dea Gillian de ea.

Gillian ar fi fost în stare să trimită şalupa după Tom Orley, nu după Toshio.

Ştia că nu trebuia să gândească aşa şi avea remuşcări din cauza acelei decizii. Dar, dacă putea minţi un delfin, putea să o facă şi cu altul.

93

TAKKATA-JIM ŞI METZ

Fostul secund scutura din cap şi scrâşnea din dinţi, gândindu-se la acel ultim sabotaj.

— O să le atârn maţele de copacii din pădure! a şuierat el.

Braţele-waldo foarte grele ale păianjenului blindat au scos un sunet strident.

Ignacio Metz şi-a ridicat privirea spre firele subţiri, aproape invizibile, care formau o pânză de păianjen deasupra şalupei mari, ţinând-o la sol. A clipit, încercând să urmărească firele până în inima pădurii.

Metz a scuturat din cap.

— Secundule, eşti sigur că nu exagerezi? Mi se pare că băiatul a vrut doar să se asigure că nu decolăm înainte de momentul stabilit.

Takkata-Jim s-a întors brusc şi s-a uitat la el ameninţător.

— *Doctore* Metz, deodată te-ai răzzzzgândit? Acum ar trebui s-o lăsăm pe femeia aia nebună care conduce *Streaker* să-i ducă pe oamenii noşşştri la moarte ssssigură?

— Nu, evident că nu! Metz s-a dat înapoi auzind vehemenţa vorbelor rostite cu ranchiună de ofiţerul delfin. Trebuie să perseverăm, de acord cu tine. Trebuie să le oferim un compromis Galacticilor, dar…

— Dar ceeee?

Metz a ridicat nesigur din umeri.

— Cred că nu ar trebui să-l învinovăţeşti pe Toshio că-şi face treaba…

Fălcile lui Takkata-Jim s-au închis, scoţând un sunet ca de împuşcătură. A apropiat păianjenul de Metz şi l-a oprit la mai puţin de un metru de bărbatul agitat.

— Tu *crezi!* Tu CREZI! Dintre toate comicăriile, asta le întrece pe toate! *Tu,* care ai fost atât de arogant să crezi că inteligenţa ta o depăşeşte pe cea a consiliilor de pe Terra… tu care ţi-ai adus monşşştrii preferaţi în mijlocul unui echipaj deja slăbit… tu care te-ai amăgit că totul merge ssstrună şi ai ignorat semnalele

de alarmă când şşştiinţa ta era necesară clienţilor tăi disssperaţi… da, Ignacio Metz, spune-mi ce crezi! a pufnit batjocoritor Takkata-Jim.

— D… dar noi… tu şi cu mine eram de acord aproape în toate privinţele! Stenos a*i mei* cu grefe genetice au fost cei mai loiali susţinători ai noştri! Sunt singurii care ne-au rămas alături!

— Stenos ai *tăi* nu erau *Stenos,* ci creaturi monstruoase şi dezechilibrate care nu ar fi trebuit să ia parte la aceassstă misssiune! M-am *folosit* de ei ca şi de *tine.* Dar nu mă pune în aceeaşi oală cu monştrii tăi, Metz!

Uimit, bărbatul s-a dat câţiva paşi în spate şi s-a sprijinit de carena şalupei.

Din apropiere se auzeau sunetele scoase de maşinăriile care se apropiau. Takkata-Jim l-a prevenit pe om să tacă, fulgerându-l cu privirea. Păianjenul lui Sreekah-pol şi-a făcut apariţia din frunziş.

— Fireleee duc la b-bazin, a anunţat finul într-o anglică prea stridentă pentru ca Metz să o poată urmări. Coboară şi ssse înfăşoară în jurul puţului săpat de copacul-b-burghiu.

— Le-aţi tăiat?

— Dddaa!

Neo-finul a dat din cap.

Takkata-Jim i-a răspuns la fel.

— Doctore Metz, pregăteşte-i, te rog, pe Kiqui. Sunt a doua noastră marfă de ssschimb şi trebuie să fie gata pentru o inspecţie din partea oricărei rase cu care intrăm în contact-t.

— Unde te duci? l-a întrebat Metz.

— Nu ţi-ar plăcea să şşştii unde.

Bărbatul a văzut hotărârea din privirea lui Takkata-Jim. Apoi i-a văzut pe *Stenos.* În ochii lor era o sclipire nebunească.

— I-ai împins în stadiul primitiv! a exclamat el. Am înţeles! I-ai făcut pe fini să înnebunească! O să ajungă nişte criminali!

Takkata-Jim a oftat.

— O să-mi fac mai târziu procese de conşşşştiinţă, doctore Metz. Între timp voi face ceea ce trebuie ca să sssalvez nava şi misssiunea noastră. Cum un delfin sssănătos la cap nu poate ucide fiinţe umane, am nevoie de delfini nebuni.

Cei trei *Stenos* îl priveau pe Metz şi zâmbeau larg. Omul s-a uitat îngrozit în ochii lor, ascultând sunetele sălbatice pe care le scoteau.

— Şi tu eşti nebun! i-a şoptit el.

— Nu, doctore Metz, a scuturat din cap compătimitor Takkata-Jim. *Tu* eşti nebun de legat. Finii ăştia sunt nebuni. Dar eu o să reacţionez doar cum ar face-o un om disperat şi devotat misiunii sale. Pot fi un criminal sau un patriot, în funcţie de cum priveşşşti sssituaţia, dar sunt conştient.

Metz a făcut ochii mari.

— Nu îi poţi aduce pe Pământ pe cei care ştiu…

S-a făcut alb ca varul şi s-a întors ca să o zbughească pe uşă.

Takkata-Jim nici nu a trebuit să dea ordin. Din păianjenul lui Sreekah-pol a ieşit o lumină de un albastru-deschis. Ignacio Metz a gemut şi a căzut pe terenul mlăştinos, din faţa intrării în şalupă. S-a uitat fix la Sreekah-pol ca un tată trădat de fiul său adorat.

Takkata-Jim s-a întors la echipa lui, ascunzându-şi dezgustul profund.

#Găseşte, Găseşte
Găseşte şi Ucide,
#Ucide
Pe omul cu piele moale
Maimuţă păroasă
#Eu aştept, aştept
Aici
Aştept Aici –#

Finii au scos în cor un sunet aprobator strident şi s-au întors să se aventureze din nou în pădure, în timp ce picioarele mecanice ale păianjenilor dădeau la o parte puieţii, de parcă erau rămurele.

Bărbatul gemea de durere. Takkata-Jim se uita la el şi se gândea să termine odată. Voia să o facă. Dar nu putea să ducă la bun sfârşit un act de violenţă îndreptat împotriva unui om.

Nu contează, se gândea el. *Mai sunt reparaţii de făcut. Trebuie să fiu gata când se întorc monştrii mei.*

Takkata-Jim a păşit cu eleganţă peste bărbatul culcat pe spate şi a intrat în camera de compensare.

***

— Doctore Metz! Toshio l-a întors pe rănit şi i-a ridicat capul. A şoptit pe când îl dădea pe genetician cu nişte spray analgezic pe gât: Doctore Metz, mă auzi?

Bărbatul s-a uitat la tânăr cu ochi înceţoşaţi.

— Toshio, băiete, trebuie să pleci! Takkata-Jim l-a trimis…

— Ştiu, doctore Metz. Eram ascuns în tufişuri când au tras în tine.

— Aşadar ai auzit, i-a şoptit acesta.

— Da, domnule.

— Cât de fraier am fost…

— Doctore Metz, n-are rost să discutăm acum despre asta. Trebuie să te ducem de aici. Charles Dart se ascunde prin apropiere. Mă duc să-l aduc în timp ce delfinii *Stenos* cercetează altă parte a insulei.

Metz l-a apucat pe Toshio de braţ.

— Şi pe el îl vânează.

— Ştiu. Şi nu am văzut un cimpanzeu mai uimit. Chiar credea că ei nu-şi vor da seama că m-a ajutat! Lasă-mă să mă duc după el şi te scoatem de aici.

Metz a tuşit şi o spumă roşie i-a apărut pe buze. A scuturat din cap.

— Nu. Hybridul mă va ucide ca pe Victor Frankenstein. Lasă-mă. Du-te la sania ta şi pleacă de aici.

Toshio a făcut o grimasă.

— S-au oprit întâi la baltă, doctore Metz. I-am urmărit şi i-am văzut scufundându-mi sania. Apoi am luat-o înainte ca să-i alung pe Kiqui de pe insulă. Dennie m-a învăţat care este semnalul lor de panică şi au fugit ca nişte şoareci speriaţi când l-am dat, aşa că măcar ei sunt la adăpost de finii *Stenos*…

— Nu sunt *Stenos*, l-a corectat rănitul. Cred că sunt *demenso cetus metzii.* Delfinii nebuni ai lui Metz… Cred că uciderea mea va fi prima comisă de delfini în…

Şi-a dus mâna la gură şi a tuşit din nou.

Metz a văzut saliva roşie care îi păta palma, apoi şi-a îndreptat privirea spre Toshio.

— Voiam să-i dăm pe Kiqui pe mâna Galacticilor. Eu nu prea voiam, dar el m-a convins…

— Takkata-Jim?

— Da. Nu credea că e suficient să le spunem unde e flota abandonată…

— Are *benzi?* Toshio era şocat. Dar cum…?

Metz nu îl asculta. Părea că îl lasă repede puterile.

— Nu credea că e suficient pentru a obţine libertatea navei *Streaker* şi deci… a decis să le dăm şi aborigenii.

Metz a încercat să-l apuce cu ultimele puteri pe Toshio de braţ.

— Trebuie să-i eliberezi. Nu-i lăsa pe mâna fanaticilor. Promit atât de mult. Trebuie să aibă stăpâni generoşi. Poate rasa Linten sau Synthian… dar noi nu suntem potriviţi pentru această sarcină… îi… i-am transforma în caricaturile noastre. I-am…

Geneticianul s-a prăbuşit. Toshio aştepta. Atât mai putea face pentru el.

Metz s-a trezit peste un minut. Şi-a ridicat ochii împăienjeniţi.

— Takkata-Jim… a gâfâit el. Nu m-aş fi gândit la asta înainte. E exact ce-am căutat! Nu mi-am dat niciodată seama de asta, dar nu e un delfin, ci un om… Ci*ne* s-ar fi gândit…

Începuse acum să horcăie. Şi-a dat ochii peste cap. Toshio nu-i mai găsea pulsul. A pus cadavrul jos şi s-a întors în pădure.

— Metz e mort, i-a spus lui Charles Dart.

Cimpanzeul a ieşit dintre arbuşti. Albul ochilor îi strălucea.

— Dddar… e…

— Crimă. Da, ştiu.

Toshio a încuviinţat din cap. Charles Dart pricepea de minune. Singura tehnică standard de perfecţionare pe care oamenii o preluaseră întocmai de la Galactici fără să modifice nimic era să le inspire clienţilor repulsie pentru uciderea stăpânilor lor. Puţini erau cei cărora li se părea o ipocrizie, date fiind antecedentele liberale ale omului în alte domenii. Şi totuşi…

— Atunci nu ss-e vor gândi de două ori înainte să ne împuşte pe amândoi!

Toshio a ridicat din umeri.

— Ce trebuia să facem?

Charlie renunţase la toate manierismele profesionale. Se uita la Toshio ca să-l îndrume.

El e adultul, iar eu copilul, s-a gândit Toshio cu amărăciune. *Ar trebui să fie invers.*

Nu, e absurd. Vârsta şi relaţia stăpân-client nu au nicio legătură. Sunt soldat. Treaba mea e să rămânem amândoi în viaţă.

A încercat să-şi ascundă nervozitatea.

— Ce am făcut şi până acum, doctore Dart. Îi vom ataca şi le vom împiedica plecarea cât putem de mult.

Dart a clipit de câteva ori în semn de protest.

— Păi, atunci nu o să putem *pleca* nici noi! Nu poţi să-l chemi pe *Streaker* să ne ia?

— Dacă se poate, sunt sigur că Gillian va încerca. Dar noi doi suntem carne de tun. Încearcă să înţelegi asta, doctore Dart. Suntem soldaţi. Se spune că ai o anumită satisfacţie dacă te sacrifici pentru alţii. Cred că aşa e, altfel n-ar exista legendele.

Deşi făcea eforturi să-l creadă, cimpanzeul gesticula agitat.

— Dacă se întorc pe Pământ, vor spune tuturor ce am făcut, nu?

Toshio a surâs.

— Poţi să pui pariu.

Charlie s-a uitat în pământ o clipă. În depărtare se auzeau finii *Stenos* care se mişcau cu zgomot prin pădure.

— Toshio, trebuie să ştii ceva.

— Ce anume, doctore Dart?

— Păi… mai ţii minte de ce voiam să mai aşteptăm câteva ore înainte să plecăm?

— Da, îmi amintesc experimentul tău.

— Instrumentele pe care le-am lăsat la bordul navei *Streaker* vor primi datele, aşa că informaţiile vor ajunge pe Pământ chiar şi fără mine.

— Splendid, doctore Dart. Mă bucur pentru tine.

Toshio îşi dădea seama ce însemna asta pentru cimpanzeu.

Charlie i-a zâmbit slab.

— Da, acum e prea târziu să mai faci ceva, aşa că trebuia să ştii totul ca să nu te ia prin surprindere.

Pe Toshio l-au neliniştit cuvintele lui Charlie.

— Să auzim, l-a îndemnat el.

Cimpanzeul s-a uitat la ceas.

— Robotul va ajunge unde vreau eu peste optzeci de minute. Şi-a îndreptat agitat privirea spre Toshio. Apoi va exploda bomba.

Băiatul s-a sprijinit de trunchiul unui copac.

— Asta mai lipsea…

— Am vrut să-i spun lui Takkata-Jim cu puţin timp înainte să fim în aer când exploda, l-a lămurit Charlie jenat. Însă nu mi-aş face prea multe griji. M-am uitat pe harta făcută de Dennie cavernei de sub insulă. Cred că sunt cincizeci la sută şanse că nu se prăbuşească, dar ştii tu… Şi-a ridicat braţele.

Toshio a oftat. Oricum aveau să moară. Din fericire, se pare că această ultimă turnură a evenimentelor nu urma să aibă implicaţii cosmice.

94

STREAKER

— Suntem gata.

Anunţul a fost făcut pe un ton sec.

Gillian şi-a ridicat privirea de pe ecranul holografic. Hannes Suessi a salutat-o cu două degete din cadrul uşii. Lumina care venea de pe coridor desena un trapez pe podeaua camerei slab luminate.

— Cum sunt legăturile de impedanţă…? a întrebat Gillian.

— Totul e perfect. De fapt, când vom ajunge pe Pământ, sugerez să cumpărăm de la thennanini nişte nave vechi ca să ne putem repara toate Snark-urile. Nu vom decola prea repede din cauza apei din traveea principală, dar *Streaker* se va ridica, va zbura şi se va întoarce. Şi ne va trebui o forţă al naibii de mare ca să străpungem învelişul extern.

Gillian şi-a pus un picior pe birou.

— Hannes, acolo, afară, e o putere.

— *Streaker* va zbura. Cât despre restul… Inginerul a ridicat din umeri. Te rog doar să-i laşi o oră pe tehnicieni sub maşinile somnului dacă nu vrei să ne prăbuşim când decolăm. În afară de asta, totul depinde de tine, doamnă comandant.

Suessi a întrerupt-o înainte ca Gillian să poată vorbi.

— Şi să nu *ne* ceri sfaturi, Gillian. Până acum ai făcut o treabă excelentă, iar eu şi Tsh’t nu vom spune decât „da, să trăiţi” şi să-ţi executăm ordinele.

Gillian a închis ochii şi a încuviinţat din cap.

— În regulă, a spus ea cu o voce joasă.

Hannes a aruncat o privire în laborator prin uşa deschisă. Ştia de cadavrul antic. Îl ajutase pe Tom Orley să-l aducă la bordul navei. A văzut cu coada ochiul profilul unei siluete într-o casetă de sticlă, s-a cutremurat şi s-a uitat în altă parte.

Ecranul holografic al lui Gillian arăta o reprezentare a planetei Kithrup cam cât o minge de ping-pong şi câteva bile mici care erau lunile. Două aglomerări de puncte roşii şi albastre erau însoţite de litere mici, coduri suspendate în spaţiu.

— Nu cred c-au mai rămas mulţi ticăloşi, a remarcat Suessi.

— Sunt doar navele din spaţiul învecinat. Dacă te uiţi în profunzime, la circa un astron cub, o să vezi două armate de Galactici încă numeroase. Evident că nu putem identifica flotele, dar computerul de luptă atribuie culorile în funcţie de mişcarea lor. Jos, acolo, încă se mai schimbă alianţele.

— Mai sunt şi mulţi supravieţuitori ascunşi pe luni.

Suessi şi-a strâns buzele. Se pregătea să pună întrebarea la care se gândeau toţi, dar s-a abţinut. Însă Gillian a răspuns.

— Încă nu avem nicio veste de la Tom. Şi-a privit mâinile. Până acum nu ne-ar fi folosit informaţia, dar acum… S-a oprit.

— Dar acum trebuie să ştim dacă decolarea ar fi sinucidere curată, a concluzionat Suessi. A văzut că Gillian se uita din nou pe ecran. Încerci să-ţi dai seama şi singură, nu-i aşa?

Gillian a ridicat din umeri.

— Hannes, du-te să te întinzi o oră, trei sau zece. Spune-le finilor tăi să doarmă la posturile lor şi leagă-le dispozitivele de somn de puntea de comandă. Pe când se uita la punctuleţele în derivă s-a încruntat. Poate mă înşel. Poate o să alegem răul cel mai mic… să ne ascundem aici, jos, până ni se fac gingiile albastre de la intoxicaţia cu metale sau inaniţie. Am senzaţia că va trebui să acţionăm rapid.

A scuturat din cap.

— Dar Toshio şi Hikahi, şi ceilalţi?

Gillian nu i-a răspuns. Nu era nevoie. După o clipă, Suessi s-a întors şi a ieşit. A închis uşa după el.

Puncte. Senzorii pasivi ai navei *Streaker* arătau doar acele puncte în derivă care uneori se strângeau în roiuri strălucitoare, iar alteori se separau. Computerul de luptă examina schemele şi trăgea concluzii provizorii. Dar răspunsul care îi trebuia lui Gillian nu apărea nicăieri.

— Flotele care vor supravieţui vor rămâne indiferente la apariţia neaşteptată a unui crucişător thennanin dat deja dispărut sau îşi vor uni forţele pentru a-l alunga din cer? Ea trebuia să ia hotărârea. Gillian nu se mai simţise niciodată atât de singură.

Unde eşti, băiete? Ştiu că eşti în viaţă. Îţi aud respiraţia din depărtare. Ce faci acum?

în stânga ei a început să pâlpâie o lumină verde.
— Da, a răspuns ea în comunicator.
— Doctoriţă Baskin! Era vocea lui Wattaceti de pe puntea de comandă. Hikahi vă sss-sună! E la releu! Şi cu ea e Creideiki!
— Dă-mi-o!
S-a auzit un şuierat când operatorul a amplificat puterea semnalului slab.
— Gillian, tu eşti?
— Da, Hikahi! Slavă cerului! E totul bine? Creideiki mai e la releu?
— Suntem amândoi bine, Purificatoare a Vieţii. Din câte ne-au spus finii de pe punte, nu p-pari sssă ai nevoie de noi!
— Sunt minciuni sfruntate, menite să-i linguşească pe stăpâni! Şi nu mi-aş da la schimb braţul stâng pentru unul dintre mincinoşii ăştia. Fii atentă, sunt cinci fini împrăştiaţi. Trebuie să te avertizez, doi sunt atavici şi foarte periculoşi.
Câteva clipe s-au auzit paraziţi.
— Şşştiu, Gillian, a venit răspunsul în cele din urmă. Şi patru sssunt morţi.
Gillian şi-a acoperit ochii cu o mână.
— Doamne Dumnezeule…
— Keepiru e cu noi, i-a spus Hikahi, răspunzând la o întrebare nerostită.
— Sărmanul Akki, a suspinat Gillian.
— Să transmiţi în Calafia că şi-a făcut tttreeaba. Keepiru mi-a spus că a fost curajos şi conştient până în ultima clipă.
Gillian a înţeles ce voia să spună Hikahi şi nu-i plăcea deloc.
— Hikahi, acum tu trebuie să dai ordine. Trebuie să vii *imediat* aici. În acest moment îţi cedez oficial…
— Nu, Gillian, a întrerupt-o vocea cântată. Te rog. Nu încă. Mai sssunt lucruri de făcut cu sschi-ful. Trebuie să-i recuperăm pe cei de pe insulă şi pe voluntarii Kiqui.
— Hikahi, nu cred că avem timp. Cuvintele i se păreau amare pe când le rostea. Se gândea la modesta şi inteligenta Dennie Sudman, la isteţul Sah'ot şi la Toshio, atât de tânăr şi de curajos.
— T-Tom a transmis vreun mesaj? E o urgenţă?
— Pentru moment, nu. Dar…

— Dar c-ce?
Gillian nu ştia cum să-i explice. A încercat în trinară.

*Ce *sunete acute aud –*
**Zgomote de trompete, de motoare –*
**Lacrimile celor părăsiţi –*
**Curând, atât de curând* –*

S-a lăsat o tăcere îndelungată. Apoi nu a răspuns Hikahi, ci Creideiki. În trinara sa repetitivă şi foarte simplă era ceva ce Gillian reuşea doar să intuiască, ceva profund şi bizar.

**Sunetele, Toate Sunetele*
Răspund Cuiva
Răspund Cuiva:

**Faptele, Toate Faptele*
Creează Sunete
Creează Sunete:

**Dar Datoria, Datoria*
Ne Cheamă În Tăcere
Ne Cheamă în Tăcere:

Gillian şi-a ţinut respiraţia pe când asculta ultima notă din vocea lui Creideiki care se pierdea. Au trecut-o fiori reci pe şira spinării.
— La revedere, Gillian! i-a spus Hikahi. Fă ce trebuie. Ne vom întoarce cât mai r-repede posibil. Dar să nu ne aştepţi.
— Hikahi!
Gillian a întins mâna spre comunicator, dar semnalul s-a întrerupt înainte să mai poată spune ceva.

95

TOSHIO

— Ambele uşi etanşe erau închise din interior. Toshio gâfâia când s-a întors în ascunzătoare. Cred că o să facem aşa cum ai zis tu.

Charles Dart a încuviinţat şi l-a condus spre reactoarele de la pupa micii nave.

De două ori se ascunseseră căţărându-se în copaci foarte înalţi pe când finii *Stenos* treceau pe sub ei. Din câte se părea, delfinilor nebuni nu le trecea prin minte nici măcar să-şi ridice privirea pentru a căuta prada. Dar Toshio ştia că i-ar fi ucis dacă i-ar fi prins în câmp deschis pe el şi pe Charlie.

Cimpanzeul a scos panoul din spate de la traveea dintre motoare.

— Am urcat la bord târându-mă prin conductele de alimentaţie, până când am ajuns la uşa de acces din acel perete etanş, a zis el şi i-a arătat.

Toshio s-a uitat cu atenţie în labirintul de ţevi, apoi s-a întors uimit spre Dart.

— Nu mă surprinde că nimeni nu se aştepta să găsească un clandestin la bord. Aşa ai intrat şi în arsenal? Prin conductele în care nu poate intra niciun om?

Planetologul a încuviinţat din cap.

— Mă tem că nu poţi veni cu mine. Asta înseamnă că trebuie să scot creaturile alea de unul singur, nu?

Toshio a încuviinţat din cap.

— Cred că sunt în cala de la pupa. Uite voderul.

I-a dat aparatul de retransmitere. Părea un medalion gros prins de un lanţ. Toţi neo-cimpanzeii cunoşteau voderul, pentru că, de obicei, nu puteau să vorbească până la trei ani. Charlie şi l-a pus la gât. A început să urce spre mica deschizătură, dar s-a oprit să se uite la elevul-ofiţer.

— Toshio, imaginează-ţi că asta e una dintre navele-zoo din secolul XX şi că se află o ceată de cimpanzei conştienţi în magazia schifului sau cum îi spuneau pe-atunci… aduşi din

Africa pentru un laborator sau un circ. Te-ai fi strecurat să-i salvezi?

Toshio a ridicat din umeri.

— Charlie, chiar nu ştiu. Mi-ar plăcea să cred că da. Dar nu pot să-ţi spun ce aş fi făcut cu adevărat.

Neo-cimpanzeul s-a uitat în ochii omului câteva secunde, apoi a mormăit:

— Foarte bine. Să-mi acoperi spatele.

Toshio l-a împins, iar el a pătruns în labirintul mecanic. Toshio s-a ghemuit sub conductele propulsorului, ascultând foşnetul pădurii. Charlie făcea un zgomot care i se părea sinistru, pe când încerca să scoată placa interioară de acces. Apoi s-a oprit.

Toshio a intrat cu prudenţă în pădure să dea o raită prin zonă.

Judecând după trosnetele care se auzeau dinspre satul băştinaşilor Kiqui, era clar că *Stenos* se distrau distrugându-l. Băiatul se bucura că niciunul dintre micii indigeni nu venise să asiste la acea acţiune violentă sau să vadă cine era implicat.

S-a întors la şalupă şi s-a uitat la ceas. Bomba urma să explodeze în şaptesprezece minute. Erau în criză de timp.

S-a strecurat în zona de întreţinere şi, preţ de câteva minute, a dat peste cap setările. Era clar că Takkata-Jim nu avea nevoie de propulsoare. Pentru că făcuse rost de combustibil, putea să plece cu motoarele gravitaţionale. Dacă lăsa deschis panoul de acces, Toshio ar fi putut reduce stabilitatea aerodinamică a micii astronave, dar ar fi fost un efect redus. Şalupele ca aceasta erau foarte solide.

S-a oprit şi a ciulit urechile. Se auzeau din nou zgomote din pădure. Finii se apropiau.

— Grăbeşte-te, Charlie!

Toshio a pipăit pistolul cu ace din toc, nefiind sigur că putea nimeri punctele vulnerabile, unde delfinii nu erau protejaţi de păianjenii metalici.

— Haide!

Din cavitate s-au auzit pocnete uşoare şi umede. Se mai auzeau şi chiţăieli intermitente, apoi a văzut două înotătoare mari şi verzi de fin.

Erau urmate de capul unui Kiqui destul de agitat. Aborigenul a rupt-o la fugă prin deschizătura din interior şi s-a strecurat prin labirintul de ţevi până când a sărit în braţele lui Toshio.

Băiatul a trebuit să se desprindă de creatura înfricoşată şi să o pună jos ca să se întindă după următoarea. Micuţii Kiqui făceau mare zarvă, chiţăind îndureraţi.

În cele din urmă au ieşit toţi patru. Toshio s-a uitat cu luare-aminte înăuntru şi l-a văzut pe Charles Dart încercând să înlocuiască panoul interior.

— Lasă asta! i-a şoptit cimpanzeul.

— Dar trebuie! Takkata-Jim o să observe schimbarea presiunii aerului pe panou! Am avut noroc că nu şi-a dat încă seama!

— Haide! Sunt… A auzit torsul motoarelor waldo şi zgomotul vegetaţiei călcate în picioare. Au ajuns aici! O să încerc să-i ţin la distanţă de tine. Baftă multă, Charlie!

— Aşteaptă!

Toshio s-a târât câţiva metri în tufişuri pentru ca ei să nu-şi dea seama de unde vine. Apoi a început să alerge.

#Acolo! Acolo!
#Vânătorule de balene!
#Pescar de pe insula Iki!
#Vânător de ton!
#Acolo! Ucide-l! Acolo!#

Finii *Stenos* strigau, erau foarte aproape. Toshio s-a ascuns după un arbore cu nuci uleioase în timp ce rafalele morţii albastre şfichiuiau aerul deasupra capului său. Kiqui au ţipat şi s-au împrăştiat în pădure.

Toshio s-a rostogolit, s-a ridicat în picioare, încercând să ţină copacul între el şi urmăritori.

A auzit zgomote în stânga şi în dreapta în timp ce finii se deplasau rapid ca să-l înconjoare. Costumul îi încetinea mişcările în timp ce încerca să ajungă la stâncile de pe plajă înainte ca acel cerc să se închidă.

96

TOM ORLEY

A ascultat radioul un pic, dar, deşi a recunoscut după voce anumite specii, mare parte din trafic venea de la intercomputer şi nu prea afla multe în acel fel.

E bine, şi-a zis el. *Să ne dăm seama cum se spune corect. Sper să reuşesc.*

97

SCHIFUL

Dennie nu-şi găsea cuvintele la care se gândise atâta vreme. A încercat să reformuleze, dar Hikahi a oprit-o.

— Doctoriţă Sudman, nu insissstaţi! Oricum ne vom opri pe insulă. Îl luăm pe Toshio dacă nu a plecat deja. Şi poate ne ocupăm şi de Takkata-Jim. Plecăm imediat ce termină Creideiki.

Dennie a expirat parcă toată tensiunea acumulată. Acum nu mai depindea nimic de ea. Profesioniştii se vor ocupa de toate. Cel mai indicat era să se relaxeze.

— Cât timp...?

Hikahi a scuturat din cap.

— Creideiki nu se aşşşteaptă să se descurce mai bine decât ultimmma dată. Nu ar trebui să mai dureze mult. Între timp, de ce nu te duci cu Sah'ot să vă odihniţi?

Dennie a încuviinţat din cap şi s-a întors să găsească un loc unde să se întindă.

Sah'ot înota prin jur.

— Dennie, dacă tot încercăm să ne relaxăm, nu vrei să ne masăm reciproc pe spate?

Femeia a râs.

— Bine, Sah'ot. Numai să nu te ia valul, în regulă?

***

Creideiki încerca din nou să ajungă la un numitor comun cu ei.

: Suntem Disperaţi: Ca Şi Voi Odată: Le Oferim Celor Mici Speranţă Pe Această Lume: *Speranţa* Să Crească Puternici:

: Duşmanii Noştri Vă Vor Face Rău Cu Timpul:

: Ajutaţi-ne:

Drept răspuns s-a auzit electricitatea statică pulsând. Aducea cu ea o senzaţie oarecum psihologică de încheiere, de presiune şi căldură topită. Era un cântec claustrofobic care lăuda piatra dură şi metalul curgător.

+Încetaţi
— Pace +
+Terminaţi!! –

— Izolare +

Tăcerea s-a lăsat brusc după scârţâitul sinistru al unei maşinării. Vechiul robot care rămăsese atâta vreme prins la doi kilometri adâncime în puţul îngust al copacului-burghiu fusese distrus.

Creideiki a lansat o propoziţie asemănătoare în trinară.

*— Şi ceea ce e…**

Era tentat să intre din nou în Vis. Dar nu era timp la acest nivel al realităţii.

La acest nivel al realităţii se afla datoria. Poate mai târziu. Mai târziu avea s-o viziteze din nou pe Nukapai. Poate că-i va arăta lucrurile incredibile pe care le-a auzit pe căile vagi ale preştiinţei.

S-a îndreptat din nou spre camera de compensare a minusculei nave spaţiale. Văzându-l că se apropie, Hikahi a început să încălzească motoarele.

— … un grup mic de delfini la câteva sute de paktaari nord de această zonă! Se deplasează rapid spre nord. Poate că au venit aici să vadă de ce se luptă toţi. Grăbiţi-vă! Acum e timpul să lovim.

Tom a pus jos receptorul. Îl durea capul. Se concentrase ca să vorbească repede galactica zece. Nu că s-ar fi aşteptat ca Fraţii Nopţii să creadă că era vocea unuia dintre cercetaşii lor dat dispărut. Oricum nu prea conta pentru planul lui. Voia doar să le stârnească interesul înainte de lovitura finală.

A schimbat frecvenţa şi şi-a făcut gura pungă pentru a vorbi galactică doisprezece.

De fapt, era amuzant! Mai uita de oboseală şi de foame, iar simţul estetic îi era satisfăcut, chiar dacă asta însemna că toată lumea şi clientul lui îl vor căuta aici jos.

— … războinici Paha! Paha-ab-Kleppko-ab-puber ab-Soro ab-Hul! Daţi de ştire stăpânei Soro că avem veşti!

Tom a râs pe înfundate pe când se gândea la un joc de cuvinte care putea fi redat doar în galactica doisprezece şi pe care Soro cu siguranţă nu l-ar fi înţeles.

99

GILLIAN

Ceva determinase flotele să se mişte dintr-odată. Mici detaşamente se îndepărtau de navele distruse şi se alăturau grupurilor mici ale lunilor lui Kithrup, toate îndreptându-se spre planetă. Pe când se întâlneau, grupurile se învârteau şi mici explozii luau locul luminilor individuale.

Ce naiba se întâmpla? Orice ar fi fost, Gillian simţea o rază de speranţă.

— Doctore Bassskin! Gillian! Vocea lui Tsh’t se auzea la interfon. Recepţionăm semnal radio de la suprafaţa planetei. Essste de la un singur emiţător, dar mesajele sunt în diferite limbi galactice! Dar jjjjur că toate sunt redate de aceeaşi voce!

Gillian s-a întins şi a apăsat un comutator.

— Tsh’t, vin sus! Te rog să-i chemi la staţie pe jumătate dintre cei care nu sunt în tură. Să-i lăsăm pe ceilalţi să se mai odihnească puţin. A închis unitatea.

Of, Tom, s-a gândit ea pe când ieşea grăbită pe uşă. *De ce aşa? N-ai putut să te gândeşti la ceva mai elegant? Ceva mai puţin disperat?*

Evident că nu a putut, şi-a reproşat ea pe când alerga pe coridor. *Haide, Jill. Măcar nu fi cârcotaşă.* În câteva clipe era pe punte, ascultând şi ea.

100

TOSHIO

încercuit, Toshio nu putea nici să se caţere în copac. Erau prea aproape şi aveau să sară pe el imediat ce se va mişca.

Îi putea auzi cum se apropiau, strângând laţul. Băiatul şi-a apucat strâns pistolul cu ace şi a hotărât că era mai bine să atace el primul, înainte ca ei să fie capabili să se sprijine reciproc. Practic, pistolul lui mic de mână avea să acţioneze împotriva maşinăriilor blindate şi a laserelor puternice, iar el nu era un trăgător atât de iscusit ca Tom Orley. De fapt nu trăsese niciodată într-o fiinţă conştientă. Dar era mai bine decât să aştepte acolo...

S-a ghemuit şi a început să se târască în dreapta, spre linia ţărmului. A încercat să nu rupă vreo crenguţă, dar, la un minut după ce şi-a părăsit ascunzătoarea, a speriat un animal mic care a zbughit-o cu zgomot în tufişuri.

A auzit imediat zgomotul făcut de maşinăriile care se apropiau. Toshio s-a ascuns repede într-un tufiş des, însă doar ca să dea cu ochii de laba lată a unui păianjen.

#Te-am prins! Te-am prins!#

S-au auzit nişte strigăte victorioase. Şi-a ridicat privirea şi a văzut ochiul de nebun al lui Sreekah-pol. Finul s-a uitat lacom la el pe când i-a ordonat păianjenului să-şi ridice piciorul.

Toshio s-a rostogolit într-o parte pe când maşinăria s-a împlântat acolo unde-i fusese capul. A schimbat direcţia, evitând o lovitură. Păianjenul s-a dat înapoi, aducându-şi ambele picioare în faţă. Toshio nu mai vedea pe unde s-o ia. A tras cu pistolul lui mic spre burta blindată a maşinăriei, şi o serie de ace mici au ricoşat fără niciun efect în pădure.

Fluieratul victorios era pur primitiv.

#Te-am prins! #

Apoi insula a început să se cutremure.

Pământul se zgâlţâia ba în sus, ba în jos. Toshio tot se izbea în dreapta şi în stânga, lovindu-se ritmic cu capul de pământ. Păianjenul se clătina, apoi a căzut cu zgomot pe spate, în pădure.

Cutremurul s-a intensificat. Toshio s-a rostogolit cumva pe burtă. Se străduia din răsputeri să se ridice în picioare.

S-a auzit un trosnet când doi păianjeni-mergători au intrat clătinându-se în luminiş. Unul a trecut panicat pe lângă Toshio. Însă celălalt l-a văzut şi a strigat furios.

Băiatul a încercat să ţintească cu pistolul cu ace, dar insula se zgâlţâia cumplit. Era o adevărată încleştare între el şi delfinul nebun: cine ţintea şi trăgea primul.

Apoi amândoi s-au speriat de un strigăt cu ecouri în mintea lor.

+*Rău!* –
Răilor! +
+*Lăsaţi-ne* –
+În pace! –

Un strigăt de respingere l-a făcut pe Toshio să geamă şi să-şi frece tâmplele. Pistolul cu ace i-a scăpat din mână şi a căzut pe pământul care se clătina.

Delfinul a fluierat strident pe când păianjenul se prăbuşea cuprins de convulsii. Se tânguia.

#Îmi pare rău! Îmi pare rău!
#Stăpâne iartă-mă!
#Iartă-mă! #

Toshio a înaintat împleticindu-se.

— Eşti iertat, a reuşit el să îngaime pe când trecea grăbit. Nu putea să reziste transformării sinistre a finului. Vino pe aici dacă poţi! a strigat şi el pe când încerca să ajungă la mal. Zgomotul din capul lui era ca un cutremur.

Cumva băiatul a reuşit să rămână în picioare şi să meargă împleticindu-se prin pădure.

Când a ajuns la marginea movilei, marea de jos era înspumată. Toshio s-a uitat în dreapta şi în stânga, dar nu credea că există un loc care să arate mai bine.

În acel moment, s-a auzit un zgomot de motoare. S-a uitat în spate şi a văzut o tornadă de vegetaţie ruptă ridicându-se dintr-un loc aflat la câteva sute de metri distanţă. Şalupa cenuşie se înălţa din mijlocul pădurii care se cutremura, înconjurată de un nimb strălucitor de ionizare. Toshio a simţit cum i se ridică părul pe ceafă când insula a fost cuprinsă de un câmp antigravitaţional extrem de puternic. Nava s-a întors încet, părând să ezite. Apoi, cu o bubuitură puternică, a ţâşnit spre cerul dinspre est.

Băiatul s-a ghemuit pe când îl biciuia suflul, ameninţând să-i smulgă hainele.

Nu mai era timp de pierdut. Indiferent dacă Charles Dart reuşise să plece sau nu. Toshio şi-a pus masca pe faţă, a ţinut-o cu o mână şi a sărit.

— Stăpână a lui Ifni… s-a rugat el.

Şi s-a aruncat în marea agitată.

101

GALACTICI

Deasupra planetei, flotilele de nave avariate au încetat busc masacrul general.

Îşi părăsiseră ascunzătorile de pe micile luni ale lui Kithrup, mizând pe şansa că semnalele radio ciudate dinspre emisfera nordică a planetei erau într-adevăr de origine umană. În drumul lor spre Kithrup, alianţele fragile trăseseră în ele cu ultimele puteri, până când le-a lovit brusc un val de zgomot psihic. Se ridica de pe planetă cu o putere la care nu se aşteptase nimeni, depăşind scuturile psi şi paralizând temporar echipajele.

Navele continuau să coboare rapid spre planetă, echipajele formate din fiinţe vii clipeau insesizabil, incapabile să tragă sau să manevreze comenzile.

Dacă ar fi fost o armă, strigătul psihic ar fi distrus echipajele a jumătate din nave. Aşa că acel urlet mental de furie şi respingere a ricoşat în creierele lor, înnebunindu-i pe cei mai puţin stăpâni pe ei.

Preţ de câteva clipe lungi, navele de război au ieşit necontrolat din formaţie, coborând spre straturile superioare ale atmosferei.

În cele din urmă, urletul psi a încetat. Furia stridentă a bolborosit şi scăzut în intensitate, lăsând postimagini arzătoare, în timp ce echipajele buimăcite îşi reveneau încetul cu încetul.

Xatinni şi clienţii lor, care se distanţaseră de ceilalţi, s-au uitat în jur şi şi-au dat seama că nu mai voiau să lupte. S-au hotărât să accepte acea neaşteptată invitaţie de a părăsi planeta. Cele patru nave avariate au ieşit din sistemul Kthsemenee cu toată puterea pe care mai puteau s-o furnizeze motoarele obosite.

J'8lek şi-au revenit foarte greu. După ce au fost supuşi sinistrului urlet mental, ajunseseră în derivă în mijlocul navelor Fraţilor Nopţii. Fraţii şi-au revenit mai devreme şi au folosit J'8lek pe post de ţintă, pentru antrenament.

Piloţii automaţi sofisticaţi au făcut două nave de război Jophur să aterizeze pe panta unui munte fumegând, mult mai la sud

faţă de destinaţia iniţială. Armele automate erau gata să-i atace pe eventualii duşmani în timp ce Jophur încercau să-şi revină din confuzie. În cele din urmă, când s-a domolit uimitorul zgomot psihic, echipajele au început să prindă viaţă şi să preia controlul navelor aflate la sol.

Jophur erau aproape pregătiţi să decoleze şi să o ia spre nord pentru a se alătura luptei, când partea de sus a muntelui a explodat într-o coloană de abur supraîncălzit.

102

STREAKER

Gillian s-a holbat, cu gura deschisă, până ce „sunetele” stridente nu s-au mai auzit. A înghiţit în sec. Urechile îi ţiuiau, aşa că a scuturat din cap ca să scape de acel zgomot. Apoi a văzut că delfinii o priveau fix.

— A fost înspăimântător, a zis ea. Sunt bine toţi?

Tsh’t părea uşurat.

— Da, Gillian. Am detectat o explozie psi foarte puternică în urmă cu câteva secunde. A trecut uşor prin scuturile noastre şi se pare că te-a asurzit câteva minute. Dar, în afara unei stări de rău temporare, nu ne-a afectat prea mult.

Gillian îşi masa tâmplele.

— Cred că sensibilitatea mea de *esper* m-a făcut aşa de susceptibilă. Să sperăm că extratereştrii nu vor ataca din nou.

S-a oprit. Tsh’t scutura din cap.

— Gillian, nu cred că au fost extratereştrii. Chiar dacă au fost ei, nu noi eram ţinta. Instrumentele ne spun că explozia a izbucnit dintr-un punct foarte apropiat şi a fost calibrată perfect ca să *nu* fie recepţionată de cetacee! Creierul tău e asemănător cu al nostru, de aceea ai ssimţit-o doar puţin. Suessi nu a simţit aproape nimic.

— Mă gândesc însă la Galacticii care au trecut prin momente groaznice din pricina furtunii psi!

Gillian a scuturat din cap a doua oară.

— Nu înţeleg.

— Suntem în aceeaşi situaţie. Dar nu cred că e necesssar. Pot să-ţi spun doar că… aproape în acelaşi timp cu explozia psi, a mai fost şi un cutremur la mai puţin de două sute de click de aici. Undele seisssmice o să înceapă să ajungă abia acum.

Gillian a ajuns înot la postul lui Tsh’t în cabina de sticlă de pe puntea lui *Streaker*. Locotenentul delfin i-a arătat cu maxilarul o hartă a planetei.

Nu departe de poziţia ocupată pe glob de *Streaker* apărea o mică aglomerare de simboluri roşii pâlpâitoare.

— E insula lui Toshio, a zis Gillian. E clar că lui Charlie i-a mai rămas o bombă!

— Poftim? Tsh’t părea confuză. Dar credeam că Takkata-Jim le confissscase…

— *Nave decolează!* a anunţat ofiţerul însărcinat cu detectările. *Anti-g şi stasi – din acelaşi loc unde sunt cutremurele, la o sută cincizeci de click de aici. O urmăresssc… Nava se îndepărtează spre essst cu viteza Mach doi!*

Gillian s-a uitat la Tsh’t. Amândouă s-au gândit la acelaşi lucru: Takkata-Jim.

Gillian a citit nedumerire în ochii locotenentului-delfin.

— Se poate ca în scurt timp să trebuiască să ne decidem. Urmăreşte-i imaginea pe radar ca să vedem unde e. Şi ar fi bine să trezim şi restul echipajului care nu e de serviciu.

— Da, sssă trăiţi. Cei care au reuşşşit să adoarmă în aceste ultime minute.

Tsh’t s-a întors şi a transmis ordinele.

La scurt timp, computerul de luptă a început să se facă auzit.

— *Acum* ce mai e? a întrebat Gillian.

O serie de puncte galbene strălucitoare au început să pâlpâie intermitent pe globul lui Kithrup, iradiind dinspre insula lui Toshio.

— Detonări de un fel sau altul, a zis Tsh’t. Computerul le consideră bombardamente, dar nu am văzut nicio rachetă. Şi ce înseamnă o asemenea dissspersie? Detonările au loc doar de-a lungul acestei fâşii strâmte de longitudine!

— *Alte perturbări psi!* a anunţat un operator. *Foarte puternice! Şi din numeroase surse de pe toată planeta!*

Gillian s-a încrunat.

— Detonările alea nu sunt bombardamente. Cred că am mai văzut aşa ceva. Este graniţa crustei planetare. Perturbările ar putea fi vulcani. Aş zice că e modalitatea prin care locuitorii îşi exprimă dezaprobarea.

— Poftim? a făcut Tsh’t confuză.

Gillian părea gânditoare, de parcă se uita la ceva foarte îndepărtat.

— Cred că încep să înţeleg ce se petrece. Putem să-i mulţumim lui Creideiki, de pildă, dacă perturbările psi nu afectează delfinii.

Finii o fixau intens. Gillian a surâs şi a bătut-o prieteneşte pe Tsh’t peste şale.

— Nu-ţi face griji, locotenente. E o poveste lungă, dar te voi lămuri, dacă o să avem timp. Îmi închipui că efectul cel mai mare asupra noastră va fi provocat de mişcările scoarţei terestre. Ar trebui să le simţim curând. Rezistăm dacă stăm aici dedesubt?

Tsh’t s-a încruntat. Nu putea să înţeleagă felul în care oamenii reuşeau să treacă de la o idee la alta.

— Da, Gillian, cred că da. Adică până rămâne porţiunea asta ssstabilă.

A arătat o fereastră, spre locul unde stratul de rocă submarină trona deasupra navei hibride.

Gillian a ridicat privirea spre imensa masă de piatră care se vedea prin crăpătura în blindajul thennanin.

— Uitasem. Mai bine să o ţinem sub observaţie.

S-a întors din nou spre ecran pentru a vedea cum se propagă perturbările.

Hai, Hikahi! a implorat ea în tăcere. *Ia-i pe Toshio şi pe ceilalţi şi întoarce-te aici! În curând va trebui să iau o decizie şi poate o să ajungi prea târziu.*

Minutele treceau. De câteva ori apa parcă a tremurat în timp ce o bubuitură surdă zgâlţâia fundul mării.

Gillian se uita la globul albastru al Kithrup. Un şir de puncte galbene pâlpâitoare s-au extins treptat spre nord, ca o rană pe o parte a planetei. În cele din urmă, au ajuns la un grup de insuliţe din zona nord-estică.

Acolo este *Tom,* s-a gândit Gillian.

Dintr-odată, operatorul însărcinat cu comunicaţiile a zis surescitat:

— Comandante! Recepţionez o transsssmisie! E în anglică!

103

TOM ORLEY

Încerca să ţină microfonul care fusese proiectat pentru mâinile extratereştrilor. Tom şi-a umezit cu limba buzele crăpate. Nu avea timp să-şi revizuiască discursul. Trebuiau să sosească din clipă în clipă.

A apăsat pe maneta de transmisie.

— Creideiki! Vorbea cu grijă. Înregistrează şi redă pentru Gillian. Ea îţi va traduce.

Ştia că fiecare navă din apropiere asculta transmiţătorul acum. Probabil că majoritatea se îndreptau spre el. Dacă reuşea să transmită un mesaj coerent, putea fi sigur că vor veni şi restul.

— Linia directă cu nava s-a întrerupt, a zis el. Iar o sută de kilometri reprezintă o distanţă prea mare ca să transmiţi un mesaj, aşa că voi folosi acest nou codificator, în speranţa că nu a fost afectat de lupte.

Ultimele cuvinte erau o invenţie pentru Galactici. Acum urma mesajul adevărat. Trebuia să-i spună lui *Streaker* ce ştia şi Gillian să deducă din context.

— Jill? Oul a eclozat, scumpo. Şi a ieşit o grădină zoologică întreagă. O grădină zoologică plină cu animale feroce! Dar am găsit doar un singur blestemat de exemplar din specia care ne interesează. Am auzit că ar mai fi de vânzare, pe rafturi mai înalte, dar sunt doar presupuneri. Tu cu H şi cu C va trebui să vă hotărâţi. Mai ţineţi minte când bătrânul Jake Demwa ne-a luat cu el în misiune la *Biblioteca* centrală din Tanith? Mai ştii ce a zis despre presupuneri? Spune-i lui Creideiki. E decizia lui, dar eu zic să urmezi sfatul lui Jake!

A simţit un nod în gât. Trebuia să întrerupă transmisia. N-avea rost să-i lase pe extratereştri să se apropie *prea* mult.

— Jill. A tuşit. Scumpo, acum am ieşit din joc. Ia-l pe Herbie şi du restul datelor la Consiliu. Şi pe aborigenii ăia. Totul a meritat, cu siguranţă.

A închis ochii şi a strâns microfonul.

— Când îl vezi pe bătrânul Jake, să beţi un pahar în cinstea mea!

Voia să spună mai multe, dar îşi dădea seama că nu mai era ambiguu. Nu voia să-i lase pe Galactici să descifreze ce zicea cu ajutorul computerelor lingvistice.

Şi-a ţuguiat buzele. Şi-a luat la revedere într-o limbă potrivită pentru asemenea lucruri.

**Petale plutesc,*
**Trec prin mâna iubitei mele,*
**Pe când îşi aminteşte de mine* –*

Semnalul a şuierat până când Tom a întrerupt circuitul.

S-a ridicat şi a dus radioul afară. S-a apropiat de marginea unui bazin deschis şi a aruncat transmiţătorul. Dacă depistase cineva cristalele din aparat, acel extraterestru ar fi trebuit să plonjeze ca să-l găsească.

Stătea acolo lângă bazin şi se uita cum treceau norii joşi, întunecaţi şi grei de la ploaia acumulată în ei.

Urma să ajungă în orice moment. Avea armele la centură, pe lângă tubul pentru respiraţie şi un bidon plin. Era pregătit pentru ei.

Stătea acolo, uitându-se şi aşteptând, când vulcanul fumegând de la orizont a început să se agite, apoi a erupt şi a scos artificii strălucitoare pe cer.

***

Vedea puntea ca prin ceaţă. Gillian avea ochii plini de lacrimi, dar, când a clipit, lacrimile nu au curs. I se lipeau de ochi ca nişte pietre preţioase.

— Să răspundem? a întrebat-o Tsh't în şoaptă.

Gillian a scuturat din cap. *Nu,* a încercat ea să zică, dar nu a reuşit decât să mimeze cuvântul. Simţea telepatic înţelegerea celor din jurul ei.

Cum pot să-l jelesc, se gândea ea, *când încă îi mai simt prezenţa? E încă viu acolo pe undeva.*

*Cum pot să-l jele*sc?

A simţit o mişcare pe când un fin se apropia cu grijă, încercând să-i raporteze lui Tsh't fără să o deranjeze pe Gillian.

Gillian a închis ochii ale căror gene o usturau. În cele din urmă, lacrimile au început să curgă, brăzdându-i obrajii. Nu putea să-şi bage mâna pe sub mască să le şteargă, aşa că le-a lăsat aşa. Când a deschis ochii, vedea limpede.

— Am auzit ce-ai zis, Wattaceti. În ce direcţie se îndreaptă Takkata-Jim?

— Spre flotilele Galacticilor, doamnă comandant. Deşi flotilele par a fi dissstruse! Fierb la fiecare pas, după confuzia generată de explozia psi. Se pare că la suprafaţă o să fie o luptă în toată regula… deasupra poziţiei domnului Orley.

Gillian a încuviinţat din cap.

— O să mai aşteptăm puţin. Du-te la starea galbenă şi ţine-mă la curent.

Personalul care nu era de serviciu a fost chemat la posturi. Suessi şi D'Anite au spus că motoarele erau ambalate.

Ultima şansă, Hikahi, s-a gândit Gillian. *Vii?*

— Gillian! a strigat-o Kaa Norocosul. Cu braţul lui mecanic a indicat spre unul dintre hublouri. Stânca!

Gillian s-a dus într-un suflet acolo şi s-a uitat unde îi arăta pilotul. Întreaga masă de roci se cutremura. În marele zid au început să apară crăpături ce dominau nava *Streaker.*

— Pregătiţi-vă pentru decolare! a ordonat Gillian. Tsh't, du-ne de-aici!

104

GALACTICI

Cullcullabra a făcut o plecăciune adâncă în faţa lui Krat, regina Soro.

— Ai descifrat transmisia omului? a izbucnit ea.

Acel Pil grăsan a făcut din nou o plecăciune, dându-se puţin înapoi.

— Nu, Mamă a Flotei, nu pe de-a-ntregul. Omul a vorbit în cele două limbi primitive, „anglică” *şi* „trinară“. *Avem programe de traducere pentru amândouă, dar sunt atât de haotice şi de contextuale – nu ca alte limbi civilizate...*

Bibliotecarul a tresărit când Krat i-a şuierat:

— Nu ai reuşit să afli nimic?

— Stăpână, credem că ultima parte a mesajului, în limba delfinilor, e cea mai importantă. Poate a fost un ordin pentru clienţii lui sau...

Bibliotecarul a fluierat exasperat şi s-a dus înapoi la postul lui pe când o prună ling l-a ratat cu câţiva centimetri.

— Ipoteze! Presupuneri! a izbucnit Krat. Chiar şi Tandu fierb de entuziasm şi trimit expediţie neînsemnată după expediţie neînsemnată acolo unde a fost transmis mesajul. Şi trebuie şi noi să-i urmăm, nu?

A privit în jur. Echipajul a plecat ochii.

— Are cineva măcar o idee care să explice acel atac psi care a avut loc cu puţin timp în urmă şi care a dezorientat fiecare sofont din sistem? A fost şi asta o himeră a pământenilor? Oare vulcanii care ne umplu instrumentele cu electricitate statică sunt doar o simplă păcăleală?

Echipajul încerca să pară ocupat şi atent în acelaşi timp. Nimeni nu voia să o enerveze şi mai mult pe Mama Flotei.

Un războinic Paha a ieşit de la biroul de detectare.

— Stăpână, a anunţat-o el. Nu am observat până acum din cauza vulcanilor, dar s-a lansat ceva de pe suprafaţa planetei.

Krat s-a bucurat. Asta aştepta! Deşi trimisese nave în locul de unde se transmiseseră mesajele radio, nu dispersase flota.

— Diversiuni! Toate au fost diversiuni! Transmisiunile radio, atacurile psi, chiar şi vulcanii!

Era întru câtva curioasă cum reuşiseră pământenii să le facă pe ultimele două. Dar întrebarea avea să-şi primească răspunsul când oamenii şi clienţii lor aveau să fie capturaţi şi interogaţi.

— Pământenii au aşteptat până când bătălia s-a mutat lângă planetă, a bolborosit ea. Iar acum vor să scape! Trebuie să...

Cullcullabra s-a dus lângă ea şi a făcut o plecăciune.

— Stăpână, am căutat prin Bibliotecă *şi cred că ştiu sursa atacului psi şi a...*

Ochii Pilului s-au bulbucat când Krat l-a înjunghiat în abdomen cu gheara de împerechere. Regina s-a ridicat în picioare, ţinându-l pe bibliotecar în aer, apoi i-a aruncat trupul neînsufleţit înspre zid.

Stătea deasupra cadavrului, inspirând adânc mirosul morţii. Nu va avea de furcă cu acest asasinat. Acest Pil idiot o întrerupsese! Nimeni nu putea să spună că nu a fost îndreptăţită de această dată!

Şi-a pus gheara în teacă. Se simţise bine. Nu la fel de bine dacă s-ar fi împerecheat cu un mascul din rasa ei, care s-ar fi luptat, dar fusese totuşi satisfăcător.

— Vorbeşte-mi de nava pământenilor, i-a spus ea cântat lui Paha.

A observat că a aşteptat o secundă după ce a terminat de vorbit.

— Stăpână, i-a zis, nu e nava lor principală. Pare a fi o navă-spion.

Krat a încuviinţat din cap.

— Un emisar. M-am tot întrebat de ce nu au încercat să se predea înainte. Mutaţi flota ca să interceptaţi nava asta. Trebuie să acţionăm înainte să observe Tandu! Să rămână noii noştri aliaţi Thennanin în ariergardă. Vreau să înţeleagă că sunt partenerii noştri minori în această afacere.

— Stăpână, Thennaninii vor deja să ne lase. Par dornici să se alăture haosului de pe planetă.

Krat a pufnit.

— Lasă-i. Suntem din nou chit cu Tandu. Şi oricum thennaninii sunt aproape epuizaţi. Să plece. Apoi ne ducem după nava-spion!

S-a sprijinit de pernele de vletoor şi a început să fredoneze.

Curând. Curând.

***

Stăpânii cereau prea multe. Cum se puteau aştepta ca Acceptorul să raporteze atât de exact când se întâmplau atâtea!

Era superb! Totul se întâmpla în acelaşi timp! Bătălii mici şi strălucitoare pe suprafaţa planetei... vulcani luminoşi şi fierbinţi... şi acel răget psihic de furie care se revărsase din planetă cu puţină vreme înainte!

Furia încă fierbea şi spumega. De ce nu erau interesaţi stăpânii de ceva atât de unic? Psi de sub suprafaţa unei planete? Acceptorul le putea spune Tandu atât de multe despre vocea aia înfuriată, dar ei voiau doar să o reducă la tăcere. Îi zăpăcea şi îi făcea să se simtă vulnerabili.

Acceptorul a observat totul încântat, până când a venit din nou pedeapsa. Stăpânii au dezlănţuit un bici neuronal. Picioarele i-au tremurat de la fiorul neplăcut care i-a străbătut corpul.

Să lase „pedeapsa” *să-i schimbe comportamentul de această dată? Acceptorul se gândea la o astfel de posibilitate.*

S-a hotărât să ignore „durerea”. *Să strige şi să linguşească. Acceptorul era fermecat de vocile furioase care se agitau dedesubt şi le asculta cu toată atenţia.*

105

SCHIFUL

— Ce naiba…?

Dennie s-a rostogolit de pe pragul uscat şi a căzut în apa de jos. Sah'ot a strigat confuz pe când cala micii ambarcaţiuni se înclina.

Apoi, pe lângă mişcarea fizică, un val de disconfort psihic a început să le umple creierele. Dennie a scuipat apa şi s-a apucat de balustradă. Voia să-şi acopere urechile.

— Nu din nou, se tânguia ea.

Încerca să se folosească de ce o învăţase Toshio… Concentrându-se asupra bătăilor inimii ca să alunge tensiunea electrică din mintea ei. Aproape că nici nu şi-a dat seama când Sah'ot a strigat:

— Ei sssunt!

Finul a apăsat cu botul butonul bocaportului şi a alergat într-un suflet pe culoar, intrând în camera de control.

— Creideiki! a început el, uitând pentru o clipă că nu avea cum să-l înţeleagă căpitanul. *Ei* sunt. Vocile de jos!

Creideiki l-a privit şi Sah'ot şi-a dat seama că fostul căpitan ştia deja. De fapt nu părea deloc surprins. Creideiki a fredonat o melodie blândă de acceptare. Părea mulţumit.

De la staţia pilotului, Keepiru a zis:

— Primesc un flux de neutrino şi anti-g! Vin din faţă. O navă mică decolează.

Hikahi a încuviinţat din cap.

— Probabil e Takkata-Jim. Sper că Gillian a avut dreptate că au avut grijă de el.

Au continuat să meargă sub apă spre est. Jumătate de oră mai târziu, Keepiru a strigat din nou:

— Mai mult anti-g! O navă imensă! Decolează aproape de sud-vest!

Creideiki a izbit cu coada suprafaţa apei.

**Sus, sus!*

Sus şi uită-te!
**Uită-te!:*

Hikahi a încuviinţat spre Keepiru.

— Ridic-o!

Schiful a ieşit la suprafaţă. Apa de mare se scurgea peste hublouri.

S-au adunat în jurul unui hublou dinspre sud şi au văzut cum un obiect ciudat de formă conică a erupt la orizont, urcând greoi spre cer, căpătând viteză. Priveau cum zbura spre sud, depăşind viteza sunetului, dispărând în cele din urmă în norii înalţi.

Au continuat să se uite chiar şi după ce dâra lăsată de *Streaker* a început să se dilate şi să dispară sub rafalele de vânt de pe Kithrup.

PARTEA A X-A

EXTAZ

Ei sunt flăcăii cărora, le place să se lase mânaţi de vânt[1].
HERMAN MELVILLE

[1] Traducere de Petre Solomon, Editura Litera Internaţional, 2002, reproducere după Moby Dick, Editura Minerva, 1973 (n. Tr.).

106

TOSHIO

Toshio înota cu forţă în timp ce valurile mari încercau să-l tragă înapoi. Ţinea piept curentului şi încerca să ajungă în larg. În cele din urmă, când braţele şi picioarele erau prea amorţite ca să mai poată face ceva, marea s-a mai liniştit. S-a întors, simţind cum îi ard plămânii, şi a văzut cum acea movilă din metal, acum aproape la doi kilometri depărtare, se scufunda încet.

Scufundarea nu putea continua. Copacul-burghiu nu terminase de săpat când el şi cu Dennie îl detonaseră. Insula avea să se liniştească până când puţul avea să fie terminat.

În jurul lui se auzeau detonări slabe. Toshio păşea prin apă, uitându-se în jurul lui. Crengile copacilor se mişcau în toate direcţiile pe insule şi nu de la vânt. În depărtare a văzut cel puţin trei nori ameninţători de fum şi aburi ridicându-se din mare. Auzea zgomotul cutremurelor submarine.

Toate astea din cauza unei bombe mici? În ciuda faptului că trecuse prin multe, Toshio se întreba ce cauzase totul. Se simţea ciudat de liber, căci nu-i mai rămăsese de ales decât cum să moară.

Dacă bomba eliberase magma? se întreba Toshio. *Dacă va apărea undeva un vulcan, cred că ar fi în puţul copacului-burghiu. Dar cred că insula îl va scufunda.*

Movila de metal care fusese adăpostul lui timp de două săptămâni părea să fi încetat să se adâncească. Vârfurile câtorva copaci pluteau deasupra apei.

Toshio se întreba ce se întâmplase cu Charles Dart. Nu credea că cimpanzeul înotase prea departe. Poate aşa era mai bine. Măcar Charlie ieşise frumos din scenă.

Băiatul se simţea mai bine acum, că se odihnise. A început să înoate din nou ca să ajungă în larg.

Douăzeci de minute mai târziu s-a mai auzit un zgomot de intensitate joasă. S-a întors la timp să vadă movila din depărtare, zguduită de o explozie cumplită. Noroi şi vegetaţie s-

au împrăştiat în toate direcţiile. Movila s-a ridicat, aproape a ieşit din apă, s-a rupt în două, apoi s-a prăbuşit într-un nor de abur.

107

TAKKATA-JIM

— Chem flota de război! Chem flota de război din faţă! Sunt locotenentul Takkata-Jim de la Consiliul de supraveghere al Terragenilor. Vreau să ne-gociez. Vă rog să rässspundeţi!

Receptorul tăcea. Takkata-Jim a înjurat. Radioul funcţiona *cu siguranţă.* Îl luase din sania lui Thomas Orley şi omul ăla avea grijă de echipament. De ce nu răspundeau Galacticii?

Şalupa era făcută în aşa fel încât să fie condusă de mai mulţi oameni. Dezastrul brusc şi neaşteptat care se petrecuse pe insulă îl obligase să-i abandoneze pe *Stenos.* Acum nu avea cine să-l ajute. Trebuia să jongleze la două sau trei posturi în acelaşi timp.

S-a uitat pe ecranul tactic. Mai multe lumini galbene veneau spre el din nordul galactic. Era o flotilă ca vai de ea dacă era să o compari cu armadele impunătoare care intraseră în sistem cu câteva săptămâni în urmă. Dar tot avea o putere impresionantă. Veneau ţintă spre el.

Peste tot era haos. Planeta era zguduită de eliberări de energie – tornade fierbinţi de aburi unde vulcanii se descărcau în mare. Şi deasupra emisferei nordice a planetei se dădea o bătălie pe viaţă şi pe moarte.

Takkata-Jim a crescut sensibilitatea ecranului şi a mai văzut o flotă. Şi aceasta începuse să se îndrepte spre el.

Eterul era plin de o cacofonie de voci. AM, FM, PEM – fiecare punct de pe cadran sporea confuzia. Oare de-aia nu reuşise nimeni să-l audă?

Nu. Galacticii aveau computere sofisticate. Cu siguranţă echipamentul lui era de vină. Nu avusese cum să-l verifice înainte să decoleze!

Takkata-Jim se uita agitat la hartă.

Zbura în mijlocul unor rechini-tigri, sperând să negocieze în favoarea *Streaker* şi a unei eliberări. Dar îşi amintea ce faţă făcuse Gillian Baskin cu o săptămână în urmă când sugerase să le dea extratereştrilor tot ce voiau. Metz îl susţinuse atunci, dar

acum îşi amintea cum îl privise femeia: cu milă. Apoi îi spusese că fanaticii nu acţionau aşa.

— O să ne ia tot ce avem, ne vor mulţumi frumos şi *apoi* o să ne fiarbă în ulei, îi zisese ea.

Takkata-Jim a scuturat din cap. *Nu cred. Oricum, orice e mai bine decât ce pune ea la cale!*

S-a uitat la holograma tactilă. Prima flotă era la doar o sută de mii de click depărtare. Măcar computerul îi furniza în cele din urmă date despre nave. Erau distrugătoare Soro.

Soro! Takkata-Jim simţea gustul bilei de la primul lui stomac. Îi veneau în minte toate poveştile pe care le auzise despre ei.

Dacă trăgeau ei primii? Dacă nici nu-i interesează să ia prizonieri? Se uita la comenzile de luptă. Armamentul de pe şalupă era rudimentar, dar…

A scos o gheară din armură ca să apese pe butonul de armare… doar pentru uşoara stare de confort pe care i-o oferea.

108

STREAKER

— Ambele flote mari se îndreaptă spre Takkata-Jim!

Gillian a dat din cap.

— Să mă ţii la curent, Wattaceti. S-a întors. Tsh't, cât timp ne putem ascunde de aceste perturbări tectonice?

— Gillian, antigravitatea noastră poate fi detectată de cinci minute. Nu cred că putem amâna detectarea de energie, zburând deasupra vulcanilor. Dacă vrem să încercăm, trebuie să câştigăm altitudine.

— Suntem scanaţi de la distanţă! a exclamat operatorul de detectare. Câteva nave din bătălia de deasupra lui Orley sunt curioassse!

— Asta e atunci, a spus Tsh't. Îi dăm drumul.

Gillian a scuturat din cap.

— Mai lasă-mă cinci minute, Tsh't. Nu-mi pasă de navele rămase în urmă. Mai ţine-mă ascunsă de flotele mari câteva minute!

Tsh't se învârtea în apa saturată cu oxigen, lăsând în urmă o dâră de bule.

— Virează la sud prin sud-vest, spre noul vulcan, Kaa!

Gillian se uita fix la ecran. Pata mică şi albastră era şalupa, care zbura deasupra unei mase de treizeci de puncte *mult mai mari.*

— Haide, Takkata-Jim, şoptea Gillian. Credeam că te-am ghicit. Demonstrează-mi că nu m-am înşelat!

Nu se auzise niciun sunet prin staţia radio de la locotenentul renegat. Era clar că Toshio îşi făcuse treaba şi sabotase transmisiile de pe insulă.

Pata albastră se apropiase la o sută de mii de kilometri de duşman.

— Telemetrie! Takkata-Jim şi-a pregătit armele! i-a anunţat Wattaceti.

Gillian a dat din cap. *Ştiam eu. Tipul e aproape om. Sigur are o personalitate mai puternică decât m-am aşteptat, nu să facă*

asta, doar în scopuri defensive. Oricât de inutil ar părea, cine şi-ar înfrunta duşmanul cu sistemele de apărare pornite?

Puţin mai aproape…

— Gillian! a strigat ofiţerul însărcinat cu detectarea. Nu pot să cre-cred! Takkata-Jim a…

Gillian a zâmbit cu tristeţe.

— Lasă-mă să ghicesc. Curajosul nostru secund trage asupra întregii flote de război.

Tsh’t şi Wattaceti s-au întors spre ea cu ochii mari. Ea a ridicat din umeri.

— Serios acum. Are el defecte, dar nimeni n-a zis că Takkata-Jim nu e curajos.

A zâmbit larg ca să-şi ascundă nervozitatea.

— Toată lumea să fie pregătită.

109

TAKKATA-JIM

Takkata-Jim a ţipat şi a apucat maneta. Nu mergea! Declanşatoarele se activau fără ca el să fi dat ordin!

La fiecare câteva secunde, ambarcaţiunea se zguduia când era lansată din torpilă o rachetă de căutare. Mici bucăţi de antimaterie ieşeau din botul şalupei, ţintite automat spre cea mai apropiată navă extraterestră.

Principala navă Soro s-a deschis ca o floare de foc, după o lovitură norocoasă. Probabil că atacul surprinzător depăşise sistemele defensive, proiectate să reziste la căldura unei nove.

A înjurat şi a încercat să depăşească. Nici asta nu a avut vreun efect.

Când şi flota Soro a început să riposteze cu foc, Takkata-Jim a strigat şi a întors nava, făcând tot felul de manevre evazive. Cu simţurile tridimensionale obişnuite ale unui delfin, s-a răsucit într-o piruetă de mare gravitaţie, reuşind să evite salvele ce treceau periculos de aproape de el.

Nu avea decât un singur lucru de făcut, o singură salvare posibilă. Takkata-Jim a lansat şalupa spre cea de-a doua flotă de război. Cu siguranţă văzuseră cu toţii atacul. Vor crede că e un aliat dacă supravieţuia suficient de mult cât să ajungă la ei.

A accelerat în spaţiu, urmărit de o ceată de diavoli care au schimbat direcţia ca să se ţină după el.

110

STREAKER

— Acum, Gillian?

— Imediat, dragă. Mai aşteaptă un minut.

— Ssse pare că navele de la nord au luat o decizie. Câteva virează în direcţia asta… Pardon, toate se duc spre sssud, adică spre noi!

Lui Gillian nu-i displăcea aşa de mult să deturneze focul inamic de la poziţia lui Tom. Până la urmă, doar îi întorcea favoarea.

— Bine atunci, alege o traiectorie. Vreau s-o iau la est pe eliptică până să vireze a doua flotă în direcţia şalupei.

Tsh’t a respirat nerăbdătoare.

— Da, doamnă. A înotat până la pilot şi a început să discute cu Kaa Norocosul.

111

TOM

A ridicat capul la suprafaţa bălţii unde se refugiase.

Ce se alesese de restul?

Cu puţine minute înainte, cerul era luminat de focuri artificiale. Navele incendiate se prăbuşeau la stânga şi la dreapta. Acum vedea sus pe cer câteva nave rămase în urmă care se grăbeau spre sud.

I-a trebuit o clipă să formuleze o ipoteză.

Mulţumesc, Jill, s-a gândit el. *Acum dezlănţuie iadul asupra lor în locul meu.*

112

TAKKATA-JIM

Takkata-Jim se bâlbâia din cauza frustrării. Era atât de ocupat, că nu avea timp să apese pe butoanele care declanşau focul. Lansa impulsuri disperate ca să închidă blocuri întregi din memoria calculatorului. În cele din urmă, ceva a mers. Sistemul de atac s-a oprit.

A virat cu o viteză fantastică şalupa la stânga şi a crescut la maximum puterea ca să scape de o ploaie de rachete.

Cele două flote se apropiau repede, iar el era în mijloc.

Takkata-Jim voia să se scufunde în mijlocul celei de-a doua flote ca să scape de ea, exprimând prin acţiuni ce nu putea spune prin radio, explicând că era în căutare de protecţie.

Dar comenzile nu răspundeau! Nu mai putea corecta ultima manevră evazivă! Trebuia să fi închis mai multe blocuri de memorie!

Şalupa s-a îndreptat spre exterior, perpendicular faţă de flotele care veneau spre ea şi s-a îndepărtat de amândouă.

Cele două armade au virat în urmărirea lui.

113

STREAKER

— Acum! a zis Gillian.

Pilotului nu trebuia să i se zică de două ori. Deja acumulase putere şi a folosit-o acum pe toată. Motoarele navei *Streaker* au mugit. Nava a părăsit atmosfera lăsând în urmă o dâră de particule ionizate. Acceleraţia se simţea prin inerţie, chiar şi în interiorul punţii pline de lichid.

Marea cenuşie a dispărut sub o pătură groasă de nori. Orizontul a devenit o curbă, apoi un arc. *Streaker* a intrat cu viteză într-un ocean de stele.

— Ne urmăresc cei care au luat parte la măcel, acolo la nord.

— Câţi sunt?

— Vreo douăzeci. Tsh’t a ascultat o clipă legătura neurală. Sunt granulate. În afară de un grup mai consssistent în spate, nu sunt decât două care aparţin aceleiaşi rassse. Îi aud cum trag. Se luptă între ele, deşi ne şi urmăresc.

— Câte sunt în ultimul grup?

— Păi… cred că şase.

— Bine, vedem ce vom face când o să ne lungim picioarele.

Planeta a rămas în urmă, în timp ce Kaa Norocosul accelera nava *Streaker* în direcţia aleasă de Gillian.

După orizontul lui Kithrup începuse o bătălie în toată regula. Traiectoria navei a ţinut-o ascunsă preţ de câteva minute în spatele masei planetei. Apoi au văzut explozia.

— Navele mari şi-l dissspută pe Takkata-Jim, a zis Tsh’t. Poate reuşim să părăsim sistemul înainte să ne ajungă din urmă flotele principale.

Gillian a încuviinţat. Sacrificiul lui Toshio nu fusese în zadar.

— Acum problema noastră sunt micuţii din spatele nostru. Trebuie să ne descotorosim de ei într-un fel sau altul. Poate vom reuşi să ne ascundem în spatele uriaşei planete gazoase. Când putem să ajungem acolo?

— E greu de calculat, Gillian. Poate într-o oră. Nu putem să suprasolicităm sistemul şi mai ducem după noi şi o masă în excesss.

Tsh't a ascultat legătura, concentrându-se.

— Cei care sunt în spatele nostru au încetat aproape să se mai lupte între ei. Poate sunt avariate navele, dar cred că cel puţin două din avangardă vor reuşi să ne prindă din urmă înainte să ajungem la gigantul gazosss.

Gillian s-a uitat pe ecranul holografic. Kithrup era o minge într-un colţ, pe fundalul bătăliei strălucitoare. Din această parte, o înşiruire de puncte minuscule îi indica pe cei care se ţineau după *Streaker.*

Pe celălalt ecran a început să crească un glob pastel. O lume enormă de gaz rece, similară cu Jupiter, se apropia de ei încet, dar perceptibil.

Gillian a fluierat.

— Păi, dacă nu putem să ne îndepărtăm, bănuiesc c-am putea încerca o ambuscadă.

Tsh't a fixat-o cu privirea.

— Gillian, sunt nave de război! A noastră e doar una de recunoaştere din clasa Sssnark, sssupraîncărcată pe deasupra!

Gillian a surâs cu maliţiozitate.

— Draga mea, lucrurile s-au cam schimbat. Învelişul thennanin va face mai mult decât să ne încetinească şi poate vom încerca un lucru la care nu se aşteaptă nimeni.

Nu a mai adăugat că, dacă ar fi avut posibilitatea, ar fi preferat să stea aproape de sistem, sperând la un miracol.

— E bine fixat tot materialul?

— E procedura ssstandard. Deja am parcurs-o.

— Bine. Spune-le tuturor să plece din încăperea principală. Şi să-şi pună centura de siguranţă unde pot.

Tsh't a transmis ordinul, apoi s-a întors cu o expresie întrebătoare.

Gillian i-a explicat.

— Ne mişcăm lent pentru că suntem supraîncărcaţi, nu? Ne vor împuşca înainte de a reuşi să ne adăpostim în spatele gigantului gazos, ca să nu mai vorbim de distanţa necesară

pentru a trece pe turaţie maximă. Spune-mi, Tsh’t, ce ne îngreunează atât de mult?

— Învelişul astronavei thennanine!

— Şi ce altceva?

Tsh’t s-a uitat nedumerită la ea. Gillian i-a spus o ghicitoare.

**Atingere vie*
Substanţă a mişcării –
**Ca aerul, uitat,*
*Până dispare!**

Tsh’t continua să o privească nedumerită. Apoi a înţeles şi a făcut ochii mari.

— Da, un truc pe cinste. Ar putea să meargă. Sunt mulţumită că mi-aţi zis. Echipajul va trebui să se pregătească.

Gillian a încercat să atingă apa cu degetele, dar nu a reuşit.

— Costumele spaţiale! Ai dreptate. Tsh’t, ce m-aş face fără tine?

114

GALACTICI

— Bătălia minoră dintre toate forţele rămase pare să se fi îndepărtat de planetă, a raportat un războinic Paha. Pleacă pe rând de lângă Kithrup, urmărind un vas mai degrabă mare.

Krat, regina Soro, a terminat de despicat o prună ling, străduindu-se să-şi ascundă tremurul nervos al braţului stâng.

— Eşti în stare să identifici pe cine urmăresc?

— Nu pare să fie prada. Din discreţie, luptătorul Paha a ignorat uşurarea evidentă care o cuprinsese pe stăpâna flotei când auzise asta. E prea mare să fie nava terestră. Pentru moment, am identificat-o ca fiind o navă thennanină avariată, deşi…

— Da? a întrebat Krat cu viclenie.

Paha a ezitat.

— Se comportă ciudat. E neobişnuit de masivă, iar motoarele ei fac un zgomot asemănător celor tymbrimiene. E deja prea departe ca să ne dăm seama exact.

Krat a mormăit:

— Care e situaţia noastră?

— Tandu înaintează paralel cu noi, trăgând în flancurile noastre, aşa cum facem şi noi. Amândoi urmărim nava terestră. Amândoi am încetat să tragem în ea până când nu se apropie prea mult de cealaltă parte.

Krat a mormăit din nou:

— Vasul ăsta ne duce tot mai departe de planetă, de adevărata pradă. Ai luat în calcul posibilitatea de a fi un vas-spion al cărui scop să fie chiar ăsta? I-a întrebat ea pe neaşteptate.

Paha s-a gândit şi apoi a încuviinţat.

— Da, Mamă a Flotei, pare să fie o şmecherie tipică pământenilor sau tymbrimienilor. Ce propui?

Krat era înnebunită de frustrare. Trebuia *să fie o şmecherie! Totuşi, nu putea renunţa la urmărire, altminteri Tandu aveau să*

prindă nava-spion. Şi, cu cât va dura mai mult urmărirea, cu atât vor slăbi forţele ambelor părţi!

A aruncat pruna de-a lungul încăperii. Fructul s-a lovit de hieroglifa cu spirala radială a Bibliotecii. *Un Pil consternat a sărit şi a chiţăit speriat, apoi a privit-o cu insolenţă.*

— Transmite Apelul Trei de Tip Armistiţiu, a ordonat Krat pe un ton scârbit. Contactează-l pe Vânătorul Tandu. Trebuie să punem capăt acestei farse şi să ne întoarcem imediat pe planetă!

***

Vânătorul Tandu l-a întrebat pentru a nu ştiu câta oară pe Instructor:

— Poţi să-l trezeşti pe Acceptor?

Instructorul a îngenuncheat în faţa Vânătorului, oferindu-i capul.

— Nu pot. A intrat într-o stare orgasmică. Este hiperstimulat. Manipularea operantă nu are succes.

— Aşadar, nu avem niciun mijloc metafizic de a cerceta ciudata urmărire din spatele nostru?

— Nu. Nu putem folosi decât mijloace fizice.

Labele Vânătorului au scârţâit.

— Du-te şi taie-ţi capul. Fă un ultim act de voinţă şi pune-l în plasa mea cu trofee.

Instructorul a croncănit aprobator.

— Sper că noul cap care îmi va creşte să te servească mai bine.

— Într-adevăr. Dar, mai întâi, a sugerat Vânătorul, ordonă să am o linie de comunicare deschisă cu Soro. Va trebui, desigur, să-mi retez piciorul cu care vorbeam de obicei cu ei. Dar trebuie neapărat să discutăm.

***

Buoult şi-a muşcat ţepii de la coate, i-a folosit să-şi împodobească apoi creasta. Intuise corect! Retrăsese ultimele nave thennanine din lupta între Tandu şi Soro şi sosise la timp în apropierea planetei ca să se alăture urmăritorilor. În faţa lui erau zece nave avariate, care urmăreau un obiect pe care abia îl distingea.

— Măriţi viteza, a ordonat el. Ceilalţi nu sunt coordonaţi. Tandu şi Soro se ţin după o pradă falsă, dar escadrila noastră e singura de dimensiuni potrivite din zonă! Trebuie să continuăm urmărirea!

***

Cu mult în faţa thennaninilor, un căpitan Gubru îşi zburlea penele şi cotcodăcea.

— Suntem cât pe ce să-i ajungem! Să prindem din urmă vasul ăla greoi şi lent! Acum că suntem aproape, priviţi cu luare-aminte şi observaţi că emanaţiile sale sunt umane! Zboară în interiorul unei carcase, dar acum, că suntem aşa aproape, putem vedea şi prinde ce e înăuntru! Acum suntem aproape şi îi vom prinde!

Normal, era încă posibil să dea greş. Dar o înfrângere totală era inadmisibilă.

— Dacă nu-i putem captura, şi-a reamintit el, va trebui neapărat să-i distrugem!

115

STREAKER

Gigantul gazos se vedea în faţa lor, ameninţător. *Streaker* îşi continua cu greu înaintarea.

— Se aşteaptă să coborâm într-o hiperbolă strânsă, a comentat Tsh’t. E în general o tactică bună când eşti urmărit într-un sistem planetar. O fandare rapidă când trecem pe lângă o planetă poate însemna o schimbare hotărâtă de direcţie.

Gillian a încuviinţat.

— La asta se aşteaptă, dar noi nu o s-o facem. Au urmărit ecranele în timp ce imaginea a trei nave mari a crescut, materializându-se… erau nave cu cicatrici teribile din lupte şi cu arme şi mai teribile.

Forma imensă a planetei a început să se interpună chiar atunci când navele ce îi urmăreau au devenit mai mari.

— Sunt toţi finii bine legaţi de locurile lor?

— Da!

— Atunci alege tu momentul, locotenente. Ai mai multă intuiţie ca mine în bătăliile spaţiale. Ştii ce vrem să facem.

Tsh’t a clămpănit din fălci.

— Ştiu, Gillian.

Au continuat să coboare spre planetă.

— Curând! Curând o vor face…

Tsh’t a închis ochii, concentrându-se asupra imaginilor sonore, transmise de amplificatorul ei neural. Pe punte, tăcerea era întreruptă doar de clicurile nervoase ale sonarelor delfinilor. Asta i-a amintit lui Gillian de situaţiile tensionate de pe navele umane, când mulţi oameni fluierau printre dinţi fără să-şi dea seama.

— Pregătiţi-vă, a spus Tsh’t prin interfon personalului din sala motoarelor.

Navele care îi urmăreau au dispărut brusc în spatele limbului planetei.

— Acum! a strigat Tsh’t ca s-o audă Suessi. Deschideţi ecluzele posterioare! Activaţi toate pompele! S-a întors brusc

spre pilot. Lansează sonda falsă! Măreşte la maximum acceleraţia laterală! Aplică staza pentru a compensa toate g-urile în afară de una din spate! Repet, menţine o gravitate în spatele navei!

Pe jumătate din panourile de control de pe punte s-au aprins luminiţe roşii. Personalul, avertizat, a ignorat măsurile de protecţie în timp ce apa din bazinul central de pe *Streaker* se scurgea în vidul spaţial.

***

Căpitanul Gubru era preocupat de o navă a rasei Pthaca ameninţând să-i ia locul în avangardă. S-a gândit s-o distrugă, dar, pe neaşteptate, computerul central a început să facă mult zgomot ca să-i atragă atenţia.

— Nu e posibil! a psalmodiat căpitanul, uitându-se la ecran şi nevenindu-i să creadă. N-au putut să facă asta. Nu puteau să găsească o capcană atât de diabolică. Nu pot...

A văzut nava Pthaca izbindu-se la viteza luminii de o barieră care nu fusese acolo cu câteva minute înainte.

Era doar un şuvoi difuz de particule gazoase care pluteau în calea lor. Dar, pe neaşteptate, s-a lovit de ecranele navei militare Pthaca exact ca un zid solid. La o viteză apropiată de cea a luminii, orice barieră putea fi mortală.

— Viraţi! a ordonat căpitanul Gubru. Trageţi cu toate armele în ţintă!

Au tras foc nimicitor, dar razele s-au izbit de un zid intangibil, aflat între navele Gubru şi cea terestră, care a întors repede.

— Apă! a ţipat căpitanul Gubru pe când citea raportul spectral. O barieră din vapori de apă! O rasă civilizată nu putea găsi o asemenea şmecherie în Bibliotecă! O *rasă civilizată nu s-ar fi înjosit până într-atât! O rasă civilizată nu...*

A urlat când nava Gubru s-a lovit de un nor de fulgi de zăpadă plutitori.

***

Mai uşoară cu multe megatone, nava *Streaker* a descris un arc de cerc mult mai strâns decât ar fi putut s-o facă cu câteva minute înainte. Ecluzele s-au închis la loc şi nava s-a umplut încet cu aer. A intrat din nou în funcţiune antigravitatea internă. Delfinii, în costume de astronauţi, au ieşit din camerele din

carenă, unde se refugiaseră, şi au zburat la locurile lor de muncă.

Pe puntea încă plină cu apă, Gillian urmărea distrugerea primelor două vase care îi urmăreau. Echipajul a aplaudat când al treilea crucişător puternic avariat a virat cu disperare. Suferind o ultimă distrugere, s-a izbit dezastruos de norul difuz şi s-a dizolvat într-o minge aplatizată de plasmă.

— Ceilalţi sunt încă în spatele gigantului gazos, a spus Gillian. După urmărirea de pe Kithrup, sunt convinşi că ne cunosc dinamica şi nu-şi vor închipui niciodată că putem vira atât de strâns.

Tsh’t părea mai puţin sigură.

— Poate. Am lansat o sssondă falsă pe fosta noastră rută de zbor, imitând radiaţia noastră. *Poate* că o urmăresssc. Aş paria că vor veni, cel puţin, într-o hiperbolă strânsă şi rapidă.

— Iar noi îi vom distruge atunci! Gillian era puţin ameţită. Aveau o singură şansă ca să facă ce plănuiseră şi să se poată ascunde, să-i mai aştepte puţin pe Hikahi şi Creideiki. Ar fi fost un alt miracol.

Streaker a scârţâit din toate încheieturile în timp ce încerca să schimbe direcţia.

— Suessi spune că toţi pereţii de sprijin sunt prea solicitaţi, a raportat Kaa Norocosul. Întreabă dacă o să închideţi staza sau o să faceţi alte… hmm, el le spune „manevre feminine nebuneşti”. Sunt cuvintele lui, doamnă!

Gillian nu i-a răspuns. Iar Suessi nici nu se aştepta la un răspuns.

Streaker a executat complet virajul strâns şi a accelerat din nou în direcţia din care venise, în timp ce alte două crucişătoare apăreau de după marginea gigantului gazos.

— Atacă-le, Tsh’t! i-a ordonat Gillian ofiţerului-delfin. În vocea ei se simţea revolta pe care şi-o ţinuse în frâu în atâtea săptămâni de frustrare. Foloseşte-ţi propria tactică. Dar *distruge-le!*

— Sss-a înţeles! Tsh’t a observat că Gillian îşi strângea pumnii. Şi ea simţea aceeaşi revoltă. Imediat!

S-a întors brusc şi a strigat echipajului:

**Cu răbdare,*
Am îndurat toate insultele –
**Cu răbdare,*
Intenţiile rele –

**Acum gata,*
Nu mai avem răbdare –
**Visul şi logica*
*Ne unesc în luptă!!**

Personalul de pe punte a ovaţionat. *Streaker* s-a năpustit asupra inamicului surprins.

116

GALACTICI

Vocea reginei Soro a mârâit prin reţeaua de comunicaţii.

— Deci suntem de acord să încetăm urmărirea şi să ne unim forţele?

Vânătorul Tandu şi-a jurat să-şi taie două picioare în loc de unul, de ruşine că acceptase acel acord.

— Da, a răspuns. Dacă am continua aşa, nu am face decât să ne pierdem forţele. Voi, Soro, luptaţi bine pentru nişte insecte dăunătoare. Să ne unim şi terminăm odată.

Krat a fost mai explicită.

— Jurăm pe Pactul Numărul Unu, cel mai vechi şi mai drastic din Bibliotecă, *să-i prindem pe pământeni împreună, să le smulgem informaţiile şi să-i căutăm împreună pe emisarii strămoşilor noştri, să-i lăsăm să fie arbitrii disputei noastre.*

— De acord, a încuviinţat Tandu. Acum să terminăm ce avem de făcut aici şi să ne întoarcem să punem mâna pe pradă.

117

TAKKATA-JIM

Acum înţelegea ce voiau să spună oamenii când vorbeau despre „furcile caudine”.

Takkata-Jim era obosit. Fugea de ore întregi, sau aşa i se părea. De câte ori încerca să devieze şalupa într-o parte, pentru a se preda unei facţiuni, alta trăgea salve între el şi ţinta lui, obligându-l să se retragă.

Cu puţin timp în urmă, zărise un lung şir de nave plecând de pe Kithrup în direcţia opusă. Nu-i luase mult timp să înţeleagă că *Streaker* executase o mutare pe tabla de şah.

Atunci, s-a terminat, s-a gândit. *Am încercat să-mi fac datoria, aşa cum am crezut de cuviinţă, şi să-mi salvez şi viaţa. Zarurile sunt acum aruncate. Planul meu a eşuat.*

Sunt pierdut. Nu mai pot face nimic, poate în afară de a mai da câteva minute lui Streaker.

Cu câtva timp în urmă, navele încetaseră să se mai distrugă reciproc pe când îl urmăreau. Takkata-Jim şi-a dat seama că ajunseseră la un acord.

Pe neaşteptate, a auzit în receptor un cod de bază în galactica unu. Mesajul era simplu… să se oprească şi să se predea flotelor aliate Tandu şi Soro.

Takkata-Jim a strâns din fălci. Nu avea transmiţător, aşa că nu putea răspunde. Dar, dacă rămânea pe loc în spaţiu, probabil că extratereştrii ar fi interpretat asta ca pe o predare.

A aşteptat să se repete mesajul de trei ori, apoi a început să micşoreze viteza… dar încet, foarte încet, trăgând de timp.

Când s-au apropiat Galacticii de el şi l-au ameninţat pe un ton din ce în ce mai hotărât, Takkata-Jim a oftat şi a reactivat computerele care controlau tirul.

Şalupa s-a zgâlţâit când a lansat rachetele. A ambalat din nou motoarele la maximum.

Când ambele flote au tras concomitent rafale de rachete spre el, a încercat să le evite. N-ar fi dat dovadă de spirit sportiv dacă s-ar fi resemnat.

Dar nu avea curajul să facă un efort prea mare. În schimb, a compus o poezie, pe când îşi aştepta moartea.

*Cel mai trist lucru
Pentru un delfin – chiar şi pentru mine –
E să moară singur...*

118

STREAKER

Ambuscada de lângă gigantul gazos a fost neaşteptată. Inamicul s-a apropiat, folosind gravitatea marii planete pentru a vira într-o hiperbolă strânsă. Nu era pregătit pentru un atac pe flancuri.

În comparaţie cu picajul său rapid, *Streaker* părea să stea pe loc. S-a repezit la două nave care treceau pe acolo, aruncând în calea lor o pânză de antimaterie.

Una din ele a explodat ca o floare de foc înainte s-o identifice computerele de pe *Streaker.* Probabil că ecranele de protecţie se stricaseră după atâtea săptămâni de luptă.

Celălalt crucişător era într-o formă mai bună. Ecranele lui răspândeau un violet ameninţător şi linii subţiri de metal explodând îi brăzdau carena. Dar a trecut prin capcană şi a început să-şi micşoreze mult viteza.

— Din păcate, va scăpa de minele noastre, a anunţat Tsh’t. N-am avut timp să aşternem o reţea perfectă.

— Nu putem avea totul, i-a răspuns Gillian. Te-ai descurcat de minune. Va dura un timp până să se întoarcă să ne atace.

Tsh’t s-a uitat cu atenţie la ecran şi şi-a ascultat amplificatorul neuronal.

— Poate îi va trebui foarte mult timp, dacă motoarele îşi pierd din forţă. E în picaj şi se va lovi de planetă.

— Bine. Să-l lăsăm în pace şi să ne ocupăm de ceilalţi.

Mişcarea lui *Streaker* îl ducea departe de uriaşa planetă, către alte cinci crucişătoare care îl ajungeau din urmă cu viteză maximă. Asistaseră la ambuscadă şi acum îşi modificau complet traiectoria.

— Să vedem acum cât de bine funcţionează Calul Troian Marin, a spus Gillian. Primii inamici au fost destul de aproape să ne citească motoarele şi să afle că sunt fabricate pe Pământ. Dar tipii ăştia sunt prea în urmă. Suessi a modificat emisia noastră de energie după modelul thennanin, aşa cum ne-am înţeles, nu?

Wattaceti a fluierat aprobator.

— S-a făcut. Suessi spune că totuşi asta ne va micşora eficienţa. Îţi reaminteşte că motoarele noastre nu sssunt thennanine.

— Mulţumeşte-i din partea mea. Şi acum, ce se va întâmpla mai departe cu vieţile noastre depinde de lipsa de imaginaţie a inamicilor noştri, aşa cum bănuia Tom. Energie maximă la scuturile psi!

— Da, doamnă!

Detectorii de energie s-au aprins când navele din apropiere i-au lovit cu raze-sondă. Amestecătura pestriţă de vase extraterestre ce se apropiau a părut să ezite, apoi s-a împrăştiat.

— Numerele unu, patru şi cinci accelerează pentru a ne depăşi, a anunţat Tsh’t. Pe punte au răsunat aplauzele delfinilor.

— Şi celelalte?

Braţul mecanic al lui Tsh’t a indicat două puncte pe afişajul holografic.

— Micşorează viteza şi se pregătesc de luptă! Primim un comunicat în galactica zece. E o provocare ritualică!

Tsh’t a scuturat din cap.

— Cred că sssuntem thennaninii! Dar vor să se oprească şi să ne termine!

— Cine sunt?

— Fraţii Nopţii!

Pe ecranele care măreau imaginea se vedeau cele două vase de război care se apropiau, sumbre şi mortale.

Ce era de făcut? Gillian şi-a păstrat expresia impasibilă. Ştia că finii se uitau la ea.

Nu le putem depăşi, mai ales când imităm motoarele thennanine şi suntem în carcasa acestei nave greoaie. Dar numai un nebun şi-ar măsura puterile cu ele în luptă dreaptă.

Un luptător nebun ca Tom, s-a gândit apoi ironic. *Sau Creideiki. Dacă oricare din ei ar fi acum la comandă, aş pregăti coroane şi condoleanţe pentru Fraţii Nopţii.*

— Gillian? a întrebat Tsh’t cu nervozitate. Gillian s-a scuturat. *Acum. Hotărăşte acum!*

A privit maşinăriile morţii care se apropiau.

— Coborâm şi le sărim de gât, a spus ea. Ne îndreptăm spre Kithrup.

119

GALACTICI

— Să lăsam jumătate din flota noastră unită deasupra planetei. Niciunul dintre ceilalţi nu va îndrăzni să se întoarcă acum că suntem mai puternici. Vom trimite şi escadrile să cureţe lunile de duşmanii care se ascund acolo şi să vadă ce se întâmplă dincolo de gigantul gazos.

Vânătorul Tandu avea doar patru picioare acum, în loc de cele şase dinainte. Krat, regina Soro, s-a întrebat ce se întâmplase comandantului odioşilor ei aliaţi.

Nu că ar fi avut vreo importanţă. Krat visa la ziua când va putea să-i smulgă cu mâna ei membrele rămase şi apoi toate capetele înmugurite.

— E posibil ca haosul din apropierea planetei ăsteia să fie cauzat de prada noastră? a întrebat ea.

Expresia luptătorului Tandu era indescifrabilă pe ecran.

— Orice e posibil, chiar şi ce pare imposibil. Suna ca un truism tipic rasei Tandu. Dar prada nu poate scăpa, oricât de limitată ar fi puterea celor rămaşi în urmă. Dacă va fi prinsă de ei, supravieţuitorii se vor bate pentru victime. Când vor sosi forţele noastre, le vom prelua noi. E simplu.

Krat a încuviinţat. Simplu şi elegant.

Curând, *şi-a spus ea.* Curând vom smulge informaţiile de la pământeni sau vom scoate adevărul la lumină din epava lor. Şi imediat după aceea vom fi în faţa strămoşilor noştri.

Trebuie să mă asigur că vor fi lăsaţi în viaţă câţiva oameni şi delfini, după ce ne dau poziţia Flotei Strămoşilor. Clienţii mei nu sunt mulţumiţi că îi folosesc pe post de animatori. Voi fi scutită de multe probleme dacă îmi găsesc distracţii în afara familiei.

Se gândea cu nostalgie la un mascul robust din specia ei, în timp ce treisprezece nave ale aliaţilor Tandu şi Soro se îndreptau cu viteză maximă spre uriaşa planetă gazoasă.

120

STREAKER

— Avarie la flanşele de ssstază de la babord! a anunţat Wattaceti. Toate locaşurile pentru rachete din acel sector sunt inutilizabile.

— Vreo avarie la carena internă? a întrebat îngrijorată Gillian.

Finul părea şi el îngrijorat în timp ce căuta să afle ceva de la computerul de control al avariilor.

— Nu. Numai carena thennanină a fost lovită până acum. Dar Suessi spune că legăturile slăbesc.

— Vor încerca să-şi concentreze tirul pe flancul de la babord, acum că e avariat, a spus Tsh't. Se aşteaptă să ne întoarcem şi să plecăm. Bateriile de rachete de la tribord! Trageţi cu mine la patruzeci de grade azimut pe o sută la sssud! Încetiniţi şi uitaţi-vă la fitile!

— Dar nu e nimeni acolo!

— *Vor* fi! Foc! Pilotule, virează nava la ssstânga cu doi radiani pe minut şi înclin-o cu unul pe minut!

Streaker s-a cutremurat şi a scârţâit pe când se întorcea încet în spaţiu. Ecranele pâlpâiau periculos sub puternicele raze ofensive pe care nu spera să le egaleze. Nicio lovitură nu a venit din direcţia adversarilor săi. Se ţineau cu uşurinţă după nava pământeană care încerca să fugă.

Din partea întunecată a lui *Streaker* au ieşit încet şase rachete mici şi au redus propulsia. *Streaker* s-a răsucit, încercând să-şi apere partea slăbită, un pic mai încet decât era în stare s-o facă.

Percepând o slăbiciune fatală, navele inamice i-au urmat virajul. Razele lor au străpuns partea avariată a lui *Streaker*, pe care Fraţii Nopţii o credeau a fi carena adevărată a adversarului lor.

Streaker a vibrat când razele au pătruns prin scuturile sale şi au lovit blindajul thennanin. Câmpul de stază a tremurat, dându-le tuturor senzaţii puternice de deja-vu. Chiar şi pe puntea plină cu apă, exploziile au aruncat personalul de la locurile lui.

Detectorii de avarie ţipau raportând fum şi flăcări, blindaje care se topeau şi pereţi ce se îndoiau.

Crucişătoarele înaintau cu siguranţă în zona minată şi rachetele explodau.

Gillian s-a prins cu putere de o balustradă. Pe senzorii care nu erau încă dezintegraţi, inamicul era ascuns într-un nor de gaz fierbinte.

— Propulsie maximă, douăzeci de grade pe două şaptezeci! a ordonat Tsh't. Întrerupeţi balansul şi oscilaţiile!

Motoarele torturate s-au străduit. Legăturile care fixau *Streaker* de carcasa blindată au scârţâit în timp ce nava accelera într-o nouă direcţie.

— Binecuvântat să fie blindajul ăsta thennanin! a oftat unul dintre fini. Razele astea l-ar fi prăjit pe *Streaker* ca pe o felie de pâine!

Gillian a scrutat unul dintre puţinele afişaje funcţionale, străduindu-se să vadă prin fumul şi resturile din spaţiu. În cele din urmă, a zărit inamicul!

— E lovit! I-am dat o lovitură puternică!

Una dintre navele mari de război avea o gaură mare pe flanc şi metalul fierbinte continua să se contorsioneze, în timp ce mici explozii zguduiau crucişătorul.

Cealaltă părea intactă, dar mai precaută.

Aşa, ezitaţi în continuare, şi-a spus Gillian. *Lăsaţi-ne să furăm startul!*

— Mai e cineva prin jur? a întrebat-o pe Tsh't.

Dacă acele două nave erau ultimele rămase, era dispusă să ambaleze din nou motoarele la maximum şi n-avea decât să afle şi diavolul că era o navă terestră!

Locotenentul a clipit.

— Da, Gillian, mai sunt şase. Se apropie prea repede. Tsh't a scuturat din cap. N-avem nicio şansă să scăpăm de astea. Îmi pare rău, Gillian.

— Fraţii Nopţii sunt hotărâţi, a anunţat Wattaceti. Vin după noi!

Tsh't şi-a dat ochii peste cap şi Gillian s-a gândit că avea dreptate. *N-o să-i mai păcălim.*

— Ne cheamă Suessi. Vrea să ştie dacă…

Gillian a oftat.

— Spune-i lui Suessi că nu vor mai fi alte „şmecherii feminine”. Nu mai am nicio idee.

Cele două vase de război s-au apropiat şi mai mult, ţintind spre pupa lui *Streaker.* Nu trăgeau încă. Aşteptau atacul final.

Gillian s-a gândit la Tom. Nu-şi putea alunga senzaţia că îl dezamăgise.

A fost cel mai bun plan, iubitule. Regret că n-am reuşit să-l execut cum trebuie pentru tine.

Inamicii erau din ce în ce mai aproape, mărindu-se ameninţători.

Kaa Norocosul a strigat:

— Schimbă vectorul! A lovit cu putere din coadă. Virează şi fug ca nişte laşi!

Gillian a clipit, nedumerită.

— Dar ne aveau în mână!

— Sunt nou-venite, Gillian, alea şase nave care se apropiau! a strigat veselă Tsh’t.

— Şi ce-i *cu asta?*

Tsh’t a zâmbit cât de larg putea un neo-fin.

— Sunt nave *thennanine!* Vin cu toată viteza şi trag! Dar *nu în noi!*

Ecranele arătau cele două crucişătoare care îi urmăriseră, fugind acum şi trăgând în flotila ce se apropia.

Gillian a izbucnit în râs.

— Wattaceti! Spune-i lui Suessi să închidă totul! Să încetinească şi să împrăştie fum. Vrem să jucăm rolul soldatului grav rănit!

După o clipă, a primit răspunsul inginerului.

— Suessi spune că nu va fi nicio problemă. Absolut niciuna, doamnă.

121

GALACTICI

Creasta lui Buoult era zguduită de un tremur plin de emoţie. Focul lui Krondor *era în faţa lor, avariat, dar semeţ. Crezuse vechiul vas pierdut din prima zi de luptă, împreună cu baronul Ebremsev, comandantul său. Buoult aştepta cu nerăbdare să-şi revadă vechiul tovarăş de arme.*

— Încă niciun răspuns? l-a întrebat pe ofiţerul de comunicaţii.

— Nu, comandante. Nava tace. E posibil să fi fost lovită mortal chiar acum şi… Aşteaptă puţin! E ceva! Un semnal luminos, o comunicare deschisă, nu codificată! Trimit mesajul printr-un hublou!

Buoult s-a apropiat, nerăbdător.

— Ce spun? Cer ajutor?

Ofiţerul de comunicaţii s-a încovoiat la monitor, urmărind luminiţele şi notându-şi ceva.

*— Toate armele şi comunicaţiile distruse, a recitat, suportul vital şi motoarele auxiliare încă folosibile… Pământenii sunt în faţă, urmăriţi de forţele rămase… Ne vom retrage… Vânătoare plăcută… Aici Focul lui Krond*or; am închis.

Buoult a găsit mesajul cam ciudat. De ce voia Ebremsev să se retragă dacă mai era în stare să urmărească inamicul şi să-l atace? Poate făcea pe eroul ca să nu-i reţină. Buoult era cât pe ce să insiste să trimită ajutoare când ofiţerul de comunicaţii a vorbit din nou.

— Comandante! O escadrilă decolează de pe planeta acvatică! Cel puţin zece nave! După semne, sunt atât Tandu, cât şi Soro!

Creasta lui Buoult s-a pleoştit pentru o clipă. Avea confirmarea ultimei alianţe a ereticilor.

— Avem o singură şansă! Să pornim imediat după fugari! Putem să-i învingem pe cei rămaşi chiar când ei îi înfrâng pe pământeni şi apoi să fugim înainte să vină Tandu şi Soro!

Tocmai când nava lui pleca în viteză, a transmis un mesaj vasului Focul lui Krondor.

— Marile Spectre să fie cu voi...

STREAKER

— E cam sofisticat computerul ăsta pe care l-ai ţinut ascuns până acum, a comentat Tsh't.

Gillian a zâmbit.

— De fapt, e al lui Tom.

Delfinii au încuviinţat cu un aer ştiutor. Era o explicaţie suficientă.

Gillian i-a mulţumit lui Niss pentru rapida traducere din thennanină. Vocea fără trup şoptea dintr-un mănunchi de scântei care pluteau lângă ea, învârtindu-se printre bulele de apă oxigenată efervescentă.

— N-am putut să fac nimic altceva, Gillian Baskin, i-a răspuns computerul. Voi, pământeni rătăciţi, aţi acumulat, trecând prin atâtea nenorociri, mai multe informaţii decât au strâns stăpânii mei în ultimii o mie de ani. Lecţiile despre elevaţie vor fi preţioase pentru tymbrimieni, care sunt întotdeauna dornici să înveţe… chiar şi de la nişte pui de lupi orfani.

Vocea s-a stins şi scânteile au dispărut înainte ca Gillian să poată răspunde.

— Echipa de semnalizare s-a întors de la hublou, Gillian, a anunţat-o Tsh't. Thennaninii au pornit în urmărirea umbrelor noastre, dar se vor întoarce. Acum ce facem?

Gillian tremura de la excesul de adrenalină. Nu-şi făcuse planuri pentru mai departe. Era un singur lucru pe care voia să-l facă. O singură destinaţie în univers unde voia să ajungă.

— Kithrup, a spus ea în şoaptă.

Gillian s-a scuturat să-şi revină.

— Kithrup?

S-a uitat la Tsh't, ştiind ce avea să-i răspundă, dorindu-şi să nu fie acela răspunsul.

Tsh't şi-a scuturat capul lucios.

— În momentul de faţă, Gillian, e o altă flotilă care orbitează în jurul lui Kithrup. Nu se luptă. Trebuie să fi învins în marea bătălie.

Gillian a încuviinţat din cap. Îi era greu să vorbească, aşa că a rostit cuvintele cu efort.

— La nord, a spus. Du-ne de-a lungul nordului galactic, Tsh'tu… la punctul de transfer. Cu viteză maximă. Când ne apropiem îndeajuns, vom abandona Calul Marin şi ne vom căra naibii de aici… cu ţărâna pe care am câştigat-o.

Delfinii s-au întors la locurile lor. Zgomotul făcut de motoare devenea din ce în ce mai puternic.

Gillian a ajuns înotând în colţul întunecat al cupolei de cristal, într-un loc unde era o crăpătură în carcasa thennanină, prin care putea să vadă stelele. *Streaker* a accelerat.

123

GALACTICI

Detaşamentul Tandu-Soro reducea distanţa care îl despărţea de fugari.

— Stăpână, o navă thennanină avariată se apropie de punctul de transfer pe o traiectorie de fugă.

Krat s-a foit pe pernă şi şi-a arătat colţii.

— Şi ce-i cu asta? Multe nave avariate au părăsit zona de luptă. Toate taberele încearcă să-i evacueze pe răniţi. De ce mă deranjezi acum când îi încolţim?

Micul ofiţer Pila de la detectare a zbughit-o înapoi în cubicului său. Krat s-a aplecat să se uite la ecranele de la proră.

O mică escadrilă de thennanini se chinuia să le rămână în faţă. Mai departe, la limita câmpului de detecţie, scânteile unei lupte în desfăşurare arătau că liderii încă se certau, deşi ajunseseră foarte aproape de pradă.

Şi dacă se înşală, *s-a întrebat Krat.* Noi îi urmărim pe thennanini, care urmăresc ce a rămas din alte flote, care, la rândul lor, urmăresc… Nebunii ăştia s-ar putea urmări unul pe altul!

Nu avea importanţă. Jumătate din flota Tandu-Soro se învârtea în jurul lui Kithrup, aşa că pământenii erau prinşi în capcană într-un fel sau altul.

Ne vom ocupa de Tandu la timpul potrivit, *s-a gândit ea,* şi ne vom întâlni singuri cu strămoşii.

— Stăpână! a ţipat ofiţerul Pila cu voce stridentă. Avem o transmisie de la punctul de transfer.

— Dacă îndrăzneşti să mă mai deranjezi o dată cu prostiile astea… s-a răstit regina, îndoindu-şi ameninţătoare gheara de împerechere.

Dar clientul a întrerupt-o! Pilul a îndrăznit s-o întrerupă!

— Stăpână! E nava pământeană! Râd de noi! Ne sfidează!

— Arată-mi-o! a şuierat Krat. Trebuie să fie o şmecherie! Arată-mi-o imediat!

Pilul s-a întors grăbit în sectorul său. Pe ecranul principal al lui Krat a apărut imaginea holografică a unui om şi a mai multor delfini. După forma fiinţei umane, Krat şi-a dat seama că era o femelă, probabil conducătoarea lor.

— … creaturi stupide, nedemne de numele de sofonţi. Copii preconştienţi proşti ai unor stăpâni rătăcitori. Noi scăpăm de forţa voastră armată şi râdem de stângăcia voastră! Fugim de voi ca totdeauna, fiinţe jalnice ce sunteţi! Şi acum, că avem un avantaj considerabil, n-o să ne prindeţi niciodată! Ce dovadă mai bună poate fi că Strămoşii nu vă favorizează pe voi, ci pe noi! Ce dovadă mai bună…

Sfidările au continuat. Krat le asculta, furioasă, dar apreciind în acelaşi timp expresia lor artistică. Oamenii ăştia sunt mai buni decât am crezut. Insultele lor sunt prolixe şi exagerate, dar au talent. Merită să moară încet, onorabil.

— Stăpână! Aliaţii noştri Tandu schimbă ruta! Alte nave ale lor părăsesc planeta Kithrup prin punctul de transfer!

Krat a şuierat, disperată.

— După ei! După ei imediat! I-am urmărit prin spaţiu până acum. Urmărirea continuă!

Echipajul a continuat să lucreze, resemnat. Nava pământeană era într-o poziţie bună ca să fugă. În cel mai bun caz, urmărirea va fi lungă.

Krat şi-a dat seama că nu va ajunge acasă la timp pentru a se împerechea. Va muri acolo în spaţiu.

Pe ecran, fiinţa umană continua să-şi bată joc de ea.

— Bibliotecarule! a strigat. Nu înţeleg unele cuvinte ale femeii ăleia. Află ce înseamnă expresia asta – Nyaahh nyaahh – *în limba lor de fiare!*

124

TOM ORLEY

Picior peste picior, pe o rogojină, la umbra epavei plutitoare, Tom asculta bolboroseala vulcanului ce se stingea în tăcere. Gândindu-se că va muri de foame, asculta sunetele slabe emise de nesfârşitul peisaj cu ierburi, căruia îi găsea o oarecare frumuseţe. Ritmurile sentimentale, uneori întrerupte, se amestecau, formând un fundal pentru reflecţiile lui.

Pe rogojina din faţa lui, ca o mandală care invita la concentrare, era bomba cu mesaje pe care n-o detonase niciodată. Scânteia în lumina soarelui din prima zi frumoasă de pe Kithrup, după săptămâni întregi. Suprafaţa zgâriată strălucea încă.

Unde eşti tu acum?

Valurile de sub suprafaţă îi legănau blând platforma. În transă, plutea prin nivelurile de conştiinţă, ca un bătrân căutând încet prin pod, ca un cerşetor uitându-se curios prin crăpăturile unui căruţ de negustor în mişcare.

Unde eşti acum, *iubito?*

Şi-a amintit un haiku japonez din secolul al XVIII-lea, scris de marele poet Yosa Buson.

Când cad ploile de primăvară
Pe acoperiş a rămas să se înmoaie
Mingea din cârpă a unui copil.

Tom se uita la imaginile vagi din zgârieturile globului psi şi asculta scârţâiturile junglei plate, sunetele slabe scoase de animale mici… vântul ce foşnea frunzele plate, umede.

Unde e partea din mine care aplecat?

Asculta pulsul lent al oceanului universal, privea modelele din metal, iar după câtva timp, în reflexele din zgârieturi şi crăpături, i-a apărut o imagine.

O formă greoaie, masivă şi unghiulară, se apropia de un loc care era un *non-loc,* o întunecime strălucitoare în spaţiu. În timp

ce se uita, acel lucru voluminos s-a crăpat, deschizându-se. Carapacea groasă s-a desprins încet, ca un ou abia clocit. Cioburile au căzut şi a rămas un cilindru subţire şi segmentat, care semăna oarecum cu o omidă. În jurul lui strălucea un nimb, un înveliş de probabilitate care se întărea în faţa ochilor săi.

Nu era o iluzie, a decis Tom. Nu putea fi o iluzie.

S-a deschis la acea imagine, acceptând-o. Şi, de la omidă, a zburat spre el un gând.

Ramurile părului în floare
şi o femeie citeşte o scrisoare
acolo, în lumina lunii…

Buzele care i se vindecau încet l-au durut când a zâmbit. Era alt haiku de Buson. Mesajul lui Gillian era cât se poate de lipsit de ambiguitate, având în vedere împrejurările. Îi captase poezia rostită în transă şi îi răspunsese în acelaşi fel.

— *Jill… a t*ransmis el din toate puterile.

Forma de omidă, aflată într-un cocon de stază, s-a apropiat de marea gaură din spaţiu. S-a prăbuşit spre non-loc, a devenit transparentă în cădere, apoi a dispărut.

Tom a rămas nemişcat mult timp, privind reflexele de pe globul metalic, care îşi schimbau încet locul pe măsură ce trecea dimineaţa.

În cele din urmă, a hotărât că nu va fi nimic rău pentru univers şi pentru el însuşi dacă va începe să facă ceva pentru a supravieţui.

125

SCHIFUL

— Voi doi, masculi nebuni ce sunteţi, aţi reuşit sssă înţelegeţi despre ce vorbeşte?

Keepiru şi Sah'ot s-au holbat la Hikahi fără să-i răspundă, apoi şi-au continuat discuţia cu Creideiki, încercând să interpreteze complicatele instrucţiuni ale căpitanului.

Hikahi şi-a dat ochii peste cap şi s-a întors spre Toshio.

— Ar fi fost mai logic să mă includă şi pe mine în şedinţele lor. La urma urmei, Creideiki şi cu mine suntem prieteni buni!

Toshio a ridicat din umeri.

— Creideiki are încă nevoie de competenţele lingvistice ale lui Sah'ot şi de priceperea de pilot a lui Keepiru. Dar le-ai văzut mutrele? Acum sunt la jumătate de drum în Visul Balenelor. Nu ne putem permite să fii şi tu în starea asta, cât timp eşti la comandă.

— Hmm, a pufăit Hikahi, doar un pic îmbunată. Sper c-ai terminat inventarul, Toshio, nu?

— Da, doamnă. Tânărul a dat din cap aprobator. Am făcut o listă. Avem suficiente provizii să ne ajungă până la primul punct de transfer şi cel puţin până la următorul. Desigur, suntem într-un teritoriu pustiu şi, prin urmare, vom avea nevoie de cel puţin *cinci* transferuri ca să ne apropiem de lumea civilizată. Hărţile noastre de navigaţie sunt aproape inutile, motoarele noastre probabil vor ceda pe o rută atât de lungă, şi foarte puţine dintre navele de dimensiuni asemănătoare cu ale noastre au trecut cu bine prin punctele de transfer. În afară de toate astea şi de spaţiile de locuit înghesuite, cred că totul merge bine.

Hikahi a oftat.

— Nu avem nimic de pierdut dacă încercăm. Măcar Galacticii nu mai sunt pe aici.

— Da, a fost de acord Toshio. Frumoasă lovitură am dat când i-a sfidat Gillian pe extratereştri în ultima clipă. Le-a spus că am reuşit să fugim şi ni i-a luat de pe cap pe Mâncaţii ăia!

— Nu mai spune „Mâncaţi”, Toshio. Nu e politicos. Dacă îţi faci obiceiul ăsta, într-o zi ai putea jigni un Kanten sau Linten cumsecade.

Tom a înghiţit în sec şi şi-a lăsat capul în jos. N-a existat nicăieri şi niciodată un locotenent care să-i dea pace unui elev-ofiţer.

— Da, doamnă, a spus el.

Hikahi a rânjit şi l-a împroşcat cu apă pe tânăr.

**Datorie, datorie*
Brav muşcător de rechini
**Ce răsplată*
*Poate avea gust mai bun? **

Toshio a roşit şi a dat din cap afirmativ.

Schiful s-a pus din nou în mişcare. Keepiru s-a întors pe locul pilotului. Creideiki şi Sah'ot sporovăiau însufleţiţi într-un ritm semiprimitiv, care i-a trimis lui Hikahi fiori pe şira spinării. Iar Sah'ot îi spusese că Creideiki cobora tonul intenţionat!

Îi era încă greu să se deprindă cu gândul că leziunea lui Creideiki era mai degrabă o poartă deschisă decât una închisă.

Vehiculul s-a ridicat din mare şi a început să accelereze spre est, după intuiţia lui Creideiki.

— Cum e moralul pasagerilor? l-a întrebat Hikahi pe Toshio.

— Cred că e în regulă. Cei doi Kiqui sunt încântaţi că e Dennie cu ei. Şi Dennie e fericită… ei bine, destul de mulţumită deocamdată.

Hikahi era amuzată. De ce să fie tânărul stânjenit de cealaltă preocupare a lui Dennie? Se bucura că acei doi oameni tineri erau împreună, aşa cum era ea cu Creideiki.

În ciuda laturii sale ciudate de acum, Creideiki rămăsese acelaşi delfin. Acea „noutate” era ceva ce îi folosea, ceva ce părea că începuse să exploreze.

Vorbea cu greutate, dar îşi transmitea inteligenţa şi afecţiunea în alte feluri.

— Dar Charlie? l-a întrebat pe Toshio.

Tânărul a oftat.

— Se simte încă jenat.

Îl găsiseră pe cimpanzeu la o zi după cutremurul cel mare, agăţat de un trunchi de copac, ud leoarcă. Nu fusese în stare să vorbească timp de zece ore şi se suise pe pereţii din cala schifului până când se liniştise în cele din urmă.

Apoi Charlie a recunoscut că se căţărase în vârful unui copac înalt cu puţin timp înainte să explodeze insula. Asta îi salvase viaţa, dar imaginea stereotipică îl umplea de ruşine.

***

Toshio şi Hikahi s-au înghesuit în spatele staţiei lui Keepiru, urmărind oceanul care curgea repede sub şalupă. Timp de mai multe minute, apa s-a colorat într-un verde intens când au survolat mari întinderi de alge. Micuţa navă urca rapid spre soare.

Căutaseră aproape o săptămână, de când plecase *Streaker.*

Primul pe care l-au găsit a fost Toshio. Înota hotărât spre vest, fără să se dea bătut. Apoi Dennie i-a dus la altă insulă, unde era încă un trib de Kiqui. În timp ce ea negocia un tratat avantajos, ei l-au căutat pe Charles Dart şi l-au găsit.

Delfinii *Stenos* ai lui Takkata-Jim erau toţi morţi sau dispăruţi.

După aceea făcuseră ultima încercare de a găsi pe cineva, pare-se zadarnică. De câteva zile tot căutau.

Hikahi era cât pe ce să renunţe. Nu mai puteau să piardă timp şi provizii, cu drumul cel lung care îi aştepta.

Nu aveau multe speranţe. Nimeni nu făcuse vreodată o călătorie ca aceea pe care o plănuiau. Traversarea galaxiei cu schiful ar fi făcut ca traversarea Pacificului de către căpitanul Bligh pe corabia *Bounty* să pară o plimbare de seară.

Totuşi, Hikahi îşi păstra pentru sine părerile. Creideiki şi Keepiru înţeleseseră probabil ce îi aştepta. Iar Toshio părea să fi intuit parţial. Nu avea niciun rost să le spună celorlalţi până nu trebuiau să reducă raţiile pentru a patra oară.

Hikahi a oftat.

**Din ce altceva*
Sunt făcuţi eroii,
Dacă nu din bărbaţi şi femei
Care, ca noi,
*Îşi încearcă norocul…?**

Strigătul melodios de triumf al lui Keepiru a răsunat ca o trâmbiţă. A ţipat şi s-a agitat pe platformă. Schiful s-a înclinat la stânga şi la dreapta, mergând în zigzag, apoi a urcat nebuneşte.

— Ce nai...!? Toshio s-a oprit la timp. Saltă ca o broască-ţestoasă, Keepiru! Ce e as*t*a?

Hikahi s-a prins de un suport cu un braţ de la armură şi s-a uitat printr-un hublou. A oftat a treia oară, mai lung şi mai profund.

Fumul de la focul său a ascuns pentru moment ambarcaţiunea. A simţit explozia sonică, apoi grătarul s-a zguduit.

Omul care stătea pe rogojină a dat să se pună la adăpost, dar inspiraţia i-a spus să se uite în sus.

Aproape a închis ochii ca să-i ferească de soare. La colţuri, îi apăruseră riduri care nu erau acolo acum câteva săptămâni. Barba neagră îi era înspicată cu fire albe. Îi crescuse aşa mult, că încetase să-l mai mănânce; aproape îi acoperea complet cicatricea neregulată de pe unul din obraji.

Ferindu-şi ochi cu mâna, a recunoscut manevrele nebuneşti înainte de conturul micuţei nave. Se înălţa sus pe cer, vira şi intra în picaj pentru a trece şuierând deasupra lui.

A întins braţul să sprijine grătarul, ca să nu-l răstoarne tunetul. Era păcat să facă risipă de carne. Făcuse multe eforturi s-o găsească, s-o tranşeze şi s-o prepare. Poate aveau nevoie de ea în călătoria lungă ce îi aştepta.

Nu era sigur dacă le va plăcea delfinilor, dar era hrănitoare... singurul lucru pe care îl putea mânca un pământean pe acea planetă.

Pulpă de Gubru, muşchi de Tandu şi Episiarch jupuit nu aveau să fie niciodată nişte delicatese, bineînţeles. Dar poate se vor obişnui să le mănânce.

A zâmbit şi a făcut semne cu braţul pe când Keepiru se calma în sfârşit şi oprea schiful în apropiere de el.

***

Cum m-am putut îndoi vreodată că era încă în viaţă.? s-a întrebat Hikahi, veselă. *Gillian spunea că trebuie să fie în viaţă. Galacticii nu se puteau atinge de el. Cum ar fi putut?*

Şi de ce, în universul imens, mi-a fost teamă că nu ne vom mai întoarce acasă?

EPILOG

:Odihneşte-te: Şi Ascultă:
:Odihneşte-te Şi Ascultă Şi învaţă, Creideiki
:Căci Mareea Stelară Creşte:
:În Curenţii întunericului:
:Şi Am Aşteptat Multă Vreme Ce Trebuie Să Fie:

POSTFAŢĂ

Numele delfinilor par să fie polineziene sau japoneze, în unele cazuri, aşa şi sunt. Dar, în general, neo-finul îşi alege ca nume un sunet care îi place, de obicei un cuvânt plurisilabic, cu vocale şi consoane tari care alternează.

În anglică, „man” (om), „men“ (oameni) şi „mankind” (omenire) sunt folosite pentru fiinţe umane, fără referire la gen. În situaţiile în care sexul e important, o femelă umană este denumită „fem”, iar un mascul uman „mel”.

Limbile delfinilor sunt inventate de autor şi nu reprezintă modul în care comunică delfinii şi balenele din ziua de azi. Abia începem să înţelegem care este locul cetaceelor în lume, aşa cum începem să înţelegem şi care e al nostru.

Autorul ţine să le mulţumească tuturor celor ce l-au ajutat la această carte cu sfaturile, criticile şi încurajările lor, în special lui: Mark Grygier, Anita Everson, Patrick Maher, Rick şi Pattie Harper, Ray Feist, Richard Saphl, Ethan Munson şi, ca întotdeauna, lui Dan Brin, Lou Aronica şi Tappan King de la Bantam Books, care mi-au fost de mare ajutor, încurajându-mă când eram cu moralul la pământ.

Haikuurile de Yosa Buson, traduse în engleză, au fost luate din *Antologia literaturii japoneze,* îngrijită şi editată de Donald Keene, publicată de Grove Press.

***

Multele drumuri ale lumii sunt diferite, atât în realitate, cât şi în imaginaţie. Creaturile din acest roman sunt toate rodul ficţiunii. Dar se poate întâmpla ca unele dintre mamifere, regn din care facem parte şi noi, să ne devină într-o zi partenere. Datorăm acestui posibil viitor al lor să le lăsăm potenţialul să supravieţuiască.

DAVID BRIN

August 1982